

LANETLİLERİN SAÇ STİLİ

JOE MENO

AYRINTI

Asilerin,

kaybedenlerin,

hayalperestlerin,

küfürbazların,

günahkârların,

beyaz zencilerin,

aşağı tırmananların,

yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,

uçurumdan atlayanların...

dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

JOE MENO: 1974 doğumlu, roman, hikâye ve oyun yazarı Joe Meno, Nelson Algren Literary Award, the Great Lakes Book Award, ve Society of Midland Author's Fiction Prize ödülleri kazanmış ve Story Prize finalisti olmuştur. *Lanetlilerin Saç Stili* dışında yazarın *The Great Perhaps* (W.W. Norton 2009,) *The Boy Detective Fails* (Akashic 2006,) *Tender as Hellfire* (St. Martin's 1999), ve *How the Hula Girl Sings* (HarperCollins 2001) adlı yayımlanmış romanları bulunuyor; ayrıca, kısa hikâye derlemeleri *Demons in the Spring* (Akashic 2008) ve *Bluebirds Used to Croon in the Choir* (Tri-Quarterly 2005) adlarıyla yayımlanmıştır. Columbia College Chicago'da yaratıcı yazarlık dersleri vermektedir.

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Joe Meno

Lanetlilerin Saç Stili

Ayrıntı: 541
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 47

Lanetlilerin Saç Stili
Joe Mone

Kitabın Özgün Adı
Hairstyles of the damned

İngilizce'den Çeviren
Fahri Öz

Yayıma Hazırlayan
Eda Çaça

Son Okuma
Canan Uslu

© Joe Mone 2004
Bu kitabın yayın hakları ONK Ajans aracılığıyla Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak İllüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak Düzeni
Deniz Çelikoğlu

Dizgi
Esin Tapan

Baskı ve Cilt
Mart Matbaacılık Sanatları (0 212) 321 23 00 (Pbx)
Merkez Mah. Burcu Sok. 6/1
Kağıthane-İstanbul

Birinci Basım 2009
Baskı Adedi 2000

ISBN 978-975-539-555-5
SERTİFİKA NO 10704

AYRINTI YAYINLARI
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Eminönü - İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 - 01 - 05 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

Joe Meno

Lanetlilerin Saç Stili

YERALTI EDEBİYATI DİZİSİ

DÖVÜŞ KULÜBÜ
Chuck Palahniuk

EŞİKTEKİLER
Philippe Djian

SON SÜRGÜN
Dragan Babic

YATAK ODASINDA FELSEFE
Marquis de Sade

ACEMİ PEZEVENK
Ola Bauer

TAVANDAKİ KUKLA
Ingvar Ambjörnsen

GÖNÜLLÜ SÜRGÜN
Suerte
Claude Lucas

EROJEN BÖLGE
Philippe Djian

KOZMİK HAYDUTLAR
A.C. Weisbecker

HAYRAN OLUNASI CASANOVA
Philippe Sollers

GÖSTERİ PEYGAMBERİ
Chuck Palahniuk

KUZEY GÖZCÜSÜ
Ola Bauer

İSİS
Tristian Hawkins

TIKANMA
Chuck Palahniuk

HIRSIZIN GÜNLÜĞÜ
Jean Genet

DENİZCİ
Jean Genet

FLAMENKO'NUN İZİNDE
Duende
Jason Webster

ODA HİZMETÇİSİNİN GÜNLÜĞÜ
Octave Mirbeau

GÖRÜNMEZ CANAVARLAR
Chuck Palahniuk

ADSIZ DEVLER
Pascal Bruckner

ANNEM
Georges Bataille

ÇARPIŞMA
J.G. Ballard

MELEKLER
Denis Johnson

FAHİŞE
Nelly Arcan

KAÇAKLAR VE MÜLTECİLER
Chuck Palahniuk

CENNETTE BİR GÜN DAHA
Eddie Little

SEVDALI TUTSAK
Jean Genet

YALANIN ERDEMİ
Joachim Zelter

İSA'NIN OĞLU
Denis Johnson

UYKU
Annelies Verbeke

GÜNCE
Chuck Palahniuk

ARA BÖLGE
William S. Burroughs

BEYAZ ZENCİLER
Ingvar Ambjörnsen

BALKON
Jean Genet

AMERİKA MEKTUPLARI
Joachim Zelter

NİNNİ
Chuck Palahniuk

İŞKENCE BAHÇESİ
Octave Mirbeau

BETTY BLUE
Philippe Djian

SIKIGÖZETİM
Jean Genet

PARAVANLAR
Jean Genet

ERSKİNE'NİN KUTUSU
Kym Lloyd

BROOKLYN'E SON ÇIKIŞ
Hubert Selby Jr.

CENAZE MERASİMİ
Jean Genet

TEKİNSİZ
Chuck Palahniuk

YOLDA
Jack Kerouac

TEŞEKKÜRLER

Babasınız: Bütün zamanların en gözde eşi Koren, Dan Sinker, Mark Zambo, Meghan Lee, Jimmy Vickery, Jake Silker, Chad Rasner, Meg Stielstra, Lott Hills, Todd Dills, Jim Munroe, Jon Resh, Mike Coleman, Joe Tower, Joe Denk, Meredith Stone, Jenny Norton, Sarah K., Nick Nosovel, "Haunted Trails"ın oyuncu ve teknik kadrosu, Fireside Bowl'dan Brian Peterson, Quimby's Kitabevi, The Alley Chicago, Charles Everitt, Jenny Bent, John Temple, ailem, Phantom Three, Our Missles Are: sayesinde tanıdığım bütün ahali, *Sleepwalk* dergisi, Go Cougars, *Bail* dergisi, *Punk Planet* dergisi, her şeye muktedir Columbia College Yaratıcı Yazarlık Bölümü, *Chicago Tribune* ve desteğini hiç kesmeyen *New City*.

Beş para etmezsiniz: Judith Regan. Hem de hiç. Ve diğer kötü yayın kuruluşları. Ayağınızı denk alın, sonunuz yakındır.

Amerikan Kâbusu

Ekim, 1990

"Whao, oh,oh, sweet child of mine"
"Sweet Child o' Mine"
Axl Rose, Guns 'n Roses

"Penisin gibisi var mı"
Bir lisenin erkekler tuvaletindeki duvar yazısı

"The sun shines out of ow behinds"
"Hand in Glove"
Morrisey, The Smiths

B i r

Başımdaki diğer dert ise dünyanın geri kalanının şişman saydığını düşündüğüm en iyi arkadaşım Gretchen'e yavaştan abayı yakmamdı. Onun boktan arabasındaydık ve şarkı söylüyorduk, Clash'in söylediği "White Riot" şarkısının sonunda onun ağzını büzüşünü ve gülümseyişini, gözlerini kapatıp kırpışını seyrederken anladım ki onunla biz arkadaştan öte bir şeydik, en azından benim için. Arabayı kullanan Gretchen'e baktım, yine Clash'in bir şarkısı olan "Should I Stay or Should I Go Now"ı söylemeye başlamıştı; "Seninle arabada gezmeye bayılıyorum, Gretchen" dedim; fakat radyo o kadar yüksek sesle çalıyordu ki farkedebildiği tek şey dudaklarımın hareketiydi.

Bir salı günü öğleden sonra saat dört sularıydı, lise birinci sınıfın ilk arayıl tatilindeydik ve ikimizin de yapacak bir işi yoktu; çünkü Gretchen bir kadın müşteriye, biraz daha şekerli krema isteyince babayı alırsın manasında hareket çekince alışveriş merkezindeki Cinnabon'dan atılmıştı. Benimse çalışmam söz konusu değildi; çünkü annem benim üzerime titriyor ve derslerime ağırlık vermem konusunda ısrar ediyordu. Gretchen'e yeniden bağırarak, bir şeyler söyledim kafasını salladı sonra tekrar direksiyona yumulup şarkı söylemeye devam etti; sanırım ben de ona baktım, onun sarımsı pembe saçlarına; birazı yüzüne dökülmüş, birazı da kulağının arkasına sıkıştırılmıştı, bir kısmı ise geri kalanından daha parlak bir pembeye boyanmıştı. Yeniden dudaklarını kımıldatışını seyrettim ve hiç ruj sürmediğini fark ettim. Onu sevme nedenlerimden biri sanırım bu; bir de küçük beyaz ellerini ciddi ciddi direksiyonda tutuşuna bakınca gülümsedim; gören de onu acemi bir sürücü sanır; elbette değildi çünkü on yedi yaşındaydı ve geçen sene ehliyetini almasının çok daha öncesinden beri direksiyon sallıyordu. Göğüslerine de baktım; onlara baktım, iriydiler, çok iriydiler, öyle iriydiler ki onlarla ne halt edeceğimi bilemiyordum. Galiba meselenin özü şuydu: İriydiler çünkü şişmandı, o sıralarda onun şişman olması beni rahatsız da etmiyordu. Eh, Bobby B. ya da başka bir herifle alışveriş merkezinde takılıyor olsaydım rahatsız olmazdım demiyorum tabii ki, ne de olsa tutup, "Lan, şu semirmiş domuz yavrusuna bir baksana" derdi ve ben de, "Hı... hı" deyip gülerdim. Gretchen şişmandı, tamam obez falan değildi ama feci iriydi, yüzü o kadar değil belki ama göbeği ve kıçı kocamandı.

Ondan da beteri, diğer kızları düzenli aralıklarla pataklamasıyla nam salmıştı. Bu hiç de sevimli bir şey değildi hani. Polly Winchensky'nin saçını başını yolmuştu mesela. Sonra, Lisa Hensel'in gözünü bir güzel morartmıştı. Cadılar Bayramı partisinde Amy Schaffer'in kolunu kırıvermişti. Gretchen; JFK'nin suikast sonrası hâlini canlandırdığı, kanlı ve kurşun delikli siyah bir takım elbiseyle gelmiş, Amy Schaffer da ona takılıp, "Tam bir erkeğe benziyorsun sahiden" demişti, Gretchen de hemen dönüp Amy Schaffer'ın kolunu kaptığı gibi arkasından bir güzel kıvırmış, işte o anda Amy Schaffer'ın okul tiyatrosu günleri oracıkta sona ermişti, işte aynen öyle, zavallı Amy

Schaffer da sonraki iki yıl boyunca, artık bi halta yaramadığı halde, havalı bilekliğini her yerde takarak siktirik bir merhamet dilencisi gibi kendini millete acındıra acındıra bir hal olmuştu.

Ha, tabii, doğruyu söylemek gerekirse Gretchen dünyanın en kadınsı kızı falan da değildi. Çok küfür ediyordu ve yalnızca Misfits, Ramones ve Descendents gibi punk gruplarını dinliyordu, bilhassa beraber araba sürerken. Çünkü bir Ford Eskort için fena sayılmayan bir teybi vardı ama yaklaşık bir yıldır kasetçaların içinde sıkışmış bir kaset vardı ve çoğu zaman bütün çalabildiği şey buydu. Kaseti çalsın diye bir kalem ya da tırnak törpüsü ile dürtmeniz gerekiyordu. Bu kaset de Gretchen'in bir yıl önce çok havalı olduğunu düşündüğü ve üzerine "Beyaz Protest Rock, versiyon II" yazdığı kasetten başkası değildi.

Gretchen'in karışık kasetleri, seçtiği şarkılar, bizim hayatlarımızı anlatan hikâyelere benziyordu ve nasılsa cuk diye oturuyordu. Mesela "Should I Stay or Should I Go Now?" Bu şarkı belki Gretchen'e hislerimi anlatmam gerektiğini söylüyordu. Belki de sadece eve gitmem gerektiğini... Bence benim ondan hoşlanmamın sonra da onu o kadar sevmemin nedeni kasetleriydi: Misfits ve Specials'ın şarkılarının arasında Mamas and Papas'dan "Dream a Little Dream of Me" ya da onun gibi bir şeyler koyması. O karışık kasetler neler hissettiğime ya da bir şey hakkında ne düşündüğüme eşlik eden gizli bir film müziği gibiydi.

Ha, bir de, söylesem mi söylemesem mi bilmiyorum ama Gretchen diğer insanlara, hatta arkadaşlarımıza "dallama" ya da "daltaşak" ya da "amcık" ya da "amcık deliği" ya da "am delisi" ya da "tampon" ya da "amcık kafalı" hatta şöyle bir düşündüğünüzde hiçbir anlamı olmayan "amcık götlü" falan da derdi. Bi küfür edişi vardı ki ağzım açık kalırdı; ama bu onu tanıdığım bütün kızlardan daha çok sevmemi sağlayan şeydi çünkü benimle takılmaktan asla rahatsız olmuyormuş gibi bir havası vardı.

Tamam, mesele şu ki, üç hafta kadar sonra Mezuniyet Balosu olacaktı ve hiç kimseye baloya benimle birlikte gidip gitmek istemediğini sormamıştım aslında Gretchen'e sormak istiyordum ama mantıklı nedenlerden ötürü sormamıştım: Birincisi, ondan sahiden hoş-

landığımı bilsin istemiyordum; ikincisi, o beyaz ırkçı serseri Tony Degan'dan hoşlandığını biliyordum. Ayrıca bir de, bu berbat bir şey, bu yüzden itiraf etmekten nefret ediyorum ama, üff, fotoğraf istemiyordum. Canım bilirsiniz işte, tutup resminizi falan çekerler ya. Mezuniyet Balosu'nda şişman bir kızla fotoğraf çektirmek istemiyordum, ne bileyim, elli yıl sonra beş para etmeyen biri olduğumun yüzüme vurulmasını istemiyordum. Aslında ileride işlerin benim lehime döneceğini ümit ediyordum.

"Yiyecek bir şeyler ister misin?" diye sordu Gretchen. "Feci acıktım da, belki farkındasın belki değilsin ama dana gibi oldum."

"Olur" dedim, sonra da konuşabilelim diye radyonun sesini kıstım. "Nerede yiyelim? Haunted Trails uyar mı?"

Haunted Trails 79. Cadde'deydi, korku-film-temalı bu küçük golf sahası ve atari salonu, aslında bizim ya da ayyaş ve punkların takıldığı tek mekândı. "Yok, neyse, unut gitsin" dedi. "Bütün çocuklar oradadır şimdi, manda gibiyim zaten. Güya diyetteyim ve yalnızca süprüntü yemem lazım, ırkçılık gibi bi şey bu. Cidden. Kendimden iğreniyorum, inan ki. Tam bir oğlanım ben. Bi baksana şu halime. Basbayağı göğüs kıllarım var. Bir futbol takımına falan girebilirim yani."

"Kapa Çeneni!" dedim. Böyle bir şeyi kendin söylediğin için sana bir şey söylemiyorum; yoksa ben, senin neye benzediğini gösterirdim sana.

"Vay dallama vay, demek beni çözdün ha? Yahu cidden, bi baksana bana: Basbayağı bir oğlanım ben; basbayağı bir çüküm var." Külüstür mavi Eskort'u bir sonraki ışıkta yavaşlattı, ereksiyon olmuş gibi görünsün diye kot pantolonun önünü kavradı. "Bak, bak, aman tanrım, ereksiyon oldum! Taşaklarım şişti! Ah, acıyorlar! Yardım edin bana! Biraz porno getirin, acele edin! Haydi, gidip birkaç ponpon kıza tecavüz edelim! Ah, nasıl da sancıyorlar!"

Bakışlarımı uzaklaştırıp güldüm.

"Unut gitsin; ama ciddiyim ben. İğreniyorum kendimden. Sahi, sana Tony Degan'a yeniden âşık olduğumu söylemiş miydim?"

"Ne?" diye karşılık verdim. "Neden unutmuyorsun onu? Kızım, herif yirmi altı yaşında falan herhalde. Beyaz ırkçı götün teki üstelik. Ayrıca, ne biliyim, bu kadarı yetmez mi?"

"Ona gerçekten âşık değilim ki. Sadece benim motoru tamamen açmasını istiyorum o kadar."

"Ne?"

"Bilirsin işte, sana değer vermeyen bir et kafalının teki, işini hâlledivеriyor, anladın mı, onunla tekrar konuşmak zorunda falan kalmıyorsun, tamam mı? Böylece olaydan sonra kafan rahat oluyor."

"Hı-hı, beyaz ırkçı bir herif tarafından tecavüz edilmenin niye rahatsızlık vermeyeceğini anlayabiliyorum."

"Aynen" dedi. "İşte bu yüzden sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Gretchen, ben bir kız değilim, biliyorsun?"

"Biliyorum ama seni bir erkek gibi düşünürsem, o zaman seninle bir şeyler yerken rahatsız olurum."

"Ama senin nasıl göründüğün umurumda değil benim" dedim ve yalan söylediğimi biliyordum.

İ
ki

Beyaz ırkçı bir serseriye âşığım. Tony Degan. Tony Degan, hep aklımda sen varsın. Beş para etmeyen, ırkçı götün teki olduğunu biliyorum. Ama seni düşünmekten alamıyorum kendimi. Gülümseyişin... sanki sütyenimin kopçasını açıyormuşsun da... Bilmiyorum işte, tek düşündüğüm şey sensin. Senin sayende kendimi mutlu hissediyorum, senin sayende kendimi o kadar yalnız hissetmiyorum. Seni düşünüyorum ve asla yalnız kalmayacağımı biliyorum. Kimse manda gibi olduğumu düşünmeme sebep olmayacak, kimsecikler bana yine şişkoncuk demeyecek. Tony Degan. Tony Degan. Bir sonraki sefer. Bir sonraki sefer... seninle baş başa kaldığımda yapmana izin vereceğim. İstediğin her şeyi yapmana izin vereceğim.

A yüzü

texas chainsaw massacre	Ramones
safe european home	Clash
bottom of the bottomless pit	Dead milkmen
stuart	Dead milkmen
police and thieves	Clash
a message to rudy	Specials
last caress	Misfits
american nightmare	Misfits
today your love,	
tomorrow your world	Ramones
the world	Ramones
wasted	Flag

B yüzü

hope	Descendents
punk rock girl	Dead milkmen
bikeage	Descendents
i'm not a loser	Descendents
clean sheets	Descendents
ask me	Smiths
vampira	Misfits
suburban home	Descendents
bir black flag daha[2]	

Üç

Daha sonra atari salonunda Gretchen'i ağlarken gördüm. Hayatımda daha önce hiç görmediğim bir şeydi. "Ne oldu?" diye sordum. Tam da yüksek skorlu bir Fantom Yarışçı oyununun ortasındaydım ve aslında onu dinlemiyordum. Dönüp baktım, yanakları al al olmuş, gözyaşlarıyla ıslanmıştı, bir yandan da hıçkırmamak için alt dudağını ısırıyordu. Kafasında siyah bir kapüşon vardı ve ışığın altında sanki parlak pembe saç rengini yitirmiş yeniden açık sarıya dönüyor gibiydi. Edilecek laf değil biliyorum; ama şimdi düşünüyorum da havalı hokey makinasının *tık tık*ları ve diğer makinalardan yükselen *bip bip*ler ve cızırtılar ve diğer dış uzay gürültüleriyle birbirine karışan Galaga'dan gelen parlayıp sönen ışıklar ve video salonun hoparlörlerinden "TNT" şarkısını patlatan baba

AC/DC'den Bonn Scott'un sesi arasında Gretchen'in orada öylece duruşu, kollarını birbirine dolamış, üzgün üzgün yere bakışı. Bilmem; orada duruşu gerçekten hoş göründü bana. Gerçekten sevimli.

"Tony Degan bana arabayla gezme teklif etti" dedi sonunda.

"Ee?" dedim parlayıp sönen ekrana tekrar dönerek.

"Ee'si, kabul etmedim."

"Sonra?"

"Sonra siktiğimin şıllıklarından birinin onu kafaladığını gördüm."

"Ee? İyi ya." Omzumu silkip oyunda park etmiş bir yarış arabasına odaklandım; yeniden hızlanmak için vites küçülttüm ama gel gör ki iki kırmızı gözlü göz kamaştırıcı iblis çıkıverdi yolumun ortasına. Tekrar döndüm, Gretchen gitmişti. Biraz sonra otoparktan birinin çığlığını duydum. O etabı bitirdim ve puanlarımın toplanışını seyrettim. RAD1 adlı sikkafalının teki, benim bütün eski skorlarımı geçmişti. Bu durumda birincilik için çabalamanın bir anlamı yoktu çünkü RAD1 atari firması için çalışan kafayı yemiş bir atari dehası olmalıydı herhalde, yani: The Who'nun rock operasındaki Tommy gibi bir herif. Yahu, kim 1.500.200 puanlık bir skor yapabilir ki, ha? Atari oynayan kafayı yemiş süper zekâlar! Bilmiyorum. Otoparktan gelen çığlığı duydum yeniden, skorum bir halta benzemediği için de atari salonundan çıktım.

Dışarısı gün ışığında pırıl pırıldı ve ayrıca ortalık çok sakindi. Daha yeni batmaya başlayan güneşe alışabilsinler diye gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Saat beş sularıydı. Dışarıdan Haunted Trails Minyatür Golf Sahası ve Amusement Atari Salonu bayağı boş görünüyordu. Korku temalı minyatür golf sahalarında bulabileceğiniz o bildik tuhaf engeller; siyah Lagün Canavarı, 3. Delik, mavi-yeşil rengi bataklığın ortasında aniden çıkıveren yeşil canavar, arada bir yukarı kalkıp inen boktan bir plastik eli olan bir tabut, ilerlemek için itelemek zorunda kaldığınız dans eden iskeletler vardı. Ama etrafta kimsecikler yoktu. Bir baba ve iki küçük kızı; kocaman ahşap bir kale olan ve topun açılıp kapanan bir köprüden geçmek zorunda olduğu 8. Delik'e yaklaşıyorlardı. Baba, vuruşu yapmaya hazırlanıyordu; sol gözünde parlak deriden bir yama vardı. Hepsi de sanki bir kazadan çıkmışa benziyorlardı. İki kızın da yüzünde sargı vardı ve birinin

eli kırıktı. Bir an merak ettim. Derken kızlardan biri ayakkabısının ucuyla vurarak, mavi bir topu deliğe soktu ve hepsi birlikte gülüştüler. Kendi kendime, *babanız sizinle birlikte olmaya özen gösteriyorsa her şey harikadır*, diye düşündüm. Minyatür golf sahasının karşısında birkaç aşırı kilolu sporcu bozuntusu "hızlı saha"daki vuruş ağlarında toplara vurup duruyordu. Heriflerden biri üstünde Amerikan bayrağı olan bir beysbol şapkası ve üstünde "Bir Tekila, İki Tekila, Üç Tekila, Küt!" yazan bir tişört giymişti. Topu iç kısıma öyle bir vurdu ki sormayın, sonra da, "Topa öyle değil böyle vurulur!" diye bağırdı. Bu adamdan hiç hoşlanmadığımı anlayıverdim. Vuruş ağlarının karşısındaki Spooky Snack Shop'da bir Meksikalı herif; çük gibi sosisli sandviçler satıyordu. Arkada, gokart sahasında araba yarışı yapan iki şişko oğlan çocuğundan başka kimseler yoktu; sarı renkli karton doğumgünü şapkası giymiş ikizlerdi bunlar. İkisinin de yuvarlak, tıknaz yüzlerinde aynı neşeli ifade vardı ve yeniden çocuk olmanın ne kadar güzel olduğunu düşündüm. Ama şişman değil. Girişte, elindeki baltayı savuran devasa plastik Frankenştayn heykeli göğe kadar yükseliyordu. Yüzündeki ifade, *Evet, ben de sizler kadar yalnızım*, der gibiydi. Ona el salladım ve gerisin geri yürümeye başladım.

Bir sigara yaktım ve bütün keşlerin takıldığı otoparka baktım. Sigara içmeye başlamıştım, ne var yani, herkes içiyordu. Ağız dolusu içime çektim ve bir savaş gazisi gibi öksürdüm. Sonra sigarayı geriye fırlatıp otoparktan salına salına yürüdüm. Otoparkın sonunda iki üç tane havalı araba vardı: metalik mavi modifiye bir Nova, paslanmasına rağmen hâlâ çok sıkı görünen bir İmpala ve iki tane temiz minibüs. En iyi bıyıklara ve en iyi arabalara sahip bütün herifler hep bu otoparka takılıyordu. Bunlar hâlâ liseliydiler ama bakımlı bıyıkları ve bakımlı arabaları sayesinde fıstıkları tavlayabiliyor ve bira alabilecek yaşta gösteriyorlardı. Bir de Tony Degan gibi yirmi altı yaşında oldukları halde, anlarsınız ya, onlara uyuşturucu satabilmek için abuk subuk laflayan ve yeniyetme havasına giren liseli bebelerle takılan daha yaşlı herifler de vardı. Tony'nin işleri tıkırındaydı; neden derseniz yaşça büyüktü ve bir yandan elini zavallı kızın donundan içeri sokarken diğer yandan, "Doğrusu, seninle bayağı yol alabileceğim gibi bir his var içimde" gibi laflar ederek, kızı söylediği şeylere

inandırmasını çok iyi biliyordu. Ya da öyle bir şeyler işte, duyduğum kadarıyla.

Otoparka yaklaşınca Bobby B.'nin mor renkli sihirbaz minibüsünü, onu ve Tony Degan'ı minibüsün önünde otururken gördüm, kaputa yaslanmış gülüp duruyorlardı. Bobby B. bizim sokaktandı, lise son öğrencisi, benden bir sene büyüktü, uzun siyah saçları, altın çerçeveli güneş gözlüğü vardı ve taşlanmış kot pantolon giyiyordu. Sigara ve içki içerek, minibüsün marş motorunu tamir etmeye çabalayarak bütün geceyi garajında geçirirdi. 77 model Dodge marka minibüsü çok güzeldi; parlak mor renkteydi, bir tarafına boya püskürteciyle muhteşem bir sihirbaz yaptırmıştı ama bok gibi gidiyordu. Yine de bir minibüstü işte, onun minibüsü, göz alıcı bir sihirbaz minibüsü. Bobby B. minibüsün sağ koltuğunda otururdu ve her zaman elinin altında iş pişirdiği kızlardan aldığı yaklaşık beş çift iç çamaşırı olurdu. Bunlara "ganimet sandığım" derdi. Torpido gözünü açardım; kızların donları sanki altın bir ışıkla parlayarak bana bir ilahi -*Haleluya!*- söylermiş gibi gelirdi. Ayrıca, büyük bir şükran duygusuyla, bana lise bitirde *High Voltage*'ı ödünç vererek AC/DC'yi sevdiren kişinin Bobby B. olduğunu da belirtmeliyim. Sırf bunun için ona sonsuza kadar müteşşekkirim.

Bobby B.'nin yanında, bahsettiğim gibi, onun tam tersine belki yirmi beş, yirmi altı yaşlarında, uzun ama sırık gibi duran, üstünde "Dedemler Bahama Adaları'na gittiler ve bana da bu salak tişörtü getirdiler" yazılı bir tişört giyen Tony Degan duruyordu. Sigara içiyor, kafa sallıyor ya da başını oynatıyordu. Yaptığı buydu: Kendi kendine evet der gibi başını sallayıp gülümsüyordu, sanki sizinle dalga geçiliyormuş da siz anlamıyormuşsunuz gibi. Çoğu zaman kafası iyi gibiydi belki de öyleydi, ne bileyim. Saçları sarıydı ve arkası daha uzundu, vıcık vıcık yağlı bir şey sürülüp taranmıştı; sporcu ya da müzisyen olmamasına karşın ellerinde iki bileklik vardı; ama gören bir çırpıda sizi alaşağı edebileceğini düşünürdü.

Köşeye varır varmaz yeniden bir çığlık duydum, Gretchen kızın birini boyunduruğa almıştı. Her zamanki gibi Gretchen galip geliyordu. Diğer kızın gözleri kocaman olmuştu ve korkudan yuvalarından çıkacakmış gibiydi. Sıska bir şeydi ve şırfıntının tekiydi besbelli.

Örümcek ağı desenli yırtık naylon çorapları vardı; sırtında ise kocaman bir Megadeath çıkartması olan siyah bir kot ceket vardı. Dizlerinin üstüne çökmüştü ve soluk almakta güçlük çekiyordu. Salyaları Gretchen'in ön koluna oradan da betona akıyordu. Hiç de iştah açıcı bir sahne değildi.

"Hey aslanım, mesele nedir?" diye sordum.

"Brian Oswald, neyin var aslanım senin?" diye sordu Bobby B. kafasını sallayarak. Bıyığı ufaktan terlemeye başlamıştı: tüyleri incecikti; ama ince dudaklarına, oradan çenesine kadar iniyordu, hani şu motosikletlilerinki gibi. Aylardır bıyığım çıksın diye uğraşıyordum ama nafile; hiçbir şey olmuyordu, ne bir kıl kökü, ne de bir karartı, sıfır. Lise ikinci sınıfta okuyan ve hâlâ lise iki talebesi tipinde biriydim. "Oğlum, ne oluyor lan?" diye yeniden sordu Bobby B. elime çakarken.

"Yok bişey, ne olsun?"

"Fantom Yarışçı oyunundaki o rekoru kırdın mı?" diye sordu.

"Daha değil."

"Vay anasını. Bu herifler her hafta koduğumun bir uzmanını getirtip skorları değiştiriyorlardır."

"Hı-hı" dedim. "Ne oluyor burada?"

Dememe kalmadı Gretchen kızın kafasını küt diye park halindeki LeBaron'un kenarına vurdu. Herkes "Ahhhh!" diye inledi.

"Siktiğimin kancıkları" dedi Bobby B.

"Hem de nasıl" dedim. "Kancıklar." Gretchen'e döndüm ve bağırdım. "Gretchen, aslanım, bi sakin ol hele."

Her zamanki gibi beni duymazdan geldi.

"Üff, hadi bırak gitsin şunu" diye homurdandı Tony, hâlâ sırıtmaya devam ederek. Elleriyle vıcık vıcık kirli sarı saçlarını tarayıp boynunu sıvazladı. "Hiçbir şey yapmadı ki o."

Gretchen'in tombalak yüzü pembeydi, kızarıyordu, nihayet ikna oldu ve kızı oradaki bir pikabın kaputuna doğru savurdu. Parmağını kızın yüzüne doğrulttu ve "Bir sonraki sefere... Bir sonraki sefere işin bitik senin" dedi.

Etrafta toplanan herkes, "Vay be!" diyerek bir alkış tutturdu; Gretchen; kapüşonunu alıp akan burnunu sildi. Tony Degan gülüp

kafa sallarken diğer kız topallayarak, ağzı kanlar içinde uzaklaştı.

"Ulan kızım, öldün sen" dedi kız kendini güvende hissettiği otoparkın diğer ucundan. "Arkadaşlarımı getirip ebeni sikeceğim."

Gretchen bana dönüp, "Hadi siktir olup gidelim buradan" dedi. Ben de hiç konuşmadan olur anlamında kafamı salladım; o sıralarda bu benim tarzımdı çünkü hayatımı, 60'lı yılların filmlerindeki o samuray herif var ya hani, kör samuray Zatoichi, işte onun gibi sürdürmeye karar vermiştim. Samuray ve korku filmleri dışında hiçbir şey seyretmediğim o evreden geçiyordum. Müthiş bir şeydi doğrusu, yani parlayan kılıcıyla o kör silahşör. Bilmiyorsanız o filmleri izlemeniz lâzım. Neyse, çoğu zaman feci sessiz; *manyak gibi sessiz* takılıyordum. Utangaç bir çocuktum ve söylediğim şeylerin saçma olmasından korktuğum için ağzımı açmıyordum. Üçüncü vitesteydim. Beşinci vites? Ben ihtiyaç duyulmayan sikindirik bir vitestim ama idare ediyordum işte. Günün birinde sessizliğim birilerini etkiler diye düşünüyordum belki de. O ana kadar bana bi faydası dokunmamıştı. Birçok insan Brian Oswald lafı geçince muhtemelen "Kim?" demiştir. Sonra biri çıkıp, "Hani, şu sessiz takılan herif var ya, işte o" demiştir. Sonra diğeri yeniden, "O da kim?" demiştir. Sanırım birçokları için silik bir tiptim. Mesela Gretchen'le Ford'a binip yola çıktığımızda radyo açıktı ki milyonda bir görülen bir şeydir bu ve baba grup AC/DC'nin "Dirty Deeds" şarkısı çalıyordu; ama Gretchen bana sormaya bile gerek görmeden radyoyu şak diye kapatıverdi.

Dört

Amerikan Tarihi

10/3/90

1. Bağımsızlık savaşı'nın birçok nedeni bulunmaktadır
   A. Fransız ve Hindistan savaşlarının (1755-1763) sonuçları:
      1. Amerikan sömürgeleri Britanyalıların, Fransızları yenmelerine yardımcı olduklarını düşünüyorlardı
      2. Kral 3. George kolonilerin konunması konusunda Britanyalılara borçlu olduklarını düşünmektedir
   B. Temsiliyet yokluğunda vergilendirme:
      1. Parlamento'da seçilmiş temsilcilerin olmayışı
      2. Boston Çay Partisi

C. Çekilmez Yasalar ve Quebec Antlaşması
D. Ayrıca bir sürü sıkık aptal beş para etmeyen beyaz pudralı peruka uğruna savaşlar yapılmıştı
E. 1775: Amerikan Acil Birlikleri Kırmızı Üniformalılara karşı
F. Hani olur ha ben de dâhil olurum diye düşündüğüm baba metal grup isimleri
   1. Thor'un Yenilmez Kılıcı
   2. Beş Para Etmeyen Kâhininiz
   3. Kadavra Krallar' Birleşin!
   4. Şakının Usta Druit'in Gök Gürültüsünden ve Şimşeğinden
   5. En Öldürücü Büyüler
   6. İskeletor'a Selam, He-Man'deki kuvvetli herif misali
   7. Landsdale Barbarları
   8. Operasyon: Kafa Yaralanması
   9. Dr. Killbot
   10. Bütün Kurtçuk Alemi
G. Baba cover şarkı listesi
   1. Açılış şarkısı? Kesinlikle Ozzy'den Iron Man
   2. AC/DC'den Back in Black
   3. Metallica'dan Search and Destroy
   4. Led Zeppelin'den Communication Breakdown
   5. Ozzy'den Paranoid
   6. Sıkı, bomba gibi bir gitaristin olursa GNR'dan Sweet Child of Mine
   7. AC/DC'den Highway to Hell
   8. Mötley Crüe'den Too Fast for Love
   9. Yine sıkı bir gitaristin varsa Van Halen'dan Hot for Teacher
   10. Listeyi Quiet Riot'dan Cum on Feel the Noise ile bitir.

B
e
ş

Gretchen okuduğu lisede punk rockçıydı ve diğer kızları dövmesiyle ün salmıştı. O sıralar hepimizin başı derde giriyordu ama; Gretchen kavgaya bayılan kız olarak bilinirdi. Onu bu kadar sevmemin nedeni belki de buydu. Belki bazı yerlerde hâlâ geçerlidir; ama o zamanlar punk olmak, birçok bebe için giyiniş tarzı anlamına gelirdi; hangi plakları dinlediğin değil. Ortaokulda hödük ya da silik ya da bi boka yaramayan bütün çocuklar liseye başlayınca abuk subuk, yırtık pırtık giysiler giymeye, çengelli iğneler takmaya, makyaj yapıp, kirli saçlarla gezmeye başlıyorlardı, oysa sorsanız bir tanesi dahi MC5'i ya da New York Dolls'un adını duymamıştır; ama işte bu tavırları bazılarına bir grup kimliği ve biraz da cesaret veriyordu sanırım. Bu boka bulaşan bir ortaokul bebesi arkadaşları

tarafından kabul görmüyordu; yani, ona bakıp gülüyorlardı ama ona bulaşmıyorlardı ve bu yüzden o da kimseyle yüz göz olmak zorunda kalmıyordu. Punk olmak bir şeylere karşı olmak anlamına geliyordu. Gretchen de bu aşamalardan geçmişti. Daha Rahibe McCauley Genç Kızlar Akademisi'nde orta birdeyken en azından beş kere yumruk yumruğa kavgaya girmiş ve üç defa okuldan geçici olarak uzaklaştırılmıştı. İkide bir forma giymediği için okulda nöbet cezası alıyordu. Birçok kere de saçını, makyajını, giysilerini değiştirmesi için evine gönderilmişti. Saçını pembeye boyadığı için hâlâ ihtar alıyordu ve her salı nöbete kalıyordu. Onunla takılmaktan hoşlanmamın sebebi buydu sanırım. Benim yapmak isteyip de yapmaya ceseret edemediğim şeyleri yapıyordu, belki de. Her şeyde olduğu gibi.

Neyse, okuldan dördüncü kez uzaklaştırma cezası almasının sebebi, ki bu dillere destan olmuştu, Stacy Bensen'ı bi güzel benzetmesiydi. Neden mi? Çünkü öğrenci konseyi başkanlığına, *siz bu işi yapamayacak kadar tembelsiniz* sloganıyla aday olan ve kazanan kızdı Stacy Bensen. Gretchen'e "şişko lezboşun teki" diyerek de hayatının hatasını yapmıştı. Bu olaydan sonra Gretchen bu boktan meseleyi o kadar çok anlattı ki, Snackville Junction'ın tezgâhında, Wojos'un telefon kulübesinde, boktan Eskort'un içinde, partilerde, kızkardeşine, benim biradere, küçük kızkardeşime, kendi babasına, Haunted Trails'ın otoparkında, tanımadığı etmediği insanlara bile; bu yüzden neler olup bittiğini belki de onun anlatabileceğinden daha iyi biliyorumdur, sanırım. Ha, bir de olayı anlattığında en önemli kısmı genellikle atlıyordu; ama ben size söz veriyorum bunu yapmayacağım. Neyse, işte her şey böyle oldu:

Bir gün Gretchen her zamanki gibi, siyah bir kalemle "*ramones, descendents, clash*" gibi sevdiği grup isimlerini koluna ve bacaklarına yazarak geçirdiği bir İngilizce telafi dersinden sonra, aslında okulu hiç sevmediğine karar verdi. Hiçbirimiz sevmiyorduk okulu; Tamam, ben seviyordum ama bunu kimseye itiraf edemezdim. Ama Gretchen için mesele bundan daha beterdi. Neden mi? Görünüşü yüzünden. En azından bana söylediği buydu. Yalnızca punk olduğundan değil; o şekilde giyinmeye başlamasından dolayı da diğer kızlar ondan nefret ediyor; suratını bile görmeye dayanamıyorlardı. Annesi

iki yıl önce ölmüştü; bu yüzden okuldaki bütün öğretmenler ve idareciler onu kendi haline bırakmıştı.

Katolik lisesinde bu çok mühimdi; nasıl göründüğün yani. Gretchen koridorda etrafı inletircesine yürürken, o lanet olası siyah asker botları yerdeki karoları güm güm diye inletiyor, botlarındaki zincirler şıkırdıyor, plastik ve deri bilezikleri çınlayan ziller gibi sesler çıkarıyor, elini kolunu bir yığın bozuk para gibi delicesine sallıyordu. Katolik okul forması giyen bir sürü kız dolaplarının önünde durup onu süzmeye ve ona iğrenç mi iğrenç bakışlar fırlatmaya başladı. Gretchen'e baktıklarında gördükleri şuydu: Daha on yedisinde, aşırı kilolu, uzun sarı ve pembemsi kırmızı perçemleri ve kafasının yanlarıyla arkası neredeyse tıraş edilmiş, bebek suratlı bir ortaokul talebesi; gözlerinde koyu siyah makyaj, çengelli iğneler ve The Exploited ve DRI gibi aslında hiç dinlemediği grupların *patch*leri. Ama çok havalıydılar işte, *patch*ler, asker botları ve üzerinde babasının masasından çaldığı daksille çizdiği Misfits'in kurukafa logosu bulunan bir deri ceket ve eller; o her zaman olduğu gibi bir kavgaya hazırlıklı yumruk yapılmış, gümüşle sıvalı eller, çivili bileklikler.

Dersten sonra Gretchen hep arkadaşımız Kim'le onun dolabının önünde buluşurdu. Kim de punk rockçıydı: uzun, kemikli kolları olan ve ince dar suratlı, kısa boylu bir kız; ensesinde ve göğsünde her zaman en azından beş yüz ya da altı yüz aşk ısırığı olurdu. Kan kırmızı saçları ve kulağında bir düzine *piercing* vardı. Şimdi de bunlara dudağının kenarında gururla "uçuğum" dediği enfes bir kırmızı yara eklemişti. Kim'i çok severdim ama ödümü patlatıyordu bu kız. Çok seksiydi ama biraz kafadan çatlaktı. Neyse, Kim kot ceketini sırtına geçirirken Gretchen'e dönüp, "Neyin var lan, dallama?" diye sordu, onunla nerede karşılaşsanız böyle girerdi söze.

"Nefret ediyorum koduğumun okulundan" dedi Gretchen, ikisi birlikte koridor boyunca yürümeye başladılar. Gretchen hep kafası öne eğik yürürdü, Kim ise zıplayarak yürür, ıslık çalar ve fırsat bulduğunda diğer kızların ellerine vurup kitaplarını yere düşürürdü. Gretchen dudaklarını büzüp; siktirici, mükemmel dizboyu mavi çorapları düzgünce çekilmiş, yeşil süveterleri bellerine bağlı, dizi film yıldızı gibi genç yüzleri ışıltılı, güzellik kraliçelerini andıran iki tane lise birli kıza

sanki onları yiyecekmiş gibi bir bakış fırlattı. Bu iki tıfıl, pudra aynalarında rujlarını tazeliyor, bir yandan da Kim ve Gretchen'in aynaya yansıyan görüntülerini birbirlerine göstererek gülüşüyorlardı. Gretchen bir an durup onlara doğru yürüyünce, kızlar neye uğradıklarını şaşırdılar. Hemen dönüp dolap kapılarının ardına sığınmaya çalıştılar. Daha koyu saçları ve yeni alınmış kaşları olan kısa boylu kız fare gibi ciyakladı. Kim bunlara birkaç küçük tokat attı ve Gretchen bir kahkaha patlattı: *Ha!* Ve yaptığından memnun bir hâlde döndü. İşte o anda, saliselik bir an, sola dönüp D koridorundan aşağıya inmeye başlamıştı ki kazara Stacy Bensen'a bindirdi.

Stacy Bensen.

Stacy Bensen, üst sınıflardan, öğrenci konseyinin kendini beğenmiş bir üyesi. Sarı saçları her zaman kısa at kuyruğu şeklinde yapılmış ve bir ton açık sarıya boyalı; hiçbir erkeğin gözlerini alamayacağı şekilde, kenarları siyah kalemle çizilmiş, bolca kırmızı rujlu, dolgun dudaklar. Bu durum sizi kahrederdi doğrusu, striprizciler ve porno filmlerindeki kızlar için kahrolmanız gibi; çünkü o kadar güzeldirler ki kimse onları farklı bir gözle göremez ve bu da onları belki de yavaş yavaş bitirir. Stacy Bensen'ın hayatında bir gün dahi olsun asla yarı zamanlı bir işte ya da herhangi bir işte çalışmadığını; onun kusursuz mavi göz farlarına uygun parlak mavi ojelerinden; düzgünce beline ya da boynuna doladığı yeşil hırkasından ve Stacy'nin kozmetik reklamlarında ki tipik Amerikan kızlarını ve film yıldızlarını andıran yüzü kadar olmasa bile, onun boktan kavrerengi kokoş botlarından anlayabilirsiniz. Ha bir de envai desen ve renkte tozluk. Ayrıca sık sık duyduğuma göre ahlâk dersinde kürtaj yaptıran kızların çocuk katili olarak yargılanmasını savunan sözleri. Gene duyduğuma göre okuldaki kızlara, "Kızlar, kan bağış kampanyası için birkaç gönüllüye daha ihtiyacımız var" cümlesinde olduğu gibi "kızlar" diye hitap etmesi. Ayrıca, ki bu en berbat özelliği, rozetleri. Birlikte ilkokula gitmiştik, ta o zamanlar bile her hafta evde yaptığı bir rozeti takıyordu: *Prenses Olmaktan Gurur Duyuyorum. Tanrı'nın Hizmetinde. Aklı Başında ve Bakire.* Karşınızda sikindirik, kasıntı ve ezberci papağan sesiyle, "*Etrafımdaki herkes beş para etmeyen bir ucube*" diyen bir kız vardı. Karşınızda küçük, ölçülü, mükemmel ha-

reketleriyle; lânet olası ışıldayan mavi gözlerini kırpıştırışıyla, hor gören düşünceli gülüşüyle, çay servisi için zili çalan birini andıran kikirdemesiyle adeta, *ben her açıdan senden üstünüm,* diye fısıldayan bir kız vardı. Belki de haklıydı çünkü bakışları, havası, çalımı size hep meydan okurdu ve siz cesaret edemezdiniz ona karşı çıkmaya; siz kim onunla sidik yarıştırmak kim.

O gün Stacy üzerinde "*Beni ışınla Scotty, burada akıllı yaşam belirtisi yok*" yazan bir rozet takmıştı. Neyse, koridorda, günün sonuna doğru, son kalan sınıfların gürültüleri "*Müzik çalışacak mısın?* ve *Beni saat yedide alsana* ve *Amma ödev verdi gene*" ve ders sonrası okulda devam eden tamirat sesleriyle iyice çekilmez hâle gelen saç spreyi ve iğrenç parfüm kokuları arasında Gretchen küt diye Stacy'ye çarptı. Stacy de durup Gretchen'e baktı ve "Önüne baksana, seni şişko lezzo!" dedi.

Tamam, kestik.

Tamam, Gretchen'i tanısaydınız ve aklından geçenleri okuyabilseydiniz şu olayları da halihazırda bilirdiniz:

Kesmeyle:

Beş yıl önce, Gretchen yuvarlanma sınıfında balerindir. Tamam, Gretchen, beş yaşında, yuvarlanıyor. Kiloları yüzünden takla atamıyordu, çaktınız mı, diğer bütün kızlar da onunla alay ediyorlardı. Hele sınıfta o gıcık suratlı, ufak-tefek kumral barbi gibi kız yok mu, işte o, bir keresinde Gretchen'i gösterip "O şişman" demişti. Sıra son gösteriye gelince diğer kızlar parendeler, taklalar atıp kollarıyla yel değirmeni hareketi ve daha bir sürü şeyler yaparken, Gretchen'den yalnızca sahneden koşarak geçmesini istemişlerdi. Gretchen de kuliste diğer küçük kızı ısırmış ve gözyaşları içinde evine yollanmıştı.

Ve:

Bu kez Gretchen sekiz yaşındadır ve raflar boyunca maskeleriyle birlikte satılan Süpermen, Batman, Wonder Woman, bir Peri Kraliçesi, Frankenştayn, Drakula ve diğerlerinden oluşan bir yığın plastik

kostümün asılı olduğu Osco Drugs'ın koridorları arasında Cadılar Bayramı kostümü aramaktadır ve annesi, belki de Gretchen'in bir Kraliçe kostümünden ziyade irice olduğu için, bir Frankenştayn kostümü almasını ona salık vermektedir.

Sonra:

Lisedeyken, birileri Gretchen'lerin garajının yan duvarına sprey boyayla KOCA GÖTLÜ yazmıştır ve Gretchen'in babası Bay D.'nin yazıya biraz açık gelen kahverengi bir boyayayla yazıyı çabucak kapatarak utancını gizlemeye çalışmasını izlemiştir; Gretchen ve ben ve herkes, oradan taşınana kadar eve her gelişinde yazıyı kabak gibi orada görüyor ve neden hâlâ orada olduğunu biliyor.

Neyse:

Stacy Bensen, "Önüne baksana, seni şişko lezzo!" deyince Gretchen döndü ve Stacy'nin kafasını tuttu ve siktirik altın sarısı atkuyruğundan kavradı ve öyle kuvvetli asıldı ki saçın bir kısmı elinde kaldı, bir kısmı da tıpkı şanslı bir prensesin efsun altındaki sikik dileğini gerçekleştirmek için kullanılan sihirli altın iplik gibi yumuşak, beyaz kafa derisinden kopup havada asılı kaldı. Sonra Gretchen, Stacy Bensen'ı bluzunun önünden yakalayıp suratına yumruklar indirmeye başladı. Kızın havalı, kemerli burnunu bariz bir şekilde kırdı, ardından oluk oluk kıpkırmızı kan akmaya başladı. Gretchen avazı çıktığı kadar, "Sikimi neden emmiyorsun, lan Barbie?" diye bağırıyordu.

Çok geçmeden bizim lezbiyen beden hocası Bayan Crone mavi eşofmanıyla gelip Gretchen'i belinden tuttu. Sonra okulun yaşlı hemşiresi, Stacy Bensen'ın yardımına koştu. Bütün kızlar neye uğradıklarını şaşırmış bir haldeydiler; narin bakire kalpleri deli gibi çarpıyordu, hepsinin de ağzı bir karış açıktı ve affallamışlardı. İşte, Gretchen'in genellikle atladığı kısım da tam burasıydı: Yaman, güçlü kızlarla daha önce karıştığı kavgalarda, bodrum partilerinde ya da metruk otoparkların arkalarında erkek arkadaşları kıs kıs gülerken ya da alkışlarken ya da korkulu gözlerle kavgayı seyrederken zayıf yüzlerden ise maskaralar akardı; ya da tıfıllarla yaptığı dövüşlerde daha sonra pahalı estetik ameliyatlarla düzeltilmek zorunda kalınan bu-

runları uzun zarif boyunları bir güzel boyunduruğa alırdı; ya da voleybol takımından, önkolu uzun kahverengi kıllarla dolu, feci saldırgan ve ayı gibi güçlü olan uzun boylu mankafa bir kızla yaptığı kavga; bütün o tırmalamalar, küfürler, saç yolmalar, bütün o yumruklar, haykırışlar, ısırmalar bir yana bu ilkti, daha önce olmamıştı. Gretchen ilk kez yaptığı şey konusunda kendini kötü hissediyordu, ilk kez her şey olup bittikten sonra kendini berbat hissediyordu ve nedenini bilmiyordu. Ama bana kalırsa, şöyle bir düşünüyorum da, mesele çok basit: Gretchen'in şişman doğması gibi Stacy Bensen'ın güzel doğması da onun suçu değildi.

Alıntı

Amerikan Tarihi'ne sokıyım. ABD'ye sokıyım. On Üç Sömürge'ye sokıyım. George Washington'a sokıyım. Britanyalılara sokıyım. Kırmızı Üniformalılara sokıyım. Misket tüfeklerine sokıyım. Oh canıma değsın. Toplara sokıyım Benjamin Franklin'e sokıyım. Raoneke'ye sokıyım. Jamestown'a sokıyım. Quaker'lara, Hacılara, Kızılderililere sokıyım. Erken dönem Amerikan ticaret kolonilerine sokıyım. Boston Çay Partisi'ne sokıyım. Dayanılmaz Yasalar'a sokıyım. Rahip Flanagan'a ve onun kafasındaki yaşlılık lekelerine tek tek sokıyım. Rahip Flanagan'ın tepegözüne sokıyım. Onun zaman çizelgelerine sokıyım. Sınıfın önünde oturan ve bok varmış gibi milyonlarca sıkıcı soru soran Billy Lowery'ye sokıyım. Kalemiyle ensemi dürtüp duran arkamda oturan Jim Gallaher'a SOKİYİM. Bu duvarlara sokıyım. Bu sıralara sokıyım. Bu kitaplara sokıyım. Bu tavana da sokıyım. Sınıftaki diğer hanzolara sokıyım. Bütün okula sokıyım. Topuna sokıyım. Öğretmenlere sokıyım. Sıkık Holy Bura-

derlere sokiyim. Sporcu bozuntularına ve kasıntı atletlere sokiyim. Ragbicilere, beysbolculara, futbolculara, güreşçilere, koşuculara, et kafalılara ve onların üniversiteye kabul mektuplarına sokiyim. Öğrenci konseyinde oldukları ve ibne politikacı olma hayalleri kurdukları için öğrenci konseyinde ileride ibne politikacı olmayı hayal edenlere sokiyim. Son model arabalarıyla dolaşan ve lüks semtlerde oturan o zengin bebelerine sokiyim. Sanki bir ibneymişim gibi bana bakıp duran beş para etmez torbacılara sokiyim. Diğer bandocu çocuklara sokiyim. Keşlere, ayyaşlara, metalcilere, hapçılara, çeteci siyah çocuklara, çeteci İspanyol asıllı çocuklara, gettoluymuş gibi takılan beyaz bebelere, hödüklere, ineklere, süzme salaklara, odun kafalılara, ödleklere, ibnelere, amcıklara, nonos gibi takılanlara, sik kafalılara, kronik oruzbircilere, sapıklara, hepsinin alayına sokiyim. Bütün koduğumun okuluna sokiyim.

Dijital hesap makineli saatime baktım, sonra sınıftaki duvar saatine baktım. İkisinde de saat 1:13'ü gösteriyordu. Amerikan Tarihi, 6. Ders, Rahip Flanagan'ın Odası, Brother Rice Katolik Lisesi, Şikago, IL, ABD, Kuzey Amerika, Dünya Gezegeni. Bu boktan şey iki saat daha sürecekti. İç geçirdim, sonra da elimi arka cebime atıp Gretchen'in bana hazırladığı karışık kasete baktım.

(I am a) Rabbit/The Lemonheads
Devil's Whorehouse/The Misfits
Gimme Some Head /GG Allin
Dear Lover/Social D
Lover's Rock/The Clash
Day After Day/The Violent Femmes

Birden çaktım durumu. Bütün şarkılar düzüşmek hakkındaydı. Kasetin yan tarafına baktım, kasetin adı yazılıydı: Pübisimde Bit Var. Az kalsın sınıfta katıla katıla gülüyordum, hemen öksürerek kahkahamı gizledim. Bir kez daha saatime baktım sonra da sınıftaki duvar saatine. Yeniden listemi yapmaya devam ettim.

Ye
di

Dediğim gibi her şeyi okuldan sonra duydum. Gretchen'in boktan mavi arabasını park ettiği ve benim her gün eve otostop çektiğim Rahibe McCauley'in otoparkında arabanın kaputuna oturup Kim'le Gretchen'in Stacey Bensen kavgasını baştan sona canlandırmalarını izledim: diğer kızların koridorda yan yan bakmalarını, Gretchen'in şişko bir kız olduğunu hatırlamasını, hatta ona, "Sikimi neden emmiyorsun, lan Barbi?" deyişini. Dinleyip kafamı sallıyordum. O gün her ne olduysa eve gitmeden önce en ince ayrıntısına kadar dinleyecektim. Stacy Bensen umurumda bile değildi. Onu tanırdım ama onunla bir alıp veremediğim yoktu. Punk rockçı falan değildim; kavga peşinde değildim. Dediğim gibi ben metal ya da hard rock yani AC/DC, Mötley Crüe, Metallica gibi şeylere ilgi duyuyor-

dum. Sanırım malın tekiydim. Lisede, her gün aynı şeyleri giyiyordum: sönük, zorunlu olarak giydiğim ilikli beyaz gömlek ve siyah kravat üzerine mavi yün gömlek, siyah pantolon, giyile giyile neredeyse griye dönmüş damatlık ayakkabılar. Ayrıca, feci kötü bir sivilce sorunum vardı; yüzümde, boynumda, hatta ta sırtımda. Dediğim gibi, sanırım çok sessiz bir çocuktum. Hiç de punk gibi bir hâlim yoktu. Punk bebelerinin bir avuç götoş sahtekâr olduğunu düşünüyordum hep; fazla kastıklarını düşünüyordum, galiba. Yani, ben Gretchen ve Kim'le birlikte büyümüştüm. Üçümüz de ortaokulda dikiş tutturamamıştık. Gretchen, Bloom Ortaokulu Matematik Takımı'nda klüp başkanıydı; sanırım yalnızca bu yüzden birlikte takılıyorduk: Hepten dikiş tutturamamaya *iyiden iyiye* alışmıştık, galiba.

"Bizim eve kâğıt göndermişler" dedi Gretchen şişinerek çantasını karıştırırken, "bir de üç günlük cezalılar sınıfı." *Eliyle klasörlerinin ve* kalemlerinin arasında yoklayarak mavi kâğıdı buldu ve gururla havaya kaldırdı, ta kafasının üzerine, sanki elinde tuttuğu şey bir burs ya da tap çektiği bir sınav kâğıdıymış ya da onun gibi birşeymiş gibi. Kafamı sallayıp başımı çevirmekle yetindim.

"Hey, millet, Gretchen'lerin evine mi gidiyorsunuz?" dedim.

"İşe gitmem lâzım" dedi Kim.

"Şey, bilmem ki... Eve gitmek falan istemiyorum" dedim.

"Neyin var, seni ödlek Brian?" diye sordu Kim ve parmağıyla göğsümü dürteledi. Parlak asker botlarına baktım, sonra da siyah güneş gözlüğü takan ve hâlâ mektubu havada sallayan Gretchen'e, sonra da başımı öne eğdim.

"Ciddi bir sorunum var" diye geveledim.

"Neymiş *senin ciddi sorunun*?" diye sordu Gretchen gülerek.

"Hiçbir şey" dedim.

"Ne? Hadi, söyle" diye sordu.

"Hiçbir şey"

"Söylesene lan" diye tısladı Kim. "Neymiş senin sikindirik sorunun?"

"Babam. Biraz tuhaf bir durum. Bodrumda uyumaya başladı" diye mırıldandım, sonra da başımı öne eğdim.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Kim.

"Bilmiyorum. Birkaç gece önce yatmaya gitmeden, vakit bayağı geçti anlayacağınız, kanepede yattığını gördüm sonra o da beni gördü ve 'Mesele yok, Brian. Bir süre burada uyuyacağım' dedi."

"Eee, sence ayrılacaklar mı?" diye sordu Kim.

"Bilmem, sanırım" dedim.

Tootsie Roll fabrikasında çalışan ve ne olursa olsun her zaman çikolata şekerleme kokan bizim peder, geceleri aynı zamanda benim yatağımın da bulunduğu bodrumda uyumaya başladı. Babamı çok severdim; bana oldukça benzerdi. Ben çocukken, hatta o sıralar bile işten eve geldiğinde avuçlarını kapatır ve benden tahmin etmemi isterdi "hangisinde?" sonra da avucuma birkaç tane Tootsie Roll bırakıverirdi. Anneme kalsa sivilcelerimin o kadar kötü olmasının sebebi buydu. Babamın da sivilceleri vardı. Bunu dert etmezdim çünkü babam her zaman şarkılar söyler, bayat fıkralar anlatırdı. Eve torbalar dolusu Tootsie Roll getirirdi; işyerinde her yıl yapılan "Çalışan Baba ve Oğlu Yarışması" için Tootsie Roll'lardan Eyfel Kulesi, Sfenks gibi devasa yapılar inşa ederdik. Bazen, gözlüğünü çıkarıp siler ve sanki söyleyeceği mühim birşey varmışçasına gözlerini geleceğe diker gibi bakar ama sonra hiçbir şey demezdi, tıpkı benim gibi. Şimdi bodrumda uyuyordu, yalnız, bir başına, ben de bundan kahroluyordum. Ona neler olduğunu tam olarak bilmiyordum.

Annem hakkında, doğrusu, şunun dışında birşey söylemek istemiyorum: Queen of Martyrs'da ilkokuldayken her yıl balkabağı oyma yarışması yapılırdı. Ve her yıl yarışmayı ben ve abim Tim kazanırdık çünkü kabağı bizim yerimize annem oyardı. Bunu yapmasını istemezdik aslında; ama o bize bu konuda ısrar ederdi. Ben üçüncü sınıfta falan, abim Tim de altıncı sınıftayken bal kabağı yarışmasını yeniden kazanmamız vesilesiyle çekilmiş siyah beyaz bir fotoğraf var; o uzun masanın bir ucunda duruyor, ben de diğer ucunda, aramızda bütün diğer çocuklar var. Tim'in bal kabağı gerçekten çok güzel boyanmış Kızılderili Şefi, benimki ise dişlerini çıkarmış Drakula. İkisi de aynı özelliklere sahip, Şef ve Drakula; çünkü ikisini de yapan annem. Hiç kimse, öğretmenlerden ya da müdürlerden hiçbiri ne durumu anladı ne de birşey sordu. Annemin birçok şey konusundaki tavrı buydu sanırım.

"Baba, burada uyurken kendini yalnız hissetmeyecek misin?" diye sordum odanın karanlığında ona, TV'den gelen ışıkta yüzündeki renklerin değişmesini seyrederek.

"Dert değil, Bri, sorduğun için sağ ol. Burada bir sürü yer var, evlat. Eminim bu gece iyi bir film vardır."

"Tamam. Yani, demek istediğim, annem ne olacak?"

"Ha, evet, anneni ikide bir ateş basıyor şu sıralar. Bir süreliğine burada uyursam daha iyi olacak."

"Ha" dedim. "Neyse, tamam, iyi geceler."

"İyi geceler, evlat."

O gece orada eski bir western izlerken horladığını, uykusundaki sayıklamalara karışan TV'deki silah ve çatışma seslerini duydum. Onun için üzüldüm sanki. Yani, yumuşacık yüzü, kirlenmiş sarı saçları, kanepenin dibinde duran iş botlarıyla oracıkta uyuyordu; burnundan nefes alıp veriyor, tıpkı benim gibi yüksek sesle horluyordu. Gözlüğünün hâlâ yüzünde olduğunu gördüm ve dikkatle hareket ederek yanına varıp onu seyrettim ve yavaşça gözlüğünü çıkardım. Nedense tutup onun gözlüğünü denedim; yüzüme uydu ama numarası çok yüksekti. Ama komikti, yani onun gözlük çerçevesinin bana uyması; sonra gözlüğü katlayıp olabildiğince dikkatle kanepenin kolçağının üzerine koydum, hâlâ onu uyandırmamaya çalışarak. Aşağıya baktım ve çıplak ayağımın altında bir şey olduğunu hissettim, yerde, babamın katlanmış pantolonun etrafında beş altı tane Tootsie Roll vardı, komikti doğrusu, bir dakika daha onun başında durdum ve yaşı on sekizini geçen hiçkimsenin işlerinin neden yolunda gitmediğini düşündüm.

"Eee, evden taşınacak mı dersin?" diye sordu Gretchen.

"Bilmem. Şimdilik orada uyuyor işte."

"Bu konuda sana birşey anlattı mı?" diye sordu yeniden.

"Yok" dedim. "Birşey anlatmadı."

"Çok tuhaf inan ki" dedi Gretchen ve iç geçirerek sırtımı sıvazladı.

Kim ondan hiç beklemediğim bir şey yaptı, dönüp, incecik kollarını boynuma dolayarak, beni kucakladı. Çivili bileziklerini yanağımda hissettim; saç jölesinin o meyveli, yapışkan kokusu geldi bur-

numa; ağzındaki Bubblicious sakızının şekeri; beni sarmaladığında göğsüme değen küçük, sert dolgun memelerini hissettim. Doğrusunu söylemek gerekirse ortaokul boyunca hep Kim için yanıp tutuşurdum. Onun külotuna girdiğimi, daha başka çok daha berbat şeyleri hayal ederdim; ama beni kucakladığında hiçbir şey hissetmedim. Kendimi kötü hissettim. Kötü hissettim çünkü bok gibi acınacak bir halde olduğum için yapmıştı bunu. Ağlamamak için gözlerimi kapattım, o da oracıkta öylece durdu ve beni kucaklamaya devam etti. Derken oldu: Kazara tam kulağımın dibinde nefes aldı, sıcak ve ıslaktı ve o anda feci ereksiyon olmaya başladım.

"Aslanım" dedi Kim, "kabarmaya mı başladın?"

"Hayır" dedim.

"Bilmem, bana öyle geldi sanki." Beni bıraktı ve Eskort'a yaslandı. "İşte bu yüzden hiçkimse sana yaklaşmıyor, Brian."

"Gene de sağ ol" dedim ve hepimiz, Kim alışveriş merkezindeki işine yetişsin diye arabaya bindik.

Se
kiz

Okulda çoğu zaman yaptığım tek şey günün birinde gireceğim süperstar hard rock grupları için isimler düşünmek, listeler hazırlamak, farklı grup üyelerinin yer aldığı düzenlemeler falan yapmaktı. Bando dersinde bile, girmekten gerçekten utandığım bir derste bile; çünkü *Haydi aslanım, bando takımı ha? Sen onların giydiği o köşeli şapkalarını gördün mü? Ya komik ceketlerini?* Durum ayrıca tuhaftı: çünkü Rahibe McCauley'den gelen, onda dokuzu benden daha gerzek, sosyal özürlü ve çırpı bacaklı kızlar da aynı derse giriyordu; çünkü *Haydi yeme bizi, hangi fıstık gibi kız tutar da boş zamanlarında obua ya da trompet çalar, ha?* Bu derse sırf kızların sevdasına kaydolmuştum; ama insan bu kadar mı yanılır! Güya ben bas klarnete eşlik ederek ksilofon çalacaktım ve arkamdan gelen kırık

dökük ve yanlış notalar basan trompet bölümünden yükselen boktan yavan karnaval müziğini dinleyecektim ve bu arada kendimi bir stadyum dolusu haykıran, sütyensiz, taş gibi hatunun önünde süper bir yan grupta cayır cayır çalarken hayal edecektim.

Şu anda hazırladığım mükemmel başyapıtım ise onu bir an önce kâğıda dökmem için adeta bana yalvarıyordu: *Gods We Thrust*, gelmiş geçmiş en iyi hard rock grubu The Young Gods'ın en iyi albümü, davulda Tommy Lee, elektro gitarda Eddie Van Halen, ritim gitarda Izzy Stradlin, bas gitarda Cliff Burton (hayatta olsaydı tabii; ancak öldüğü için basta Geddy Lee yer alırdı, RUSH feci boktan olsa da), klavyeli çalgılarda yine Eddie Van Halen ve vokal ve ksilofonda Brian Oswald.

Rip it Like You Should
Something Wicked this way Comes
In Gods We Thrust (albümle aynı ismi taşıyan parça)
Everday Survivor, slow
Lay Down for My Love
Nobody has to Know (You Like It)
Under the Gun (olay yaratan intihar şarkısı)
Beauty is in the Eye of the Beholder And You've Got my Eye
Ain't Nowhere to Go, Ain't Nowhere to Run from my Love

Do
kuz

Hiç keyfim yoktu. O esnada Kim'i arabayla alışveriş merkezine bırakmış, dönüyorduk. Gretchen'in çantasında ciklet ya da şekerleme gibi bir şeyler arıyorken, Gretchen'in yazdığı o lanet olası notu buldum, yukarı kaldırıp okumaya başlamıştım ki, "Tony Degan. Tony Degan. Bir sonraki sefer. Bir sonraki sefer seninle baş başa kaldığımda, yapmana izin vereceğim. Bana ne yapmak istersen yapmana izin vereceğim" Gretchen, aniden parlayıp yaygarayı kopardı. Arabayı trafik ışığında yana çektiğinde, boktan Eskort'un radyosunda "I Want to Be Sedated" çalıyordu. Notu elimden çekip aldı; beni yumrukluyor ve hâlâ bağırmaya devam ediyordu.

Tam o sırada, kırmızı bir Trans-Am süren iki hız düşkünü, trafik lambasında yanımıza yanaştı ve gelmiş geçmiş en yavan Rock gru-

bu olan "Deep Purple"ın feci berbat şarkısı "Smoke on the Water"ı bangır bangır çalmaya başladılar ve her zamanki gibi Gretchen'in saçı hakkında atıp tutmaya başladılar ki bu hiç de iyi bir fikir değildi.

"Ne güzel saçlar!" diye güldü sürücü koltuğundaki, başparmağını kaldırarak ve kankasını dürterek. Sürücünün sağ ve sol kaşları birleşikti ve taşlanmış kot ceketi süper bir yelek görünümü vermek üzere omuzlarından kesilmişti. Tek mesele süper falan gözükmüyordu, berbat ve zevksizdi.

"Bunu sen bilerek mi yaptın?" diye bağırdı diğer herif, sanki kafası karışmış gibi ellerini kaldırarak. Diğerinden daha uzundu, aynalı güneş gözlüğü takmıştı ve başında Amerikan bayraklı bir bandana vardı. Bu iki angutun yaptığı yorumlar tam boktan güney Chicago taraflarına özgüydü: İkisinin de lunaparkta çarpışan araba işletenleri imrendirecek nitelikte, enselerine cillop gibi fön çekilmiş, basbayağı omuzlarına kadar uzanan saçları olduğunu dikkate alırsak söyledikleri tamamen bariz, tamamen anlamsız, hatta biraz ikiyüzlüceydi.

"Siktir olup Kaliforniya'ya geri dön!" diye bağırdı bitişik kaşlı olanı, motora biraz gaz verip.

"Ucubeler!" diye ekledi diğeri, sanki bizimle dalga geçtiğini bilmiyormuşuz gibi bizi işaret ederek; sanki bizi parmağıyla göstererek *Evet, siz! Böylece sizi aşağıladığımı açık seçik belirtmiş oluyorum! Radio Shack'te gece vardiyasında temizlikçi olmama rağmen; yirmi sekiz yaşında ve evlilik dışı bir çocuğum olmasına ve hurdaya çevirdiğim beyaz üstü açılır T-top Camaro'nun tamir faturalarıyla batmış zorunda olmama rağmen; bütün parasını fırsat buldukça kokain için harcayan balici salağın teki olmama rağmen; dalga geçilecek biri varsa o da sizlersiniz çünkü bana göre tipiniz kayık, sizlerle dalga geçmek için yapabileceğim en iyi şey de bu: Sizi parmağımla işaret etmek, işte böyle, bu yüzden böyle yapmaya devam edeceğim.* Ve parmağını ha bire gözümüze sokarcasına bize doğru tutmaya devam etti; ta ki ben kafamı Gretchen'e çevirene kadar.

Gretchen'in saçıyla dalga geçmek boktan bir fikirdi çünkü saçını pembeye boyayana kadar dört ay uğraşmıştı ve aldığı Manic Panic boyası tutmamış, o da her şeyi denemişti; saçının rengini açmak için oksijenli suyla yıkamıştı. Hatta beraber, sanayide kullanılan o ağartı-

cılardan almak üzere şehir dışında, arabayla bir saat uzaklıktaki bir alışveriş merkezindeki "Sally Kozmetik" adlı bir mağazaya bile gitmiştik. Ağartıcıyı saçında fazla bıraktığı için saçları kırılmaya başlamıştı. Nihayet aylarca süren denemelerden sonra bu sorunu çözebilmişti; artık saçları çok havalıydı, parlak, müthiş bir pembe olmuştu.

Eğer onca zahmete değeceğini düşünüyorsanız ve saçınızı bu lanet renge nasıl boyamanız gerektiğini merak ediyorsanız, ne yapmanız gerektiğini anlatayım:

Bi kere, iki kişiye ihtiyacınız var. Tek başınıza yapmayın. Neden? Çünkü hem ortalığı boklarsınız hem de böyle yapmak aptalca. Ayrıca:

Bir bez ya da eskimiş bir havlu.

Birkaç naylon poşet.

Aseton ya da Sea Breeze cinsinden yüz temizleme kremi

Vazelin... bu çok mühim ha!

Eski bir fırça ya da tarak

Nasıl yapılacağını bir kere öğrendiniz mi çok kolay:

Bu işi banyo ya da garaj gibi zemini fayansla kaplı bir yerde yapın.

Bütün iyi giysilerinizi hatta üstünüzü tamamen çıkarın.

O lanet şeyin her tarafa damlamasını ve ortalığı boklamasını önlemek için boynunuza havluyu sarın.

Saç çizginize vazelin sürün, kulaklarınızın üstüne, ensenize, alnınızın tamamına iyice yedirin.

Sarışınsanız, iyi. Değilseniz, önce saçınızın rengini açmanız gerekir. Koyu renkli saç o havalı Manic Panic saç rengini almaz. Denemesi bedava; ama zamanınızı boşa harcarsınız, işe yaramaz. Gretchen her şeyi denedi, inanın her şeyi denedi, hatta gıda boyası Kool-Aid'i bile. Hiçbiri de işe yaramadı; çünkü saçları çok koyuydu. Dediğim gibi, Sally'nin Kozmetik Mağazası'ndan aldığımız sanayi tipi renk açıcıyı bile kullandık. Bu mereti saçınızda çok fazla tutmayın; saçınızın içine eder yoksa. Renk açıcıyı kullanırken talimatları iyi ta-

kip edin: bir kere yıkayın, kurutun, vs. Beyazla sarı arası bir ton verecektir. Ve saç boyarken kullanılan özel imâl edilmiş eldivenlerden alabilirsiniz ya da torbaların ağzını lastik bantla kapatarak fermuarlı naylon torbalar yapıp onları kullanabilirsiniz. Her neyse, ne olursa olsun çıplak elle yapma aptallığına düşmeyin. Gretchen öyle yapmıştı da elleri üç hafta boyunca pembe kalmıştı.

Bir tutam saç boyasını alıp kafanıza sürün ve tarakla yaymaya başlayın. İşte ikinci kişi burada çok işe yarayacaktır; aksi takdirde kafanızın arkası bok gibi olur.

Boyayı iyice yedirince saçı fönle kurutun. Neden mi? Bilmiyorum, Kim'in dediğine göre yapılması gereken buymuş. Belki de böylece kıvama gelip hazır oluyordur ya da öyle bir şey. Bir saat kadar bekleyin.

Saçınızı durulayın ama bunu yaparken öyle duş almaya falan kalkmayın sadece saçınızı musluğun altında tutun. Eğer duş alma gafletine düşerseniz akan boya bütün yüzünüze bulaşır, her tarafınız bok gibi olur, tam bir şebeğe dönersiniz. Bir sonraki gün okulda ya da alışveriş merkezinde ya da her neredeyseniz herkes size bir maymunmuşsunuz gibi bakar. Yüzünüzü havluyla kapatın ve pisliği yıkayın. Şampuan kullanmayın, sadece durulayın.

Saç çizginizdeki boya lekelerini temizlemek için yüz temizleme kremi ya da aseton kullanın. Bayağı sert ovuşturmak zorunda kalabilirsiniz.

Şimdi saçınızın Polaroidini çekin çünkü saçınız asla ilk durulandıktan sonraki hâli kadar güzel gözükmeyecektir. Lanet olası, yastıklarınızın ve nevresimlerinizin berbat olmasına hazırlıklı olun. Gretchen'den biliyorum, onunkiler pembe oldu, hem de hiç çıkmamacasına.

Niye saçınızı boyamak istiyorsunuz ki zaten? Punk gözükmek için mi? Herkesin saçını punk gözükmek için boyadığını bilmiyor musunuz? Tıh!

Neyse bizim kırmızı balık kafalılara dönelim: Trafik lambaları yeşile dönmeden hemen önce Trans-Am'ı süren hödük "Nonoşlar!" di-

ye bağırdı. Gretchen de, "Lanet Olası Dallamalar!" diye karşılık verdi. Sonra da bilin bakalım ne yaptı? Zınk diye arabadan indi ve gidip Trans-Am'ın antenini bir güzel kırıverdi. Bangır bangır çalan yavan, sinir bozucu müzikleri hemencecik kayboldu. Radyoları boku yediği için "Come Sail Away" susuverdi, sesleri solukları çıkmaz oldu. Biri siyah Alabama konser tişörtü, diğeri taşlanmış kot yelek giyen iki hız manyağı arabadan çıktı, ense saçlarını düzeltti ve halter eldivenlerini, basbayağı şu parmaksız siyah deri eldivenlerden, çıkarmaya koyuldular. Eldivenlerini çıkardıklarını gördüğümde *Siktir!* dedim kendi kendime ve güleyim mi ağlayayım mı bilemedim. Ama sonra yeşil ışık yandı ve yaşlı gözlüklü bir herifin bok gibi sürdüğü, çok hızla gelmekte olan kahverengi bir pikap, Trans-Am'a feci şekilde arkadan bindirdi. Boş vitesteki Trans-Am savrulup sürüklendi ve arka çamurluğu boku yedi; yamyassı oldu ve tamamen yan yattı.

Gretchen'in emektar Ford Eskort'una atlayıp topukladığımızda kafamda sadece bir düşünce vardı: *Bu yıl. Bu yıl benim için her şey iyiden iyiye boka sarıyor.*

On

Osıralar Chicago'nun güney yakasında yaşıyorduk. Bizim mahalle acınacak durumdaydı: Dümdüz, sıra sıra dizilmiş, kimsenin açıkça söylemeye cesaret edemediği bu gerçeği gizleyen küçük, nizamlı çimleriyle art arda karşınıza çıkan tuğlalardan yapılmış bungalovlar dizisi. Bunu, birbirinin aynı posta kutularında ve birçok Bakire Meryem heykelinde ve özenle sıralanmış çiçek saksılarında, çimenlerde oyun oynayan beyaz çocuklarda, çitin üzerinden muhabbet eden ebeveynlerde, tırmıkla yaprakları temizleyen emeklilerde görebilirdiniz: sokaklar boyunca, caddeler boyunca, siktirik evler boyunca aynı türden yüzler, aynı türden soy isimler. Bence mesaj oldukça açıktı: *Beyaz değilsen batıya giden Western Bulvarı'ndan geçeyim falan deme! Sakın ha! Bu mahalleye gelme. Arabayla buradan geçme; yoksa canın feci şekilde yanar.*

Biz güney yakada, bütün dünyada aşırı ırkçı tarihiyle tanınan bir şehirde oturuyorduk. 103. Cadde'nin ikiye böldüğü iki mahallede; ben Evergreen Park'ta, Gretchen ise Mr. Greenwood'daydı. 1919 yazında güney yakasında 26. Cadde plajında siyah bir gencin öldürülmesiyle patlak veren, 38 kişinin öldüğü, 500 kişinin yaralandığı ve daha birçok kişinin evlerinden olduğu büyük ırkçı ayaklanmalar; burada yaşanmıştı. Bu size tesadüfî ve eski gelebilir; ama değil. Buna rağmen lise birde bu konuda bir tarih ödevi hazırlamıştım. O zamanlar Pullman demiryolu şirketinde çalışan hamallar acımasız şekilde sömürülüyor ve aşağılanıyorlardı; demiryolu sahibi orada çalışan yoksul siyah gençlere o kadar haksızlık ediyordu ki, herif; güney yakasında çalışan öfkeli işçiler sonradan tutup mezarını yağmalarlar korkusuyla; tabutunun üzerine beton dökülmesini talep etmişti. 1890'larda ağzı iyi laf yapan siyah bir politikacı olan Harold Washington adaylığını koyup belediye başkanlığını kazanmıştı; ancak bu; kampanya konuşması yapacağı günün öncesi Aziz Ben Katolik Kilisesi'nin duvarına "Zenci" sözcüğünün yazılması gibi aylarca süren bir sürü hunharca saldırıdan sonra mümkün olmuştu.

Gretchen ve benim yaşadığım mahalleler fena değildi, her ikisi de epey birbirine benziyordu. Her ikisinde de 1940'larda yaygınlaşmış, çoğunlukla küçük, bungalov tarzında tuğladan evler vardı. İki mahalle de çoğunluk olarak İrlandalı Katoliklerden oluşuyordu, her ikisinde de bira içip sokağa yeşil bira kusmak için serserilerin toplanıp geldiği ünlü Aziz Patrick Günü Geçit Töreni yapılıyordu. 103. ve 111. Cadde'de her birkaç blokta bir İrlanda barı vardı; burada iki mahalleden de, sırtlarında gururla "Güney Yakalı İrlandalı" yazan tişört ve ceketler giyen ortaokullu ve liseli bebeler görürdünüz.

Evergreen Park; üç tarafı da Chicago tarafından kuşatılmış küçük bir kasabaydı; fakat şehrin bir parçası olarak görülmezdi; Her iki mahallede çoğunluğu İrlandalı Katolik hepsi de beyaz ve işçi sınıfından aynı türden insanlar yaşamasına ve hiç de kötü insanlar olmamasına rağmen nedense diğerlerine karşı hoşgörülü değillerdi.

Mesele şu ki, ne Evergreen Park'ta, ne de hâlâ şehrin bir parçası sayılmasına karşın Mt. Greenwood'da, siyahlar yoktu. Orada istenmezdi onlar, gelmelerine izin de verilmezdi... asla. Neden mi? Mt.

Greenwood ırkçılıklarıyla nam salmış Şikago'lu beyaz itfaiyeciler, Şikagolu aynasızlar ve onların aileleriyle doluydu da ondan. Nam salmak ne kelime, bu herifler düpedüz ırkçıydı. Ve sene 1919 falan değildi. 1940'lar bile değildi. Anasını sattığımın 1990'larındaydık. Bunu nasıl başardıklarını bilmiyorum doğrusu; yani gözdağı verme ve zor kullanma tehdidi dışında. Belki de bunlar bile yetiyordu.

Her tarafta bu ırkçı aynasızlar ve onların ırkçı önyargıları ve artan hayal kırıklıklarıyla büyüyen ve kendilerine Beyaz Güç diyerek ortalarda dolaşan onların bebeleri, *zenci aşağı, zenci yukarı* vardı. Beyaz Güç. Bu bebeler Beyaz Güç'ten bihaberdiler, gerçekten. En azından bana öyle geliyordu. Bence Beyaz Güç bu salakların içlerindeki öfke ve cehaletle özdeşleştirdikleri bir isimdi. Kendine *punk* demek gibi; tıpkı bir kimlik edinmek için benimsediğiniz, size bir amaç hissi veren yaftalardan biri işte. Ama Beyaz Güç, bebelerine müsamaha gösteriyor, Yalnızca müsamaha olsa gene iyi, düpedüz besliyorlardı onları, es geçiyorlar, görmezden geliyorlardı. Western Avenue'de var olmayan bir sınırı geçti diye siyah bir çocuğu hastanelik ettiklerinde bile! Bir de sert oğlanlar vardı. Bir ara futbol oynayıp sonra sıkılan ya da bir iki sene güreş yapan, sonra da ot içmeye başlayan ve ikinci el bir minibüs, Culass ya da Nova satın alıp ense saçlarını uzatan, taşlanmış kot ceket giyen, Nike marka basket ayakkabısı, S.O.D.* yazılı tişört ya da o türden şeyler giyen çocuklar. Hiçbiri tanıdığımız diğer ümitsiz vakalardan farklı görünmese de çoğu metal ya da hard-core hayranıydı; yanınızdan geçerken bangır bangır çalan müzikten anlayabilirdiniz bunu: "Kill Yourself!" Beyaz Güç bizim mahalledeki diğer keşlere ve punklara nonoşa benzemelerine rağmen dokunmuyordu, eğer beyazlarsa tabii. Eh, hiçbiri de Gretchen ya da Kim'e giysileri hakkında bir kerecik olsun bir laf atmamıştır. Sanırım punk bebelerin oldukça zararsız olduğunu düşünüyordu. Misfits ve Samhain gibi aynı müzikleri dinliyorduk ve bazı kızlar punk oğlanlarla ya da Beyaz Güç'ten oğlanlarla çıkıyordu; bu yüzden benimle ya da ne kadar çatlak tipler olmalarına karşın Gretchen'le ya da Kim'le uğraşmıyordu. Ama Tony Degan ve arkadaşları olacak o mankafalı

* Son of Devil (Şeytanın Dölü) sözcüklerinin kısaltması; Anasının Gözü diye Türkçeleştirilebilir (ç.n).

serserileri görünce, bilmiyorum. Ellerimi ceplerime sokup yumruklarımı kung-fu filmlerindeki gibi sıkardım; ama hiçbir şey söylemeden uzaklaşıp giderdim.

Bazen okul çıkışı boktan Eskort'la turlarken sırf oradan geçtikleri için Evergreen Park'lı polislerce durdurulan, arabaları ve üstleri didik didik aranıp tartaklanan siyahlara rastlardık. Yalan söylüyorsam ne olayım. Bir keresinde abimle Hamlin Parkında basketbol oynamaya gitmiştik. Basket oynamayı hiç kıvıramam ama Abim Tim bir kız olup çıkmayacağımı kanıtlamam için bir şeyler yapmam gerektiğini söylemiş, ki bu eminim babamın fikriydi; ve basketbol oynamam konusunda ısrar etmişti. Neyse, abimle basket oynarken iki tane Evergreenli aynasız gelip, "Sakın ha, zenciler gibi basketbol filelerini çalayım demeyin" dedi. Aynasızlardan biri copunu eline vurdu ve diğeri de başını salladı. Sonra ikisi de yaylanıp gittiler. Ve bu tamamen gerçek bir olay.

Dinlediği boktan punk şarkıları yüzünden mahallemizdeki sınıf meselesi Gretchen için çok önemliydi. "Dünya doğası gereği ırkçı ve şovenisttir" diyordu. "McDonald's ya da Seven-Eleven gibi yerlerdeki boktan işleri yapanların tamamı nasıl oluyor da ya siyah ya da Meksikalı? McDonald's'da çalışan beyaz bir çocuk gördün mü hiç? Belki. Belki kasada; ama asla arka tarafta patates kızartmazlar." Bunları söylerken kendi kendine kafasını sallardı, benim durup düşünmeye hiç zamanımın olmadığı bu şeylere inandığı için onu bir güzel öpmek gelirdi içimden.

On Bir

Yine okuldayım.

Evergreen Video'daki korsan Halloween ya da 13. Cuma filmlerinde olduğu gibi içine en azından iki seks sahnesi konulabilecek doğrudan videoya çekilmiş sıkı korku filmleri için isimler. Kim bilir katil rolünü ben oynarım belki de:

1. Sefahat Gecesi, Acı Gecesi
2. Şeytanın Büyüsü
3. Ölmeyenlerin Ağlayışı
4. Cellâdın Eli
5. Zevkine Cinayet
6. Baştan Çıkaran Gece
7. Ölümcül Oyun
8. Kanayan Evden Uzak Dur

9. Ölümcül İğne
10. Uyuyakalan Kampçıların Partisi
11. Mezar Konuştu
12. Rahip Mooney Konuşuyor sürekli konuşuyor hem de her gün bir saat boyunca lanet olası ruhunuzu durmaksızın kemiren iç bayıltıcı boktan dilbilgisi dırdırıyla, ne bitiyor, ne de bitecek gibi, sürekli konuşuyor ta ki göz yuvarlarınız kanlar içinde kafatasınızdan fırlayana kadar. Sonra yerdeki kanları talaş dökerek temizlemek zorunda kalıyorlar; ama yine de onu dinlemek zorunda kalıyorsunuz. Duymamak için de iki kulağınıza da kurşun kalem sokuyorsunuz; ama o zaman bile sen bir yolunu bulursun di mi, lan rahip Mooney, şebek!

On İki

Evet, işte Gretchen'in bana kaydettiği karışık kasetlerden biri. Geçen yazı konu aldığı için *Güzel Günler* adını vermiş: Geçen yaz her şey yolundaydı: Gretchen'in Eskort'u ilk alışı ve benim Colleen adlı kızla çıkmam... Bu yüzden henüz bir sene geçmiş olmasına karşın; kaseti dinlerken zamanda yolculuk yapar gibi oluyorum. Aslında o kızla tam sevgili falan gibi de çıkmıyorduk, sadece görüşüyorduk. Yani onu alışveriş merkezindeki Çin usulü yiyecek satan bir dükkânın tezgâhında çalışırken görmüştüm ve adını öğrenmiştim, o da benim kim olduğumu biliyordu falan... dediğim gibi, kasette işlerin benim için yolunda olduğu zamanları hatırlatan gizli mesajlar vardı sanki:

Police and Thieves/Clash

O yaz bir gece birer çift bowling ayakkabısı yürüttüğümüz Bowling salonu Arena Lanes'in otoparkında söylemiştik bu şarkıyı.

Smith'ten/*Panic*

Üff, bu sanki o yaz yaşadıklarımızı anlatan bir şarkıydı çünkü Gretchen Eskort'u aldığında kullanılmış olmasına rağmen kasetçalar hâlâ çalışıyordu. Ama radyoda iyi bir şey çaldığı yoktu, anlayacağınız hep boktan müzikler ve şarkıda solistin, "DJ'i asın! Çünkü çalıp durduğu şarkı benim hayatım hakkında hiçbir şey anlatmıyor" dediği bir bölüm vardı ki bunu ilk duyduğumda *Adam, kesinlikle haklı.* demekten alamamıştım kendimi.

Hateful/Clash'tan

Bu şarkı da bana; bir keresinde Gretchen'le, tepesinde sürücü adayı yazan bir aracı, tamgaz takip etmenin eğlenceli olduğunu söylediği ana eşlik ediyor. Gretchen, zavallı çocuğun kuyruğuna takılmış, zigzaglar çiziyor, her ışıkta klaksona basıp onu rahatsız ediyordu, ta ki... çatlak görünümlü, permalı saçlı, avazı çıktığı kadar bağıran sikik bir kadın sürücü hocası arabadan çıkana kadar ve birden Gretchen, geri geri gitmeye çalışırken park etmiş bir başka araca geçirdi ve aracın farlarını tamir ettirmek için iki yüz papel bayıldı. Bu sırada arabada çalan şarkı "Hateful"du. Yani, Nefret.

Ball and Chain/Social D

Social Distortion: Gretchen'in sevdiği gruplar arasında hoşuma giden gruplardan biriydi; çünkü bir tür rock'n'roll yapıyorlardı. Şarkıcı, "Kendime küçük bir eş bile buldum" dediğinde; aklıma hep alışveriş merkezinin restoran kısmında tanıdığım Colleen adlı kız geliyordu. Çünkü bütün yaz boyunca benim kızım olmuştu ve boyu bir otuz falandı, çok minikti.

Ratt Fink/Misfits

Doğrusu, bu şarkının ne hakkında olduğunu bilmiyordum ama bana Gretchen'in Venture denen mağazadan hırsızlık yaparken yakalanmasını hatırlatıyor; ceplerini boşaltmasını söylediklerinde ceplerinden çıka çıka on paket ayıcık şeklindeki yumuşak şekerlemelerden çıkmış, adını öğrenmeye çalıştıklarında ise onlara "R-A-T-T-F-I-N-K" diye grubun ismini söylemişti. Meğerse yaşlı bir kadın, onu cep-

lerine şekerlemeleri sokuştururken görmüş. Aynı kadın Gretchen sorgulanırken güvenlik odasının buzlu camının gerisinden onu seyretmeye devam ediyordu. Sanırım bu da duruma uyan iyi bir eşlik şarkısıydı.

Kasetin kapağını çevirip şarkı isimlerine baktım ve birden çok hüzünlendim.

I Know It's Over/Smiths
Please, Please, Please Let Me Get What I Want/Smiths
Heaven Knows I'm Miserable Now/Smiths
Straight to Hell/Clash
Asleep/Smiths

Birincisi, bir tanesi hariç hepsi Smiths'in parçalarıydı. İkincisi, hepsi de ölüm hakkında slow şarkılardı, sanırım. Belki de bana *Annem öldü ve hâlâ çok üzülüyorum* demek falan istiyordu çünkü ikinci yüzün başlığı *Carol*'dı; annesinin adı, daha ne olsun. Ona ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden onu arayıp "sağ ol" dedim. O da, "hı, hı, tamam" dedi. Nedense bütün gece kasetin ikinci yüzünü, Gretchen'i odasında yatarken hayal ederek dinledim. Galiba bu sayede kendimi niyeyse iyi hissettim. Sanki o kaseti benim için yapıp kendini çok fena hissettiğini söylemek istemişti. Belki de bu sayede ben de kendimi o kadar berbat hissetmemiştim.

On Üç

Onun dışında kendimi iyi hissetmemi sağlayan şey kilisede bağıra bağıra ilahi söylemekti. Gerçekten. Hatta her pazar günü, kendi kendime evden çıkar, kilisedeki pazar toplantısına katılırdım. İlkokuldayken gittiğim; 103. cadde'deki Queen of Martyr Kilisesi; içindeki uçuk mavi renkli, parlak buzlu camlı pencereleri, ahşap sıraları, parlayan altın rengi mihrabı, duvarlarında İsa'nın Çarmıha gerilişini anlatan resimleriyle gerçekten çok güzeldi. Her ne kadar boktan tipler olsalar da, sanırım mahalledeki herkes kiliseye giderdi. Annem sabah erkenden kendi başına giderdi. Bense genellikle 11 ayinine giderdim ve genelde tepelerinde bir tutam pamuk şekeri gibi ak saçı kalmış, naftalin kokan eski püskü ya da Gretchen'in Salvation Army'den* aldığı türden ucuz giysileri olan; benim gibi tek başla-

* Yoksul ve evsizlere yardım amacıyla kısmen askeri ilkeler çerçevesinde çalışan ve Hıristiyanlığı yaymak amacı güden örgüt (ç.n).

rına gelmiş, yaşlı insanlarla birlikte, arkalarda bir yerde otururdum. Bana öyle geliyor ki, sıkça kiliseye giderseniz gidip bir şeyler söylersiniz, diz çöküp düşünmeden dua edersiniz çünkü benim yaptığım bu. Demek istediğim, hayatım boyunca Katolik okullarına gittim ben ve bana öğretilen şeyleri düşünmedim bile; sadece yapılması gereken şeyleri yaptım o kadar. Daha kötüsü kadınlara bakıyordum; bilirsiniz işte, uzun liseli kızlara, seksi annelere falan. Akla gelebilecek en tuhaf hayali kuruyordum. Şeytani şeyler değil ama gene de oldukça çetrefilli şeyler. Çoğu fantezide, seksi kızların evlenmek üzere saçları başları yapılmış, beyaz tülün gerisindeki yumuşak yüzleriyle heyecanla gülümseyerek koridordan yürürlerken nasıl göründüklerini hayal ederdim. Niye böyle bir şeyi hayal ederdim bilmiyorum. Bazen uzun uzun annemle babamın arasında neler geçtiğini düşünürdüm ve bu yüzden bazen kendimi öyle kötü hissederdim ki ağlamamak için izin isteyip tuvalete gitmek zorunda kalırdım.

Ama dediğim gibi, en sevdiğim şey ilâhi söylemekti. Gerçekten, oraya gidip tam bir geri zekâlı gibi kıçımı yırtarcasına ilâhi söylüyordum; çünkü orada kendi başıma kalıyordum ve ilâhi söylerken ne kadar salak göründüğümü falan düşünmek zorunda kalmıyordum ve herkesle birlikte aynı şarkıyı söylemek beni mutlu ediyordu: ait olma hissi, anlayacağınız. Ve ayrıca etrafımdaki yaşlılar bu yüzden beni çok seviyorlardı. Başlarını sallarlardı ve ben de günün birinde buradaki hanımlardan biriyle benim hakkımda bir rock'n'roll belgeseli için röportaj yapıldığını, kadının başını sallayarak gözlüğünü sildiğini ve "O çocuğun aziz gibi bir sesi vardı. Bir aziz gibi" dediğini, beni düşününce beliren sevinç gözyaşlarını gizlemek için bakışlarını kameradan uzaklaştırdığını hayal ederdim ve var gücümle "Amazing Grace" ya da "How Great Thou Art" ilahisine eşlik ederdim.

Ama şu da var: Bir keresinde Gretchen'le arabadaydık. Gülümsüyor ve benim Descendents'ın "Hope" şarkısına eşlik edişimi izliyordu. "Babam seni kilisede ilahi söylerken görmüş" dedi. Ben de, "Yok, canım, yalnızca söyler gibi yapıyordum" dedim, "Yok, yok, gerçekten söylüyormuşsun" dedi. O andan itibaren şarkıyı kestim ve geçmişe dönüp sadece annemi ve babamı düşündüm.

On Dört

retchenlerdeki akşam yemekleri gibisi yoktu. Yalnızca artıkları yemek için bekleyerek mutfakta ayakta duran biri gibi değil de "davetli" misafir olarak geldiğimde masaya oturup onların ailesinin bir üyesiymiş gibi yemek yemek harikaydı. Annesi birkaç sene önce öldüğü için Gretchen'in evi hüzünlüydü; ama bizim evdekinden katbekat iyiydi, sanırım. Elimden geldiğince nazik olmaya özen gösteriyordum; çünkü babası sanki her an ağlamaya başlayacakmış gibi hüzünlü görünüyordu. Cıvık yumurtaya benzeyen gözleri, ince uzun yüzü, koyu ve düzgün saçlarıyla kederli biriydi; ama bana her zaman cömert davranırdı. Gretchen çoğunlukla sessiz olurdu. Yalnızca gözlerini yemeğine diker, tabağındakileri çatalıyla oraya buraya itelerdi, anlayacağınız. Tam bir ateş parçası olan ablası Jes-

sica bana hiç pas vermezdi. Ben muhabbet etmeye çalışırdım, günümün nasıl geçtiğini falan anlatırdım; ama onlar ailem olmadığı için fazla ilgilenmezlerdi. Benim ailem asla birlikte yemeğe oturmazdı. Dedim ya, babam epeydir ortalarda görünmüyordu ve annem her zaman çalışırdı. Abim Tim hep bir yerlerde spor işindeydi, küçük kız kardeşim Alice ise aynanın karşısında kendini izlemekten başını kaldıramıyordu. Dolayısıyla bende olmayan aidiyet duygusundan dolayı ne zaman davet edilsem Gretchen'lere gidiyordum. Normal bir ailen varmış gibi hissetmek güzel bir duyguydu.

Gretchen'lerdeki bu akşamki yemek pek bir şeye benzemiyordu. Yani feci görünüyordu. Et gibi. Belki de et değildi. Beyaz tabağın ortasında kenarlarında yeşil bir şeyler bulunan kahverengi ve siyah bir şey. Bana sorarsanız bütün mutfak eski ve yıpranmış gözüküyordu, sanki 1970'lerden kalma gibi. Tepedeki donuk sarı ışık her şeyi griye boğuyor, hazin, kasvetli ve iyice berbat bir hava katıyordu. Mavisi solmuş çapraz çizgili duvar kâğıdı ve yerdeki fayansın kahverengisi gibi tabaktaki her şey donuk ve tamamen insanın iştahını kaçırtan türdendi.

"Taklit biftek" dedi Bay D. "Pazarlamasını yapmaya çalışıyoruz. Adı İmi-Tat-Y! Denesene." Mr. D. reklam ya da pazarlama işindeydi ya da öyle bir şey, babamın beyaz yaka işi dediği türden bir iş; ve her sabah arabayla şehir merkezine gidip her akşam kızlarıyla yemek yemek için eve dönüyordu.

"Aç değilim" dedi Gretchen, iç geçirerek ve kollarını göğsünde birleştirdi.

"Eee, sen ne düşünüyorsun, Brian?"

"Bu müthiş bir şey, Mr. D. Aslında *siz* de az müthiş sayılmazsınız" dedim.

Kafasını sallayıp bana göz kırptı.

"Evet, söyleyin bakalım genç bayan, bu cezalılar sınıfı da ne oluyor?" diye sordu. "Vaziyeti düzeltiyor musun?"

"Sorun değil" dedi Gretchen. Başını öne eğdi ve çatalını tabağın ortasındaki gizemli tümseğe soktu sonra da yavaşça geri çıkardı.

"Sorun değil mi? Bir kere daha olursa seni postalayacaklarmış" dedi Mr. D., gözlüğünün ardından ciddiyetle gözlerini kırpıştırarak.

Mavi çiçekli önlük hâlâ üstündeydi, önünde "Aşçıyı Öp" yazıyordu. Kısa boylu ve asabi tipli biriydi, gözleri kocamandı ve sık sık seğiriyordu. On dört yıl bıyık bıraktıktan sonra geçenlerde kesmeye karar vermişti. Bıyığını hiç görmemiş olsanız bile yüzü onsuz boş gibiydi. İki yıldır yalnızdı; daha genç ve çekici görünmek için bıyığını kesmişti. Çünkü karısı, Gretchen'in annesi, akciğer kanserinden vefat etmişti. Gretchen'in annesi mükemmel bir insandı. Yani, dünyanın en iyi, en eğlenceli insanıydı, sigara içer ve bizimle atari oynardı. bütün hayatım boyunca annemin de onun gibi biri olmasını istemişimdi. Mutfak hatırladığım kadarıyla Gretchen'in annesi gibi kokuyordu; demode duvar kâğıtlarına onun içtiği mentollü Virginia Slim sigarasının kokusu sinmişti adeta ve duvar kâğıtlarını keşke hiç değiştirmeseler diyordum kendi kendime.

"Dedim ya, baba, bir daha olmayacak, söz veriyorum" dedi Gretchen; yemin eder gibi onun elini tutarak.

"Daha önce de böyle demişti, ondan önce de" diye sokuşturdu Jessica. Herkes bir sürtük gözüyle bakardı Jessica'ya; ama adeta kâinat güzeliydi, ilik gibi bir şeydi. Diğer kızların erkek arkadaşlarını ayartmasıyla nam salmıştı, anlatabildim mi ne demek istediğimi? Babasının iş gezisine çıktığında verdiği partilerde; birkaç defa bunu yaptığına bizzat kendi gözlerimle şahit olmuşluğum var. Bu partilerden birinde kızlardan birine şöyle dediğini tesadüfen duydum:

"Hıh, yabaninin tekidir o, düzüşmesini bile bilmez."

Buradan hareketle Jessica'nın düzüşmesini bildiğine kanaat getirdim ve o zamandan beri onunla ilgili fanteziler kurdum; bana bu işi öğrettiğine dair falan, anlarsınız ya. Bir de öpüşmesini pek beceremiyordu ve kiminle iş pişirdiğini umursamıyordu. Bu da beni uyuz ediyordu. Güya, Mike Estevez'e bel soğukluğu bulaştırmış. Çocuk az kalsın bu illetten ölüyordu. Olayın aslı ise şuydu: Mike Estevez, Katie Cameron'la çıkıyordu. Jessica da Mike'dan hoşlandığına karar vermiş, bir partide onunla işi pişirmişti. Gel gelelim Mike birkaç hafta sonra Tricia isimli bir kızdan öpücük hastalığı kaptı, on beş kilo falan verdi ve hastaneye yatmak zorunda kaldı. Böylece herkes Jessica'yı suçladı ve onun hakkında "gösterip vermeyen" ve "şıllık" gibi laflar etmeye başladı. Bunların hiçbiri mühim değildi; çünkü Jessica

afet gibi kızdı. Bir yaş büyüktü, üçüncü sınıftaydı, Gretchen gibi kısa ama inceydi. Ateş gibi bir kızdı; kocaman yeşil gözlü, minyon bir tipti. Dungeons and Dragons oyunundaki peri kız gibi sivri bir çenesi vardı, kedi gibi de azgındı. Oğlanlar onun için deli oluyorlardı. Erkekler onun için deli oluyorlardı. Ben onun için deli divane oluyordum. Onu düşünüp sık sık mastürbasyon yapıyordum. Piyasada gerçekten verebilecek üç beş kızdan biriydi ya da kendisi böyle diyordu. Ve bunun için sizi kul köle yapmıyor ya da evlisin sen ayağına falan yatmıyor ya da iş bittikten sonra ağlayıp sızlamıyordu, herhalde. Ya da ben öyle duydum ne bileyim. Ya da Gretchen'e kendisi anlatmıştır. Ayrıca sekse bayıldığını söylüyordu ve bunu itiraf etmekten de korkmuyordu. Bir başka zaman Gretchen'e elinden gelse fahişe olacağını falan söylemiş. Ne olur ne olmaz diye her gün bacaklarının kıllarını alıyormuş, söylediklerine göre. Ayrıca Jessica'nın bir sırrı ya da sır olduğunu düşündüğü bir şeyi vardı: Yoğurt Sarayı'ndaki patronuna cigaralık satıyordu. Onunla yatmıştı da. İki kez. Adı Caffey'ydi; evliydi ve üç çocuğu vardı; hepsi de güzel mi güzel sarışın oğlanlar. Jessica bir gün "benim olacak" diyormuş güya. Neyse, bunlar Gretchen'e anlattığı şeyler. Jess son zamanlara kadar Anahtar Kulübüne, Fransız Topluluğuna üyeydi ve futbol takımının ponpon kızlarından biriydi. Derken aniden bütün etkinliklerden elini eteğini çekti ve bizim arkadaşlardan uyuşturucu alıp tanıdığı yetişkinlere satmaya başladı. İşin en kötü tarafı ise: Ne kadar uğraştımsa da beni hiç mi hiç umursamıyordu, hemen masanın öbür ucunda otursam bile. Dikkatini çekmek için her şeyi denedim, sonra vazgeçtim, sanırım onu uzaktan sevmeye karar vermiştim.

"Biraz daha İmi-Tat-Y istermisin Brian?" diye sordu Mr. D.

"Yo, teşekkürler."

"Annem olsa Gretchen'in okuldaki yaramazlılarına asla müsamaha göstermezdi" diye konuştu Jessica, kafasını sallayarak. "İçler acısı."

"Siktir git" diye hırladı Gretchen.

"Ne kadar ayıp!" diye gürledi Mr. D." Ağzından çıkanı kulağın duysun."

"Ben bitirmiştim zaten" dedi Gretchen yavaşça ayağa kalkarak.

Ayağa kalkışını sonra da hiçbir şey yapmadan öylece duruşunu izledim.

"Yemeğin ne olacak?" diye sordu Mr. D.

"Sonra yerim bir şeyler"

"Eminim yersin" diye bağırdı Jessica.

"Siktir ol git, amcık kafa!" diye bağırdı Gretchen.

"Ne kadar ayıp!" diye fısıldadı Mr. D.

"Sen siktir ol git!" diye karşılık verdi Jessica. "O lafın hiçbir anlamı bile yok, seni kaldırım fahişesi"

"Çok ayıp! Biraz saygılı olsanıza. Gretchen, bu konuda ciddi olduğumu hatırlatırım. Bir daha okulda sorun istemiyorum, anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı" dedi Gretchen. "Hadi bakalım Brian" Mr. D. taklit bifteğini ağzına götürmek üzereyken Gretchen; Jessica'ya parmağıyla vurdu, Jessica ise gülümsemekle yetindi. Her ikisi de birbirine bakışıp gülünce Abim'i düşündüm ve hafiften içim acıdı. Abimle haftalardır konuşmamıştım, en azından bana öyle geliyordu.

Sonra Gretchen'le onun odasına gittik, o yere bağdaş kurup kimya ödevini yaparken ben de onun yatağına uzandım. Gretchen'in odasının kokusuna bayılıyordum, vanilyalı tütsü gibi kokuyordu; ortalığı bok götürse de: Her tarafa saçılmış elbiseler, ayakkabılar, botlar, üzerine karışık kasete koyacağı şarkı isimlerinin çiziktirildiği defter yaprakları, yarım kalmış ev ödevleri, bağcıkları olmayan botlar, plaklar, kırık kasetler, yatağın yanı başında akan bir yaldızlı oje... Bir duvarda Ramones; diğerinde Misfits posteri asılıydı, yanında ise iki sevimli kedinin posteri, zavallı hayvanların gözlerine çarpılar yapmış, etraflarına bıçak, mermi ve düğümler çizip onları dehşet ve alevlerin içine atmıştı. Bir diğer duvarda ise her türden fotoğraflar asılıydı; ortaokuldaki matematik kulübündeki günlerinde, ablasının partisinde çekilmiş fotoğraflar, kendisinin ve Kim'in resimleri; incecik ve güzel, dediğim gibi gelmiş geçmiş en güzel kadın olan annesiyle çekildiği resimler. Hepsi de uhuyla ya da bantla duvara yapıştırılmıştı. Sonra akla gelebilecek her türden korku ve canavar filmlerine ait maskeler, sahte baltalar, *Fangoria*'nın arkasından sipariş ettiği *Dracula 1972* de dahil bütün Hammer filmlerinin video kasetleri gibi bir sürü ıvır zıvır. Odasının en güzel kısmı ise kocaman, beyaz, yumuşacık olan ve be-

bek pudrası gibi ve biraz da kendisi gibi kokan yatağıydı. Fırsatım olsa yastığıyla aynen işi pişirebilirdim.

Hemen oracıkta ona sormayı düşündüm. Sanki, "Tamam, benimle Mezuniyet Balosu'na gelmek istiyor musun, istemiyor musun?" sorusunu ağzımdan kaçırır gibi oldum; ama yapamadım çünkü hâlâ cesaret edemiyordum. Yana dönüp onu izlemeye koyuldum, yumuşak, yuvarlak yüzünü, küçük kulaklarını, içinden okurken kelimeleri mırıldanan minicik büzülmüş dudaklarını, ona baktıkça, diğer kızlardan, diyelim Kim'den ya da Jessica'dan hoşlandığım gibisinden değil, ondan sahiden ama sahiden hoşlandığımı anladım; çünkü onlardan hoşlanma sebebim sadece seksi olmalarıydı, evet, onlara bakıp onları düdüklediğimi hayal edebilirdim. Gretchen'i ise bir insan olarak seviyordum ve hiçbir şey söyleyememek beni kahrediyordu. Derken o anda bana bakıp, "Ne? Ne var?" diye soruverdi, mahcup bir şekilde beyaz okul bluzunu düzeltip yüzüne dökülen sarı saçlarını kenara çekerek. "Ne?" diye sordu yeniden. "Ne var?"

"Hiç. Çok hoş görünüyorsun dedim."

Çok geçmeden yüzü kızardı, rahatsız olmuştu, eliyle kafama bir şapka attı. "Bana yiyecekmiş gibi bakıp durmayı kes, tamam mı? Tanrı'nın cezası sapık."

"Öyle değil. Sadece, anla işte, sana bakıyordum."

"İyi de senin bir ara eve gitmen gerekmiyor mu? Ödevin falan yok mu?" diye sordu doğrulup bacaklarını gererek. Göz ucuyla eksen eteğinin bittiği yere doğru yumuşak, tombul kalçalarına doğru kaydırdım gözlerimi, o karanlık, loş noktayı arayarak... Ama bacaklarını çekip yeniden konuşmaya başladı. "Ha? Yok mu?"

"Öğretmenlere annemle babamın ayrılmak üzere olduklarını, benim de, eee, ders çalışamayacak kadar matemde olduğumu falan söylerim diye düşünüyordum."

"Matemde mi? O biri öldüğünde söylenir, dallama."

"Aman, her neyse. Üzgün ya da her neyse."

"Üzgün müsün?"

"Sanmıyorum. Hatta sevindiğimi bile söyleyebilirim."

"Neden?"

"Çünkü ikisi de feci mutsuz, belki babamın boşanması daha iyi olur."

"Belki" dedi, defterine bakarak. "Ona kızmaman çok iyi"

"Hı-hı"

"Kızgın mısın?"

"Bilmiyorum. Belki daha sonra kızabilirim"

Yatağın üstüne çıkıp yanına oturdum. Onun soluğunu ve kendi soluğumu duyabiliyordum. Yapış yapıştım, yutkunmaya çalıştım ama ağzım kupkuruydu ve sertleşmeye başlamıştım. Dönüp onun diri memelerine baktım, düğmeli bluzunun aralığından çiçekli sutyenini görebiliyordum ve ona sormadan önce elini tutmalı mıyım acaba diye düşünürken, Jessica lank diye odaya daldı ve biricik şansım güme gitti.

"Ne oluyor lan burada, sizi gidi ibneler?" deyip girer girmez bir sigara yaktı. "Siz işi pişirdiniz galiba, ha? Mucuk mucuk öpüşmeler falan?"

"Siktir" dedi Gretchen ayağa kalkarak ve sigara paketini ablasının elinden kaptı. Bir sigara çıkarıp yaktı, sonra da derin bir nefes çekti.

"Dinle" dedi Jessica, odanın kapısını kapatarak. "Siz iki sevişgenden bana bir iyilik yapmanızı istiyorum."

"Ne? Ne istiyorsun?" diye sordu Gretchen, kaygılı. "Çok meşgulüz."

"Bana on papellik bir paket bulabilir misiniz?"

"On papellik paket mi? Ne paketi?" diye sordum.

"Ne mi? Ot, kahrolasıca spastikler" dedi Jessica gülerek ve başını sallayarak.

"Ha, tamam, ot. Sorun değil" diye yanıtladım.

"Sorun değil?!" dedi Gretchen burnundan soluk alarak. "Nereden on papellik ot bulacakmışsın, Bay Götüm?"

"Hiç merak etme" dedim. "Ben bulurum."

"O, on papellik paket nedir onu bile bilmiyor, insaf!" dedi Gretchen.

"Öyle mi?" diye sordu Jessica tepemde dikilerek. "Benimle dalga mı geçiyorsun lan?"

"Sen bana bırak" dedim kendimi *Fangoria* dergisine iyice kaptırmış havası vererek.

"Sağ olun ama kalsın, bok kafalılar" dedi ve sinirle kafasını sallayarak kapıyı kapattı. Gretchen'e döndüm, salağın tekiymişim gibi bana bir tuhaf bakıyordu, ben de paltomu aldığım gibi, odada sadece o kalmış olmasına rağmen, "Görüşürüz, bok kafalılar" dedim ve şansını yitirdiğimi, oracıkta havaya uçurduğumu düşündüm.

Otobüsteydim, derken aniden garip bir şekilde korkuya kapıldım çünkü otobüs bomboştu ve yapayalnızdım. Sonra eve varınca acaba kimse var mıdır diye endişelenmeye başladım. Annem çoktan uyumuştu, abim gitmişti, ben de küçük kız kardeşimle konuşayım diye geçirdim kafamdan; ama benim kafayı bulduğumu falan sanabilirdi; bu yüzden tırstım ve zemin kata indim ve babamın kanepede uyuduğunu gördüm; bu yüzden kimseyle hiçbir şey konuşmadım. Yatağıma oturdum ne haltlar karıştırdığımı, neler yapmam gerektiğini düşünmeye koyuldum ve işte aklıma o anda en müthiş fikir geldi:

Gretchen'e bir karışık kaset yapacaktım. İşte o zaman bana vurulacaktı. İşte o zaman bana gerçekten vurulacaktı.

On Beş

Gretchen ve Kim dışında sahip olduğum tek arkadaşım on altı yaşındaki Rod isminde bir çocuktu. Siyahtı Rod ve belki de eşcinseldi, bilmiyordum. Bildiğim tek şey, tanıdığım insanlar arasında en büyük plak koleksiyonuna sahip olduğu ve kafayı müzikle bozduğuydu. Onunla sene başında kimya dersinde tanıştık. Yanımda oturuyordu. Onun okuldaki diğer siyah çocuklar gibi olmadığını hemen anlayabilirdiniz. Gergindi, kollarını çelimsiz göğsünde birleştirip odayı kolaçan eder gibi bir hali vardı. Sanki hep ürkek bir tavşana benziyordu ayrıca giyim tarzı da oldukça beyazdı: beyaz kumaş pantolon, beyaz gömlek, üstünde hep kırmızı hırka süveteri olurdu. Beyazlara benzer özgü tavırları vardı. Diğer siyah çocukların tabiriy-

le "Oreo"* yani dışarıdan siyah ama içeriden beyaz anlamında; çünkü takdir listesindeydi ve Dungeons and Dragons gibi FRP oynayan beyaz çocuklarla takılıyordu. Ayrıca dersler bittikten sonra okulda kalıp Genç Bilim Adamları Kulübünün toplantılarına katılıyordu. Diğer bebeler yoksa, okuldan sonra takıldığım türden bir arkadaştı. Onda farklı olan bir şey vardı; belki benden bile korkaktı.

Onunla ilk karşılaştığımızda yanıma oturdu ve "Geceleri tek başıma mezarlıklarda dolaşmaktan hoşlanırım" dedi.

"Sahiden?" diye sordum.

"Bir hayaletim ben. *Beni yalnızca sen görebilirsin...*" diye fısıldadı tıpkı ürkütücü bir hayalet gibi.

"Çok iyi ya" dedim.

"Sence tuhaf değil mi? Yani geceleri mezarlıklarda dolaşmam? *Bir hayalet* olduğumu düşünmem?" diye fısıldadı o hayalet sesiyle.

"Hayır" dedim. "Bence sen tam benim birlikte takılacağım türden birisin."

Bir sonraki gün okuldan sonra onun evine gittik. Siyah olmasına karşın neden bir beyaz olup çıktığını anlayabilirdiniz. Annesinin uzun, siyah, fön çekilmiş saçları vardı, babası ise çok düzgün bir takım elbise giymişti ve hepsi de beyazların kullandığı düzgün bir İngilizce konuşuyordu. Babam onların yanında; elleri kirli, yemek masasında devamlı olarak götoş deyip duran bir hanzo gibi kalırdı. Bu insanlar akşam yemeğini tam saat altıda yiyorlardı ve asla küfür etmiyorlardı; babamın deyişiyle miki farecilik oynamıyorlardı. Rod'un mükemmel bir ailesi vardı ve onlarla tanıştığımda annesinin gözlerinin ışıldadığını görebilirdiniz. İşte; oğlu beyaz bir arkadaş edinmişti ve onu bu kadar mutlu edecek başka bir şey olamazdı.

Rod'la varsa yoksa plak dinliyorduk. Bazen alışveriş merkezine ya da atari salonuna falan gittiğimiz de oluyordu ama en çok değişik plakçılara gidip eski plak bakıyorduk. Cumartesileri bitpazarında adı sanı duyulmamış bir Curtis Mayfield ya da ABCO firmasının çıkardığı bir Rolling Stones albümünü arıyorduk, bu arada ben Çin yıldız-

* Ortasında krema bulunan kakaolu bisküvi markasından hareketle, Amerika'da siyahların beyazlarla kaynaşmış, özünü kaybetmiş siyahlar için kullandıkları aşağılama sözü. (ç.n.)

ları ve kelebek bıçağı bulmaya çalışıyordum. Rod tam bir müzik delisiydi, hem de her türden müzik: pop, R&B, rock, hatta caz; bu liseli bir çocuk için biraz tuhaftı. Bence bunun asıl sebebi devasa bir plak koleksiyonu olan babasıydı. Bunu evlerinin salonuna girer girmez anlayabilirdiniz; beyaz perdeleri, sarı mobilyaları salon değil sanki bir televizyon şovunun sunulduğu stüdyo gibiydi. Üzerleri naylonla kaplı minderleri, bütün dantel altlıklar dahil her şey tertemizdi ve salonun bütün duvarlarına kütüphane gibi yerleştirilmiş ahşap raflara dizili yüzlerce, yüzlerce plak vardı... blues, ragtime, modern caz, bebop, soul ve babası; üzerinde yün süveteri, ayağında siyah terlikleri, yumuşak kırmızı koltuğuna kurulur, piposu ağzında, kafasını sallayarak Don Cherry dinlerdi. Rod ise içeri girip bir Marvin Gaye şarkısının B-yüzü versiyonunu bulduğunu söyler, o ve babası "çak" yaparlar ve sonra yavaşça, yeni doğan bir bebeğin ebeveynleri gibi plağı kâğıt zarfın içinden çıkarıp dinlemek için pikaba koyarlardı. Rod kanepeye otururdu ve ben kendi kendime *Tam olarak kim bu insanlar?* diye sorardım, derken müzik yükselirdi: "Underdog" ya da "Living for the City" gibisinden bir şarkı. Daha önce hiç duymadığım türden bir müzikti bu; ama birkaç notadan sonra saf ve neşe dolu şarkılar oldukları için beni sarmalayıverirlerdi. Suskun sessiz beyaz bir çocuk olan ben bile eve giderken otobüste olduğuma falan aldırmadan birbiri ardına Motown'ın şarkılarını mırıldanıyordum.

Eve vardığımızda kendisine Burt diye hitap etmem konusunda ısrar eden Rod'un babası, ayağında siyah terlikleriyle kırmızı koltuğunda oturuyordu, "Hey çocuklar, bunu dinleyin" dedi. O anda pikabın iğnesi, plağın oluklarına değdi ve Chet Baker'ın "Time After Time"ı çalmaya başladı. Bana bir kadının sesiymiş gibi gelen, tuhaf bir şekilde insanı ele geçiren bir adamın sesi. "Vay be, kim bu kadın?" diye sordum. Rod'un babası güldü ve "Bu Chet Baker, evlat, trompetçi." "Tüyler ürperten bir ses" dedim. Babası Rod'a, "Bu annenle sevişirken dinlediğimiz ilk şarkı" dedi. Bunu söylemesi biraz tuhafıma gitti ama bir şey demedim. Sadece dinledim ve gizemli, dingin, geceyi çağrıştıran sesin yükselişini dinledikçe; Gretchen düştü aklıma, onu böyle bir şarkı eşliğinde öptüğümü hayal ettim, derken şarkı bitti, hepimiz sessizce duruyorduk. Sonra Rod'un babası, "İşte, iyi

bir şarkıyı dinledikten sonra böyle hissetmelisin kendini. Yepyeni bir insan gibi" dedi. Ben de, "Ne demek istediğini biliyorum, Burt" dedim. Rod'un odasına geçtik, hâlâ müzik dinlemeye devam ediyorduk.

Başından sonuna kadar dinleyebildiğim tek plak Guns n' Roses'ın *Appetite for Destruction*'ıdır. Eğer bir şeyler yolunda gitmiyorsa bu plağı dinlemek işleri yoluna koyuyordu. Ne zaman istesem elimin altındaydı. Ne olursa olsun bu plak keyfimi yerine getiriyordu. *Appetite for Destruction*. Guns n' Roses. İşte bu kadar. Bu benim plağımdı. "It's So Easy", "Nightrain", "Out ta Get Me" sonra da klasikleşmiş "Paradise City", "Welcome to the Jungle" ve bugüne kadar yapılmış en iyi şarkı: "Sweet Child o' Mine." Bu şarkıyı özel kılan şey neydi? Bu şarkıyı o kadar çok seviyordum ki duvarda tekmeyle bir delik açmak geliyordu içimden. Gretchen'le araba sürüyorsak ve radyosu çalışıyorsa ki bu binde bir olan bir şeydi bu şarkı çalmaya başladığında ona motorun ya da trafiğin gürültüsü olmadan şarkıyı dinleyebileyim diye arabayı kenara çekmesini isterdim. O da her defasında dediğimi yapardı, sanırım beni anlıyordu. Şarkının yavaşladığı o bölüm vardır ya hani -"Where do we go now? Where do we go now? Where do we go now?"- Axl'ın ne demek istediğini ben bile anlamıyordum; ama eğer Gretchen'le arabadaysam ya da daha iyisi, odamın bulunduğu zemin kattaysam durup deli gibi dans ederdim ya da ayakta dikilip gitar bölümlerini taklit ederdim. Arabadayken Gretchen'i de eşlik etmesi için ikna etmeye çalışırdım; ama punk şarkısı olmadığı için pek oralı olmazdı. Bir keresinde, "Where do we go now? Where do we go now?" kısmını söylemişti ama GNR söz konusu olunca onun dışında başka bir şey yapmaya hiç mi hiç yanaşmazdı.

Bu plağı dinlesin diye Rodların evine getirdiğimde tek yaptığı şey gözlerini kısıp başını sallamak oldu. Ona ilk kez bir plağımı dinletiyordum o ise kollarını göğsünde birleştirmiş, kaşlarını kaldırarak gülmüştü.

"Yavan" deyiverdi.

"Ne? Bunu nasıl sevmezsin?" diye sordum.

"O kadar yavan ki" dedi.

"Yavan? Stevie Wonder yavan."

"Cidden. Stevie Wonder'ı buna tercih ederim" diye mırıldandı ve pikabı kapatmak için ayağa kalktı.

"Adamım, bütün şarkıyı dinlemelisin. Sonunu. Sonunda sakinleşiyor, inan ki çok sıkı."

Kalktı koyu maun renkli pikabın yanında durdu, eli pikabın kolundaydı, kendi kendime, "*Eğer o iğneye dokunursa, ona gününü gösteririm* ve *Belki de siyah ve beyaz çocuklar gerçekten de arkadaş olamazlar* ve *siktiğimin plağını durdurursa onunla asla konuşmayacağım* diye içimden geçiriyordum ki tam o anda Slash gitar solosunu girdi ve şarkı kıvama gelmeye başladı. Rod gözlerini kapatarak bekledi ve sonra yeniden yatağa oturup dinlemeye koyuldu. Şarkının tamamını dinledik, şarkı bitince başını salladı ve "Bu bir jam'di. Yanılmışım. Bu tam bir jam'di" dedi.

"Dediğim gibi" yavaşça kâğıt muhafazasına yerleştirip LP'yi bana geri verdi.

"Ya, dostum, şu benim kız için karışık bir kaset yapacağım. Onun daha önce hiç duymadığı sıkı şarkılar seçmeme yardım edebilir misin?" diye sordum.

"Neden onun dinlemediği şarkılar istiyorsun?"

"Çünkü o benim için öyle yapıyor. Yani benim hiç bilmediğim şarkılardan seçiyor."

Rod kaşlarını çattı ve kollarını göğsünde birleştirdi.

"Yavanlaşma dostum" dedi. "Bu başkasının aşk mektubunu yazmak gibi bir şey olur."

"Hayır, olmaz" dedim.

"Sana yardım etmeyeceğim. Bu kızı seviyorsan, onun dinlemesini istediğin şarkıları seçebilmen lazım."

"Ama benim seçtiğim şarkılar lanet olası Rock şarkıları olur. Senin babanın dinlediği türden seksi şarkılara ihtiyacım var. Chet Baker zırvası gibi şeylere."

"Dostum, unut. Yapmayacağım."

"Beni yüzüstü bırakıyorsun Rod" dedim. "Aşk fırsatımı mahvediyorsun."

"Hayır, dostum, bunu yapan sensin" dedi. O andan itibaren yalnız başıma kaldığımı anlamış oldum.

On Altı

Tam bu dönemlerde durup dururken bastırılması güç, devasa ereksiyonlar yaşamaya başladım. Bazen tam dersin ortasında ya da okul koridorunda yürürken ve üstelik o kadar acı verici oluyorlardı ki hemen erkekler tuvaletine koşturup oracıkta mastürbasyon yapmak zorunda kalıyordum; yoksa dayanılmaz mide sancıları çekiyordum. Şaka falan yapmıyorum. Her şey beni azdırabiliyordu. Hiçbir neden yokken mastürbasyon yapmaya başlıyordum. Bir keresinde okuldan sonra *Star Trek*'i seyrederken mavi derili dar pantolon giymiş bir kadın belirdi ekranda. Derhal gidip otuz bir çektim, çok kötü olmuştum. Eğer herhangi bir kadın öğretmen; sıska, şişman, seksi, çirkin, nasıl olursa olsun derse giriyorsa; bana seslendiğinde bile hemen kabarıyordum. Eğer bana, "Evet, Brian, sen ne düşünüyorsun?" diye soracak olsa, "Şey, şimdi ereksiyon ol-

dum ve icabına bakmam lazım" derdim herhalde. Durum matematik dersinde daha da kötüydü çünkü matematik öğretmeni Mrs. Daniels'in masasının yanında oturuyordum. Bir derste bir şişe parfümün tamamını, şu "White Fantasy" denen parfümü üstüne boca etmişti ve pantolonuma boşaldım, hemen sınavın ortasında dersten çıkıp tuvalete koşturmak zorunda kaldığım için de sınavdan kaldım.

O sıralar hayatımdaki en romantik şey kablolu televizyondu; yani cumaları gece yarısından sonra başlayan ve *Emmanuel 5*, *Emmanuel 6* ve *Emmanuel 8* ya da *Lady Chatterley'in Sevgilisi* gibi yarı erotik zararsız filmleri gösterdikleri Cinemax. Porno dergisi almaya cesaret edemediğimden tek sahip olduğum şey kablolu televizyon ve annemin *Cosmo* gibi moda dergileriydi. Tabii hep dikkatli olmak zorundaydım yoksa derginin sayfalarında şüphe uyandırıcı lekeler kalıyordu.

Bir de bizim evden birkaç blok ötede kısmen şiddet ve seks içeren korku filmlerini kiralamama izin veren Evergreen Video'daki adam vardı. Yağlı, beyaz bir alnı, büyük kahverengi gözlüğü olan şişman bir adamdı ve adeta ne zaman bir şey kiralamaya gitsem bir şeyler yiyordu. Kan, vahşet ve çığlıklar atan pembe iç çamaşırlı güzel üniversiteli kızların fotoğraflarıyla dolu video kutusunu kaldırarak, "*Üniversiteli Kızlar Partisi Katliamı* nasıl?" diye sorardım.

"O fena değil" derdi, belkide kızartılmış tavuktan eline bulaşan yağları yalayarak. "Onun yanındaki *Dirilen Balo Kraliçesi*'ni soracak olursan, onda bayağı çıplak göğüsler falan var. Duş alan bir kız sahnesinde kızın tüyleri gözüküyor biraz. ●nu seyrederken neredeyse ağır çekim düğmesini bozuyordum."

"Ya bu nasıl?" diye sordum, *Dr. Fang'in Laneti*'ni göstererek.

"O tam porno sayılır."

"Sahiden mi" dedim, kaseti kasaya getirerek.

İspanyolca çekilen ve İngilizce altyazılı olan filmde: Dr. Fang şişe dibi gibi gözlüğü, Fu Manchu sakalı olan, sırtında laboratuar önlüğüyle bir bilim adamı; kızların kendisiyle yatmasını sağlayan bir ışın geliştiriyor falan. Filmin ilk on dakikasında neredeyse roketliyordum, inanın.

Bu sıralarda okulda bütün sınavlarımı ve ödevlerimi "Dr. Fang" diye imzalamaya başladım, serserilik olsun diye, ayrıca, dediğim gi-

bi, henüz cinsel deneyimim olmadığı için bunun bana farklı bir kimlik vereceğini falan düşünüyordum. İşte, bende eksik olan buydu diye düşünüyordum: havalı bir kimlik. Gretchen ve Kim'den bana Dr. Fang demelerini istedim, gülüp geçtiler. Ama ben kendimi; kadınların gönlünü çalan "*Charles in Charge*" isimli o genç kızları konu alan filmdeki o herif gibi, göz kırparak onların sutyenlerini şak diye açıveren süper bir kötü kahraman olarak tasarlamaya başladım. "Shazam!" ya da "Başlat!" gibisinden sihirli ya da gizli bir sözcük düşündüm. Kafamı sallayarak bu sözcüğü söyleyince, alışveriş merkezindeki hediyelik eşya dükkânı Spencer'ın poster bölümünde gözlerimi alamadığım ten rengi ve sarı bikinili bütün kadınlar köpük banyosu yapmayı, kiraz rengi Lamborghini arabalarını yıkamayı ya da her ne iş yapıyorlarsa bırakıp uzunca bir listesini hazırladığım -çünkü o ana dek tek yaptığım buydu- en azgın fantezilerimi tatmin edecek biçare seks kölelerim olacaklardı. Gretchen'in ona ilgi duyduğumdan haberi bile yoktu sanırım ve tek konuştuğu şey Tony Degan'dı. Onun kalbini kazanmamı sağlayacak karışık kaseti nasıl yapacağımı bilemiyordum. Bu yüzden onu Mezuniyet Balosu'na davet etme işini ertelemeye karar verdim. Bu arada ise yeni kişiliğimin; diğer birkaç masum kızın kalbini kazanıp kazanamayacağını görmek için beklemeye başladım.

Daha önce söylemiştim, utanç duyulacak şeylerden biri olan bando sınıfında Rahibe McCauley'den gelen inek kızlar vardı. Bunlar aynı zamanda acemi bandoculardı, sosyal olarak geri ve tam mankafa tipler. Ama bütün bu boktan, çift mercekli gözlüğü olan tiplerin arasında süper bir kız vardı: Suzy Lee Siler. Bandoda onun arkasında ksilofon çalıyormuş gibi yaptığım kız. Birinci klarnet, kumral, uzun boylu, çok uzun boylu, daha on yedisindeydi ve cinsellikten haberdardı, haberdardı diyorum çünkü onun okuldan eve yürüyerek gittiğini görmek nasip olmamıştır. Hep bir hödüğün paslanmış kırmızı Camaro'sunda ya da Firebird'ünde, muavin koltuğuna kurulmuş görürdüm onu, ayaklarını da arabanın paneline uzatırdı; *arabanın paneline* diyorum! Bu da, bana soracak olursanız, bu kız çoktan o herifle işi pişirmiş demekti. Neden mi? *İnsaf, baksanıza, ayaklarını panelin üzerine uzatmış, daha ne olsun*? Sınıfta ise onun tam arkasında oturan

ben; forma bluzunun altından belli olan sütyeninin ince kayışlarının izlerini takip ederdim ve Suzy Lee'nin sonsuza dek korkunç Dr. Fang'in ahlâksız, sapık arzularının etkisinde kalıp; her an bana dönüp göz kırpacağını, bir kere de olsa *göz kırpacağını* bildiğimden, "Dr. Fang, Dr. Fang, Dr. Fang'in büyüsü altındasın" der dururdum.

Aslına bakarsanız, Gretchen ve Kim dışında tanıdığım kız yoktu. Ve dediğim gibi, gerçek anlamda bir kız arkadaşım olmamıştı. Bu yüzden korku filmleri izlemek, Rod'la takılmak ve küçük kız kardeşim Alice'den yürüttüğüm Suzy Lee'nin lise yıllığındaki *Fransızca grubundaki ve voleybol takımında ve voleybol topuna çakarken havaya fırladığında havayı ve ah! kalbimi adeta bir makasın iki muhteşem bıçağı gibi şıkır şıkır kestiği çıplak, uzun bacaklarını gösteren fotoğrafına* bakmaktan geri kalan boş zamanımı doldurmak için annemden yine ortaokuldayken yaptığım gibi mahalledeki bazı ailelerin çimlerini kesmek için izin isterdim. O da ders çalışmak için zaman ayırmam koşuluyla olur derdi. Ben de kulaklığımdan Mötley Crüe ya da Guns n' Roses ya da Slayer dinleyip kafa sallarken bir yandan da çimleri biçerdim.

Köşedeki bloğun diğer tarafında benden bir yaş küçük, ailesi ona sekizinci sınıfta doğum kontrol hapı aldırdığı için herkesin şıllık dediği; Carie Steeple adında lise ikili bir kız vardı. Herkes onun hap kullandığını biliyordu; çünkü Kim'in dediğine göre sınıftayken o plastik şey cüzdanından düşmüş, hapı düşürmesi herkesin onun her türlü boku yediğini düşünmesine sebep olmuştu. Carrie, adeta kendinin ne mal olduğunu göstermek istiyordu, hatta hap almaya başlamadan önce iki kere düdüklenmiş olduğu söyleniyordu. Ama hiç çocuğu falan olmadığına göre bu bana pek anlamlı gelmiyordu. Eh, işte bu aynı zamanda kürtaj, prezervatif, haplar ve seks işlerinden ne kadar anladığımı da gösterir. Neyse, Carrie Steeple ön bahçedeki sarı plastik şezlongda oturup benim komşusunun çimlerini biçmemi izlerdi ve parlak sarı bir bikiniden başka bir şey olmazdı üzerinde ve aylardan ekim falandı, Bu kız hâlâ benden küçüktü, pek gelişmemişti; yani, göğsü tahta gibi ve vücudundaki tek yuvarlak hat alnıydı. Ayrıca omuzları parlak kırmızı çillerle kaplıydı. Saçları kahverengimsi, kirli, uzun ve sicim gibiydi. Gözünde mor güneş gözlüğüyle sarı şezlong-

da oturur, el radyosunda Madonna ya da Paula Abdul ya da her kim çalarsa onu dinler, ayaklarıyla tempo tutardı ve doğrusunu söylemek gerekirse onun orada oturması ödümü koparırdı. Bir keresinde ona bakarken, bacaklarını ayırdı ve mayosunun arasına giren mahrem yerlerinin yumuşak kıvrımlarına ve tıraş ettiği yerlerindeki siyah kıl diplerine kadar gördüm ve bir hoş oldum ve heyecanlandım. Bir başka sefer de, bir taş ya da kayaya ya da öyle bir şeye çarpmıştım ve çim biçme makinesi aniden ileri fırlamıştı. Kulaklığımda bangır bangır Metallica çalıyordu. Kafamı kaldırıp baktığımda Carrie Steeple yine sarı, dar bikinisini giymiş o şezlongda oturuyordu ve dirsekleri dizlerinin üstünde öne doğru eğilerek bana doğru bakıyordu ve sanırım bana bağırarak bir şeyler söylüyordu. Makineyi kapatıp, "Ne?" diye sordum; ani bir hareketle sicim gibi saçlarını omzuna savurdu ve "Gözlüğünü çıkar" dedi. Ne dediğini anlayamadım bunun üzerine, "Hadi, gözlüğünü çıkarsana" dedi yine, ben de, "İşime geri dönmem lazım" dedim ve makineyi çalıştırıp bir daha onun tarafına bakmadan, Fosterlar'ın evinin yan bahçesinin çimini bitirdim.

Üç gün sonra kafama dank etti: Kimya sınavındaydım ve elbette kâğıdın tepesine *Dr. Fang* yazmıştım, işte tam o anda, o sahneyi, Carrie'nin gelip "Gözlüğünü çıkar" dediği sahneyi, kafamda tekrar tekrar oynattım; ister okulda ya da evde ya da yatakta uzanırken olsun, ister annemin benden patates püresini uzatmamı istediği akşam yemeğinde ya da sınıfta adım okunduğunda ya da tuvalete gittiğimde ya da sokakta yürürken bile Carrie'yi düşünüyordum; düz göğsünü, sicim gibi saçlarını, onun bana "Gözlüğünü çıkar. Gözlüğünü çıkar" deyişini. O anda her şey olabilirdi ama tırsmıştım. Tırsmıştım ve belki de bu benim an'ımdı, benim en büyük şansımdı ve ben onu mahvetmiştim. Olup bitecekti işte; ama şansımı kaybetmiştim. Şimdi kim benimle yatardı ki? Carrie Steeple olmazdı, hele Gretchen, asla... O kadar takmıştım ki bu işe, kendi kendime söz verdim, ne olursa olsun bir sonraki sefer yapacaktım, ne olursa olsun; bir nükleer savaş patlak vermeden ya da Sovyetlerden gelen bir radyasyon dalgası beni ortadan kaldırmadan; ve sekse en yakın şeyin bu olduğunu düşünerek hemen mastürbasyon yapmaya karar verdim.

On Yedi

retchen'e yapacağım karışık kasete koyacağım muhtemel sıkı şarkılar:

I Won't Forget You Poison

Every Rose Has its Thorn gene Poison

Home Sweet Home Mötley Crüe

Don't Fear the Reaper Blue Oyster Cult

Feel Like Making Love Bad Company

Freebird Lynrd Skynrd tüm zamanların en iyi sevişme şarkısı

Separate Ways Journey

Rocket Queen GNR

Patience GNR

Sweet Child o' Mine GNR

On Sekiz

Okulda olmadık yere, durup dururken kafama yumurta yedim. İkinci kattaki tuvalete gidiyordum, tam üçüncü teneffüsten hemen sonraydı. Kendimi kötü hissetmeye başladım çünkü yulaf ezmesine süt koymuştum kahvaltıda, bunu yapmamam gerekirdi, süte alerjim vardı. Ama Tim masasına kurulmuş kahvaltı ediyordu ve masada kocaman bir süt kutusu duruyordu ve Cap'n Crunch'ına benim normalde koyduğum lanet olası su yerine döktüğü süt müthiş görünüyordu. Ben de yulaf ezmesine biraz süt koydum; biraz değil, bir yığın. Ve üçüncü teneffüs çaldığında şiddetli bir karın ağrısıyla kıvranmaya falan başladım. Rahip Paluch, nam-ı diğer Rahip Hitler'den tuvalete gitmek için izin isteyince tamam dedi; çünkü ne kadar kötü göründüğümü, terlediğimi, betimin benzimin attığını görmüştü sanı-

rım. Normalde kimsenin tuvalete gitmesine izin vermezdi. Bu da boktan tuhaf bir durum yani, insan ne yapar ki o anda? Altına mı eder? İşte çalışıyorsunuz diyelim, bokunuz gelince size izin verirler çünkü nezaket dediğiniz nane bunu gerektirir.

Tuvalet; çamaşır suyu ve sigara kokuyordu. Duvarın yanındaki kabindeydim çünkü bu konuda çok katı kurallarım vardı. Yanımdaki kabinde biri varken sıçmaktan hoşlanmazdım. Gerekirse oturup beklerdim. Başkalarının sıçışını dinlemekten ya da başkalarının benim sıçışımı dinlemesinden hoşlanmıyordum. Neden? Bilmem. Boktan bir nezaket zırvası olsa gerek. Bu yüzden kapıdan en uzaktaki kabine girdim. Aslında, tuvalet bomboştu; ama olur ha birileri tuvaletini yapmaya gelir diye böyle yaptım, ne bileyim. Kabine girdim, pantolonumu indirdim, sonra aklıma geldi, biraz tuvalet kâğıdı alıp siyah oturağı sildim ve oturdum. Koduumun yerine çömelmedim; bildiğiniz oturdum. Neden? Çünkü hayatım boyunca çömelmekten anam ağlıyordu. Bu yüzden oturup beklemeye koyuldum. Böyle yapmak zorundaydım çünkü içimdeki bok ancak saatlerce kaynadıktan sonra patlardı. Neyse, kabinin içine bakmaya başladım. Duvarları donuk yeşil mermerdendi, yerdeki fayanslar ise yeşilimsi maviydi, oldukça da temiz görünüyordu. Helanın ön tarafındaki lavabolardan biri akıtıyordu. Tuvalet oldukça sessiz sayılırdı çünkü herkes dersteydi, herhalde. Sonra duvardaki yazıları okumaya başladım.

BUGÜN HER ŞEY BENİM İMLAM KADAR KÖTÜ

her gün saat 1:30'da buraya gelin de yarağımı emin

COLLEEN CHANDLER SİZE VERMEZ

Oracıkta oturmuş YANGIN ÇIKMASI DURUMUNDA BAĞIRSAKLARINIZI BOŞALTIN VE ŞEYİNİZİ OKŞAYIN diye başlayan bir laf uydurmaya çalışıyordum ki ağır ahşap kapı sonuna kadar açıldı ve içeriye iki çift ayak girdi. Gülüşmelerinden ve birbirlerini iteklemelerinden onların üst sınıflardan olduklarını anladım; birilerinin onları duyabileceğini sikledikleri yoktu heriflerin. Biri sigara yaktı, çarkın çakmaktaşına sürtünüşünü duydum. Biri osurdu, sonra güldü ve bir diğerini itekledi. Sonra biri yere çöktü. Duyabiliyordum. Yerde gıcırdayan ayakkabısının kauçuk tabanlarının sesini, soluk alışını, gülüşünü, yere sürtünen dizlerinin sesini duyabiliyordum. Biraz sonra onun fısıldayarak,

"Hey, McDunnah, biri burada sıçıyor" dediğini duydum. Hemencecik o çocuk, güreş takımındaki John McDunnah denen son sınıf öğrencisi, irikıyım mankafa gözümde canlanıverdi. Onun bir keresinde, iki yıl kadar önce, spor salonundaki soyunma odasında, şeref listesine girmiş bir ibnenin donunu indirdiğini görmüştüm kendi gözlerimle. Bu John McDunnah denen çocuk çok iriydi, boyu bir seksenden fazla, köşeli omuzları, köşeli bir suratı, köşeli bir çenesi ve muhtemelen köşeli bir beyni vardı. Yüzü yekpare bir kaya çıkıntısını andıran koyu kaşlarının altında gizlenmiş gibi dururdu. O anda hatırladığım tek şey; John'un dolaplara kadar sıkıştırıp önce pantolonunu sonra da kabuk bağlamış beyaz iç çamaşırlarını zorla üzerinden çıkarttığı; vücudu lekelerle dolu, çelimsiz, çift odaklı gözlük takan o çocuğun, yüzündeki ifadeydi. Tam da *Hayvanlar Alemi* belgeselinde ormanın en güçlü hayvanını konu alan bölüm gibi boktan bir sahneydi. John McDunnah'nın kahkahası ise avının üzerine çullanan çok yırtıcı bir sırtlanın homurdanmasını andırıyordu.

"Orada birisi mi var?" Bir sesin karşılık verdiğini sonra da çakal pavkırmasını andıran aynı kahkahayı duydum. İşte tam o sırada heyecanlandım ve karnımın hâlâ çok feci ağrımasına rağmen pantolonumu çekmeye karar verdim. Derken ağır kapı açıldı; ya başka biri girmişti içeriye ya da birisi dışarı çıkmıştı. Sonra yeniden aynı, yavaş, kararlı, gülmekten aptallaşmış sesin, "Ulan birisi burada sıçıyo be!" dediğini duydum ve pantolonumun kemerini taktım. Sonra kapının tekrar açıldığını, birinin, sonra diğerinin güldüğünü duydum. Sonra birisinin ayakkabısının fayanslara değince çıkardığı tiz sesi duydum, kabin kapısının diğer tarafında birinin olduğunu anladım, sonra kafama bir şey geldiğini hissettim. Acıdı, bir saniyeliğine -kafama sert bir şekilde atıldığı için hafif keskin bir acı- sonra da sanki kanıyormuş hissine kapıldım ama akan şey kan değil suratımdan boynuma, oradan da gömleğimin yakasına doğru damlayan yumurta sarısıydı, saçlarımda yumurta parçaları vardı, ne ayağa kalkabildim ne bir şey diyebildim. Saçlarımdaki kabuklardan bazılarını temizledim ve onların gitmesini bekledim. Yine ayakkabılarının tabanlarından çıkan sesi ve kocaman kapının nihayet kapandığını duydum, kabin kapısını açtım ve aynaya baktım, bu beni düşündürttü: Orada kim olduğunu biliyor-

lar mıydı; yoksa her kim olsa aynı şeyi yaparlar mıydı? *Hem, kim koduğumun okuluna yumurta getirir ki?* Ne biçim bir insan bu tür şeyler yapar ki? Kim olacak, koduumun John McDunnah'sı! Bu işi onun yaptığını, en azından bu işe katıldığını adım gibi biliyordum. Ama neden? Niye böyle bir şey yapmaya kalkarlar ki? Bu siktirik insanlar büyüyünce ne olacaklar acaba? Tam Gretchen'in kafayı takacağı türden bir zırvaya benziyordu bu. Cidden.

On Dokuz

Gretchen'le alışveriş merkezine gitmek çok eğlenceliydi; çünkü bazen bir şeyler yürütürdü. Genellikle banliyöde oturan sıkıcı evhanımı tipli kadınları ya da nineleri sinir ederek etrafta takılırdık. Ama çoğu zaman, hele tekelci Amerika'nın dünyadaki yoksul ülkeleri ne kadar ezdiğinden dem vurduğu anlarda, ki bu çoğunlukla paso Minor Threat ya da Dead Kennedys dinlediği zamanlara tekabül ederdi, devrim ve enternasyonal eşitlik adına bir şeyler araklarız diye beni elimden tuttuğu gibi orta sınıfa hitap eden berbat Kohl mağazasına götürürdü.

Bir gün, çocuk reyonundaki Ocean Pacific marka parlak pembe ve yeşil renkli mayoların sergilendiği askıların arasında dolaşırken,

"Sen körü körüne itaat eden düşüncesiz tüketicinin tekisin değil mi?" diye fısıldadı.

"Ben tüketici değilim" dedim. "Ben bir şey satın almıyorum ki."

"Bir şey satın almıyor musun?" diye yanıtladı beni dürterek.

"Param yok ki."

"Ya filmlere ne demeli? Film kiralamıyor musun?" diye bağırdı, beni çocuk pantolonlarının bulunduğu bir rafa itekleyerek.

"Eee?" dedim. "Ama bu kiralama; satın alma değil."

"Pekâlâ, ya giysilerin? Giysi alıyorsun ama değil mi?"

"Hayır" dedim. "O tür şeyleri annem alır."

"Peki, ya müzik? Plak, kaset falanda mı almıyorsun ha?"

"Üff" dedim.

"İşte, o herifler seni kontrol etmek istiyorlar!" diye bağırdı yeniden bileğimi kavrayarak. Elimden çekiştirerek beni taşlanmış kotların, renk değiştiren parlak tişörtlerin bulunduğu genç kız reyonundan uçarcasına geçirdi. "Hiçbir şeyi düşünmeyesin diye hep bir şeyler almanı istiyorlar."

"İyi ya" dedim, "Boktan şeyleri ne kadar az düşünürsem o kadar iyi."

"Ama bu onların kontrolü altına girdiğin anlamına gelir. ONLAR hangi filmi kiralaman gerektiğini söylerler. ONLAR hangi plakları satın alman gerektiğini söylerler. ONLAR ne tür giysiler giymen gerektiğini söylerler. Sen de tam bir bokkafalı gibi paranı; seni mutlu bile etmeyen şeylere harcarsın. Beyaz, dantelli, transparan bir badi taytı eline aldı ve "şunun gibi şeylere" dedi. "Sence kızlar bu bokları giymek dahi isterler mi dersin?" diye sordu, onu suratıma sokarak.

"Bilmem. Seksi kızlar, belki" dedim, elimi tekrar kavradı.

"Sınıf ve benzeri şeylerden haberdar değil misin sen? Hiç böyle şeyleri düşünmek aklından geçmez mi?" diye sordu.

"Günde sekiz kere sınıfa girmek zorundayım. Bütün düşünme işini de orada yaparım."

"Sen işçi sınıfındansın, onları alaşağı etmeyesin diye seni kontrol etmek istiyorlar" diye fısıldadı Gretchen. Sanki ONLAR bir yolunu bulup mağazanın boş bir köşesinde, tam da indirime girmiş kabarık kırmızı kayak montlarının dizili olduğu askıların arkasında, durmuş bizi dinliyordu.

"Öyle boktan şeylere kafa bile yoramam" dedim. "Koduumun okulunu kafayı yemeden bitirmek için uğraşıyorum ben."

"İşte seni böyle kafesliyorlar" dedi. "Önce kaygılanman gerekmiyor; çünkü okuldasın. Sonra bir işe giriyorsun, derken karın, çocukların, bir ailen oluyor ve böylece ha bire satın almaya devam ediyorsun ve bir an durup; neden bu kadar sefil olduğunu sormuyorsun kendine."

"Neden sefil olduğumu biliyorum ben" dedim, belden yukarısı çıplak kadın mankenin uzun, parlak, neredeyse canlıymış gibi duran plastik bacaklarına bakarak. "Benim sevişmem lazım."

"Ulan bütün düşündüğün bu mu yani?" diye sordu. Ona dönüp baktım. İç çamaşırı reyonunun tam ortasındaydık ve her yer seksi sutyenler, seksi külotlarla doluydu; bu engin, bitimsiz güzelliklere, raflar dolusu dantellere ve ipeklere, minicik zarif çiçeklere, jartiyer ve çoraplara doya doya baktım ve düşünmeksizin kafamı salladım.

"Evet, tek düşündüğüm şeyin bu olduğunu söyleyebilirim" dedim, o beni bir kez daha kolumdan çekiştirirken. "Ne? Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Rafların en sonunda büyük beyaz sutyenlerin, büyük gri donların sergilendiği askıların önünde durmuştuk; "Koca götlüler reyonu" dedi ve cüsseli bir mankenin arkadan çok güzel çekilmiş silik bir fotoğrafıyla süslenmiş "Tam Bedenime Göre" marka naylon çorap paketini gösterdi.

Pakete baktım ve adeta irkildim, ne de olsa bunlar kıçının kılları ağarmış yaşlıların giydiği gri çoraplardı ve bir şeyler deyip takılacaktım falan ama Gretchen bana fırsat vermeden, "Anladın mı? İnsanın keyfini kaçırıyorlar değil mi? 'Tam Bedenime Göre'ymiş?!" dedi. Sancıyan floresan ışığının altında ona baktım; ancak bir anlığına ne dediğini anlar gibi oldum; çünkü şişkin gri paketleri avuçlayarak siyah deri ceketinin altından koynuna doldurmaya başladığında hemen dönüp bizi görüp görmediklerine bakmak için döndüm ve onun ardı sıra koşarak mağazadan çıktık. Eskort'a binip son sürat kaçarken bile hâlâ diyeceğim şeyleri düşünüyordum ve hâlâ bir kelime dahi etmemiştim.

Yir
mi

Zaman zaman babamla birlikte birbirimize hiçbir şey söylemek zorunda kalmadan seyrettiğimiz şeyler "*Köstebek İnsanlar*" ve diğer canavar filmleriydi. Bir akşam gene eve geç gelmiştim, babam kanepede uyuyordu, yüzü mavi ve beyaz ışık içinde yüzüyordu; çünkü alt kat karanlıktı ve televizyon hâlâ açıktı. Seyretmekte olduğu her neyse, muhtemelen gene en sevdiği şov olan *Hunter*'ı seyrediyordu, hani şu Fred Dryer denen herifin sunduğu; çünkü Fred Dryer'ın bir zamanlar Pittburgh Steelers'da savunma oyuncusu olması ve şimdi de televizyonda program yapması onun çok hoşuna gidiyordu. Televizyondan gelen sirenleri, silah seslerini duyabiliyordum. Ses çıkarmadan odama gideyim derken babam horladı, sonra da kalkıp oturdu ve "Hey, Brian. Brian sen misin?" dedi.

Ve aceleyle gözlüğünü taktı, sanki hep beni bekliyormuş ve tamamen uyumamış gibi davranarak.

"Evet, Baba, benim."

"Bütün gece neredeydin evlat?" diye sordu, gülümseyerek. Ben de, "Gretchen'lerde. Gretchen'le birlikte dışarıdaydık" dedim.

"Gretchen'le birlikte dışarıdaydın, ha?"

Oturduğu yerde kendini dikleştirdi, gözlüğünü çıkardı, yüzünü ovaladı sonra yine gülümseyerek gözlüğünü geri taktı. "Bil bakalım kabloluda bu gece ne var?" diye sordu. "Gece yarısı."

"Bilmem" dedim.

"*Köstebek İnsanlar*, o filme bayılıyorum." "*Köstebek İnsanlar*" 1950'lerden kalma tuhaf bir bilimkurgu filmiydi, belki de bütün zamanların en sevdiğim filmlerinden biri. Film, Himalayalar'a ya da Asya'daki bir sıradağlara tırmanan bilim adamlarını anlatıyordu. Neyse, bilim adamları yerin yüzlerce mil derinlerinde, binlerce yıllık bir yeraltı uygarlığına giden bir geçidi keşfediyorlar. Burası, güzel, feci solgun Mısırlılarla dolu bir dünyadır. Hepsi, başlarında firavun başlığı, kemerler, tokalar, kırbaçlar ve erkek elbiseleri falan giymektedir ve hepsi de albinodur; çünkü ömürleri boyunca güneşi görmemişlerdir. Ve hepsi bu uygarlığın yöneticileridir. Ama başka insanlar da vardır; canavarlar, yani Köstebek İnsanlar; aslında köstebekle uzaktan yakından ilgisi yoktur bu insanların, sanki kertenkeleye benzemektedirler, yok, kertenkele de değil; neyse, siyahı andıran pullar vardır vücutlarında, sonra iri gözleri, daracık ağızları ve kocaman, kocaman dört parmaklı pençeleri falan ve bunlar madenlerde, mağaralarda çalışmaya ve albino insanlara hizmet etmeye zorlanmaktadırlar. Anlayacağınız, canavarlar aslında iyi insanlardı; iyi görünenler ise kötü. Yardımcı rollerden birini oynayan genç bir bilim adamı, albino olmadığı için ucube yerine konan siyah saçlı, güzel tenli, çok seksi, normal görünümlü bir kızı keşfediyor. Bu ikisi birbirlerine âşık oluyor ve bilim adamı Köstebek İnsanlar'ın ayaklanmasına yardım ediyor falan. Sonra savaş çıkıyor, deprem oluyor ve nasılsa gün ışığı ta aşağılara kadar iniyor ve albinolar feci dehşete kapılıyor; filmle ilgili bütün hatırladığım bu. Gerçekten küçükken babamla, cumartesileri geç saatte gösterilen *Son of Svenghoulie* adlı eski siyah beyaz canavar filmleri

gösteren korku programında birkaç kez izlemiştik... Bunu hiç kaçırmazdık, yani babamla ben her cumartesi o korku filmlerini seyrederdik. Vay be kaç sene geçmiş aradan.

Babama bakıp gülümsedim. "Evet, hani şu canavarların bilim adamlarına yardım ettiği bölüm var ya, bayılıyorum o bölüme."

"Biliyorum o bölümü. Seyredecek misin?" diye sordu koskocaman bir gülümsemeyle ve kafasını sallayarak. "Yoksa ev ödevin falan mı var?"

"Yoo, seyrederim" dedim. Paltomu odama fırlattım, yumuşak yeşil kanepeye oturdum ve Hunter'ın bir arabanın kaputunun üzerinden uçarak mukavva kutuların üzerine iniş yaparak bir şüphelinin nasıl icabına baktığını seyrettim.

"Ee, baba daha ne kadar burada, aşağı katta uyumayı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Bilmiyorum" dedi dosdoğru karşıya bakarak. "Burada senin rahatını bozmuyorum ya?"

"Hayır. Şey... Sanırım annem ve sen hakkında endişeleniyorum, o kadar."

"Sen onları düşünme" dedi. "Sorunlar yaşıyoruz. Halledeceğiz. Söz veriyorum."

Dönüp ona baktım. Pek ümit vaat eden bir hali yoktu. Bir yanağında uzun kırmızı bir yastık izi vardı ve hâlâ iş elbiselerini giyiyordu çünkü anlaşılan annem onun çamaşırlarını yıkamayı bırakmıştı. Kanalı değiştirip ayaklarını uzattı, çoraplarının kirli ve gri olduğunu fark ettim. Bir şey diyecektim ama söylemekten vazgeçtim. Orada oturup çukurlarla dolu, boğucu mağaranın üzerinde yazıların belirmesini, korku dolu müziğin yükselişini izledim.

"Evet, işte karşınızda *Köstebek İnsanlar*" dedi babam, "her zaman izlenir bu film."

"Kesinlikle" dedim.

Yirmi Bir

Tuhaf belki, okuldan sonra sık sık; onun aşırı kilo gibi gerçekten büyük bir sorunu olmasına karşın Gretchen'le öylesine bir yerlerde birlikte yemek yerdik. Biraz boktan bir durumdu; çünkü ne yaptığımızı biliyor ama bir yandan da benimle takılmaktan vazgeçer diye onun kilo almasını isteyemiyordum. Bilmiyorum. Genelde Snackville Junction'a giderdik. Burası 111'inci ve Batı Caddesi'nin köşesinde, ortasında yarım daire şeklinde, muşamba kaplı kocaman bir tezgâhı ve üzerinde oyuncak tren rayları olan bir lokantaydı. Yemeğiniz küçük bir tren vagonunun içindeki bir sepette önünüze gelirdi. Çocuklar düşünülerek açılmış bir lokantaydı ama bizim en gözde yemek mekânımızdı, ha bir de sadece baharda gidilebilen Rainbow Cone vardı. Gretchen, Snackville Junction hep aynı

şeyi yerdi: acılı sosisli sandviç ve bir Green River, yani şu parlak yeşil renkli gazoz. Ayrıca Gretchen'in sigara içmesine de izin veriyorlardı. bu onun çok hoşuna gidiyordu; çünkü yaşının tutmadığı gün gibi ortadaydı. Ben ise hep kaşarlı tost ya da vanilyalı *milkshake* içiyordum. Vanilyalı *milkshake* içersem kötü olacağımı biliyordum çünkü daha önce dediğim gibi süte alerjim vardı; ama gene de nedeni nedir bilinmez, vanilyalı milk *shake* sipariş ediyordum.

O gün patates kızartmasıyla puf böreği ve vanilyalı *milkshake* yiyordum, anlayacağınız kesin ishal olacaktım. Gretchen çok tatlı görünüyordu. Sanırım ruh haline göre bazen çok tatlı görünürdü bazen de görünmezdi. Mavikuş şeklinde iki küçük tokayla toplamıştı saçlarını ve makyaj namına yüzünde hiçbir şey yoktu; yumuşak temizdi yüzü yanakları pembe ve ovalanmış gibi görünüyordu. Ve sosislinin içindeki acı sosunu kızarmış patatesi bir kürek gibi kullanarak ağzına atıyordu, hep böyle yerdi galiba ve onun arkasındaki pencereden gelip saçlarını yumuşak, beyaz ve sarışın gösterip ışığa boğan öğle sonu güneşi göğsümde yüz mumluk bir ampul gibiydi. Konuşmuyordu; ikimiz oturmuş yemek yiyorduk işte, bu da iyi bir şeydi. "Bunun nesi yanlış?" diye geçirdim içimden.

"Bugün ne oldu bil bakalım, anlatayım da dinle" dedi, dinlemeye başladım. "Beden Eğitimi'nden sonra soyunma odasındaydım, tamam mı. O ıslak tahta sıralardan birine oturdum ve olabildiğince çabuk üstümü değiştirmeye başladım. Oramı buramı fazla göstermeden hemen giyivereyim diye bluzumun düğmelerini hep kapalı tutarım, anlarsın ya. Neyse, orada oturuyordum, şortumu çıkarmak için ortalık güvenli mi diye koridora şöyle bir baktım; çünkü milletin şişko kalçalarıma laf atmasına fırsat tanımadan üstümü değiştirmek istiyordum, çaktın mı?"

"Kalçaların şişko falan değil" diye salladım.

"Bacaklarım en hoşlanmadığım yerlerim."

"Cidden?"

"Küçükken babam bana Bayan Dolgunkabak, Bayan Dolgunkabak, balkabağım benim, derdi."

"Ama çok sevimli bir şey bu."

"Biliyorum. Üzerimde baskı kurmaya falan çalışmıyordu. Neyse,

eteğimi giydim, şortumu çıkardım ve çoraplarımı giymeye başladım. Lanet olası bacaklarım o kadar kıllı ve ortalık o kadar sıcaktı ki, sonra ne olsa beğenirsin? Stacey Bensen koridorun sonundaydı. Siktir! Lanet olası Stacey Bensen! *Lanet olsun; ama beni göremez* diye düşünmeye başladım, tamam mı? Bakmamaya çalışıyordum ama elimde değildi ki. Siktiğimin Stacey Bensen'ı diğer taraftaki bankta oturuyordu, iki gözü de mosmordu ve lanet olası kafasında o kocaman beyaz sargı bezleri ve bir zamanlar saçının olduğu yerde kel bir açıklık vardı."

"Üff, kızı amma benzetmişsin ha!"

"Galiba öyle. Ama şu var: Üstünü değiştiriyordu, tamam mı? Omuzları tamamen çıplak ve solgundu, elinde bluzunu tutuyordu ve yüzünü bluzuna gömmüştü ve nedendir bilmem lanet olası şey ağlıyordu."

"Demek ağlıyordu, ha?"

"Hı-hı; ama dinle. Orada oturuyordu ve üstünde yalnızca siyah sikindirik bir sutyen vardı. Yüzünde sargı beziyle, oracıkta ağlıyordu ve sutyen parlak siyah satendendi, tam sürtük sutyeni."

"Sen sekizinci sınıftan beri aynı sutyeni giymiyor musun?" diye sordum. "Hani şu üzerinde minik mavi çiçekler olan?"

"Evet" dedi kafa sallayarak. "Ama dinle sen, Stacey Bensen elleri yüzünde iç çekerek oturuyordu. Bilmiyorum, bir şey demek üzere ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilemedim; çünkü, şey, Stacey Bensen o kadar ince ve kendine o kadar güvenen bir tip işte. Sonra uzun mükemmel bacakları var, tam bir iç çamaşırı mankeni gibi."

"Evet, fıstık gibi" dedim.

"Ama mesele o değil. Onun her şeyi çok güzel. Oturuşu, gülüşü, konuşması; çok güzel."

"Hı-hı" dedim.

"O, morarmış gözleri ve sargı bezleriyle bile çok güzel."

"Sanırım öyle" dedim.

"Bir anlığına onu seyredip Stacey Bensen olmanın ne menem bir şey olduğunu hayal etmek beni mutlu etti. Sen de yapar mısın böyle?"

"Stacey Bensen değil. Mötley Crüe'den Vince Neil. O olduğumu hayal ederim sık sık."

"Neyse, ona bakıp *Bir insan nasıl bu kadar güzel olabilir?* diye düşünüyordum. Hem bu kız bir iki kere hatta birçok kere biriyle yatmıştır."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Her şeyden o kadar emin ki. Asla soru sormaz, hiç utangaç davranmaz ve soyunma odasında vücudunu sergilemekten çekinmez. Erkek hocalarla ciddi ciddi flört ediyormuş. Neyse, ona bakıp *Bu kız kendini hiç çirkin bulur mu acaba?* diye soruyordum kendi kendime. Sonra bizimki yeniden ağlamaya başlamasın mı?"

"Eee?"

"'İyi misin?' diye sordum ona. Ama zırlamaya devam etti. 'Emin misin?' diye yeniden sordum, bana dönüp, kulaklarını iyi aç Ben galiba hamileyim,' dedi."

"Hadi ya?" dedim. "Sahiden öyle mi dedim?"

"Evet" dedi Gretchen. "Ona sordum, bir öğretmen falan çağırmamı ister mi diye, bana siktir olup gitmemi söyledi. Çabucak gideyim diye ayakkabılarımı giydim sonra onun yeniden ağlamaya başladığını duydum, dönüp ona baktım. Stacey başını kaldırdı. İşte, bütün hikâye burada tuhaflaşıyor; şirin bir cenaze davetiyesine benziyor; avuçlarında bir sıra halinde gümüş renkli minik gözyaşı var ve sanki bu gözyaşları okunaklı harfler şeklinde sıralanmış ve şöyle yazıyor: 'BANA YARDIM ET, GRETCHEN.' Ben de yaklaşıp bir şeyler demek istiyorum ama Stacey avazı çıktığı kadar bağırıyor: 'Siktir ol git başımdan!' *Ama o kadar tatlısın ki* demek istiyorum, gel gör ki yüksek sesle söylersem millet beni lezzo sanabilir. Tabii öyle bir niyetim falan yok."

"Ne demek istediğini biliyorum" dedim.

"Neyse. Bir dakika kadar oturdum orada, sonra ayağa kalktım ve sallanarak dışarıya doğru yürümeye başladım. Biraz sersemlemiş gibiydim ve daha tam olarak üstümü değiştirmediğimi hatırladım. O kadar güzeldi yani, ağlarken bile, belki daha da güzeldi; öyle ki üstümü değiştirmeyi bile unutmuştum. Ne diyorsun bütün bunlara?"

"Bence kız olmak feci çılgınca bir şey."

"Hı-hı" dedi. "Evet." Sosislisini bitirdi, ağzını küçük bir kâğıt peçeteyle sildi ve "Arabayla onun evinin önünden geçelim mi?" dedi.

Yirmi İki

Evet, bütün dünyanın haberi bile olmadığı, inanılmaz derecede tuhaf ve heyecan verici bir sırrı biliyorduk. Stacey Bensen hamileydi. Kimse değil de *Tanrı'nın Yolundan Ayrılma* rozetleri takan, bekâret yeminleri imzalayan ve *Anneler İçkili Araç Kullanmaya Karşı* broşürleri dağıtıp duran, Stacey Bensen. O gün öğleden sonra en az üç kere Stacey'nin evinin önünden geçtik, her defasında yavaşlayarak ve eve bakarak. Caddenin bir ucundan başlıyor diğer ucuna kadar gidiyorduk, sonra bir kez daha. Her geçişimizde Gretchen yavaşlıyordu. Neden? Bilmiyorum, bir bakış, sarı perdelerde anlık bir aralanış, pencerede çatık bir kaş, bir mesaj, bir hayat belirtisi, bir şey görmeyi umut ediyordu herhalde. Gerçekten bilmiyorum. Stacey Bensen, düdüklenip hamile kaldığını bildiğimiz tek kızdı. En azın-

dan bizim yaşımızdaki. Yani, bu tür şeyleri duymuşluğumuz, TV'de görmüşlüğümüz vardı; ama bu başka bir şeydi. Evinin önünde yeniden yavaşladık. Stacey Bensen'ın evi kocamandı; beyaz tuğlalı, kare şeklinde ve bizim ya da Gretchen'lerin evinin iki katı büyüklüğündeydi. Sundurmanın üstünde nefis bir yeşil tente ve arka tarafta şimdi üzeri örtülü bir havuz vardı. Stacey'nin üstü açılıp kapanabilir kırmızı Mustang'i gıcır gıcır siyah bir sedanın yanında araba yolunda duruyordu. Ön tarafta zamanla sararıp solmuş, çimentodan yapılmış yaratıklar, arka ayaklarının üzerinde gülerek duran iki mavi tavşancık, mandolin çalan bir peri, boynunu arka tarafına doğru kıvırmış beyaz bir kuğu, burnunu yere uzatmış iri bir kahverengi geyikle, korunan küçük bir bahçe de vardı. Hayvanları, Gretchen arabayla son kez evin önünden gülümseyerek geçerken, fark ettim.

"Yav, evinin önündeki o hayvanları gördün mü? Ne demek oluyor bu?" diye sordum.

"Pamuk Prenses gibi harbiden" diye fısıldadı.

"Galiba."

"Onlara bir şey yapalım" dedi Gretchen.

"Tamam" dedim. Aklımıza gelen tek şey dördüncü seferde durmak, arabayı boşta bırakıp iki tavşancığı, periyi, kuğuyu alıp hepsini verandaya bırakmak, zili çalıp olanca hızla Eskort'a koşup, son gaz kaçmak oldu.

Yirmi Üç

Bobby B. garajında, deli gibi minibüsünü tamir etmeye çalışırken, sesi sonuna kadar köklemiş AC/DC dinliyordu. Tozlanmış bej renkli kılıfın altından siyah-krom burnu gözüken, tekavüte ayrılmış bir Chevy'nin kaputunun üzerine kurulmuş, onu seyrediyordum. Akşam saat sekiz sularıydı, hava hâlâ çok sıcaktı. Anlayacağınız tam sen yaz sıcaklarıydı; ama hava erken kararıyordu. Bobby B.'nin garajın kapısından sarkıttığı bir seyyar lambası vardı ve lamba; etrafındaki boş, beyaz duvarlara uzun, tuhaf gölgeler yapıyordu.

"Koduumun radyosu çalışıyor" diye homurdandı Bobby B., kafasını kaşıyarak, "demek ki elektrikle ilgili bir şey değil. Belki alternatördür?" Mor minibüsünün ön ucunu, yan tarafı beyaz alüminyum

kaplı kare şeklindeki garajın açık kapısına dayamıştı. Kahverengi saçları darmadağındı ve ellerini, güçlü kaslarını sergileyecek şekilde kolları kesilmiş Megadeth svetşörtüne sildiğinde, yüzünü kapatıyordu. Döndü, bir tornavida alıp aküye vurmaya başladı. "Çalışsana, orospu çocuğu!" diye bağırdı. "Çalışsana lan!"

Biraz güldüm; hafifçe dönüp bana ters ters baktı.

"Ne gülüyorsun lan, orda?" dedi, öfkeyle.

"Yok bir şey" dedim.

"Öyle sırıtıp durmayı kes de gelip şu tornavidayı tutuver."

Şevrole'nin kaputundan indim, tornavidayı elime aldım, bağlantı kablosunu akünün üstündeki kontak noktasına bastırdım. "Ama şuraya tut ki farlar hep yansın. Ha şöyle" dedi dörtgen ampullerin yeniden yanmaya başlamasını seyrederek. "Şimdi iyice bastır şu koduumun şeyine."

Direksiyona geçti, ellerini yeniden gri svetşörtüne sildi ve kontağı çevirdi. Bobby B. küfür etmeye başladığında tuhaf, mekânik bir *klik-klik-klik* sesini duyabiliyordum.

"Aslanım, iyice bastırıyor musun?" diye bağırdı.

"Evet."

"Öyleyse, neden böyle oluyor?" dedi kafasını sallayarak. "Yeniden dene."

Tornavidayı iyice bastırdım ve Bobby B. kontağı çevirip gaza basınca bir kıvılcım çıktı. Devasa motor VURRRRRRRRRRM diye gürledi ve göğsümde titremeye, kayışlar ve fanlar nazlı bir tempoyla dönmeye başladı.

"Oldu işte, anasını satayım!" diye bağırdı Bobby B. "Artık bu akşam hatun tavlarım kesin!" Minibüsten indi, kirli saçlarını karıştırdı ve "Seni bırakmamı istediğin bir yer var mı, ahbap? Ne de olsa sana borçluyum."

"Yok, be aslanım, istemez" dedim. "Ama dinle" dedim ve Şevrole'nin kaputuna yeniden oturdum. "Dinle, tamam. Diyelim, bir kızdan hoşlanıyorsun ve onun senden hoşlandığından emin değilsin. Onun da, anlarsın işte, seni sevmesini sağlamak için ne yaparsın?"

"Doğruyu istersen" dedi Bobby B. cevabında duraksayarak, garajın diğer köşesine yürüdü, küçük, kırmızı plastik bir buzluktan bir

Pabst Blue Ribbon kutusu çıkarıp açtı, uzunca bir yudum aldı, sonra da kutunun tamamını mideye indirdi. Kutuyu eliyle yamyassı yaptı ve açık garaj kapısından dışarıya fırlattı. "Brian Oswald, bu durumda bi bok yapamazsın."

"Ne?"

"Bir kızı ne kadar seversen, seni o kadar az sever. Bilimsel bir şey bu aslanım."

"Ya senle, Kim?"

"Ben de bunu anlatmaya çalışıyorum ya, küçük dostum. Eğer ona iyi, nazik davranmaya, hoş sözler söylemeye başlarsam sanki hiç ilgilenmiyormuş ayaklarına yatıyor; ama ona tam bir hödük gibi davranırsam o zaman sürekli beni arayıp duruyor. Çılgınca bir durum; çünkü onu gerçekten seviyorum ama ona güzel sözler söyleyince, cozutuyor ve biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu falan söylüyor. Ben de bu yüzden sikimde değilmiş gibi davranıyorum, anladın mı? Bunlar hep Tanrı'nın planının bir parçası" dedi kafasını sallayarak.

"Gerçekten mi?"

"Yav, nereden bileyim!" dedi gülerek. "Bütün demek istediğim şey eğer bir kıza ilgi duysam ve o bana ilgi duymasa ne yapacağımı bilmiyorum. Ben olsam işi garantiye almak için ona kötü davranırım."

"Hıı" diye mırıldandım. "Neyse, sağ ol Bobby."

"Sorun değil, küçük dostum. Sana o davada bol şanslar. Dinle, benim zıplamam lazım. Bir kızla randevum var."

Şevrole'nin kaputundan indim ve Bobby'nin minibüse binişini, teybin hoparlörlerinden patlatırcasına "Hell's Bells"i çalmaya başlamasını seyrettim. Bobby'nin geri geri caddeye çıkışını, minibüsün bir ara stop edişini, sonra farların yanmasını, Bobby'nin son gaz gidişini, karanlığın içinde kaybolurken yolda lastik izleri bırakışını seyrettim. Söylediklerini düşündüm hem de derinlemesine. Zaten, hödük gibi davranamazdım, hele hele Gretchen'e; bu yüzden çok bahtsız olduğumu, bana ilgi duymayan bir kıza vurgun olduğum için gerçekten bahtsız biri olduğumu anladım. Ama elimden geleni yaptığım sürece sorun yoktu. Neyse, sokağı geçip evime gittim. Odamdaki bütün plak ve kasetleri ortaya serdim. Yatağımın altında boş bir kaset buldum ve Bobby'nin söylediklerini kulak ardı ederek onu hazırlamaya baş-

ladım; yani karışık kaseti. Bir saat kadar sonra; işi halletmiştim. Küçük plastik şeye baktım ve üzerine kayıt yapılmasın diye kasetin kulakçıklarını kırdım. Bütün bunları yaptıktan sonra Bobby B.'nin yerden göğe kadar haklı olduğuna, Gretchen'in benim için ne düşündüğünü bildiğimden bu kaseti ömür boyunca ona veremeyeceğim sonucuna vardım. Bekleyip görecektim, kim bilir belki de önümüzdeki haftalarda işler benim lehime dönerdi.

Yirmi Dört

Başrol oynayabileceğim sıkı Kung-Fu filmleri için fikirler:

1. Bir yeniyetme yaşlı bir ninjanın hayatını kurtarır. Adam da ona ninja olmanın kurallarını öğretir. Yeniyetme okuldaki çocukların ağzının payını verir; ta ki bir atari salonunda Çinliler arasında düzenlenen bir turnuvada gerçek ninjalığın ne olduğunu anlayana kadar.

ya da

2. Yeniyetme bir oğlana, gizli çok eski bir suikast örgütünden görünmeyen nanşukalar miras kalır; nanşukaların büyülü gücünü çalmak ve dünyayı ele geçirmek üzere kiralanan tuhaf, maskeli katilleri yenebilmesi için, bu görünmeyen silahları kullanmayı öğrenmesi gerekmektedir.

ya da

3. Oğlanın babası ölmeden önce ona samuray'ın Yolu isimli gizemli bir kitap bı-

rakır; oğlan birçok önemli ninja becerilerini öğrenir, sonra da olimpiyatları baltalamak isteyen Sovyet teröristlerin elinden bir kadın kayak takımını kurtarır. Kayak takımındaki kızlardan birine âşık olur, kız belki de İsveçlidir.

Evet, *Ninja* dergisinden iki tane Çin yıldızı ve bir görünmeyen nançuka takımı sipariş etmiştim ve kahrolası şeyler daha gelmemişti. Dört hafta olmuştu. Neden herkes benim gölge bir suikastçı olma hayalimi gerçekleştirmeme engel olmaya çalışıyordu ki? Sorarım sana Rahip Dorbus, neden bana engel olmak doğruymuş? Evet, bana "Din Dersi"nde olur a, sayısız gizli düşmanım tarafından yakalanıp işkence edildiğimde benliğimi güçlendirecek ruhaniliğin ne olduğunu öğretiyorsun. Ama bize *On Emir* filminin tamamını izletmeniz bile içimdeki öfkeyi ve ninja çocuğun bitmek bilmeyen hıncını bastırmaya yetmeyecektir. Kurban listemde Numero Uno* belki de sensin, Rahip Dorbus, Numero Uno değilsen bile muhtemelen Numero İkisin.

Numero Uno? Koduumun John McDunnah'sı. Okuldan sonra kantinde ve koridorda görmüştüm onu. Meğerse hatırladığımdan da iriymiş koduumun piçi. Üstüne okulun güreş takımının maron ve turuncu renkli formasını giymiş, yanına da yine formalı iki çakal suratlı sporcu bozuntusunu almış, birinci ve ikinci sınıftan bebelerin arasında sarı saçlı bir dev gibi geziniyordu. Dolabımın önünde duruyordum. Yanımdan geçti. O tiz çakal kahkahasını, goril arkadaşlarından birini itekleyişini işittim. Bakışlarımı kitaplarımdan kaldırıp onunla göz göze geldim, onun olduğunu bildiğimi bildiğini, ayrıca bu konuda bi bok yapamayacağımı bildiğini ima edercesine sırıttı. Gözlerini ayırmadan bakmaya da devam etti, kafasını sallayarak.

Gel de hayal kurma: Çin yıldızları ve nançukaları sipariş ediyorsun, karanlık, rüzgârlı bir gece bir ağaçtan fırlayıp sert kung fu filmlerinde olduğu gibi hergelenin diz kapaklarını falan kırıyorsun ve onu acılar içinde kıvranır halde bırakıyorsun. Ciddi bir ninja yemini ettim; John McDunnah, er ya da geç, bir gün ağzının payını vereceğim senin.

* Uno: İt. Bir numara. (y.h.n.)

Yirmi Beş

Rod'un okulda işleri kötü gidiyordu, yalnızca siyah olması yüzünden değil; aynı zamanda ineğin teki olması yüzünden. En kötü marizi de okuldaki siyah çocuklardan yiyordu sanırım. Günlerden bir gün 7'inci ders ile 8'inci dersin arasındaki teneffüste, her ikisi de okulun futbol takımında yer alan üst sınıflardan kalın enseli iki iri siyah çocuk, Derrick Holmes ve Mike Porter, Rod'u feci marizlediler. Bunu; açık tenli bir bebe olduğu için yaptıklarını söylediler. "Hey, beyaz çikolata" dedi bir tanesi, Rod'un elindeki kimya kitaplarına vurarak. İkinci kat koridorunun sonundaydık saat ikiyi henüz geçmişti; bu yüzden ortada antrenman yapmak için dersten erken çıkan diğer sporcu bozuntularından; merdiven dibinde gizlice sigara içen hademelerden başka kimsecikler yoktu.

"Nasıl olur da bu kadar beyaz takılıyorsun, aslanım?" diye sordu Derrick Holmes, gülerek. Derrick kocaman pazulu, körük göğüslü, ızbandut gibi bir oğlandı ve alnı bir boğanınki kadar genişti.

"Anlaşılan annen ipin ucunu kaçırmış" dedi diğer oğlan; şu daha ince yapılı, leylek bacaklı, tuhaf havalar takınan Mike Porter. Sonra da Rod'u iteleyip, boğazından sıkarak dolaba yapıştırdı. "Sen nasıl hepimizden daha iyi olduğunu düşünürsün, ha?" Mike, Rod'un klipsli kravatını koparıp tükürdü. "Koduumun beyaz çocuklarıyla dolaşıp duruyorsun ortalıkta." Rod'un kafasına yandan bir tokat indirdi ve güldü.

Rod karşılık verecek türden bir çocuk değildi. Gözlerini kapattı ve Derrick Holmes'un içi kâğıt ve çerçöple dolu plastik çöp bidonunu başından aşağıya boşaltmasını, ses çıkarmadan izledi. "Evine git, beyaz anne babanın yanına, Oreo"

Cumartesi günü ona bu konuyu sorduğumda bitpazarına gitmek üzere otobüsteydik. Rod Velvet, Underground'ın bir plağını; bense kung-fu dergilerinin arkasında satılmayan, yasadışı şeyler olan sustalı ve kelebek bıçağı satan Çin Mahallesi'nden bir adamı arıyordum. Haftalardır üzerine gümüş rengi inci kakılı olan bu kelebek bıçağına kafayı takmıştım. Bana kalsa Rod'un ihtiyaç duyduğu şey; babası dışında kimsenin adını bile duymadığı bir grubun eskiden kalma plağı değil, hemen çekebileceği bir tür silahtı.

"Nasıl oldu da kavgada karşılık vermedin?" diye sordum. "Bir şeyler yapabilirdin."

"Anlamıyorsun. Karşılık versem bile anlamazlar."

"Anlamak mı? Anlarlarsa ne olacakmış ki. Eğer biri senin canını yakmak istiyorsa, karşılık vermek zorundasın, aslanım."

"Babamla ben bu konuya böyle yaklaşmıyoruz. Babamın da taciz edildiği olmuştur. Babama göre; sana saldıranlar senin, bir hayvan gibi davranmanı istiyorlarmış. Ama sen de onların beklediği gibi davranırsan onlardan farkın kalmazmış."

"Evet" dedim, "ben orasını bilemem. Bildiğim bir şey varsa o da birisi elimdeki şeye vurup yere düşürürse, ben de ona geçiriveririm yumruğu."

"Belki de bu yüzden kimse sana bulaşmıyordur."

"Belki" dedim tuvalette kafama yediğim yumurtayı düşünerek. Bu olayı kimseye anlatmadım. Neden? Çünkü çok aşağılayıcı bir şeydi ve beni kasten mi hedef seçmişlerdi yoksa herhangi biri olsa da aynısını yaparlar mıydı asla bilemezdim. Hem dediğim gibi feci utanç verici bir olaydı.

"Evet, belki" dedi.

"Baksana, Mezuniyet Balosu'na gitmek üzere herhangi birine teklif etmeyi düşündün mü?" diye sordum. "Bayağı yaklaştı."

"Kim? Kime teklif edeceğim?" dedi, kafasını sallayarak. "Konuştuğum bütün insanlar sen, annem ve babam, o kadar. Kimseye de teklif etmeyeceğim."

Bitpazarında tuhaf yabancı korku filmleri satan bir adamın standının önünde durduk. Adam: Sırtına kadar uzun atkuyruklu, uzun boylu, ince yapılı biriydi. Üstünde Blizzard of Oz albümünün baskısı olan bir tişört vardı, sigara içiyordu ve dinlediği bir Dio şarkısına kafasını sallayarak eşlik ediyordu.

"Korkutucu bir şeyler görmek istiyorsanız şunu kesin izleyin derim, İtalyan..." dedi, Lucio Fulchi'nin *Geçit* filminin videosunu kabından çıkarıp bana uzatırken.

"Dostum, onu gördüm ben. Beş para etmez" dedim.

"Pekâlâ, *Şeytanın Ölüsü*'ne ne dersin?"

"Adamım, o film on sene önce falan çıkmıştı. Sende şöyle, nasıl diyeyim, fazla bilinmeyen bir şeyler var mı?"

"El Santo'yu gördünüz mü? Hani şu 50'li yılardan maskeli güreşçiyi?"

"Cıkk" dedim. "Ben daha ciddi korkudan bahsediyordum."

"Peki, tamam, buna dersin?" dedi boş bir VHS kasetini bana doğru uzatarak. "Eski bir 8 milimetrelik filmden aktarma."

Video kaseti alıp adına baktım: *Aslan Kaplana Karşı!*

"Bu da ne ya?" diye sordum.

"Cevabını öğrenmek beş papele patlar sana" dedi. Beş papeli kelebek bıçağı için ayırmıştım; ama işin ucunda *Aslan Kaplana Karşı!* Vardı. Nasıl hayır diyebilirdim.

Rod'un evine gittik, odasını kilitledik, kaseti takıp bekledik. Siyah bir ekran çıktı:

BU BELGESEL GERÇEK OLAYLARA DAYALIDIR: NE YAZIK Kİ FİNLANDİYA'DAKİ VERHOVEN SİRKİ'NDE ÇEKİM YAPAN KAMERA EKİBİMİZ BU KORKUNÇ KAZAYA TANIK OLMUŞTUR.

Sonra kafesinin parmaklıklarını yalayarak geçen bir aslanın karıncalı siyah-beyaz görüntüsü belirdi. Siyah tayt giymiş güçlü bir adam numarasını sergilesin diye herhalde aslana kırbaçla vurur. Dönüp kafesin kapısını kapatır. Kamera onu gülerken takip etmektedir. Anlaşılmayan bir şeyler söyler, kamera karşısında kaslarını gevşetir. Başka bir kafesin kapısını açıp nefes kesen bir kaplanı boynuna takılı zincirden çekmeye başlar. Derken çerçevenin dışından bir şekilde kafesinden kaçan aslan saldırır ve adamı sırtüstü yere yıkar. Boynuna saldıran pençeyi yakalayan güçlü adam yan yatar. Kaplan hırlayıp kükreyerek ortaya atılır, pençeleriyle aslanın ensesine saldırır. Aslan geri çekilir, ileri atılır ve çenesini kaplanın ensesine geçirir. Kaplan döner ve pençesini aslanın boğazına geçirir, sonra bir çırpıda, bir hareketle, kocaman çenesini aslanın boğazına geçirir ve vahşice çekiştirmeye başlar. Kaplan bir el silah sesiyle geri çekilir, güçlükle kafesine girer ve hareketsiz kalır. Çerçevenin dışında iki kameraman adamın ayağa kalkmasına yardım ederler. Aslan yerdedir, siyah gözü hareket edip durmaktadır, tabii bir süre sonra iki hayvanın öldüğünü anlarsınız.

"Siktir!" diye fısıldadım. "Amma etkileyiciydi ha!"

"Evet, öyle."

"Aynen bizim boktan lise gibi."

"Yok, boktan dünyanın ta kendisi gibi" diye düzeltti Rod.

"Evet. Vay anasını" dedim. "Ya sizin helayı kullanmam lazım."

"Tabii" dedi.

Onun odasından çıktım, salona indim, banyoya girdim ve kapıyı kapattım. Sonra gerisingeri çıkıp ön taraftaki odaya geçtim. Ne yaptığımı bilmiyordum. Yaptığım her neyse sanki o anda başıma geliyordu. Yüzlerce plağın dizili olduğu rafların önünde olabildiğince sessizce eğildim ve heyecan içinde Chet Baker plağını aramaya koyuldum. Onu buldum, yerinden çıkardım ve açmaya başladım. Neden? Bilmiyorum. Sanırım yürütmeye çalışacaktım. Neden? Bilmiyorum, ger-

çekten. Yani, böyle diyorum çünkü onu Gretchen'e vermek istiyordum; ama bilmiyorum işte. Belki de Rod'un babasını falan kıskanıyordum, emin değilim. Emin olduğum bir şey varsa o da annesiyle babasının evde olmadıklarından emin olmak için dikkatle etrafıma baktığımda Rod'un karşımda durduğuydu, gıkını çıkarmadan orada öylece durmuş beni izliyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Rod.

Gözlerimi kapattım, kalbimin göğüs kafesimde bir çekiç gibi yere düştüğünü duyabiliyordum.

"Bilmiyorum, özür dilerim, dostum. Sadece bakıyordum."

"Neden yapıyorsun bunu?" Bakışlarımı kaldırdım, sanki her an ağlamaya başlayacakmış gibi bir hali vardı. Yüzü karanlık, gözleri ise parlaktı.

"Ben... ben özür dilerim, Rod."

"İstesen verirdim onu sana."

"Özür dilerim, dostum, ya. Gerçekten."

"Gitsen iyi olur bence" dedi.

"Tamam" dedim. "Özür dilerim."

Giriş kapısını açıp bana baktı. "Seni harbiden arkadaşım sanmıştım."

"Öyleyim zaten" dedim, daha söylerken bile bunun ne kadar aptalca bir laf olduğunu bilerek.

Yirmi Altı

Tamam, götün tekiydim. Tamamen, yüzde yüz, harbi süzme götün tekiydim. Bütün gece kendimi bok gibi hissederek yatağımda oturdum, neredeyse ağlayacaktım; ama ağlamadım. Rod'u arayıp özür dilemeyi düşündüm ama nedense bir türlü elim varmadı. Yastıkları başıma yığıp öylece yatakta yattım. Lanet olası bir sebepten dolayı yapamadım işte; özür dilerim diyemedim çünkü bok gibi utanıyordum falan. Gretchen'in benim için bir sene önce yaptığı bir karışık kaseti koydum teybe: *İşler Kötü*; ilk şarkı, Lemonheads'in punk olduğu zamanlarda söyledikleri ve solistin "İşleri berbat ettim, duymak da istemiyorum" dediği "Fucked-up" isimli şarkıydı. İkinci şarkı yine aynı grubundu ve şarkıcının "Baş edemeyeceğin

problemlerin varsa, arkadaşlarından nefret etmeye bu yeter" dediği "Hate Your Friends"di. Yatağımda bir saralı gibi bir o yana bir bu yana dönüp dururken, bu şarkıyı bütün gece başa sarıp tekrar tekrar dinledim.

Yirmi Yedi

Gretchenlerde bazen birlikte yaptığımız bir şey de evdeki bütün odaları karıştırmaktı; yani bir tür röntgencilik. Bunu epey sıkça yapıyorduk sanırım. O kadar sıkılırdık ki kız kardeşinin ve anne-babasının odalarını didik didik eder, dalga geçecek ya da el koyacak şeyler arardık. Babasının giysileri arasında para arardık ya da kız kardeşinin şifonyerinde prezervatif ya da aşk mektupları gibi aptalca şeyler bulmayı umut ederdik. Genellikle anne babasının yatak odasından başlardık; yere uzanır, ipek yastıklarla tertemiz, beyaz çarşafların yatağın bir tarafında gergin ve kırışıksız, babasının uyuduğu tarafta ise kırış kırış ve dağınık olan karyolanın altını didik didik ederdik ki babasının hâlâ yatağın yalnızca bir kısmında yatması, bana hüzün verici ve biraz da tuhaf gelirdi.

"Vay be, şuna baksana." Gretchen anne babasının düğün resim olduğu fotoğraf albümünü çıkardı ve gülümsedi. Bir sayfası zaten açıktı ve annesini düğün gününde gösteriyordu. Çok güzel bir resim; ama beni hemen hüzünlendirdi.

"Annem bir hayalet şimdi. Ama bayağı güzelmiş, ha?"

"Evet" dedim.

Gretchen'in annesi fotoğrafta gülüyordu, dudaklarını şöyle hafifften aralamıştı. Ve resme bakınca sanki onun minicik, narin, küçük kıkırdamalardan oluşan ve genellikle mutluluğunu bastırmak için elinin tersini ağzına götürmesiyle son bulan gülüşünü duyabilirdiniz. Resme bakınca bir tuhaf oldum, üzüldüm. Öldüğü için annesine ait fazla bir şey görmemiştim, yalnızca bir-iki resim, o kadar.

"Onu feci özlüyorsun değil mi?" diye sordum.

"Evet" dedi.

Fotoğrafta Gretchen'in annesinin üzerinde hayal edebileceğiniz en ince dantelden yapılmış uzun, beyaz bir duvak vardı, yüzü tamamen örtülüydü, duvağını ıslatan koyu renk gözleri hassas ve sevgi doluydu. Beyaz plastik örtüsü olan bir masada oturan, tepeden tırnağa beyazlar giyinmiş, minik, güzel bir meleği andırıyordu. Portatif metal bir sandalyede oturmuş utana sıkıla poz veriyordu sanki. Gelinin babası siyah bir takım elbise; annesi ise soluk mavi bir elbise giymiş onun arkasında duruyordu, keyifsiz ve ciddi bir edayla aşağıya bakıyordu. Gretchen'in annesi, şimdi ablasının sahip olduğu o küçük peri gülümseyişiyle fotoğraf makinesine gülümsüyordu. Tertemiz parmakları yavaş yavaş ve yanılmaz bir şekilde her zamanki gibi elinin tersiyle, ışıldayan mutluluk gözyaşlarını silmek üzere yüzüne yönelmişti. Bir periye benziyordu, Gretchen'in dediği gibi; yani bir başka dünyaya aitmiş gibi bir güzellik anlayacağınız: O kadar şirin, o kadar sevimliydi ki, sürmeyeceğini bildiğiniz için görünce kendinizi kötü hissediyordunuz. Gretchen zerre kadar annesine benzemiyordu. O, babasına benziyordu galiba; kısa ve tıknazdı. Gözlerimi fotoğraftan Gretchen'e kaydırdım. Kolları ve bacakları "sınıfsal siyasetin kurbanı" olduğunu ilan eden siyah mürekkeple yazılmış yazılarla alnı ise tarifi güç siyah sivilcelerle doluydu. Ama hâlâ annesini hatırlatan bir şeyler vardı orada; belki de gülüşü ya da gözlerindeki

o bakış; belki de muzip bir bakış.

Sonra Jessica'nın odasına yollandık. Odasında beyaz ahşap şifonyerinin üzerinde Jessica'nın yedi yaşından beri sahip olduğu John Denver'ın bir fotoğrafı vardı. Feci saçma bir şeydi ama çok matraktı. Fotoğrafta John elinde gitar, şarkı söylüyordu. Jessica, John Denver'a bayılırdı. Bir keresinde annesi ve babası, her iki kızını da onun bir konserine götürmüşlerdi. Konserden sonra babasının onu yatağına kadar taşımış olması dışında, Gretchen bu konuda bana bir şey anlatmadı.

Jessica'nın odası Gretchen'inkinin tam tersiydi: Jessica'nın ponpon kız arkadaşlarının çerçevelenmiş yapıştırılmış fotoğrafları, kurutulmuş çiçekler, ayıcıklar gibi tam kız işi şeylerle dolu olan duvarları, tamamiyle pembe ve beyazdı. Bu oda, iki kız kardeş arasında kanayan bir yara gibiydi. İlk doğduğu için Jessica'ya büyük oda verilmişti. İşin en berbat tarafı odanın büyük olması değil; içinde ağaç olmasıydı: Kocaman bir meşe ağacı pencereye kadar uzanıyordu. On beş yaşından beri Jessica, ağacı gece dışarıya tüymek için kullanıyordu.

"Eee?" dedim.

"İşte" dedi Gretchen. Şifonyerden yaldızlı bir ruj çaldı ve hemen sürdü. Bir dakika kadar odaya merak dolu gözlerle bir baktı; işte, oraya ait olmayan sade, gülümseyen yüzü, gitarı, uzun saçlarıyla John Denver'ın resmi ümitsiz bir şekilde sırıtıyordu orada; Gretchen yerinden sıçrayıp gülerek resme doğru atıldı.

"Ne yapacaksın?" diye sordum.

Gretchen hemen fotoğraf çerçevesinin arkasını söktü, John Denver'ın resmini çıkarıp şifonyerin üzerine bıraktı ve annesinin gülen resmini, yalnızca kenarlarına dokunarak, dikkatli bir şekilde gümüş çerçevenin içine yerleştirdi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Annemi arabayla gezmeye çıkaralım" dedi. Ben de ne diyeceğimi bilemediğimden kafamı salladım.

Bir yandan Eskort'un nazlanmasını bir yandan da Clash'in bangır bangır çalan "Spanish Bombs"unu dinledikten sonra, Gretchen arabayı çalıştırmayı başardı. Fotoğraf çerçevesini çantasından çıka-

rıp kontrol panelinin üstüne koydu; annesinin hayaletimsi görüntüsü bize bakıyordu.

"Biraz tüyler ürpertici" dedim.

"Benimle gelmek zorunda değilsin" dedi. Yine bir şey demeden kafamı salladım.

Gretchen; tükenmez kalemi kasetçaların içine soktu ve bir yandan sesi açıp yola çıkarken, kaseti "Straight to Hell"e kadar ileri aldı. Arabanın teybi bir iki haşırtı huşurtudan sonra çalışmaz oldu. Sızlanan bir ses çıkardı, çıt etti, sonra da hafiften bir vızıltı çıkardı. Gretchen, sesi kıstı ve "Siktir ya!" dedi.

Arabayla yavaşça giderken dışarıyı seyrediyordum. Dışarısı güneşliydi, günbatımına az kalmıştı ve ağaçlardaki yapraklar, yeşilini yitirmeye yüz tutmuş, sonbahara yenik düşmüştü. Ve aralarından parlak mavi gökyüzü beliriyordu. Çocuklar ön bahçelerindeki çimlerde futbol oynuyor, bağrışıyor, sokaklarda koşuşturuyordu.

"Ne kadar da Amerikan" dedi Gretchen gülerek. "Hepsi de müstakbel tecavüzcü."

Bir postacı postayı dağıtıyor, yürürken ıslık çalıyordu ve posta arabasının tekerlekleri dönerken; tekerleklerden bir tanesi yalpalıyordu. Onu tanıyorduk. Kısa ağarmış saçları vardı ve kış ortasına kadar şort giyerdi. Bir keresinde birilerinin verandasına oturmuş sigara içtiğini görmüştük. Birileri onun hakkında söylenti çıkardıktan sonra, onun yerine birkaç haftalığına siyah bir postacı gelmişti, daha sonra şimdi ki milletin merdiven basamaklarında oturup sigarasını içen bu saçları ağarmış, yaşlı adam geldi. *Siktiğimin güney yakası* dedim içimden. Gretchen sigara yaktı, sonra kontrol panelindeki resme bakarak durdu. Yanan sigarayı camdan dışarı fırlattı ve dışarısını eliyle göstererek, "Bugün hava gerçekten güneşli" dedi resme, "ve postacı olacak o götün teki birisinin çitlerine yaslanıyor."

Bir süre sonra teyp çalışmaya kaset yeniden dönmeye, the Mamas and the Papas'dan Momma Cass; "Dream a Little Dream of Me"yi söylemeye başladı.

"Bu çok iyi ya" dedim ve şarkıyı söyleyen sesin Gretchen'in fotoğraftaki annesinin sesi olduğu duygusundan kurtaramadım kendimi.

Ama bu tür şeylerden bahsetmek; eğer tam o anda öyle şeyler olmuyorsa, tuhaf gelebilir kulağa, sanırım.

Her zamanki gibi amaçsızca dolaşıp durduk ve yolumuz Stacey Bensenların evine düştü. Beyaz tuğlalı evin önünde acı bir fren yaparak durduk. "Burada ne yapıcaz?" diye sordum.

"Burada bekle bir dakika" dedi. "Sen de Anne." Gretchen arabadan çıktı, Stacey Bensen'ların bahçesine koştu, iki mavi tavşancığı, sonra cüceyi, ardından kuğuyu oldukları yerden kaldırdı ve yeniden ön taraftaki verandaya koydu. Bu kez iki tavşancığı birbirinin üstüne koydu, periyi de kuğunun altına; sanki hepsi iş pişiriyorlarmış gibi. Kafasını salladı, kapı zilini çaldı ve arabaya koştu. Gülemeyecek kadar nefes nefese kalmıştı.

"Aslanım, sen cidden arızanın tekisin" dedim.

Gretchen'in kız kardeşi Jessica'nın çalıştığı Yoğurt Sarayı'nda bazen farklı çeşnilerin tadına bakarak, gerçek müşterileri dikizleyerek vakit öldürürdük, ta ki Jess bizden gitmemizi isteyene kadar. Gretchen, "Ben Amerikalıyım! Canım ne isterse yapabilirim!" diye bağırır, sonra pipetlerin durduğu kabı devirir ve çığlıklar atarak kaçardı.

İçeri girdik, Jess içini çekti, sonra da Gretchen'in elindeki annesinin çerçeveli fotoğrafını gördü. Jessica tezgâhın arkasındaydı, üstünde parlak pembe bir önlük, pembe bir bluz ve Yoğurt Sarayı'nın pembe beyaz ressam şapkası vardı. Kafasını sinirle sallamakla yetindi. Bize bir şey yapamıyordu. Düzüştüğü patronu Caffrey, saat yedide gelene kadar orada tek başınaydı.

"Ne yapıyorsun sen Tanrı aşkına?" diye sordu Jess, kollarını göğsünde birleştirerek.

"Brian ve annemle birlikte takılıyorduk" dedi Gretchen gözünü kırparak.

"Komik bile değil. Eğer babam seni bu halde görürse, adamcağız senin yüzünden akıl hastanesini boylar. Sizin işiniz yok mu yahu?"

"Şey, doğrusu, yok" dedim.

"Benim en sevdiğim bu." Gretchen çerçeveyi ablasına verdi. "Ama sanki erken ölecekmiş gibi bir hali yok mu sence de?"

Jessica uzun uzun fotoğrafa baktı, ince cama dokundu ve kafasını salladı. "Evet, sanırım öyle."

"Büyükannemle büyükbabama bak bir de. Sence onlar hiç mutlu olmuşlar mıydı?"

"Hayır. Üff, gözlerine baksana" dedi Jessica. "O kadar katılarak gülüyor ki neredeyse ağlıyor."

"Onun gülüşünü almışsın sen" dedi Gretchen, resmi geri alarak. Jessica kızardı; bilmiyorum, belki de iyi bir şeyler söylemek istiyordu ama bütün dediği, "Bişey yemek ister misiniz?" oldu.

"Hıhı" dedi Gretchen. "Anneme ahududulu, bana da vanilyalı *twist*."

"Brian, sen bir şey ister misin?"

"Yok, sağ ol"dedim. "Ben dondurma yemem."

Jessica başını salladı ve iki küçük karton kupanın her birini ayrı çeşniyle doldurmaya başladı. Her biri iyice dolana kadar makinanın kolunu aşağıya çekti.

"Neden yeni bir işe girmiyorsun, Gretchen?" diye sordu Jessica. "Feci canın sıkılmış gibi bir halin var."

"Ailemle çok iyi vakit geçiriyorum" diye karşılık verdi Gretchen, ahududulu kâseye kaşığını daldırarak.

"Buradan sonra nereye gidiyorsunuz bakalım?" diye sordu Jessica.

"Bilmem. Belki bir şeyler yürütürüz."

"Dikkatli ol ama. Tutuklanırsan epey uzun bir süre beklemek zorunda kalırsın. Babam geç saatlere kadar çalışıyor, ben de saat yediden önce bırakamıyorum işi."

"Tamam" dedi Gretchen. "Ya, Brian'la konuşuyorduk da. Bekâretini kaybettiğinde kaç yaşındaydın?"

"Ne?" Jessica bir adım geri çekildi ve yeniden kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Birileri senin çerçeveyi kırdığında kaç yaşındaydın?" diye sordu Gretchen.

"Bunu neden soruyorsun bana?"

Yoğurtçuda hiç müşteri yoktu ve tavandaki vantilatörler vızır vızır dönmeye devam ediyordu.

"Boş ver" dedi Gretchen.

"İyi de, sen benim bakire olmadığımı nereden biliyorsun?" diye sordu Jessica.

"Senin şifonyerindeki balonları gördük de oradan."

"Aaa."

"Eee?"

"Bilmiyorum. On altıydım galiba."

"Kiminle?"

"Bill Paris."

"Mavi Camaro'su olan çocuk?"

Jessica kafasını salladı. "Evet." Sonra da sordu: "Neden bilmek istiyorsun?"

"Ne bileyim. Sadece merak ettik. Mukayese etmek için."

"Anlaşıldı, peki ya siz?" diye sordu Jessica.

Gretchen'in yüzü kızardı. "Bilmiyorum. Geçen sene" diye yalan söyledi.

"Kimle?"

"Elimle" diye iç geçirdi Gretchen.

"Brian Oswald, ya sen?" diye sordu Jessica.

"Henüz doğru kızı bulamadım" dedim. "Niye, teklif mi ediyorsun?"

"Hayır" dedi, sonra da bakışlarını yere çevirdi. "İşte, bir şey demeye falan çalıştığım yok. Erken yaşta seks yapmaya başlayan tanıdığım insanların hepsi de boka sarmış durumdalar şimdi."

"Yalan söylemek zorunda değilsin" dedi Gretchen, bakışlarını kaldırarak. "Bizim için dert değil. Gerçekten."

"Bir gün olacak, olduğunda da beklediğine değecektir."

"Sanırım." Gretchen çerçevedeki fotoğrafa baktı. "Annemle ben ve Brian birkaç denizciyle buluşacağız. Sonra görüşürüz."

"Tamam. Görüşürüz" dedi Jess.

"Görüşüüüüzzzzzzzz" diye ürkütücü bir sesle fısıldadı Gretchen, bir elinde de sallayarak annesinin resmini tutuyordu. "Ha, Jess?"

"Evet?"

"Dallama gibi davranmadığın için teşekkürler."

Yirmi Sekiz

Cuma akşamı birinin verdiği bodrum partisine giderken Gretchen'e yaklaşmak için kesinlikle bir şeyler yapmam gerektiğine karar vermiştim; ille de yapacaktım bunu yoksa ölecektim. Bu ise üç şey ifade ediyordu:

1. Gretchen'e nasıl yapıp edip duygularımı açmaya çalışır; ama muhtemelen tırsıp yapamazdım.

2. Bobby B., Kim'le gelirse havalara girer, kesin birilerinin ensesini patlatırdı.

3. Bir şeyler olur ve Gretchen'le ben gecenin sonuna kalmadan tartışmaya başlardık.

Alışveriş merkezinin oralarda takılıyordum çünkü annem işten izinliydi. Hepsi de Express ve Benetton gibi seksi hatunların takıldı-

ğı havalı mağazalarda çalışan, açık mavi maskaralı ve yaldızlı rujlu yüksek topuklu rugan ayakkabı, siyah balıkçı yaka kazak, kot mini etek giyen kızları dikizleyerek sürtüp duruyordum. Ayrıca Frederick's of Hollywood mağazasının önünde durmuş o kırmızı, mor ve siyah sutyenlere, külotlara bakıp bakıp beton gibi sertleşiyordum. Bir yandan da acaba bu seksi çamaşırları giyen bu mankenlerden biriyle işi pişirmenin hiç de fena bir fikir olup olmayacağını düşünüyordum. Bir de iki hafta önce *Rampage* oyununda elde ettiğim rekoru birileri kırmış mı diye bir bakmak için, atari salonu Alaaddin's Castle'a falan giriyordum.

Bu arada Gretchen'i ankesörlü telefondan aradım ve ona ne yaptığını sordum, o da bana şu Esme denen kızın partisine gitmek isteyip istemediğimi sordu; ben de, "Neden olmasın kızım?" dedim ve kendi kendime, "İşte bu! İşte olay bu!" dedim. Koduğumun Mezuniyet Balosu'na daha iki hafta vardı, günlerden cumaydı, akşam vakti hava açık ve sıcaktı ve insana sanki dünyada hiçbir derdin yokmuş gibi, gel keyfim gel dedirten bir hava yani. Benim derdim yok muydu? Vardı tabii; ama sanki kendimi kandırmaya çalışıyordum. Gidip bir şişe Drakar satın aldım, Şu boktan Avrupa kolonyasından ve üstüme boca ettim. Otobüse atlayıp Gretchen'lere gittim, oradan da birlikte yola çıktık.

Evet, daha önce hiç bir bodrum partisine gittiniz mi? Ben Gretchen'le bir-iki kere gitmiştim. Bu partiler genellikle gürültüden geçilmezdi ve şöyle olurdu: Birisinin anne babası şehir dışına çıkınca; birisinin arkadaşlarının kurduğu grup orada çalmak isterdi. Sonra başkaları gelmek isterdi, derken başkaları. Böylece yüz kadar çocuk boktan bir punk grubunun Ramones *cover*larını dinlemek için bir bodrum katına toplaşırdı. Kimileri itişip kakışarak dans ederken kimileri yiyişmeye başlar, kimileri de kavga falan edip ayrılırdı.

Dediğim gibi punk çocuklar Özgürlük Heykeli'nin başındaki tacı andıran kızılderili saçları, yırtık kotları, çengelli iğneleri ve çivili kolyeleri falan beni genellikle uyuz ederlerdi çünkü hepsi yapmacıktı. Ne komik ya; punksanız güya bitik yani bezgin, yorgun ve keyifsiz gözükeceksiniz. Ama bir kızın bu kılıkta giyinmesini beklediyseniz, zaten bu çok sürer ve keyfiniz haliyle kaçar. Gretchen üstünü başını giye-

ne, bütün saçına o iğrenç yapış yapış şeyleri sürüp hazırlanana kadar saat sekizi çoktan geçmişti. Esmelerin evi şehrin dışında, kuzeybatı tarafında, Palos Hill'deydi galiba, arabayla yaklaşık yarım saat sürüyordu.

"Kimin evine gittiğimizi biliyor musun?" diye sordu, Gretchen.

"Sanırım" dedim.

"Sanırım mı? Brian Oswald, lan oğlum, bu kız sana vurgun be" dedi gülerek.

Bu tam olarak doğru değildi hani. Bir partide Esme denen bu kızla yiyişmiştik, biraz heyecanlanmış, aptallık ederek her şeyi mahvetmiştim. Kendisini aramam için bana telefon numarasını vermişti, ben de onu aramıştım. Ama telefonda konuşurken yüz yüze konuşurkenkinden daha gergin ve tuhaf oluyordum; feci yalanlar sıkmaya başladım ve bir metal grubunda solist olduğumu söyledim. Grubun adını sorunca o anda aklıma gelen en iyi isim "Ramrod" oldu. "Çok iyiymiş" dedi ve yakında sahneye çıkıp çıkmayacağımızı falan sordu. Ben de, "Tabii ki" dedim. Bizi dinlemeye gelip gelemeyeceğini sordu; ne halt edeceğimi bilemedim bu yüzden onu aramayı kestim.

"Brian, onun için bu gece şarkı söylemeye ne dersin?" dedi Gretchen yılışarak.

"Bu bahsi açtığın için sen siktir olup gitmeye ne dersin? Bu hâlâ bugüne kadar sahip olduğum en uzun ilişkim benim" dedim somurtarak.

Uzun, virajlı, kenarları ağaçlarla çevrili tali yoldan döne döne gittik ve sonunda eve vardık. Boynunda parlak çivili siyah gerdanlığıyla, kollarında sallanan gümüş zincirleriyle, akla gelebilecek her türden siyah maskara, ruj ve gözkapaklarında yaldızlı göz kalemiyle Gretchen ve ben. Arabayı evin önüne park ettik, Çok seksi görünüyordu; çok sevimli değil, porno yıldızı gibi seksi, yani. Ama gene de aynada üstünü başını yeniden düzeltmesi gerekti. Harika Eskort'ta oturuyorduk, Gretchen rujunu tazeliyordu. O anda istediğim tek şey Gretchen'i tutup öpmekti; onunla oracıkta işi pişirmek istiyordum ama yapmadım. Tek yaptığım onun çantasından bir kâğıt mendil çıkarıp, dudaklarının arasına koymasını; sonra eğer bir ödlek olmasaydım pekâlâ bizzat öpebileceğim o dudaklarının izini taşıyan mendili

buruşturup atmasını seyretmek oldu. Garipti bu. Böyle şeyleri fark etmiş olmam kendimi daha da garip hissetmeme neden oldu; ama ne yapayım, düşündüklerim bunlardı. Ne yapıp edip kendimi öptürmeyi düşünüyordum. Ama nafile, iyi bir fırsatı kaçırmıştım. Arabadan çıktık ve eve doğru yöneldik. Ellerim lanet olası pantolonumun içindeydi.

Bu banliyö evine gelince: Büyük ve beyazdı, üç katlı falandı sanki. İki araba garajı ve yere gömülü fıstık gibi bir yağmurlama sistemiyle donatılmış, cillop gibi yeni çimlendirilmiş bir bahçesi vardı. Bu tür şeyleri hemencecik fark ettim, ne de olsa çim biçmişliğimiz var, *banliyö dediğin böyle olmalı işte*, falan. Kenarında kalın, siyah, parlak, metal bir bariyer bulunan bu virajlı çıkmaz sokak boyunca park edilmiş yirmi kadar boktan punk rockçının arabası duruyordu. Kızın garaj yolunda, sekiz tane daha araba vardı. Çocuklar arabalarının arka koltuklarından ve bagajlarından amfilerini, gitarlarını, bira kutularını çıkarmakla meşguldüler. İki arabalık garaj kapısı açıktı. Kısa boylu, çelimsiz, sivilceli, sarı ok gibi saçlı ve NO FX tişörtü giyen, on bir yaşında gösteren bir oğlanın ardı sıra garaja girdik. El değmemiş gibi duran bir siyah Lexus'un yanından, sonra küçük bir koridordan geçtik, oradan da aşağıya, kaba inşaat halindeki bodruma indik.

Burası ister banliyöde, ister şehir merkezinde olsun o güne kadar görmüş olduğum diğer bodrum katlarından farksızdı: aşağı inen uzun ahşap merdivenler, tavandan sarkan bir iki tane çıplak ampul, iplere asılmış çamaşırların yanında duran bir çamaşır makinesi ve kurutucusu. Orada şimdiden elli kadar çocuk vardı ve yalnızca bir iki tane vantilatör çalıştığı ve içeriye çok az hava girdiği için sıcaktı hem de çok sıcak.

Dediğim gibi, partiyi veren kızı; Esme'yi, biliyordum ama lanet olsun bu kızın gerçek ismi miydi yoksa değil miydi bilmiyordum. Tek düşündüğüm çok seksi olduğu, Mother McCauley lisesi ikinci sınıfta okuduğu, Gretchen'le arkadaş gibi takıldığı, kızıla boyalı saçlarını Chelsea tarzında kestirdiğiydi hani, uzun kâkül bırakıp saçın gerisini kazıtıyorlar ya, ondan. Ayrıca çok havalı retro siyah kedigözlüğü takıyordu; çünkü biraz şaşıydı. Dediğim gibi, onunla bir keresinde yiyişmiştim; ama biraz kazara. Bir başka partideydik, bir sene falan

önce ve kanepede oturmuş sevdiğimiz Rock gruplarından bahsediyorduk. Bana satın aldığı ilk plağın GNR'nin *Appetite for Destruction* olduğunu söyledi; ben de bunun en sevdiğim plak olduğunu söyledim ve çok geçmeden öpüşmeye başladık. Sonra kıkırdadı ve "Adın Darren değil, değil mi?" diye sordu. Ben, "Hayır, Brian" dedim. İkimiz de gülmeye başladık. Elimin üstüne telefon numarasını yazdı, sonra da dediğim gibi onu aradığımda heyecanlandım ve yalan söyledim. O sıralar dünyada en çok istediğim şey, onu biraz ellemekti çünkü küçük memeleri vardı ve hiç sutyen giymiyor üstelik aklımı başımdan alan dapdaracık tişörtler giyiyordu. Bilmiyorum. Şimdi Esme yalnızca punk gruplarında çalan oğlanlara ilgi duyuyordu. Galiba bu tür kızlar genellikle böyledir işte. Bir kadının kalbine giden yolun önemli biri olmaktan geçtiğini düşünüyordum; oysa benim önemli biri olmakla uzaktan yakından ilgim yoktu. Koduumun şansına bak, okul bandosundaydım, bunun neresi önemliyse!

Hatırladığım kadarıyla Esme çamaşır makinesinin üstüne oturmuş bir şişeden bira içiyordu, Kızıl Chelsea tarzı saçı harikaydı; orada, her zaman canı sıkılıyormuş gibi bir hali olan Bobby B. ile gelen Kim'le konuşuyordu. Bize el sallayıp gülümsediler, Bobby B. ise bana şeytan işareti çaktı. Basamaklardan inerken, beş para etmeyen berbat bir stüdyo amfisinden berbat bir gitarın bastığı akorları, zemberekli oyuncak maymunların çaldığı türe benzeyen küçük davullardan sanki boğukmuş ve uzaktaymış gibi çıkan tımbırtıları duyabiliyordum. Bir ara, birilerinin hoparlörleri patlamış bir müzik setinden plak çaldığını sandım; ama oraya varınca bir grubun çaldığını gördüm.

Grubun adı Morlocks!'tu. Sonuna da ünlem işareti falan koymuşlardı. Hepimizin tanıdığı bir çocuğun, devlet lisesi Evergreen Park'ta ikinci sınıf öğrencisi Jim'in grubuydu bu. Morlocks! İsmini H.G.Wells'in benim de okuduğum *Zaman Makinesi* adlı romanından almışlardı. Çok iyi çalamıyorlardı çünkü bir basçıları yoktu; sadece bir solist, bir gitarcı, bir de davulcuları vardı ve aletleri de beş para etmezdi. Ama bana sorsanız gene de bir gruptular işte çünkü bence bir grup iyi ya da kötü bir fikirden ibarettir ve bir kere o fikre alıştınız mı o grubun tutup tutmaması an meselesidir. Yıllardır bir metal

grubunda olmayı düşleyip duruyordum ve bu bana sanki gerçekten bir gruptaymışım gibi gerçek geliyordu. Jim'in bir fikri vardı ve bu fikir Morlocks!'tu. Kot montunun, gömleğinin üzerine ve Chuck Taylor modeli kauçuk Converse'in üst kısmına MORLOCKS! adını siyah keçeli kalemiyle çok acayip satanik bir tarzda yazmıştı. Onları hiç kimse duymamış da olsa grubunun adını her yere yazmasının çok havalı olduğunu düşünüyordum. Morlocks! art arda yedi şarkı falan çaldı. Üç tanesi Ramones'undu, diğerleri Jim'in ortaokuldayken kendini vuran, bizim de tanıdığımız Sheryl Landry adlı bir kız için yazdığı şarkılardı; mesela "Seken Mermi Kız" ve "Senin Mermin Olayım" gibi çok anlamlı adları olan şarkılardı bunlar. Şarkılar genelde berbattı, bayağı sıkıcıydı; ama Jim çok enerjikti ve sahneye yakın duran çocuklara bira fışkırtıp duruyordu. Onların çalışını izlerken on dakika boyunca kıskandım onları. İyi oldukları için değil, iyi olmadıkları halde insanların onları sevmesinden dolayı. Hele kızlar. Hele Gretchen.

Tamam, bu biraz kalbimi kırdı ama şöyle bir baktım. Gretchen grubun çaldığı köşede sahnenin yakınındaydı ve gözlerini kapamış, sanki tek başınaymış gibi dans ediyordu, ellerini kafasına kaldırmıştı ve onun; karate yaparmışçasına havayı keser gibi kollarını savuran, birbirlerini tekmeleyip itekleyen diğer çocuklar gibi *pogo* yaptığı falan yoktu; Aslında bu çocuklar saçlarını daha henüz boyamaya başlayan ve kimse onlara vazelin kullanmalarını salık vermediği için enseleri boya lekeleriyle dolu küçük çocuklardı ya da Naked Raygun ya da Circle Jerks gibi sevdikleri grubun tişörtünü giyen ve Glenn Danzig gibi yüzlerine kadar inen uzun tek bir saç örgüsü olan patenci bebelerdi. Hepsi kan ter içindeydi, gülüyorlar ve deli gibi dans ediyorlardı. Bu bodrum partilerine gittiğimizde asla dans etmezdim çünkü ne yapmam gerektiğini bir türlü bilemezdim; bu yüzden çamaşır makinesinin yanında her zamanki gibi ortalığı seyrederek Kim ve Bobby B.'ye takılırdım.

Dediğim gibi Bobby B. bir kavga çıkarmaya yeltenmezse partiye parti denmezdi. Bizim Bobby B. punk müzikten nefret ederdi. Durmadan şikâyet ederdi. "Sokiyim, gitar solo yok. Koduumun grupları alet çalmasını öğrenseler diyorum" diye yakınırdı bana, minibüsüyle

uğraşırken ya da gittiğimiz bodrum partilerinde. Gelmesinin tek nedeni aralarının bir bozulup bir düzeldiği Kim'di. Sanırım punk müzik kavga konusu olan bir başka konuydu. Bobby B.'nin Morlocks! hakkında ne düşündüğünü sormak için ona döndüğümde bana yine şeytan işareti yaptı ve gözlerini belerterek başparmağını aşağı doğru çevirdi. "Ne lan bu gürültü" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. Kim kafasını sallayarak onun ağzını kapattı ama geç kalmıştı: Kelleleri tırtıklı taçlarının altında terden sırılsıklam kalan iki sıska temiz banliyölü çocuk duymuştu bile. Bu temiz bebeler hepten temizdi: uyuşturucu yok, sigara yok seks yok? Sonuncusu konusunda emin değilim. Bunlar küstah bir tarikat üyesi gibi amansız ve tuhaf tiplerdi çünkü hiç kelle olmamışlardı. Orada sanki öğrenci heyeti gibiydiler. Birbirini tamamlayan Minor Threat tişörtleri vardı üzerlerinde. Bu da çok tuhaftı doğrusu ve sayıları yirmi dört delikli asker botlarına doğru giderek azalan yüzlerce fermuar bulunan ekose spor pantolonlar giymişlerdi. Ellerinin üzeri keçeli kalemle yazılmış X işaretleriyle doluydu; herhalde böylece kim olduklarını bilmenizi istiyorlardı. Punk olmak yetmezmiş gibi, grup içinde grup olmayı bir şey sanıyorlardı herhalde. Neyse, bu iki temiz bebe dönüp Bobby B.'ye pis pis baktılar, birbirlerine dirsekle dokunarak kollarını göğüslerinde birleştirdiler; Bobby B. ise sadece onlara bakıp güldü. Kim'in elini yana çekti, çamaşır makinesinin üstünden atladı, iyice uzamış ve şekilsizleşmiş saçını düzeltti. "Lan ibneler, siz özürlü müsünüz?" diye sordu, parmaklarıyla her ikisini de göstererek. Taş kesilmiş bir halde ayağa kalktım, hiçbir şey yapmadan olan biteni seyretmeye başladım.

"Özürlü sensin, adamım" dedi temiz bebelerden uzun olanı, ona yeniden pis pis bakarak ve grubu izlemek için sahne tarafına döndü. Bobby B. güldü, etrafına bakınıp elini kirli kot pantolonunun cebine daldırdı. İlk sağ yumruğunu çıkardı, parmaklarına pirinç bir muşta geçirdi ve silahını diğer yumruğuna vurarak parmaklarını esnetmeye başladı. Uzun boylu temiz bebenin arkasından yanaştı, dönüp bana baktı ve KÜT! diye herifin ense köküne yumruğunu indirdi. Çocuk sanki dağıtım şirketi elektriklerini kesmiş gibi yere indi; bir darbede işi bitmiş, yere serilmişti. Bobby B.'den daha kısa olan diğer çocuk ona yumruk atmak için herhalde, döndü ama vazgeçti. Bazı tanıma-

dığımız punk kızlar, halsiz gözleri titreyen, yerde yatan çocuğun başına toplandılar. Bobby B. de bana göz kırparak çamaşır makinesinin yanında pineklemeye devam etti.

Partilerde bu türden kavgalar pek fazla çıkmazdı çünkü bizim tanıdığımız punk çocuklar genellikle ödlektiler. Ortaokulda dalga geçilen ya da tartaklanan onlardı; bu yüzden çoğu paso mariz yerdi. Oysa Bobby B., hayatı boyunca hep dayılık taslayan biriydi. Onun iyi bir tip olduğunu sanırdım ama bu sıkıcı punk bebelere bulaşınca kafayı sıyırmış ve kötü biri olup çıkmıştı anlaşılan. Kim'le Bobby B. tartışmaya başladılar. Kim kollarını göğsünde birleştirmişti; Bobby B. ise gülüyor, omuzlarını silkiyor, kafasını sallıyor, sonra da gözlerini belertip bana göz kırpıyordu. Anlaşılan Bobby B. için gecenin ortalarına doğru birinin kafasını dağıtmak, partiye gitmenin doğal bir parçası gibiydi.

Bu arada bazı çocuklar içerisi çok sıcak olduğu için tişörtlerini çıkarmışlardı. Daha koltukaltı kılları çıkmamış sıska mı sıska punk bebelerdi bunlar; ama bu umurlarında mıydı sanki, Morlocks'un solisti Jim bağırıp, ailesinin çok zengin olduğunu duyduğum melez bir çocuk olan gitarist Darren'ın üstüne doğru atlayınca onlar da iyice cozutup kendilerini dansa kaptırıyor, hoplayıp zıplıyorlardı. Derken bazı çocuklar tişörtlerini kafalarının üzerinde savurmaya, bazıları arkadaşlarına vurmaya, bazıları da havaya atmaya başladı. Sonra gözleri hâlâ kapalı olan Gretchen yavaşça siyah Blanks gömleğini çıkarıp yere fırlattı ve dans etmeye devam etti; anasını satayım, gördüklerime inanamıyordum. Koduumun Gretchen'i soyunuyordu ve işte orada minik mavi çiçek desenli sutyeniyle dans ediyordu, elimde olmadan daha iyi göreyim diye duvardan uzaklaştım. Ama o kadar fazla çocuk vardı ki kaymak gibi beyaz sırtı boyunca aşağı doğru inen sutyen askısının yumuşak çizgileri dışında bir şey görmek mümkün değildi.

Tam dönmüş Kim'e seyredip seyretmediğini soracaktım ama o çoktan elini onun pantolonunun arkasına daldırmış olan Bobby B. ile işi pişirmeye başlamıştı bile. Dantelli kırmızı donunu bile görebiliyordum. Oracıkta kuru kuru yiyişiyorlardı anlayacağınız. Sanki bütün dünya oracıkta yiyişiyor gibiydi, beton duvarlara yaslanmış, basamaklara oturmuş ya da astıkları çarşafların ardındaki bebeler iş üs-

tündeydi. Esme yanımdan geçti, bana bir şişe Bud uzattı. "Üff, sağ ol lan" dedim ve birayı olabildiğince hızla mideye indirip kendi kendime dans etmeye başladım. Bu sayede bir süre iyi hissettim kendimi çünkü kendimi bok gibi yalnız hissediyordum. Tekrar dönüp baktığımda Gretchen bir herifle dans ediyordu, tanıdığımız biri bile değildi bu; hemen dans etmeyi kestim, Morlocks'un solisti Jim çaldıkları son şarkı olan bir başka Ramones parçası "Rock'n'Roll Radio" için mikrofonu kalabalığa tutuyordu.

İşte o sırada gördüm. Gretchen'le işi pişiren kimsenin tanıyıp etmediği, dar, kılsız göğsü, patenci kakülleri olan ve bol patenci kot pantolonu giyen, küçük, pasaklı elleri olan o çocuğu gördüm. Onunla öpüşürken dilini ağzına soku'yor, Gretchen de canla başla onu öpüyordu. İkisi de terden sırıl sıksam olmuşlardı, Koduumun bebesi Gretchen'in ellenmedik yerini bırakmıyor, o Gretchen de herkesin gözü önünde ona izin veriyordu. Sanki etrafımdaki herkes birisiyle yiyişiyordu. Kim ve Bobby B., Operation Ivy tişörtü giyen şu sırık gibi uzun kız, benim tanımadığım kısa boylu birinci sınıflı bir çocuğun üzerine yumulmuştu ve ikisi birbirlerinin suratlarını yalayıp yutmakla meşguldü. Daha fazla dayanamadım, soğutucudan bir bira kaptım ve tamamen tek başıma kalmak için bodrum merdivenlerinden yukarı çıkıp mutfaktan geçtim ve arka kapıya vardım.

Saat kaç olmuştu bilmiyorum ama dışarısı bayağı sessizdi, hava hâlâ çok sıcaktı; mutfak kapısından dışarı çıkınca gümüş ve açık mavi renkli bir havuz gördüm. Hâlâ çalışan süzgeçlerin sesini duyabiliyordum ama bunun dışında etraf sessiz ve terk edilmiş gibiydi; kimsecikler yoktu. Çok güzel kokuyordu, klor, sanki yaz ortasında yeniden çocuk olmak gibi. Aşağı kattan Jim'in, "Tamam, tamam, şimdi son şarkımız geliyor, gerçekten" dediğini, gerçekten çok sevdiğim bir şarkı olan Misfits'in "Last Caress"ini çalmaya başladıklarını duyabiliyordum. Ama parçayı sikip attılar. Gene de önemli değildi bu çünkü parça o kadar iyiydi ki... Başımı kaldırdım, yıldızlar çıkmıştı ve bütün mahalle ölüm sessizliğine bürünmüştü. Bir ara havuza atlayıp kendimi boğmayı geçirdim içimden ama biriyle işi pişirmeden ölmek istemedim bu yüzden bir bira daha açıp içmeye başladım. Nedense ağlamaklı olmuştum. Plastik sandalyelerin bulunduğu yere doğru yürü-

düm ve orada Esme'yi gördüm, incecik beline bir havlu sarmış oturuyordu. Gözleri kapalıydı ve sigara içiyordu. Gözlerini aniden açtı ve benim orada durduğumu fark edince yerinden sıçradı, şaşırmıştı sanırım.

"Ödümü patlattın, Brian Oswald" dedi.

"Özür dilerim" diye karşılık verdim.

"Eee, Brian Oswald, kimsenin buralara çıkmaması gerekiyordu" dedi.

"Özür dilerim" dedim.

"Komşularım öğrensin istemiyorum, anla işte."

"Kızım, sizin garaj girişinde sekiz tane araba var, be" dedim.

"Evet, haklısın Brian Oswald" dedi ve kafasını salladı sonra da güldü. Doğruldu, kedigözlüğünü düzeltti, bir sigara daha yaktı. Ayakları çıplaktı ve bacaklarını uzatmıştı. Küçük omuzları da çıplaktı, galiba. Ayaklarından birinde yalnızca minik bir tokyo terlik vardı, o kadar. Bir süredir ona bakıyordum, derken kendisine baktığımı fark etti ama umursamadı, sonra da uzanıp biramı aldı. Bir yudum çekti ve birayı bana geri uzattı. Ben de ne olursa olsun konuşmayacağıma dair söz verdim kendi kendime ve plastik sandalyelerden birini çekip onun karşısına oturdum.

"Söyle bakalım Brian Oswald, ne yapıyorsun buralarda?" diye sordu.

"Hiç" dedim.

"Partilerden hoşlanmaz mısın, Brian Oswald?"

"Bilmem. Ya, neden adımı soyadımı tekrar edip duruyorsun?" diye sordum.

"Bilmem. Komik. Bana komik geliyor adın. Brian Oz-wald. Komik bir isimmiş gibi geliyor insana."

"Evet, belki" dedim.

"Senin grup yakında konser falan veriyor mu?" diye sordu gülerek.

"Benim bir grubum falan yok" dedim.

"Biliyorum" dedi. "Brian Ozzzzzwald."

Kaşlarımı çatarak doğruldum. "İnsanların isimleriyle dalga geçmemek lazım" dedim.

"Ne, benim ismimi sevmiyor musun?" diye sordu, kendini savunuyormuş gibi doğruldu ve ince kaşlarını çatarak kuşkuyla bana baktı.

"Yo, seviyorum" dedim. "Ama biraz komik."

"J.D. Salinger'ın bir hikâyesinden aldım ben ismimi."

"Vay be" dedim. "Amma havalı."

"Yaa. On sekizime basınca bu ismi değiştireceğim, yasal olarak."

"Çok iyi" dedim. "Ben de ismimi değiştirmeyi düşünüyordum."

"Ne yapacaksın peki?"

"Vince Neil" dedim komik görünmek için elimden geleni yaparak.

"Çok komiksin, Brian Oswald" dedi kafasını sallayarak ve biramdan bir yudum daha aldı.

"Vince Neil" diyerek düzelttim.

"Benim gerçek ismimi bilmek ister misin?" diye sordu Esme bana yaklaşıp kulağıma eğilerek. Kokusunu alabiliyordum, elma kokulu ama sigara kokusu da sinmiş saçlarını; nefis bir nemlendirici sabun kokan tenini, ensesi boyunca damlacıklar oluşturan tuzlu terini bile.

"Pekâlâ" dedim, ona biraz daha yaklaşarak. Esme küçük pembe dudaklarını kulağıma yanaştırdı, soluğunu duyabiliyordum.

"Gladys" diye mırıldandı ve boynuma kıkırdamaya başladı. "Anneannemin ismi."

"Gladys mi?" diye karşılık verdim. "Gerçekten mi?"

"Kimseye söyleme Brian Oswald" dedi; o anda ikimiz de birbirimizin gözlerine bakıyorduk ve birbirimize çok yakındık, bir ara öpüşeceğimizi falan sandım; ama öpüşmedik. Yan yana oturuyorduk, ayaklarımızı uzatmıştık, yüz yüzeydik, nefes aldığında burnunun kımıldadığını görebiliyordum. Sonra o olabilecek en güzel şeyi yaptı: Tutup gözlüğünü çıkardı ve dikkatle katladı, sonra da parmak uçlarında durup bana doğru eğilerek aynı şeyi benim gözlüğüme yaptı. Yere bakınca kendi gözlüğümü ve onun gözlüğünü güzelce katlanmış bir halde plastik havuz koltuğunun kolçağında yan yana durduklarını gördüm, nedense ıslaktı. Sonra dudaklarını büzüp bana, "Şimdi sakın gülme" dedi ve küçük, sert, pembe renkli ve plastik diş düzelticisini çıkardı ve iki gözlüğün yanına koydu.

"Şimdi hazırım işte" dedi; oracıkta ağlayabilirdim. Derken yiyişmeye başladık ve...

birden yiyişmeye başlamıştık, dudaklarının ağzımda, dilinin dişlerimde dolaştığını hissedebiliyordum, uzandığımız yer pek rahat değildi, derken beni tişörtümden tuttu

vrmmhhh diye çalıştı havuz süzgeci, yakıcı sıcak, "Last Caress"ten gelen zil sesleri, aşağıda bağıran çocuklar, bir yerlerde havlayan küçük bir köpek ve ıslaklık, öpüşen dudakların şapırdaması

yanağındaki o bebek pudrasını andıran koku, öpüşündeki o tatlı şeftali şnaps tadı, saçındaki o tuhaf klor, havuz ve ağzındaki, tükürüğündeki yaza özgü o tat

tamam, işte bu. Birinin senden hoşlanması demek böyle bir şeymiş ve bu kızdan gerçekten çok hoşlanıyorum ve umarım o da benden hoşlanır ve umarım bu işi iyi kıvırıyorumdur

ve Esme beni üstüne çekti, öpüşüyorduk gerçekten öpüşüyorduk. Kolunu enseme doladığını fark ettim, işte şimdi tam olmuştu, iki tavşan gibi, derken aniden durdu ve bana baktı, bir gözü, soldaki, sağdakinden daha yavaş gibiydi, dudaklarını düzleştirdi, çok ciddi bir hali vardı. "Gretchen'le birlikte misin?" diye sordu, ben de, "Onunla geldim" dedim. "Anlamadın, yani onunla çıkıyor musun?" dedi. "Hayır, sadece arkadaşız" dedim. "Bana gerçeği söylersen, kızmam sana" dedi, birazcık düşünüp. "Sadece arkadaşız" dedim; kafasını salladı ve tekrar yiyişmeye başladık.

Bir dakika sonra uzun saçlı *goth* bir çocuk mutfağın sinekliğinden geçti, etrafa bakındı, kafasını salladı ve "Havuz!" diye bağırdı, sonra ayakkabılarını çıkardı, siyah Örümcek Adam kostümünü çıkarmadan suya atladı. Birkaç dakikaya kalmadan bütün o sucuk gibi terlemiş punk bebeler elbiselerini çıkarıp havuza çivileme atlamaya, taklalar atmaya ve başka artistik numaralar sergilemeye başladılar. Belki de havuzda iyice cozutmuş altmış kadar çocuk vardı; biri, "Marco" diye bağırınca diğeri, "Polo" diye karşılık veriyordu, kızlar oğlanların omuzlarına çıkmış deve güreşi yapıyorlardı ve bütün çocuklar yeniden işi pişirmeye başlamışlardı. Esme, "İçeri girmek ister misin?" diye sordu, kafamı salladım, kalktık, birisi bizi işaret ediyordu, o anda

Gretchen'i görmek için etrafıma bakındım ama onu bulamadım ve aklıma kötü kötü şeyler geldi. Kim bilir belki de o patenci çocuğunkini ağzına alıyordu; ama sonra çıkageldi, sigarasının külünü bir bira kutusunun içine silkti. Sanki mutsuz bir hali vardı. Esme benim Gretchen'e baktığımı görmüştü herhalde çünkü elimi bıraktı. "İstiyorsan gidip konuş onunla, Brian Oswald" dedi ve sonra bir çırpıda lanet olası eve girip gözden kayboldu; böylece her şey sona erdi.

Gerçek şu ki Gretchen'le konuşmak istiyordum ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Bu yüzden onun yanına gittim, birilerinin can simidi ya da şişme yatak araklamak için kapısını kırdığı minik havuz barakasının yanında tek başına duruyordu.

"Eee, erkek arkadaşına ne oldu bakalım?" diye sordum ona bok gibi davranarak.

"İşe gitmesi gerekiyormuş."

"Adını falan sordun mu bari?"

"Hıh" dedi. "Adı Jeremy. Burada okula gidiyor."

"Ooo, bok gibi zengin desene" dedim.

"Bakıyorum içine dert oldu, ha?" dedi.

"Bana ne canım" dedim.

"İyi" dedi. "Duyduğuma göre oynaşınla yiyişiyormuşsun yine."

"O oynaşım falan değil."

"Eğer bir kızla yüz göz olur, sonra ödleğin teki olduğun için onunla görüşmezsen, buna oynaşma denir" dedi, sigaranın külünü yine bira kutusunun içine silkerek. "Biliyorum. Ben o çocuğu bir daha görmeyeceğim. Ne olacak yani?"

"Bilmiyorum" dedim, sanki fısıldarmışçasına.

"Ne?" diye bağırdı.

"Bilmiyorum" dedim yeniden, bu kez daha sessiz bir şekilde, o anda ikimiz de havuz barakasının yanında duruyorduk, çok ama çok yakındık ve havada klor ve bir güneş losyonu kokusu vardı ve birisi, belki de havuzun karşısındaki şu oğlanla kız belki de, ot çekiyordu. Gece ışıl ışıldı ve açık mavi renkteydi. Bazı çocuklar soyunmuş, çırılçıplak yüzüyorlardı ve onların dalgalandırdığı havuzda yıldızların yansıması dibe vuruyordu. Bilmiyorum, o anda *Siktir. Siktir ya. Neden denemiyorsun?* Diyordum içimden. Ve gerçekten büyük bir hız-

la nefes aldım ve Gretchen'in yüzünü iki elimle tuttum onu öptüm ve dilimi kısacık bir anlığına ağzına soktum, dişlerini, dişetlerini ve dilini hissettim sonra karnımı yumrukladı ve koluyla ağzını sildi ve bana yeniden vurdu. "Ulan, sen de mi sarhoşsun?" dedi. Ben de, "Hayır" dedim. Hâlâ soluğum kesikti, ona baktığımda hâlâ yüzünü siliyordu. Sonra, "Öyleyse, aptalca davranmayı kes" dedi.

Yirmi Dokuz

Tamam, hiç özel bir şarkı yoktu, bu yüzden işim bitikti. Çünkü şimdi elimdeki tek şey karışık kasetti. Ama mükemmel bir karışık kaset yapabilmek için ne kadar ince zevk sahibi ve ilginç biri olduğunuzu ortaya koymanız gerekiyordu. Tabii kendisine kaset hazırladığınız kişiye sırılsıklam âşık olduğunuzu belli etmeden. Aman, neyse, bunlar Gretchen'in fikirleri zaten.

"Bütün mesele çok göze batmamaktır" diye uyardı siyah keçeli kalemiyle bir kaset kapağının üstünde fincan altlığı gibi kocaman gözlerinden bıçaklar çıkan gülümseyen bir kurukafayı boyarken. Gretchen'in odasındaydık ve ikimiz de kasetlerle uğraşıyorduk. Onun için bir kaset yapmaya çalışıyordum ama hâlâ çok ağlak ve yavan bir şeydi; Gretchen de kaset yapıyordu, bilim bakalım kime; kim olacak,

tabii ki Tony Degan'a. Onun çalışmasını seyrediyordum ve acaba diyordum kaseti bitirip ona vermesine ve onun cinsel tartaklamasına maruz kalmasına ne kadar vardı.

"Benim bütün meselem bu" dedim, ona üzerime bir koku gibi sinmiş olan bir özlemle bakarak. "Ben çok göze batıyorum."

"Hangi şarkıları seçtin?"

"Bilmiyorum. Aklıma hiç iyi parça gelmiyor."

"Şu ana kadar neler kaydettiğine bir bakalım" dedi.

"'Every Rose Has Its Thorn'! 'Home Sweet Home'? Neyin var senin ya? Böyle boktan şeylerden hangi kız hoşlanır ki?"

"Bilmem. Sulu göz olmadan hiçbir şarkıyı düşünemiyorum."

"Bunu kimin için yapıyorsun?" diye sordu, gözlerini kısarak.

"Bando sınıfındaki bir kız için" diye yalan söyledim.

"Şırfıntının tekidir baksan?"

"Hayır" dedim. "Rock seviyor."

"Mesele ne kadar klas olduğunu göstermek. Öyle mızırdanan boktan biri değil. Bu sayede ondan hoşlanman bir sır haline gelir."

"İyi de, Tony Degan ondan hoşlanacağını nasılsa öğrenecek" dedim.

"Yoo, benim bir yöntemim var."

"Ne yöntemiymiş bu?"

"Çok hızlı, gürültülü şarkılar koyuyorum."

"Eee?" diye sordum.

"Eee'si, öyle canımlı cicimli bir şey olmayacak."

Gretchen kayıt düğmesine bastı ve diğer şarkıya başladı, Dead Kennedys'in "Holiday in Cambodia"sı. *London Calling*'den birkaç parça koymuştu, birkaç tane de ilk Black Flag'ten, "Wasted" falan. Sonra da *Operation Ivy*'nin ikinci yüzünün tamamı. Odanın kapısı açıldı, Kim gülerek içeri girdi; üstünde siyah bir Misfits tişörtü ve kırmızı pazen etek vardı. Kırmızı uçuğu daha iyileşmemişti ve onu kapatayım derken bir yığın yanlış renk fondöten kullanmıştı. Yatağa atlayıp Gretchen'i bir güzel çimdikledi.

"Gitmeye hazır mısınız, lan dallamalar?" diye sordu Kim.

"Sanırım. Buraya nasıl o kadar çabuk geldin?" diye sordu Gretchen.

"Şu Mohawk saçlı çocuk var ya hani, Mike, hani alışveriş merkezindeki sinemada çalışan çocuk? O getirdi beni."

"A öyle mi? Hoş çocuk mu bari?" diye sordu Gretchen.

"Evet. Aman, ne bileyim, ibnenin teki denebilir. Bacağımı bir düzmediği kaldı, yani."

"Tatlı bir tipe benziyordu."

Beni filme sokar falan diyordum ama bütün yaptığı yerleri süpürmekten ibaretmiş. "Neyse, hazır mısınız lan gitmeye?"

"Tamam."

"Ben galiba eve gideceğim" dedim. Ayağa kalkıp kot montumu giydim.

"Neyin var senin ödlek şey?" diye sordu Kim.

"Gitmek hiç istemiyor canım."

"Bobby ve Tony orada olacaklar. Gelip o Laura denen kızı pataklayışımı izleyebilirsiniz" dedi Kim.

"Niye? Ondan hoşlanıyorduk hani?" dedi Gretchen.

"Evet ben de hoşlanıyordum ta ki Bobby götünün onunla işi pişirdiğini anlayana kadar."

"Ben de siz ayrıldınız ve başkalarıyla takılıyorsunuz diye biliyordum" dedim.

"Evet, ayrıldık; yani, öyle bir şey. Hâlâ çıkıyor gibiyiz ve bundan bahsetmiyoruz. Laura'ya, bak. Bobby ile ben artık konuşmuyoruz" dedim. O da 'Zaten öyle yapmanız gerekir. İşleri oluruna bırakmak en iyisi. Bizim Bobby dallaması da gelip onu minibüsün arkasında elediğini söylemesin mi bana!" dedi.

"Bence sizin birbirinizi rahat bırakmanız lazım; hem de derhal ve temelli olarak" dedi Gretchen, bir yandan siyah botlarını ayağına geçirirken kafasını sallayarak.

"Düzüşmesini bilmese, eyvallah; ama kahretsin ya. Yani biliyorsun, Bobby sikkafalı sa ağın tekidir; ama düzüşmeye gelince... Şey, ne desem bilmiyorum. Ha, Tony Degan seni sorup duruyordu gene."

Tekrar yere oturdum konuşulanları dinlemek için. Gertchen'in plak koleksiyonunu karıştırmaya başladım. Kim'in anlatacaklarını dinlemek istiyordum, ne kadar şansım olduğunu öğrenmek için.

"Beni mi soruyordu?" diye fısıldayarak sordu Gretchen.

"Hı-hı, evet. Seni yeniden 'görmek' istediğini söyledi. Ne demek istedi sence?"

"Bilmem."

"Geçen gece onunla otoparkta iş pişiriyordunuz ama. Ben de seni o ortaokulda çocuk bakıcılığı yapan tiplerden sanıyordum; hani 'Oğlanlardan nefret ediyorum. Bekâretimi Glenn Danzig ya da Ian McKaye için saklıyorum' diyen."

Kalbimin tek başına güneşte kavrulmaya terk edilmiş bir kuş yavrusu gibi küçülüp büzüştüğünü hissettim. Dönüp yüzü kızaran Gretchen'e baktım. Yüzü kızardığında o kadar tatlı oluyordu ki içimden duvara yumruk atmak geliyordu.

"Bilmiyorum. Tony gerçekten çok sessizdir, biliyor musun? Çok yumuşak kalplidir. Bakarak anlayamazsın ama küçük bir çocuk gibidir. Bazen annesi yorgun olduğu zamanlarda yemek pişirdiğini söylemişti bana, biliyor musun? Ama, bilmiyorum, bilmiyorum."

"Ne? Daha ne olsun? İnanılmaz seksi üstelik."

"Bilmiyorum. Yani, şu Beyaz Güç meselesine bayağı takmış durumda. Sikik bir durum."

Ne olmuş, sen siyah değilsin ya? Sana ne ulan?"

"Hayır, bilmiyorum, yani..."

"Ne olmuş o zaman kızım? Oğlan hoş, yakışıklı ve sana ilgi duyduğunu söylüyor. Yani, Gretchen, dallamalık etme Tanrı aşkına, sen yapmazsan ben atlayacağım çocuğun üstüne."

"Öyle olsun. Ama nasıl desem, bu beni ürkütüyor."

"Tanrı aşkına Gretchen, sahiden şişman olduğun zamanları unuttun mu? Hani hafta sonları hep evde oturup ödev yaptığın zamanları? Unuttun mu? Sen unuttuysan da ben hatırlıyorum. Tam bir inektin. Ama şimdi çok tatlısın ve sana ilgi duyan fıstık gibi biri var ve sen dallamalık ediyosun. Senin derdin ne lan?"

"Bir şeyim yok" dedi sakince.

"İyi o zaman. Dinle, eğer o Laura denen kız oradaysa onun koca kıçını ayıracağım. Bobby kime sulanıyormuş sen bana söylersin." Kim dönüp bana baktı. "Brian, geliyor musun?"

"Yok" dedim. Karışık kasetimi alıp ön cebime tıkıştırdım.

"Sonra görüşürüz. Hadi gidelim bari."

Ondan sonra Rod'un evine gittim. Kapıyı falan çalmadım. Oracıkta durdum, evin yanında bir ileri bir geri yürüdüm durdum ve birilerinin, muhtemelen Rod'un babasının yüksek sesle çaldığı gürültülü caz müziğini dinledim. Trompet deli gibi öne çıkıyor; sonra yavaşlayıp sakinleşiyordu. Bir şeyler yapmaya karar verdim. Ne yapacağımı bilmiyordum; ama bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Elimdeki tek şey gizlice Gretchen için hazırladığım bu boktan karışık kasetti, bu yüzden kaseti onun penceresine koydum. Kırmızı perdelerin arkasında ışık yanıyordu, iki kez cama vurdum ve kaseti bırakanı görmesine fırsat vermeden oradan uzaklaştım.

Bir sonraki gün okuldan sonra otobüse atlayıp Gretchen'in kız kardeşi Jessica'nın çalıştığı Yoğurt Sarayı'na gittim. Ona, "Sanırım kız kardeşine âşığım" dedim.

"Hayda."

"Ciddi diyorum."

"Ya az önce hayda dememiş miydim?"

"Ona bir karışık kaset yapmak istiyorum ve onun en sevdiği şarkıyı bilmem, öğrenmem gerekiyor. Onun en sevdiği şarkı nedir, söyle bana."

Jessica bana baktı, gözlerini kıstı ve kaşlarını çattı.

"Senden hoşlandığını sanmıyorum" dedi tezgâhın üzerine eğilip elimi okşayarak.

"Bunu biliyorum zaten. Ama... Şey; onu Mezuniyet Balosu'na davet etmek istiyorum. Yani, sence ne yapabilirim bu konuda?"

"Ah, Brian" dedi elimi yeniden okşayarak. "Hiçbir şeyden haberin yok, değil mi?

"Sanırım yok" dedim.

"Yapabileceğin tek şey bu işten vazgeçmek" dedi elini geri çekerek.

O gece yardım almak için Rod'un evine gittim.

"Ne? Ne istiyorsun?" dedi, verandada ayakta duruyordu ve kaşlarını da olabildiğince çatmıştı.

"Yardımına ihtiyacım var, Rod."

"Neymiş o? Kelle falan olmadın ya?"

"Yok, be adamım, öyle bir şey değil" dedim.

"Ne o zaman?"

"Mükemmel şarkıya ihtiyacım var, aslanım."

"Ne?"

"Mükemmel şarkı: Mükemmel şarkıya ihtiyacım var, Rod."

Doğru şarkı sayesinde Gretchen'e kur yapabilirim, onunla arabayı mezarlığın oraya çekip ışıkları kapatırsak ve teybe doğru kaseti koyarsak işte o zaman şansım olur. Ama doğru şarkı konusunda Rod'un da yardımcı olduğu falan yoktu. Odasının ortasına her türden plak ve kaseti yere sermiştik ve Kızılderili usulü oturuyorduk.

"'Come Sail Away'e ne dersin?" diye sordu bana.

"Salaklaşma ya, o ancak okuldaki dans partilerinde çalınır."

"Peki, 'Surrender' nasıl?" diye sordu.

"Çok rock havasında. Biraz yumuşak bir şeye ihtiyacım var."

"Ya Elton John türü bir şeye ne dersin?" diye sordu yeniden.

"O ibne. İbne müziğiyle bu kızı nasıl etkileyebilirim ki?"

"O zaman ben bilmiyorum" dedi Rod. "Vaziyet ümitsiz."

"Haydi, aslanım, böyle konuşma ya. Bu tür işlerden çakan tek kişi var o da sensin."

"Neden çabaladığımı bile bilmiyorum. Hırsızlık yapmaya kalktın."

"Bak Rod, böyle saçmaladığında tam bir amcık olup çıkıyorsun. Plağı kayıt yapmak için alacaktım ama sen bana yardım etmemiştin, hatırladın mı?"

"Ama, iyi güzel de, okulda sen benimle konuşmuyorsun bile" dedi. "Bu yüzden kendimi tam bir hödük gibi hissediyorum."

"İsa aşkına, Rod, sen sahiden bir hödüksün. O köşedeki masaya gidip oturuyorsun. Hep aynı kırmızı kazağı giyiyorsun. Sümsük sümsük ortalıkta dolaşıyorsun, adamım ya."

"Bu konuda artık sana yardım etmek istemiyorum" dedi.

"*Bu konuda artık sana yardım etmek istemiyorum*" diyerek taklit ettim onu. "İyi ama, on sekiz yaşına falan girdiğinde hâlâ odanda sürtüyorsan ve hâlâ mala vurmadıysan bana gelip yalvarma, tamam mı? Sana yardımcı olmaya çalışıyorum burada."

"Tabii" dedi.

"Rod, bir hödük olmanı falan da istemiyorum, adamım. Okulda seninle takılmaktan gocunmam ama o kadar can sıkıcı bir halin var ki."

"Can sıkıcı görünmek gibi bir çabam yok ki."

"Ama öylesin. Dinle, Rod, bu milyonda bir karşıma çıkan bir şans. Bana yardım etmen lazım bu şarkı konusunda."

"Tıpkı babamın plağını yürütmeye çalışırkenki gibi bir şans, ha?"

"Yüce İsa, neden bu konuyu ikide bir açıp duruyorsun ya?" diye sordum.

"O bizim en sevdiğimiz albüm sayılır da ondan. Bilmeni isterim."

"Tam nonoş gibisin. Kaç yaşındasın dostum sen? Lanet olası bir çocuk gibi konuşuyorsun."

"Aa; çünkü ben havalı değilim ve havalı olayım diye küfür etmiyorum diye mi? İyi o zaman, onu sikeyim buna sokayım.

"Seninle zamanımı öldürmemeliydim" dedim ve gitmek üzere kalktım. Elini uzattı ve kalmamı işaret etti.

"Bir dakika ya, bir dakika bekle. Enstrümantal bir şeye ne dersin?" diye sordu

"Ne?"

Çok havalı olur. Yani tema müziği gibi, sözleri olmayan bir şey; hani filmlerdeki gibi."

"Enstrümantal bir parça?" diye sordum yeniden.

"Hı-hı."

"Güzel, nasıl bir şey düşünüyorsun?"

O
tuz

Haunted Trails'deki otoparkın öte köşesinde Tony Degan, Boby B. ve ben, Bobby'nin minibüsünde oturmuş büyük boy bir birayı paylaşıyorduk. Teypte Aerosmith'in "Sweet Emotion"ı çalıyordu ve ben Gretchen'i bekliyordum; çünkü cebimde onun için hazırladığım karışık kasetin Rod sayesinde yenilediğim son hali vardı ve onu vermek için en uygun zamanı kolluyordum. Daha gelmemişti, Bobby de minibüsünde duman ister misin diye sormuştu. Rod'la seçtiğimiz şarkı 50'lerden Santo ve Johnny'nin söylediği "Sleepwalk" adlı şarkıydı. Tony Degan konuşmaya başladığında bu şarkıyı düşünüyordum.

"Epey sessizsin bugün, ha, Brian Oswald?"

"Öyle galiba" dedim.

"Nerede oturuyorsun?"

"Evergreen Park" dedim.

"Aaa, ben de" dedi. "Yakın zamanlarda hiç zenci gördün mü ortalıkta?"

"Yok."

"Ben gördüm. Parkta takılıyorlardı" dedi.

"Ha" dedim.

"Koduumun siyahları, dostum, hayvan gibi yaşıyorlar."

"Ya?" diye karşılık verdi Bobby.

"Hayvan gibi yaşıyorlar, dahası burnumuzun dibinde yaşıyorlar. Daha dün gece Evergreen Park'ta üç tanesini gördüm. Sanki koduumun yeri kendilerininmiş gibi basket oynuyorlar, zıplayıp duruyorlar, fileleri yırtıyorlardı. Ben böyle şeylere gelemem. Burası bizim mahallemiz lan. Babam ömrünü bir avuç zenci buralarda fink atıp *crack* satsın, gece evimi soysunlar diye mi çürüttü yani? Bir hafta önce birileri küçük kardeşimin bisikletini çalmış. Parasını babam saymıştı o bisikletin, devlet yardımı falan da almamıştı. Anlayacağınız, ben bıktım. Bu gece geç saatte parka gideceğim ve eğer o koduumun zencilerini parkta dolaşırken görürsem, burada takılmanın ne demek olduğunu anlatana kadar bir levyeyle o zenci kafalarını dağıtacağım. Evergreen'den siktir olup gitsinler" diye.

"Ya polisler? Diye sordu Bobby, gözlerini kısarak.

"Onları polisler de istemiyor ki buralarda. Onların benim safımda olduklarını; ama ellerinden bir şey gelmediğini biliyorum. Yani, bu iş bana ve size kalıyor. Tamam mı?"

"Tamam" dedi Bobby.

"Ya sen Brian?"

"Sanmıyorum Tony."

Minibüsün sürme kapısını açtım, Tony de dışarı çıktı. Dışarı çıktığımda Gretchen'e rastladım. Hemen yanımızda park edilmiş bir Chevy El Camino'ya yaslanmıştı. Gülümsedim ve hep orada mı bekliyordu diye merak ettim. Ben bir şey dememe kalmadan Tony Degan ile karşılıklı olarak gülümsemeye başlamışlardı bile; karışık kaset ise sanki cebimden tamamen kaybolmaya başlamıştı.

"Selâm" dedim.

"Merhaba" dedi Gretchen hâlâ Tony Degan'a bakarak.

"N'aber?" dedi Tony, biraz kafası iyi bir sırıtmayla.

"İçerde yanında bir kız falan mı vardı?" dedi Gretchen yarı gülen, yarı asık suratlı bir ifadeyle.

"Kızlarla takılmam" dedi Tony. "Kızlar adamı deli eder" diyerek güldü. "Sen birine böyle merhaba diyorsun herhalde, ha?"

"Merhaba."

"Merhaba. Buraya beni görmeye mi geldin?" dedi Tony göz kırparak, sonra yavaşça, çok hafifçe gidip onun elini tuttu. Bunu yapar yapmaz Gretchen taş gibi kesildi. Tony gülümseyerek onun elini tutmaya devam etti ve parmaklarını onun gümüş yüzüklerinde gezdirdi. Bunları izlemek midemi kaldırdı ama uzaklaşmak da istemedim. Sapıkça bir nedenle her şeyi görmek istiyordum.

"Hayır. Aslında Kim'le geldim. Yine Laura denen o kızı arıyor. Laura ona travesti demiş."

"Laura gideli çok oluyor. Bobby'ye feci yakmış abayı."

"Kim'in haberi var bundan. Ortalarda bir daha görürse o kızı feci benzeteceğini söyledi."

"Hadi ya? Siz kızlar da amma yamansınız" diyerek güldü.

"Bilmem. Kim öyledir. Ben onun eline su dökemem."

"Dolaşalım ister misin? Bobby'nin minibüsüyle takılalım mı?" diye sordu Tony ona; sorduğu sorudaki gizli arzuyu suratımda hissettim. Burada duracak olan biteni seyredecektim sadece. Bir bok bile demeyecektim. Neden? İyi de ne fark eder ki? Ne önemi vardı ki bunların sanki?

"Kim? Ben mi?" diye sordu Gretchen kocaman bir gülüşle.

"Evet, sen. Bir yerlere gidelim ister misin?"

"Bilmem." Botlarına baktı.

"Aaa, ben bildiğin kızlardan değilim ayağına yatıyorsun, ha? İyi, gidip bir şeyler yemeye ne dersin, yalnız sen ve ben? Buna ne dersin?" Parmaklarını Gretcheninkilerin üzerinde gezdirdi ve elini sıktı.

"Yani gerçek bir restorandaki gibi mi? Hani sandalyeleri falan olan?" diye sordu.

"Ne gibi mesela?"

"Bilmem. Duke'ün yeri?"

"Şu arabada servis yapılan mı? Onların sandalyesi yoktur ki" dedi gülümseyerek.

"Olsun."

"Tamam o zaman, bana uyar. Yalnızca on papelim var bu yüzden ıstakoz falan sipariş edeyim deme."

"Tamam."

"Tamam. Ben Bobby'nin anahtarları alana kadar sen burada bekle." Tony, Gretchen'in elini bıraktı ve gerisin geri Bobby'nin sigara içtiği otoparkın diğer ucuna yürüdü.

"Tamam, Tony" diye iç geçirdi, kafasını sallayarak ve benim yanında olduğumdan habersiz. Karışık kaset gömleğimin cebinde yok olup gitti.

Otuz Bir

Mesela kadınının Tony Degan'ı gibi birini bıçaklarken ve ruhunu sonsuza dek kadının Şeytan'ına sunarken çalınacak iblis hakkında sıkı şarkılar.

Twist of Cain Danzig
Black Magic Slayer
Jesus Saves Slayer
Number of the Beast Iron Maiden
Shout at the Devil Mötley Crüe
Helter Skelter Beatles
Children of the Beast Mötley Crüe
South of Heaven Slayer
Jump in the Fire Metallica

Mr. Crowley Ozzy
Soul on Fire Danzig
Behind the Crooked Cross Slayer
The Anti-Christ gene kodunman slayer'i

Otuz İki

Evet, bazen Gretchen ve Kim ben arka koltuktayken öylesine muhabbet etmeye başlarlardı ki, görseniz bana istediklerini yapabileceklerini sanırdınız. Okuldan sonra arabayla dolaşır, Kim işe başlayana kadar zaman öldürürdük. İkisi önde, ben arkada otururdum, istedikleri gibi muhabbetlerini ederler, benim ne kadar yavan bir tip olduğumu söyleyerek benimle taşak geçerlerdi, ben de göz yumardım. Neden? Çünkü, nasıl desem, siz zaten biliyorsunuz.

"Hey Brian, biliyor muydun? Eğer insanın elleri yüzünden büyükse kanser olurmuş." Ben de ölçmek için elimi yüzüme getirince Kim ŞAK! diye elimi yüzüme indirirdi.

Ya da:

"Hey Brian, çükneyse nedir?" diye sorardı.

"Bilmem" derdim. "Çükneyse nedir mi?"

"Çük nedir mi? Geri zekâlı mısın nesin?" diye gülerdi.

Ya da şunun gibi basbayağı aptalca hakaretler:

"Hey Brian, duydun mu?" diye sorardı Kim. "Almanya'da birlikte seks yapabilen makineler üretiyorlarmış. Şu otuzbir makinelerinden?"

"Eee?"

"Eee, daha ne olsun! Sonunda bekâretini bozdurabileceksin" diyerek gülerdi. "Anladın mı? Çünkü sen bir peri bakiresisin. Ve bozulman için bir makineyle yapman gerekir." Bacağıma olanca gücüyle vurup tıskırarak gülmeye başladı.

"Gelip beni üflesene, şıllık?" diye sordum.

"Sonracığıma" dedi Kim tekrar Gretchen'den tarafa dönerek. "Duyduğuma göre birileri bir minibüsün içinde aşna fişne yapıyorlarmış."

"Ne?" diye sordu Gretchen.

"Duyduğuma göre birileri bir minibüsün içinde aşna fişne yapıyorlarmış."

"Bilmiyorum" dedi Gretchen.

"Ama, Bobby Tony Degan'a anahtarlarını verdiğini sonra da ikinizin ortadan kaybolduğunuzu söyledi. Ee, buna ne diyeceksin bakalım?"

"Hiçbir şey. Bilmiyorum.

"Sen azılı bir sürtük olup çıkıyorsun."

"Hayır. Kimse... ama kimse bana onun gibi bakamaz."

"Ne?"

"Onun dışında kimse ama kimse bana onun gibi bakamaz. Sanki... Bilmiyorum, giysilerimi yırtarak çıkaracakmış falan gibi."

"Ya, sen arada bir şu alışveriş merkezindeki atari salonuna, Alaaddin's Castle'a takılsana? Bobby'yle buluşacaktık orada ve her zamanki gibi gene geç kaldı bu hırbo ve oradaki tek kız bendim. Gören de beni Heather Locklear falan sanırdı herhalde koduumun öküzleri."

"Bana hiçbir şey demedi. Sadece baktı tamam mı? Beni tepeden aşağı süzdü; tıpkı filmlerde yaptıkları gibi. Sonra yaklaştı ve elini şöy-

le yüzüme koydu." Gretchen elinin ayasını yavaşça Kim'in yanağına koydu. "Sonra 'Bir yerlere gidip bir şeyler yapalım ister misin?' dedi. Ben de 'Tamam' dedim."

"Bence dikkatli olsan iyi olur. Anlarsın ya. Belki de sadece o minik kukun için seni kullanıyordur."

Gretchen sert plastik koltukta doğruldu, sinirliydi. "Niye? Niye öyle konuştun?"

"Ne?"

"Az önce dediğin şeyi? Neden söyledin?"

"Ne? Ben bir şey demedim ki. Takılıyordum" dedi Kim.

"Onun beni kullandığından bahsettin. Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?"

"Bilmiyorum. Sadece, şey... Takılıyordum işte."

"Ne? Kesin beni kullanıyordur; çünkü *benden* hoşlanıyor. Öyle mi?"

"Hayır, demek istediğim, şey, nasıl uğraştığını görmedin mi sana..."

"Nasıl bir şey olduğundan haberin yok, Kim. Haberin yok."

"Üf, siktir ya. Al da bozdur." Kim, koltuğunu yatırıp gözlerini çevirdi.

"Asıl sen siktir. Sen hiç şişko olmadın. Nasıl olduğunu bilemezsin. Oğlanlar benimle konuşmak bile istemezler, anladın mı? Tabii sen yanımdaysan başka; benimle konuşarak senin boşta olup olmadığını anlamak ve seni düzmektir amaçları. Sen nereden bileceksin. Hayatında bir gün olsun çirkin olduğunu hissettin mi sanki? O kadar yalnız hisseder ki insan kendini.

"Ne olmuş yani? Nasıldır bilirim ben. Oğlanlar korkuyorlar benden!"

"Öyle çünkü onların senden korkmasını istiyorsun. Yani, oğlanlar senden korkunca hoşuna gidiyor. Yani, dana gibi bir bedenle dünyaya gelmeyi ben mi istedim sanki. Anasını sikeyim. Ne önemi var. Bu hep böyle gider, yüz sene sonra bile. Çirkin insanlardan kimse hoşlanmaz, anladın mı? Bu acı gerçek önyargı gibi bir şey."

"Hı-hı, bir de beyaz olmak."

"Bilmiyorum. Ne demek istediğimi biliyorsun" dedi Gretchen.

"Oğlanların hepsi iğrenç. Bütün dertleri seni düdüklemektir zaten. Alışveriş merkezindeki şu Mike denen çocuğu bilirsin, hani Mohawk saçlı olan? Artık telefonlarıma karşılık vermiyor."

"Eteğine attırdı diye mi?" diye sordu, Gretchen.

"Ben nerden bileyim ya? Yani, sikeyim ya, hoş bir tip bile değil. Angutun teki bile denebilir. Punk rockçı bile değil, yalnızca öyle takılıyor. Yani, çizgi roman gibi şeylerden hoşlanıyor, tamam mı? Tek iyi tarafı bir arabasının olması. O kadar, züğürt tesellisi."

"Bobby'nin minibüsü var" dedi Gretchen.

"Ama Bobby götün teki. Yani, gidip Laura denen o koduumun kızına, 'ideal kadın'ı olduğunu söylemiş. İnanabiliyor musun? Onunkini ağzına alan ilk kız bendim be."

"Eee, o da almıştır ağzına."

"Bazen siktiğimin oğlanları olmasa diyorum kendi kendime, gerçekten. Siktiğimin götoşları. Sen hariç Brian" dedi, sonra da ekledi, "Hayır hayır, sen de dahil."

"Hatırlıyor musun ortaokuldayken herkese uzaydan geldiğimizi söylemiştik? Nav-o-nod gezegeninden?" diye sordu, Gretchen.

"Çünkü Nav-o-nod, Jon Donovan'ın soyadının tersten okunuşuydu" dedi Kim.

"Jon Donovan'a nasıl da yakmıştım abayı."

"Ben de. Şimdi altında bir El Camino var, kahrolasıca dallama."

İki kız da yüzlerini buruşturarak kahkahalar attılar. Jon Donovan'ı hatırlayınca ben de güldüm; uzun boylu, yakışıklıydı ve televizyon sunucularınınki gibi çok havalı, gür sarı saçları vardı.

"Senin adın neydi?" diye sordu Gretchen.

"Xanadu. Olivia Newton John'un şarkısı gibi."

"Ya, bizi ele veren de bu oldu zaten. Yedinci sınıfta Mrs. Pinchi'ye bunu anlatınca bizi ciddiye almadı."

"Evet, doğru ama, neyse canım, elimden geleni yaptım ben. Senin adın neydi? Unutmuşum."

"Ben Kraliçe Spellbinder'dım" dedi Gretchen gülerek.

"Hiçbir anlamı yok ki bunun."

"Biliyorum. İşte bu yüzden mükemmeldi ya."

"Haklısın galiba."

"Brian'ın ödünü patlatmıştık, hatırlıyor musun?"

Doğruldum ve başımı uzattım. "Ne? Benim hakkımda ne dediniz?"

"Hani bizim gezegende hiç erkek kalmadığını ve seninle çiftleşerek dünyada türümüzü devam ettireceğimizi söylemiştik ya?" dedi Gretchen.

"Lan oğlum, yatak odasından koşarak fırlamıştın ve kaçarken de merdivenlerden aşağıya yuvarlanmıştın be. Az kalsın kusacaksın falan sanmıştım" dedi Kim.

"Evet" dedim. "Amma da komikti."

"Hey, Brian" dedi Kim. "Hâlâ bakire misin?"

"O hep bakire kalacak, bekâretini kaybetse bile" diye benim yerime cevapladı Gretchen.

"İbne falan olmadığından emin misin" diye sordu Kim.

"İbne değilim" dedim.

"İbne değil" diye yine karşılık verdi Gretchen. "O kafasına koymuş, 'annemin evinin bodrumunda yaşayıp hayatımı kapıcı olarak sürdüreceğim' diye."

"İnanır mısın, bir keresinde Brian'ı bana öpücük gönderir gibi yaparken yakalamıştım" dedi Kim. "Hatırlıyor musun?" diye bana sordu.

"Ne? Ne zaman?" diye sordum.

"Birkaç sene önce, yazın, sekizinci sınıftaydı galiba, Gretchen'in arka avlusunda çadır kurmuştuk. Hatırlıyor musun, hani matematik takımındaydık ve sabahlamıştık?" diyerek Gretchen'e döndü ve gülümsedi, "annen bize mısır patlatmış, sosisli sandviç hazırlamıştı. Baban da hayalet hikâyeleri anlatmaya kalkmıştı ve fermuarı da sonuna kadar açıktı?"

"Evet" dedi Gretchen gülümseyerek.

"Neyse, gecenin bir yarısı uyandığımda Brian'ın bana baktığını ve beni öper gibi yaptığını görmüştüm.

"Böyle bir şey olmadı" dedim.

"Ona ne dedin?" diye sordu Gretchen.

"Ona 'Lan, kes şunu' dedim."

"Peki o ne dedi?" diye sordu Gretchen.

"Pratik yaptığını söyledi. Güya günün birinde aklım başıma gelecekmiş de onunla yiyişmek için yanıp tutuşacakmışım."

"Yav, böyle bir şey olmadı ki" dedim yeniden. Bir dakika kadar sessizlik çöktü sonra Gretchen yeniden konuşmaya başladı.

"Keşke hiç büyümesek. Üff."

"Bence de. Ama kahretsin, aklıma Bobby ve onun çükü gelince hiç de çocuk kalmak falan istemiyorum."

"Anlıyorum. Belki de böylesi senin için daha kolaydır. Arada bir de olsa tekrar çocuk olmayı istemez misin?"

"Hayır, çocuk olmak berbat bir şeydi. En kısa zamanda kendi ayaklarımın üstünde durmak istiyorum. Sen de öyle yapmalısın. Yani senin de büyümen lâzım, değil mi? Baksana, beni indirmeden önce geometri ödevini ödünç alabilir miyim?"

"Olur, benim işim tamam." Kim Gretchen'in çantasına uzandı, eliyle yoklayıp geometri ödevini çıkardı.

"Sabahleyin veririm sana, tamam mı?" dedi Kim.

"Tamam."

Chicago Ridge Mall'ın önünde, hemen Kim'in çalıştığı Orange Julius'un bulunduğu yiyecek bölümünün girişinde durduk, Kim arabadan indi. Gretchen'e, "Görüşürüz" dedi sonra bana döndü ve dolgun göğüslerini arabanın camına dayadı. Balgamını tükürürken, "Hoşça kal sevgilim" dedi alıngan bir havayla, nefes nefese ve gülerek, sonra da kalın cam kapıların ardında kayboldu.

"Ön koltuğa gelecek misin?" diye sordu Gretchen.

"Benimle kafa bulacaksan hayır" dedim.

"O zaman arkada oturmaya devam et, homo" dedi gülerek ve arabayı hareket ettirdi.

Otuz Üç

Öğleden sonra Gretchen'le arabaya atlayıp Stacy Bensen'ın evinin oralarda takılırdık. Neden bilmiyorum. Vakit geçirmek için herhalde ya da Gretchen onun suratını dağıtmış olmaktan kendini suçlu hissettiği için ya da ona işkence etmek için... kim bilir? Saat üç buçuktu, okuldan daha yeni çıkmıştık ve üç dört defa evin önünden geçtikten sonra Gretchen sonunda arabayı park etti ve dışarı çıktı. Onun ne yapmak istediğini bilmeden ben de ardından gittim. Gretchen öndeki beton verandaya kadar yürüdü, zili çaldı, ona baktım ve meraktan sordum: "Tanrı aşkına ne yapıyorsun?" Sadece omzunu silkip yüzüne dökülen saçlarını püf diye üfledi.

Neyse, Stacy kapıyı açtı. Uzun vücuduna mükemmel bir şekilde oturan okul üniforması hâlâ üstündeydi. Ayrıca pembe bir svetşört

giymişti ve sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Kapıya yaslanmış diyet kola içiyordu. Eğer gözleri hâlâ mosmor olmasa ve burnunda gazlı bez bulunmasa çok seksi sayılabilirdi, herhalde. Dumanı ağzının kenarından ustalıkla bırakarak sigara içiyordu ve oracıkta, yamulmuş da olsa o bakışında ne olursa olsun bizden her zaman daha iyi olacağını söyleyen ifadeyi görüvermiştim işte.

"Evet?" diye sordu Stacy. "Brian Oswald? Ne istiyorsunuz Tanrı aşkına?"

"Sen sahiden burada mı yaşıyorsun?" diye sordu Gretchen, başını içeriye, gümüş rengi aynalı büyük salona uzatarak. Oraya kaç defa gittiğimizi hesaba katınca sorduğu sorunun biraz abes kaçtığını düşündüm.

"Evet" dedi Stacy sigarasının dumanını üfleyerek.

"Güzelmiş" dedi Gretchen.

"Evet, güzelmiş" dedim ve Stacy ile bütün konuşacaklarımın bundan ibaret olacağına karar verdim.

"Evet. Sanırım idare eder" dedi. "İkinizin dün arabayla buradan geçtiğinizi gördüm. Ne istiyorsunuz?"

"Bilmem. Nasılsın diye bir bakmaya gelmiştik."

"Suratım hâlâ bok gibi. Galiba burnumu kırmışsınız."

"Ah, evet, kusura bakma" diye fısıldadı Gretchen başını sallayarak. "Ee, demek gerçekten hamilesin ha?"

Stacy önce Gretchen'e baktı sonra bana ve ağız dolusu dumanı üfleyiverdi. "Niye dert ediyorsunuz ki?"

"Bilmem" dedi Gretchen, omzunu silkerek. "Yani, bilmiyorum, belki senin için yapabileceğimiz bir şeyler vardır diye düşünmüştüm."

"Hamile değilim. Dün regl oldum" dedi Stacy derin bir soluk vererek. Sigarasından bir nefes çekti ve dalgın bir şekilde kafasını salladı.

"Ah" dedi Gretchen, başını sallayarak. "Ee, bu iyi bir haber değil mi, ha?"

"Hı-hı. Mark Dayton artık başka kimi isterse düdükleyebilir."

"Mark Dayton? Maristli çocuk? O muydu bunu yapan?" diye sordu Gretchen.

"Evet. Onu tanıyor musun?"

"Galiba" dedi Gretchen. "Götün tekidir."

"Hem de nasıl" dedi Stacy.

İki kız birbirine bakıyordu; Stacy kollarını göğsünde birleştirmişti, Gretchen ise sanki *Belki de o kadar kötü değilsin, kim bilir* der gibi başını sallıyordu.

"Hayvanları o halde bırakan sizdiniz demek?" diye sordu Stacy Bensen.

"Hayvanlar?" diye sordu Gretchen.

"Maket hayvanlar, seks yapan."

"Evet. Bizdik" dedi Gretchen.

"Niye?"

"Bilmem" diye fısıldadı. "Seni neşelendirmek için sanırım."

"Beni hiç de neşelendirmedi. Ödümü patlattı."

"Kusura bakma" dedi Gretchen.

"Evet, gene de bayağı komikti hani."

"Evet."

"Neyse, uğradığınız için sağ olun."

"Hı-hı." Hepimiz verandada bekledik bir süre, bir televizyon komedi programının artan sesi duyuluyordu. *Charles in Charge mıydı acaba? Televizyon mu seyrediyordu acaba? Bu kız bizim gibi yalnız,* diye düşündüm birden.

"İçeri gelmek ister miydiniz ya?" diye sordu Stacy, burnunun bandajlı kısmını tutarak. Uçlara doğru bandajdan sızan kan izleri vardı.

"Bilmem. Sigara otlanabilir miyim senden?" diye sordu Gretchen.

Stacy başını salladı, elini svetşörtünün içine daldırdı ve paketi Gretchen'e uzattı. Gretchen gergin bir şekilde paketi karıştırıp sigarayı ağzına koydu, mentollü olduğunu fark etti, "Mentollü mü bu?" diye sordu Stacy'ye ama gene de yaktı.

"Brian da ister mi?" diye sordu Stacy.

"Hayır, o sigara içmez" dedi Gretchen.

"Yok." "Benim baca temizdir" dedim ve ardından bunun son ettiğim laf olduğuna karar verdim.

"Evet" diye fısıldadı Gretchen, yine kafasını sallayarak.

"Evet" diye fısıldayarak karşılık verdi Stacy. "Evet. Hiç solaryuma gitmiş miydin?"

"Kim? Ben mi?" diye sordu, Gretchen. "Hayır."

"Bodrumda bir solaryum yatağı var. Bakmak ister misiniz?"

"Bilmem. Pek değil" dedi Gretchen omzunu silkerek.

"Peki bana kurabiye yaparken yardım etmek ister misiniz? Küçük erkek kardeşime kurabiye yapmaya söz vermiştim de."

"Hımm, bilmem. Ama sorduğun için sağ ol. Gitmemiz lazım, Brian'ın eve gitmesi gerekiyor."

"Tamam" dedi

"Tamam."

"Görüşürüz."

"Hı-hı, görüşürüz" dedi Gretchen merdivenlerden inerken. Kapının kapandığını duyar duymaz Gretchen bahçedeki mavi tavşancığı aldı ve sanki düzüyormuş gibi onu cücenin arkasına koydu ve koşarak arabaya gitti. Motoru çalıştırdı ve klakson çalmaya başladı. Stacy Bensen burnunu tutarak kapıya çıktı oracıkta durup zavallı tavşancığa ve cüceye bakarak başını salladı. Gülüyor muydu yoksa ağlıyor muydu seçmek zordu.

Ondan sonra Marist Lisesi'nin futbol sahasına gittik. Gretchen, Stacy Bensen'ın erkek arkadaşının burada antrenman yaptığını söylüyordu. Bütün sporcu ve atlet bozuntuları kırmızı eşofmanlarını giymiş, egzersiz yapıyor, paslaşıyor, her oyundan sonra birbirlerinin kıçını yalıyorlardı. Gretchen'le boşta çalışan Eskort'un içinde oturduk ve Black Flag'in "Wasted" parçası çalmaya başlayınca sesi kökleyip dinlemeye koyulduk.

"Eee, ne yapıyoruz burada?" diye sordum sonunda.

"O herifin ağzına sıçacağız."

"Arabayla çarpacaksın herhalde, ha?" diye sordum.

"Hayır. Bilmiyorum. Senin bir fikrin var mı?"

"Yok."

"Ona bir şey atıp kaçabiliriz belki."

"Ne mesela?"

"Tuğlaya ne dersin?"

"Bilmem ki. Kıyma soslu fasulyeye ne dersin?"

"Hayır, hayır, buldum" dedi. "Bok dolu bir poşete ne dersin?"

"Boku nereden bulacaksın?"

"Bilmem" dedi. "Bokun gelmedi mi?"

"Yok" dedim, kafamı sallayarak.

"Bir poşet dolusu sidiğe ne dersin? Çişin var mı?"

"İşeyebilirim" dedim. "Kesinlikle işeyebilirim. Poşeti nereden bulacağız?"

Arabayla 103'üncü caddedeki Jewel'a gittik, bulabildiğimiz en büyük fermuarlı torbalardan aldık ve gerisingeri futbol sahasına gidip aynı yere park ettik. Bütün bunları yaparsam, yakalanmaktan falan çekinmeyen ben, Gretchen'in gözüne girerim diye düşünüyordum; işler benim için de yolundaydı doğrusu ta ki Marist Lisesi'nin otoparkında bana, "Hadi gidip işe" diyene kadar.

"Burada mı?"

"Evet, ne olmuş yani?"

"Senin önünde işeyemem."

"Neden?" diye sordu.

"Siktir git ya, nedenmiş!" dedim.

"Öyleyse şu arabalardan birinin arkasında yap."

"Olur."

Plastik torbalardan birini alarak arabadan çıktım. Birinin üstü açılabilen spor arabasının arkasında eğildim, fermuarımı açtım, malafatımı çıkarıp torbaya işemeye başladım. Sidiğim çok sıcaktı, leş gibi kokuyordu, kokusuna dayanamadım ve gülerek burnumu kapattım. Gretchen arabadaydı ve her şeyi dikiz aynasından seyrediyordu. İşemeyi bitirdim, torbayı yarıya kadar doldurmuştum. Sonra fermuarını kapattım. Sıcak ve buğulu sidik dolu torbayla arabaya doğru yürüdüm.

"Hey aslanım, onunla giremezsin arabaya" dedi ve eliyle kapı kilidini indirdi. Elimde sidik torbasıyla orada kalakaldım, kafamı sallayarak.

"Kızım" dedim. "Bunu yapmak istemiyordum ki ben. Sen istedin, hadi aç şu kapıyı."

"Bak, işte, futbol antrenmanı bitiyor" dedi eliyle sahayı göstererek. Kocaman bir halka olup koçlarını dinleyen futbol takımı kasklarını çıkarmıştı, kısa saçları dağılmış bir haldeydi ve yakışıklı terli yüzleri parlıyordu.

"O herifin kim olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Biliyorum" dedi.

"Ee, nasıl yapacağız bu işi?"

"Arabayla yanında duracağız, sen torbayı açıp onun üstüne atacaksın."

"Ben mi atacağım?" diye sordum.

"Ben arabayı sürüyorum" dedi.

"İyi, lanet olsun, tamam, aç kapıyı" dedim.

Gretchen araba kilidini açtı, girip oturdum, torbayı uzağımda tutuyordum.

"Nasıl da kokuyor" dedi.

"Evet, öyle."

"Açık sarı renkte!" diye bağırdı, burnunu tutup gülmeye başladı. "Neden o kadar sarı?"

"Bilmem. Sabahları vitamin alıyorum, belki ondandır."

"Aman tanrım, arka koltuğa falan koy şunu."

Başımı salladım ve torbayı ayaklarımın dibine koydum.

"Ee, şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Şimdi bekleyeceğiz" dedi; Eskort'u geri geri sürdü ve öğrencilerin arabalarını park ettiği yere kadar uzanan uzun, dar bir beton yolun bulunduğu yere, otoparkın ön tarafına park etti. Gretchen'in son karışık kaseti teybin içinde kaldığı için uzun süredir çalan aynı şarkıları dinleyerek bekledik. Bu sıradanlık huzur verici, tanıdık gelen, hep güvenebileceğiniz bir şeydi. Yirmi dakika falan sonra, kahverengi metal bir kapı açıldı ve beş ya da altı tane futbolcu gülerek, tıksırarak, havada beşlik çakarak, kafa sallayarak hantal adımlarla dışarı çıkmaya başladı.

"Tamam, sen bana ne zaman yapacağımı söyle" dedim.

"Sarışın" dedi, "bir de pişmiş kelle gibi sırıtışı var."

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Ponpon kızken Kim'i becermişti" diye fısıldadı Gretchen; ve o anda meselenin zavallı Stacy Bensen'dan ziyade bununla ilgili olduğunu anladım. Futbolcuların ıslık çalarak, kakara kikiri yaparak yürüdükleri yere doğru baktım, Sonra, Gretchen döndü ve eliyle göste-

rerek omzumu olanca gücüyle sıktı. "İşte o. O orospu çocuğu orada işte, eminim."

Zorla yutkundum ve ayaklarımın dibindeki sidik torbasını elime aldım.

Mark Dayton. Bu herif uzun boylu, sarışın ve yakışıklı olması dışında o kadar da kötü birine benzemiyordu. Görünce kızların donlarını ıslattıkları türden bir herifti. Yüzü ıslaktı ve parlıyordu, omzunda yumuşak, beyaz bir havlu vardı. Bir yandan diğer futbolcu tipli biriyle -diğer ikisi ciddi ciddi kafa sallarken muhtemelen, "*32-29-36, başlama pasını ver*" sonra da, "*topu kaptır, pas ver, ilk vuruş*" diyordu- spor meselelerinden konuşurken; bir yandan da saçlarını kurutmaya devam ediyordu.

Arabanın kapısının kilidini açtım, sol elimle kapı kolunu tuttum, sağ elimle de sidik torbasını tuttum ve beklemeye koyuldum; ta ki Mark Dayton Eskort'a bir metre kadar yaklaşana kadar. Sonra kapıyı açtım ve "Hey, şerefsiz!" diye bağırdım ve sidik dolu torbayı Mark Dayton'ın göğsüne fırlattım. Torba havada uçtu, uçtu ve şak diye boğazına çarptı, sonra da yere düştü. Ağzı hâlâ kapalıydı, patlamamıştı bile. Bizim sidikle dolu sıcacık torba açılmadan ayaklarının dibine düşmüştü. Aniden *açmayı unuttum. Koduumun şeyini açmayı unuttum* diye hatırlayınca bu salakça durumun verdiği utanma hissi şrakk diye indi yüzüme.

"Ne oluyor lan?" dedi Mark Dayton'ın yanındaki kalın enseli arkadaşı, antrenman çantasını yere attı ve arabanın ardından depara kalktı; ama Gretchen çoktan gaza basmıştı bile. Tıpkı takip sahneleriyle dolu bir filmdeki gibi, araba spin atarak otoparktan kaçarken, kapatmakta geciktiğim kapı; birinin ceketini sıyırmıştı.

"Üzgünüm" dedim bir süre sonra. "Sanırım torbayı açmayı unutmuşum."

"Amma salaksın be" oldu bütün söylediği.

Otuz Dört

Neyse, Mr. D. ile birkaç bira içtim. Dediğim gibi Gretchen'e uğramıştım ve Mezuniyet Balosu'na yalnızca beş gün kalmıştı ve işte sonunda, sonunda ona sormaya karar vermiştim. Kapıyı Mr. D. açtı ve "Hey Brian, n'aber ahbap?" dedi. Elinde, Milwaukee'nin en iyisi, babamın da gözde birası bir kutu Beast vardı ve sanırım epeydir içiyordu; çünkü üzerinde hâlâ "Aşçıyı Öp" yazan önlük vardı. Biraz fazla gülüyor ve bana göz falan kırpıyordu sanki. "Şey, Gretchen evde mi?" diye sordum omzumu silkerek ve yere bakarak.

"Brian, kızlar bu gece yoklar. Jess işte, Gretch ise Kim'le dışarıda." Bunun düpedüz yalan olduğunu hemen çaktım tabii; çünkü Kim; Orange Julius'ta işteydi, bunun da anlamı Gretchen ya Tony Degan'ın aletini yalamak için tek başına Haunted Trails'e takılıyordu ya

da ona ne yapmayı koyduysa kafasına onu yapmakla meşguldü. Çoktan o mankafalının bir gorillanınkileri andıran ellerinin altına yatmıştı belki de.

"Ah, tamam o zaman" dedim. "Ben sonra ararım."

"O gelene kadar beklemek istiyorsan burada takılabilirsin."

"Doğrusu Mr. D., bilmiyorum ki. Eve doğru giderim, herhalde."

"Aaa, hadi ama dostum, hadi, neden içeri girmiyorsun, bira falan içerdik. Ne dersin ha, ortak?"

Pekâlâ, tamam. Şu kısa hayatım boyunca hiçbir yetişkinin beni bira içmeye davet etmişliği falan olmamıştı yani. O kadar nadir ve tuhaf bir şeydi ki bu, evet demekten başka bir şey gelmedi içimden.

Kafamı salladım ve onun ardından içeriye, mutfağa girdim; dolaptan bir Beast daha çıkarıp pat diye uzattı bana, sanki bu ikimizin hep yaptığı bir şeymiş, hep birlikte içiyormuşuz gibi.

"Bir dakika bekle. Bardakta mı içmek istersin?" diye sordu.

"Yo, kutudan içerim" dedim giderek daha tuhaf ve kendimi diken üstünde hissederek. Onun ardı sıra mutfak masasına yöneldim, karşılıklı oturduk. Seyrelen saçlarını düzeltip bana tuhaf tuhaf gülümsemeye başladı.

"Evet, baş başa kaldık. Erkek erkeğe" dedi iç çekerek. "Erkek erkeğe. Bekâr adamlar" dedi.

"Evet" dedim.

"Eee, Gretchen'i ne kadardır tanıyorsun?" diye sordu; sorduğu soruya sanki kendi de şaşırmış gibiydi.

"Ortaokuldan beri" dedim

"Aa, tabii ya, matematik takımındaydınız, değil mi?"

"Evet."

"Bastır matematik bastır!" diye tezahürat yaptı. "Ne günlerdi ama değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Zehir gibiydiniz harbiden. Varsa yoksa kazanmak!"

"Evet" dedim.

"Takımdaki o Çinli çocuğa ne oldu?"

"Greg? Filipinliydi o" dedim.

"O çocuk müthiş bir çocuktu harbiden. Ne oldu ona?"

"Aa, o mu? Liseye gidiyor" dedim biramdan bir fırt çekerek.

"Liseye ha?" dedi Mr. D. "Peki, yarı finallere kaldığınızda ta Springfield'a kadar gidişimizi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Hani Mrs. D. hepinize üzerinde 'Matematik Takımı Yarı Final Şampiyonları' yazan tişörtler yaptırmıştı. Siz kazanamamıştınız; ama gene de hepiniz giymiştiniz onları?"

"Evet, bayağı komikti."

"Evet" dedi Mr. D, "bayağı komikti. Hatırlıyor musun, bir mola yerinde durmuştuk, o küçük kız, neydi adı?"

"Andrea mı?"

"Andrea bir türlü arabaya binmeye yanaşmamıştı; çünkü şampiyonluğu kaçırdığınız için kendini çok kötü hissediyordu"

"Evet" dedim. "Tuhaf bir çocuktu."

"Bence sorun anne ve babasındaydı" dedi Mr. D. "Ondan çok şey bekliyorlardı, anlatabiliyor muyum? Bizim sizden istediğimizse elinizden geleni yapmanızdı, değil mi?"

"Haklısınız."

"O zavallı kız, o kaçıncı, yedinci sınıfta mıydı?" diye sordu Mr. D.

"Evet, yedinci sınıftaydı" dedim.

"Zavallının öyle hissetmesine sebep anne ve babası onun üstünde çok baskı kurmuş olmasıydı herhalde."

"Evet" dedim.

"Sonra" diye gülümsedi, kafasını sallayarak. "Mrs. D. onu sakinleştirmişti ve yedinci sınıfta olmasına rağmen Andrea'yı kucağına oturtmuştu. Öylece sağ salim eve gelmiştik. Bu konuyu hiç kimseye anlatmadın değil mi, Brian?"

O günü kimseye anlatmamıştım. Nedenini bilmiyorum ama anlatmamıştım işte. "Hayır" dedim. "Hiç anlatmadım."

"O günün hayatımdaki en güzel anılardan biri olacağını bilmiyordum" dedi; hâlâ gülümsüyor, kafasını sallıyordu. "Nereden bilebilirsin ki? Bütün mesele burada, Brian. Hangi olayların önemli olacağını önceden kestiremezsin."

"Evet" dedim, her geçen dakika giderek daha tuhaf oluyordum. "Haklısınız galiba."

"Bu yüzden kaygılanmamalısın. Fırsat varken mutlu olmaya bakmalısın."

"Çok haklısınız, Mr. D" dedim. "İzninizle, sanırım ben eve doğru yol alsam iyi olacak. Gretchen'i sonra ararım."

"Brian?" diye fısıldadı Mr. D., başını kaldırarak.

"Evet?"

"Bunu kimse sana söylememiş olabilir ama sen iyi bir çocuksun" dedi. Az kalsın hemen orada hüngür hüngür ağlamaya başlayacaktım anasını satayım.

Otuz Beş

Evet, işin özü şuydu: Gretchen'e feci âşıktım ve onu Mezuniyet Balosu'na davet etmek istiyordum ama ödleğin tekiydim ve şişman diye ona âşık olmaktan utanıyordum ve ayrıca, şey, benden hoşlanmadığını biliyordum. Bu kadarla kalsa yine iyi; benden büyüktü, beden olarak; sonra, kalbimin derinlerinde bildiğim iki şey vardı: Birincisi, Tony Degan'a saplantı derecesinde takmıştı; ikincisi, beni hiç zorluk çekmeden beş saniye içinde feci pataklayabilirdi.

Yani işin özü şuydu: Mezuniyet Balosu'na iki gün kalmıştı ve oraya Gretchen'le gidersem pişmanlık duyarım falan diye düşünmeye başladım. Lisede benim için yeterince kötü bir deneyim olmuştu zaten, biliyorsunuz işte, tam olarak uyumlu bir tip olamadım ve o gece Gretchen dansta mesela Amy Schaffer'ın kolunu kırmak gibi bir şey-

ler yapabilir diye korkuyordum. Şaka yapmıyorum; yani, bu tür haltları gerçekten yemişliği vardı.

Neyse, birkaç gün sonra Eskort'la dolaşırken Gretchen'e henüz Mezuniyet Balosu'na davet edebileceğim hiç kimse olmadığından falan bahsettim. "Belki gitmem bile" dedim, *Hayır, olmaz öyle şey, hayır, beni davet etsene* türünden bir şey demesini ümit ederek. Oysa o ne dese beğenirsiniz?

"Mezuniyet balosu olabilecek en şovenist gecedir. 'Bak, sana çiçek aldım, şimdi bana saksafon çekmen lazım' demek gibi bir şey."

Kafamı salladım, oysa aklımdan geçen tam da bu değildi. Birkaç dakikalık bir sessizlik oldu, bütün yaptığımız arabayla gezmekti. Sonra Gretchen içini çekti ve bana baktı. "Sana söylemem gereken bir şey var" dedi.

"Ne?" diye sordum. Clash mi yoksa çalan her ne ise onun sesini kıstı. Hemen ağlamak üzere olduğunu anladım, gülümsemeye çalıştı, "Geçen gece Tony Degan'ın benimle yiyişmesine izin verdim" dedi.

"Ne?"

"Tony Degan'ın benimle yiyişmesine izin verdim. İki gün önce. Arka koltukta" dedi, başını çevirerek. "Tam evinin önünde."

"Tanrı aşkına, Gretchen, herif otuz yaşında" dedim.

"Yirmi altı" dedi, üzgün değil; daha ziyade öfkeli olduğunu görebiliyordum. "Mesele şu, hiç de fena değildi" diye fısıldadı. "Bu işten çok anladığımı söyleyemem, ne de olsa benimle yiyişen ilk herifti."

Kafa salladım; çünkü *ne diyebilirdim ki?* Onun için feci üzüldüm ve kendimi bok gibi hissettim. Çünkü; yani ben burada on dakikada bir ereksiyon oluyordum ve onun tek yapması gereken şey istemekti.

"Gidip bir şeyler yiyelim" dedi. "Ben ısmarlıyorum."

Haunted Trails tarafına doğru gittik. Arabayı otoparka çeker çekmez o punklarla keşleri gördüm. Arabalarının yanında takılıyorlardı. Bazıları fıstık gibiydi; bazılarıysa beş para etmezdi, Ford Eskortlar, El Caminolar ve Operation Ivy ya da The Specials gibi punk çıkartmaları dışında hepsi de birbirine benzeyen birkaç tane steyşın vagon.

Büfeden üç sosisli sandviç almak için arabadan çıktım, sandviçlerle arabaya dönerken Gretchen'in, "Lan dallama!" diye bağırdığını duydum. O yöne baktığımda çoktan koşmaya başlamıştı; onun gibi

iri bir kız için çok da sıkı koşuyordu. Kabarık sarı saçları ve üzerinde "Bu Hıyarla Beraberim" yazan kolsuz tişörtüyle Tony Degan ve adeta onun üstüne binmiş olan bizim Erica Lane şırfıntısı, kahkahalar öpücükler ve çimdikler arasında Bobby B.'nin mor minibüsünün arka kapısından tam çıkıyorlardı ki Gretchen birden ortaya çıktı ve birileri onu durdurmaya kalkmadan Erica Lane'in kafasını minibüsün kaputuna dan dan diye vurmaya başladı, Tony onları ayırmaya çalışıyordu ama aynı zamanda kendini gülmekten alamıyordu. O anda gideyim şu Tony'nin suratına bir tane geçireyim dedim içimden; ama bunu asla yapmayacağımı biliyordum. Bu yüzden Gretchen'i ayırmasına yardım ettim. Gretchen beni itti, sosisli sandviçler gömleğime döküldü.

Gretchen Eskort'a yürüdü ve arabayı çalıştırdı. "Neden her zaman lanet olası bir herif gibi davranıyorsun?" dedim. Bana baktı, güldü ve "Siktir git, koduumun ödleği" dedi. Ağlamaya başladı, benim de ağlayasım geldi, derken arabayı vitese geçirdi ve hareket ettirdi.

O gün eve gitmek için üç otobüse binmek zorunda kaldım ve bütün gömleğimin üzerinde hardal lekesi vardı.

Tam Bir Yeni Yeniyetmeydim
Mart, 1991

"Kadınımla bitirdim aramızdaki her şeyi
çünkü sevemiyordu beni olduğum gibi?"
"Paranoid"
Ozzy Osbourne, Black Sabbath

"Çanlar kimin için çalıyorsa
Devam etmektedir zaman"
"For Whom the Bell Tolls"
James Hetfield, belki de John Donne'dan aşırarak?
Metallica

Bir

Tarih dersinde Amerika'yı Değiştiren Bir Olay hakkında yirmi dakikalık bir sözlü sunum yapmamız gerekiyordu, biz de Boston Canavarı'nda karar kıldık. Bu aslında daha çok tarih dersindeki partnerim Mike'ın fikriydi. Mike, anoreksinin uçlarında yaşayan kız kardeşime göre esrarkeşin, ayyaşın ya da hapçının tekiydi ve benim gibi metale ve bol kanlı sahneler içeren korku filmlerine bayılıyordu. Ayrıca çok ot içiyordu. Mike'ın uzun mu uzun kızıl saçları vardı, onları gömlek yakasının arkasından aşağıya sarkıtıyor, ucunu da lastik bantla topluyordu. Saçlarını onun gibi uzatmak isteyen birkaç tip daha vardı; ama er ya da geç yakalanıp saçlarını dipten kestirmek zorunda kalıyorlardı. Katolik lisesinde işler böyle yürüyordu. İsa'nın yer aldığı tablolarda onun da uzun saçlı olduğunu söyleyerek

karşı çıkabilirdiniz ama dinleyen kim! Varsa yoksa ütülü gömlek, ütülü pantolon, kösele ayakkabı, kravat, yani düzgün kılık kıyafet. Düzgün kılık kıyafet, bıyık ya da sakal bırakmadan kaymak gibi tıraş olmak, okula kısa saçla gelmek demekti. Ama Mike ne yapıp ediyor, saplantı derecesinde disiplin tutkunu olan Rahip Cardy'yi atlatmayı başarıyordu, hem de o kadar uzun süre. Öyle ki bir yakalanacak olsa her şey biterdi. Rahip Cardy onu kim bilir kaç defa okuldan uzaklaştırma cezasına çarptırırdı ya da onu odasına çağırıp hemen oracıkta saçlarını bir güzel kesiverirdi.

Rahip Flanagan gırtlak ameliyatı olunca onun yerine gelen yeni seksi tarih hocamız Ms. Alken ödev konusunu *Final Ödevi: Amerika'yı Değiştiren Bir Olay* diye tahtaya yazınca Mike'la birbirimize baktık ve başımızı salladık. Bir parça kâğıt çıkardı, karikatür tiplemesi gibi birini uzun bir iple boğazlayan kaslı bir adamın resmini çiziverdi, ip ikisinden de büyüktü, başlarına da beş köşeli pentagramlar çizdi. Çizdiğini bana gösterdi, ben de nedendir bilmem kafamı salladım. Neden? Çünkü arkadaşım sayılırdı ve çizdiği şeylerin bayağı iyi olduğunu düşünüyordum. İşin doğrusu Mike o sıralarda birlikte takıldığım tek çocuktu.

Ah, evet, o sıralar Gretchen'i unutmayı denemiştim. Bana seslenirse onunla uzun konuşmuyor, birlikte dolaşalım derse meşgul olduğumu söylüyordum.

Her gün varsa yoksa Mike'la takılıyordum. Okuldan sonra onun bodrum katında oturuyor, Ozzy'li ilk dönemlerindeki Sabbath, Alice Cooper, KISS gibi eski metal plaklarını dinliyorduk. Ayrıca, dediğim gibi, Mike seri cinayet işleyen katillere deli oluyordu. Charles Manson ve John Wayne Macy hakkında bir sürü resim, kitap ve film toplamıştı. Bazen birlikte seri cinayet katilleri hakkında konuşur, kanlı korku filmleri izlerdik. Bazen de Mike bana Dungeons and Dragons oynamasını öğretirdi; ama benim kafam gene de bu oyuna basmazdı. Kızlar nedense bayılırdı ona; kızların kafasını iyi yaptığındandı bu sanırım. Ama aynı zamanda sanki kızlar onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi onlarla senli benli, çok rahat takılmasının da etkisi vardı bunda. Sanki onu sevip sevmedikleri umurumda değilmiş gibi davranması kızların ona iyice vurulmasına sebep oluyordu. Bu yüzden

bodrum katında her türden kız toplanırdı ve sonra beni davet ederdi, pikaba. Pink Floyd'un *The Wall*'ı gibi tam kafa bir plak koyup ot içerdik. Ben gerçekten de ot içmezdim, ikinci elden kelle olmayı tercih ederdim; kızlar kikirdemeye başlarlardı ve bazen ama her zaman değil bazen, şansım yaver giderse içlerinden biriyle yiyişmeye başlardım. Beni böyle davet ettiği için Mike en iyi arkadaşım sayılırdı; ama sonradan bana bunun planın bir parçası olduğunu anlattı. Onun dediğine göre kızlar tek başına gelmektense birlikte takılmayı tercih ediyorlardı. Ayrıca kendisi hep ikinci birine ihtiyaç duyuyormuş, eee, ben de bundan çok memnundum doğrusu.

Birlikte takılmak ve sonunda kızlarla buluşmak beni çok önemli bir karar almaya yöneltti. Erken bir doğum günü hediyesi olarak bizimkilere artık plastik çerçeveli gözlük yerine kontak lens istediğimi söyledim. Bu babamın hoşuna gitti, beni göz doktoruna bizzat kendisi götürdü. Lens takmak beni basbayağı değiştirmişti. Daha doğrusu lensler ve artık Gretchen'le takılmıyor olmak. Artık beş para etmeyen biri gibi hissetmiyordum kendimi ve Mike sayesinde hoşlandığım kızlarla konuşabiliyordum.

"Evet, çocuklar, Dave Dupree ve Alex? Hangi tarihsel olay var kafanızda?" diye sordu Ms. Aiken, kısa atkuyruğu şeklinde kesilmiş sarı saçları, kısa beyaz eteği ve taş gibi memelerini kucaklayan transparan bluzuyla her zamanki gibi fıstık gibiydi.

Dave Dupree kocaman alnını kaşıyarak "Şey" diye mırıldandı. Dave azman bir çocuktu, daha şimdiden yaklaşık 150 kilo falandı; zeki bir tipti ama hayvan gibi bir şeydi. Ms. Aiken ne zaman kendisine bir şey sorsa bariz bir şekilde titremeye başlardı. "Şey, muhtemelen bütün o İç Savaş meselesine bir bakacağız."

"Tamam, güzel. Konuyu biraz daha daraltmaya çalışın" dedi Ms. Aiken gülümseyerek. Mike bana döndü ve gözünü kırptı. "Mike Madden ve Brian Oswald? Sizler ne düşünüyorsunuz çocuklar?"

"Aklımızda bir şeyler var, Ms. Aiken" dedi Mike, kafa sallayarak. "Gerçekten iyi konular; ama onları tartışacak olgunluğa getirmeden açıklamak istemiyoruz."

"Güzel" dedi, aniden döndü ve Billy Lowery'yi onun güzel, dolgun poposuna bakarken suçüstü yakaladı. "Tarih dersindeki eşlerinizle

bir araya gelmenizi ve on dakika boyunca bu konuyu tartışmanızı istiyorum. Sonra sizden bir karara varmanızı isteyeceğim. Eğer uslu davranırsanız Riziko Tarih oynayabiliriz."

Bu kadını çok seviyordum hem de gerçekten çok seviyordum; ama bir türlü anlayamıyordum. Birincisi o bir öğretmendi; ikincisi fıstık gibiydi ve harbiden tatlıydı. Bütün altıncı ders boyunca demir gibiydim. Cidden. Yani, Ms. Aiken yirmi dört yaşında falan vardı. Bizden birkaç yaş büyük, kısa boylu, sarışın, seksi ve cilveliydi ve yaptığı her şeyi Tarih Partnerleri ve Riziko Tarih gibi salakça isimler taktığı bir oyuna çevirerek yapıyordu, anladınız mı, bayılıyordu böyle şeylere. Hatta günlerden bir gün, her farklı ulusun yiyeceklerinden oluşan bir öğle yemeğinde, burritolar mı dersin, makarnalar mı istersin, sığır konservesi mi dersin, aklınıza ne gelirse vardı. Ama Mike'ın saçlarında olduğu gibi şeytani Kutsal Biraderlerin onun karıştırdığı haltları çakozlayıp onu postalamaları an meselesidir diye düşünmekten de alamıyordum kendimi. Ama eğer bu olacaksa da bana kendisiyle bir fırsat tanımadan da gitmesin diyordum en azından.

Ms. Aiken; yan yana duran Mike'ın ve benim sırama doğru yürüdü. Mike'ın çizdiği boğazlanan ve gözleri belermiş bir yaratığa bakarken kendini gülmekten zor aldı.

"Siz ikiniz" dedi. "Keşke resim dersi alsaymışsınız."

Mike'ın resme kafası basmazdı; bassa da resim dersine gitmezdi. Aklı başında herkes gibi o da seçmeli ders yerine etüt salonunda pineklemeyi tercih eder, benim gibi salaklık edip bando takımını seçmezdi. Mike tek başına da olsa defterlerine baştan sona kadar yüzlerce Yunan canavarı çiziyor, notlarının arasını ejderhalarla, Minatouroslarla, atlılarla ve birbirlerini kocaman kılıçlar ve uçları kıvrık, korkunç bıçaklarla boğazlayan Titanlarla dolduruyordu.

"Bu çok güzel bir çizimmiş. Ödevinizle bir alâkası var mı?" diye sordu Ms. Aiken.

"Evet, efendim" dedi Mike. "Biz, şey, belki seri cinayet katilleri üzerine bir şeyler yaparız diye düşünüyorduk."

"Seri cinayet katilleri? Kafanızda kararlaştırdığınız biri var mı?"

"Bilmiyoruz. Henüz üzerinde ciddi olarak konuşmadık" dedi.

"Brian, bu seri cinayet katilleriyle ilgili ödeviniz hakkında ne düşünüyorsun?"

"Hoşuma gidiyor" dedim.

"Sizin neyiniz var ha, hanımlar beyler?" diye sordu. Sanırım ikimizin en son Tarih Partneri olarak yapmayı tasarladığımız ödeve göndermede bulunuyordu. O ödev Amerikan Tarihinde Bir Olay'ın görsel temsili olacaktı; İç Savaş sırasında birbirlerini lime lime doğrayan biri Güneyli diğeri Kuzeyli iki askerin bizce çok kanlı ve grafik bir betimlemesi. Bütün o kan ve bağırsaklara ek olarak Ms. Aiken amansız çelişkinin özünü yakaladığımızı söylemişti. Sonuç olarak, anlayacağınız başarmıştık.

"Bilmiyorum" dedi Mike. "Hayat gibi işte, kimsenin hakkında konuşmak istemediği bir şey, ölüm gibi, Rahip Flanagan'ın gırtlağını kestirmesi gibi" dedi Mike kendi gırtlağını keser gibi yaparak. "İşte olması gereken bu" dedi.

"Peki, son ödevinize bakarak ikinizden de beklentilerim yüksek" dedi Ms. Aiken, o küçük göz alıcı güzel gülümseyişiyle. "Umarım onun kadar iyi bir ödev olur."

"Müthiş ya" dedim Mike'ın bir deyimini kullanarak.

Ms. Aiken tam dönmüş diğer sıraya doğru yürüyordu ki durdu, siyah kaşını kaldırdı, küçük elini Mike'ın ensesine uzattı. Ağzım açık kaldı. Mike'ın gözlerini kapadığını, dişlerini sıkıp *siktir* diye fısıldadığını gördüm. Ms. Aiken; Mike'ın ensesini o kadar nazikçe, o kadar yavaşça okşar gibi küçük beyaz parmaklarını onun çalı gibi saçlarına öyle bir daldırdı ki sormayın.

"Amma da uzamış" diye fısıldadı, ona göz kırparak.

"Evet, efendim" dedi Mike hâlâ gözlerini kısarak. Ms. Aiken bize doğru eğildi ve gülümsedi.

"Sorun değil" diye fısıldadı. "Bence nasıl görüneceğine senin karar vermen çok etkileyici. Kimliğini edinmeni sağlıyor, değil mi?"

"Evet?" dedi Mike, afallamış ve kafası karışmış bir halde.

"Hem, benim erkek arkadaşımın da saçı uzun" dedi ve başka tek bir kelime dahi etmeden döndü ve diğer gruba sorular sormaya başladı. Mike gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde bana bakıp gülümsedi.

"Dostum" dedi. "Bir gün bu kadın benim olacak."

"Hadi ordan" dedim.

"Eee, ne yapacağız şimdi?" diye sordu Mike, pentagramın uçlarını koyulaştırarak, çok geçmeden beş köşeli yıldız, iki boynuzu ve kulağı havada, suratı ve çenesi uzun, dar bir keçi başına dönmüştü. Venom grubunun sembolü.

"Bilmem, sen ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Dostum şu lanet olası filme ne dersin?" dedi.

Mike'la o sıralarda başrollerini Tony Curtis ve Peter Fonda'nın oynadığı Boston Canavarı hakkında bir film izlemiştik. Film bu konu hakkındaydı ve Amerika'daki insanların nasıl tamamen kafayı yediklerini anlatıyordu. Filmin Amerika'yı Değiştiren Bir Olay olarak görülebileceğini bir türlü anlayamıyordum.

Ms. Aiken yavaşça tahtanın önüne yürüdü, ellerini; *kapayın çenenizi* anlamında bir kere çırptı.

"Evet, çocuklar, kim karar verdi? Önce kim fikirlerini söylemek ister acaba?" diye sordu. O anda bizim Mike şimşek gibi elini havaya kaldırdı.

"Evet, Mike, neye karar verdiniz bakalım?"

"Boston Canavarı hakkında bir şey yapacağız, sizce nasıl bir fikir Miss A.?" dedi aceleci, heyecanlı bir ses tonuyla.

Ms. Aiken kafasını salladı ve bize sıcacık bir gülümsemeyle baktı. "Boston Canavarı'nı Amerika'yı Değiştiren Bir Olay için uygun bir konu olarak görmenizin sebebi neymiş peki?" diye sordu.

O anda, tamam şimdi hapı yuttuk derken Mike, Mike'lığını gösterdi; geriye yaslandı ve "İnsanların güven duygusunu, huzurunu ve şey... Aidiyet duygusunu ortadan kaldırmıştır da ondan" dedi, Ms. Aiken kafasını sallamakla yetindi; bizden etkilenmişti sanırım. Not defterini açıp isimlerimizin yanına bir artı işareti kondurdu. Bize kocaman bir "tamam" deyişi ise bizim ilk hatamız oldu.

İ
ki

İşte tam da bu sıralarda Mike'ın annesi Mrs. Madden'ın boşanma işlemleri tamamlandı. Sonunda boşanma davasını kaybetti. Günlerden bir gün onun mutfağındaydık, Mike tezgâhın üstüne oturmuş sigara içiyor bense her iki elimin parmak boğumlarının üstüne keçeli kalemle OZZY yazıyordum. Mrs. Madden durdu, bize baktı, çamaşır sepetini yere bıraktı, saçlarını topladı, derin bir nefes alıp Mike ve bana şöyle dedi:

"Buraya kadar. İkinizden de insan olarak ümidimi kestim."

"Ne?" diye sordu Mike, gözlerini kısarak.

"Pekâlâ. Eğer antisosyal olmaksa derdin, tamam. Gelecek kaygısı duymadan yetişmek istiyorsan, beni zırnık kadar ırgalamıyor bu."

"Sen neden bahsediyorsun, anne?" diye sordu Mike, kafasını sal-

layarak. Mrs. Madden önümüzde duruyordu, saçlarını bıraktı, derin bir nefes aldı ve gülümsedi; ama bu biraz alaycı bir gülümsemeydi. Çok sıska bir kadındı, uzun boylu ve kabarık sarı saçları vardı. Genellikle pantolon giyerdi ve sanırım Mike'dan fazla sigara içerdi. Benimle konuştuğunda feci rahatsız olurdum çünkü hakkında hiçbir fikrim olmayan soruları yanıtlamamı isterdi. Mesela bir keresinde Mike odasında bir kızla işi pişirirken ben de kendi başıma bilardo masasının başına geçmiş bilardo oynuyordum, bakışlarını bana dikti ve "İlerde hayatın konusunda ne yapmayı tasarlıyorsun acaba?" dedi. Ben de düşünmeden, "Ne olacak, bir rock grubunda falan olurum herhalde" dedim. Ani, keskin bir kahkaha patlattı, sonra kafasını sallayıp, "Sahiden mi?" dedi. Omzumu silkip kaldığım yerden bilardo oynamaya devam ettim ve bir sonraki vuruşta kazara sekiz topa birden vurdum; tabii onun bunu görüp görmediğini bilmiyorum.

Mrs. Madden çantasını açtı, Virginia Slim sigarasını aradı, bir tane yaktı ve onu önce Mike'a sonra bana doğrulttu.

"Siz ikiniz artık umurumda değilsiniz" dedi.

"Gerçekten mi?" diye sordu Mike.

"Gerçekten" dedi. "Babandan bir kâğıt geldi, evliliğim sona ermiş. Bu yüzden sen" dedi sigarasını Mike'a doğru doğrultarak, sonra da bana doğrultarak, "ve sen, benim için artık yoksunuz bile."

"Çok iyi" dedi Mike. "Ne demek oluyor bu?"

"Bu demek oluyor ki" dedi Mrs. Madden; Mike'ın uzun kızıl saçını yavaşça çekiştirerek, "siz ikiniz artık benim sorumluluğumda değilsiniz. Artık erkekleri hizaya getirmek falan istemiyorum" dedi alaycı bir biçimde kendi kendine gülerek.

"Yani canımızın istediğini yapabilir miyiz?" diye sordu Mike ağzı kulaklarında sırıtarak.

"Canınızın istediğini yapabilirsiniz" diye karşılık verdi kafasını sallayarak.

"Bodrumda sigara içebiliriz?"

"Zaten içiyorsunuz" dedi.

"Peki, ot içebilir miyiz?"

"Umurumda değil" dedi yeniden. "Ama abartmak yok. Eğer ikinizden biri bir kızı benim evimde hamile bırakırsa kendinizi kapının

önünde bulursunuz." Bunu söylerken bana bakıyordu, oysa ben onun çocuğu bile değildim.

"İstediğimiz kadar dışarıda takılabilir miyiz?" diye sordu yeniden. "Sokağa çıkma yasağı falan yok, değil mi?"

"Ne yaptığınız umurumda değil. Artık size göz kulak olmayacağım" deyip Mike'ın saçını yeniden çekiştirdi sonra da aşağıya çamaşır makinesinin yanına gitti.

"Vay be, inanılır gibi değil" dedi Mike.

"Gerçekten öyle" dedim.

"İnanılır gibi değil" dedi, gözleri bu duruma inanmakta güçlük çektiğinden donup kalmış gibiydi. "Babamı arayıp ona teşekkür edeceğim."

"Şimdi ne yapıyoruz?"

"Tabii ki bomba gibi bir parti vereceğiz. Yok, parti değil, alem yapacağız. Alem yapmak için çağırabileceğin kızlar var mı?" diye sordu bana.

"Yok" dedim.

"Çok kötü."

"Öyleyse ilk ne yapacağız?" diye sordum.

"Bodrumdaki kanepeye yayılıp hayatımdaki en büyük pipoyu içeceğim."

"Ben de geliyorum seninle" dedim, şarkı söyleyerek aşağıya indik, kralların gelişini haber veren borular gibi sesler çıkardık, ahşap merdivenlerden yarım kalmış, çimento kaplı bodruma indik. Burası, ağzına kadar kutular, eski eşyalar ve paçavralarla dolu koridordan geçtikten sonra ulaşılan dikdörtgen şeklinde, uzun, gri, duvarları çıplak betondan bir odaydı. Bodrumlarında odanın ortasında kullanılmış ama temiz bir bilardo masası, duvarın yanında ahı gitmiş vahı kalmış bir televizyonun hemen dibine konulmuş iki tane ikinci el kanepe vardı. Mike bir duvara bir içki reklamında yer alan koca memeli Jäegermeister kızlarının takvimini asmıştı, karşı duvara ise Ozzy'nin Tribute plağından çıkan posterini. Mike'ın odası bodrumun bir köşesinde yalnızca ikiye dört ebadında bir ahşap paravanla ayrılmış olduğu için bütün bodrum katı; hem de içindeki her şey sigara kokuyordu: kanepeler, yıpranmış bilardo masası, içeriye pek de ışık verme-

yen küçük bodrum pencerelerine asılı duran siyah perdeler bile.

Mike odasına girdi Yatağının altına dalıp içinde ot saklamak için kullandığı boş bir tıraş kremi kutusu çıkardı. Onun içinden de kuru yeşil marihuana bulunan bir torba çıkarıp, yatağının üstüne oturup tohumlarını ayıklamaya başladı. Bu işi çabucak, bir çırpıda yaptı ve ben daha onunla içmeye tam olarak karar vermeye kalmadan o pipoyu doldurmuştu bile.

"Tamam" dedi kafasını sallayarak, pipoyu ağzında tutuyordu. "Çok kolay. Yakıyorsun, parlayana kadar bekliyorsun, tamam mı? Sonra da elden geldiğince hafifçe içine çekiyorsun, öyle yutar gibi falan yapma, tıpkı şey, tıpkı soluk alır gibi yap." Plastik çakmağını bulup piponun içindeki otu yaktı, yanmaya başlayan ot çatır çutur sesler çıkardı ve ortalığa yoğun, toprağımsı bir koku yaydı. Bu kokuyu daha önce duymuştum ve bana hep Gretchen'in kız kardeşi Jessica'yı; daha çok da onun şu yün yakalı kadife ceketini anımsatıyordu. Jessica tanıdıklarım arasında Mike haricinde bol bol ot çeken tek kişiydi. Mike çakmağı bir süre otun üzerinde tuttu, alevin geçmesini bekledi sonra da yavaşça bir nefes çekti, gözlerini kısıp yeniden kapattı. Dudaklarını sıktı ve yeniden gülümsedi, gözleri hâlâ kapalıydı ve gözleri kapalı halde konuşmaya başladı. Dumanı hâlâ içinde tutuyordu.

"Tamam" diye tısladı. "Sonra böyle tutacaksın" derken biraz öksürdü ve maviye çalan nefesini bıraktı. "Çok kolay" dedi kafasını sallayarak.

Pipoyu ve çakmağı bana uzattı, pipoyu ağzıma koydum, "Çok kolay" dedim ve dediğini yaptım. Katranımsı tat genzimi, ağzımın içini ve dilimi kavurdu, sonra aşağılara, ta ciğerlerime kadar indi. Nefesimi olabildiğince orada tuttum sonra ağzımdan bıraktım. Bütün bunları yaparken gülümsüyordum. Nedense öksürmeye başladım, gelen yaşlardan gözlerim balon gibi şişti. Mike sırtıma vurup güldü.

"Öksür ki kafan iyi olsun" dedi pipoyu elimden alırken. Pek farklı hissetmedim. Gözlerim hâlâ sulanıyordu ve boğazım kupkuruydu ve gıcıklanıyordu. Mike; pipodan bir nefes daha çekip yeniden bana uzattı. Bir kez daha denedim, bu kez öksürmemeye çalıştım ama engel olamadım, Mike bu kez iyice makaraları koyuverdi. Yaşla dolan

gözlerimi kırpıştırırken sanki tonlarca ağırlıktaymış gibiydiler, kendime gülmeye başlamıştım. Kulaklarımı; sanki tıkalıymış da şimdi açılıyormuş gibi hissettim. Dilim ise yanıyordu, kocaman olmuştu ve ağırlaşmıştı. Mike oturduğu yerden kalktı ve bir Black Sabbath koydu. Birden gerçekten kelle oluvermiştim. Çok iyi bildiğim "War Pigs" şarkısı sanki başka bir şarkı olup çıkmış, yüzlerce farklı parçadan oluşan bir senfoniye dönmüştü, her enstrümanı tek tek ve kat be kat güçlü bir şekilde duymaya başlamıştım. Ozzy'nin sesi sanki odada biri benimle birlikte söylüyormuş gibi daha yakın geliyordu. Mike yatağa oturup sırtımı sıvazladı.

"Kelle oldun?"

"Sanırım" dedim. "Sanırım öyle oldum. Ama çok iyi" Gerçekten çok iyi."

"Birkaç kız çağırayım mı buraya?" dedi Mike göz kırparak.

"Olur" dedim. "Mike, sağ ol ya, her şeyin için." Mike kafasını salladı, tekrar sırtımı sıvazladı, telefonu eline alıp bir numara çevirdi ve sonra şöyle dedi:

"Amanda? Ben Mike. Bil bakalım ne oldu?" Saç spreyi manyağı sarışın Amanda ve onun milyonlarca sivilcesi olan ve yüzüne badana gibi makyaj yapan ama onun dışında bayağı güzel olan kız arkadaşı Katie O, on saniye bile geçmeden Mike'ın bodrumuna damladılar.

Neyse, Mike iki gün sonra okuldan eve dönünce işler sarpa sardı: annesi evdeki bütün telefonları sökmüştü. Bütün telefonlar gitmişti. Ona ne olduğunu sordu, annesi omzunu silkti ve yürüyüp gitti. Bir gün sonra evine gidince telefon şirketinden bir herifin evde olduğunu gördük. Herifçioğlu bir ankesörlü telefonu monte ediyordu. Hem de koduumun mutfak duvarına; sanki Mikeların mutfağı otobüs durağı falanmış gibi. Mike'la birlikte bakakaldık; Mike, "Bu iş bayağı ciddi lan" dedi, zavallı telefoncu adam omzunu silkti ve "Üzgünüm" deyip telefonu bağlamaya gitti. Mike kafasını salladı, öğle yemeği niyetine hazır bir pizza ve Jewel gazozu almak için buzdolabına gitti ama ne görsün: Buzdolabının kapağını çekti ama kapı açılmadı. Tekrar tekrar çekti ve bakınca kapıda bir kilit olduğunu gördü. Buzdolabının kapısında lanet olası bir asma kilit vardı.

"İnanılmaz!" dedi Mike yüzünü kapatarak. "Bu kadın kafayı yemiş!"

"Bu hayatımda gördüğüm en korkunç şey" dedim sarı renkli kilidi göstererek; çünkü boşanma olayı sonuçlanmadan ya da Mrs. Madden kafayı tırlatmadan önce ne zaman Mike'ın evine gitsem dolabını açıp ne istersem, ki bu genellikle hazır pizza ve Jewel gazozu olurdu, alabilirdim Mike'la oturup hemen tezgâhın yanında ayakta, tabak mabak olmadan karnımızı doyururduk, böylece bulaşık derdi de olmuyordu; ama bütün bunlar hayal oldu şimdi.

"Kafasında ne var bu kadının ya?" diye sordu kafasını sallayarak.

"Hiçbir fikrim yok" dedim; çünkü gerçekten de hiçbir fikrim yoktu. Annemi ve babamı, altı aydır bodrumdaki kanepede uyuyan babamı düşünmeye başladım. Kim bilir beni ne dertler bekliyordu.

"Anne!" diye böğürdü Mike. "Bütün bunlar da ne oluyor tanrı aşkına?"

Mrs. Madden odasından çıktı, üzerinde süt mavisi havlu kumaşından bir sabahlık, kafasında ise saçlarını sardığı bir havlu vardı, cilveli bir edayla, "Ne oldu komşu?" dedi.

"Bütün bu saçmalık da ne oluyor?" diye bağırdı Mike; ellerini sallayarak.

"Bütün bu saçmalık benim saçmalığım" dedi annesi gülümseyerek. Sonra da tezgâhın üstündeki Victoria Slim paketinden bir tane sigara alıp ağzına koydu.

Geriye çekilip her şeyi izlemeye koyuldum.

"Telefonu kullanmak istiyorsan parasını ödemek için işe girmen gerekecek. Aynı şey yiyecek için de geçerli."

"Vay be" diye kaçırıvermişim ağzımdan.

"Saçmalık" dedi Mike. "Sen iyiden kafayı yemişsin."

"Hiç de değil" dedi annesi. "On dokuz yıldır hiç bu kadar aklım başımda olmamıştı."

"Eee, ya Molly ile Petey ne olacak?"

"Burada kalan herkes kendi masrafını karşılamak zorunda" diye yanıtladı annesi kafasını sallayarak, sonra da döndü ve odasına girip gözden kayboldu.

"Cidden" dedi Mike, "bu delilik."

Bu sahiden delilikti. Mike ve daha on iki yaşındaki küçük kardeşi Petey mutfak alışverişlerini kendileri yapmak ya da yemekler için annelerine para ödemek zorundaydı. Mike'ın ilk yaptığı şey, işe girmek zorunda kalmamak için, bir süredir dinlemediği plaklarını götürüp satmak oldu. Annesi en azından yiyecek meselesinde fikrini değiştirir diye düşünüyordu ama öyle olmadı. Cidden. Mike'ın yuvarlak yüzlü ablası Molly. Tam da benim kızlarda aradığım yüz, gıcık ve ağzı bozuk tipler vardır ya, hani size bir hiçmişsiniz gibi bakan; işte Molly öyle biriydi. Mike'la benden iki yaş büyük; on dokuz yaşında ve lisede okuyordu. Aynı zamanda bir barda çalışıyordu, O'Reilly'nin barında. Ankesörlü telefonları ve buzdolabının üstündeki kilitleri gördükten iki gün sonra REO Speedwagon grubunun menajeriyle çekip gitti. Bu grup bizim mahallede çok ünlüydü; çünkü grup elemanlarından biri, sanırım davulcusu, bizim lisede Brother Rice'da okumuştu.

Bu başka bir darbe olmuştu. Molly'nin evi terk etmesi Mike'ı mahvetti; çünkü ne de olsa o ablasıydı. Bize hep bira alırdı ve kızların yapmaktan hoşlandığı şeyleri anlatırdı ve en azından sizinle yatma meselesini düşünmeleri için onlara, "Sen kişisel şeylerimi açabileceğim tek insansın" falan türünden laflar etmeyi öğretirdi.

Şimdiyse ne yiyecek bir şeyi vardı, ne telefonu, ne birası, ne de ona arka çıkacak ablası. Evet, bodrumunda ot içebiliyordu ama ona harcadığı paraya pek de değmiyordu. Anlayacağınız, birkaç saat içinde, dünyadaki en kıyak durum, en berbat duruma dönüşmüştü.

Mike'ın vaziyeti hiç iyi değildi. Mrs. Madden'ın artık bizimle ilgilenmediğini söylemesinden iki hafta sonra; bir gece bodrumda Mike'ın mutfak alışverişi yaparken tanıştığı iki kızla birlikteydik. Yemek için aldığı tek şey kutular dolusu Chef Boyardee konservesiydi. Kızlar kalıbımı başarım Katolik Kız Lisesi'nde; Hispaniklerin yaşadığı bir semtteki Queen of Peace'de okuyorlardı; çünkü görüp görebildiğim en temiz kızlardı bunlar; yalnızca temiz kahverengi saçlarını kastetmiyorum, konuşmalarını, zarif yabancı film yıldızları gibi sigara içişlerini, hatta bacak bacak üstüne atışlarını ya da düz oturuşlarını da kastediyorum. Neyse, marihuana piposunu aramızda çevirmeye başladık. Kızlar kafayı buldular, ben de REO Speedwagon'ın "I Can't

Fight This Feeling" şarkısını koydum. Ortam için çok uygun bir parçaydı çünkü Mike daha önce denemişti. Ben kanepede kızlardan biriyleydim, Mike da yatak odasındaydı. Sonra elimi kızın gömleğinin üzerinde gezdirmeye başladım, sutyenini elliyordum, kız gözlerini kapatmıştı ve adı Teresa'ydı, çok tatlıydı; ama gözlerini kapalı tutması tuhafıma gitmişti. Sanki gözlerini kapatınca bir sonraki cumartesi günü günah çıkartmaya gitmek ya da Katolik kızların yapmaları gereken şey ne ise onu yapmak zorunda kalmayacakmış gibi. Neyse, Mike aniden yatak odasından çıktı ve "Bu dinlediğin boktan şey de ne yahu?" dedi.

Ben, "Ne?" dedim elimi çekip doğrularak.

Sonra Mike, "Benim duygularıma birazcık olsun saygın yok mu, dostum? Bu plağı bir daha çalmamanı istemiştim" dedi.

Ben de, "Anlamıyorum, bu iyi bir plak" dedim; bana, "O lanet olası şeyi hemen kapat; tabii yiyişmene arka avluda devam etmek istiyorsan başka" dedi. Böyle bir şeyi istemezdim elbette çünkü Mike'ın sırrını biliyordum: Kanepedeki bir kızın; orada öylece yatıp ona istediğin şeyleri yapmana izin verme olasılığı diyelim bir arabanın arka koltuğunda ya da arka avluda izin verme olasılığından daha güçlüdür. O zamana kadar on kadar kızla yiyişmiştim ama hâlâ o sırada kafalarından neler geçirdiklerini bilmiyordum. Acaba yalnızca tavana bakıp tavandaki kareleri mi sayıyorlardı ya da ev ödevlerini mi düşünüyorlardı yoksa benim Scott Baio gibi özel biri olduğumu falan mı? Ama Mike'ın dediği gibi onları kanepeye atabilirsen yolu yarılamış sayılırsın aslanım ya da benim gördüğüm bu.

"Ayıpsın, hemen" dedim. Kalktım, pikabın kolunu kaldırdım ve Eric Clapton'lı Cream'ı koydum; ama ortam bozulmuştu bir kere. Teresa'nın sutyenini çıkarmaya çalıştım, beni tuttu ve "Buralarda tuvalet var mı?" diye sordu, başımı salladım ve üst katı işaret ettim. Arkadaşı çıkana kadar orada yarım saat falan oturdu ve ikisi çıkıp gittiler ve hoşça kalın demek ya da teşekkür etmek için aşağıya falan da inmediler.

Üç

Dorie isminde bir kıza âşık oldum. Mike'ın komşusuydu ve onunla tanışır tanışmaz ona öyle vuruldum ki bu olay komik olmanın ötesindeydi. Aslında karşılaştığım kızların çoğuna öyle hemen vurulmazdım, Gretchen'e mesela. Onunla o kadar uzun süre arkadaş olarak takılmıştık ki muhtemelen onunla aramızda bir şeylerin olması bile düşünülemezdi. Üstelik ben kızlar konusunda titiz davranan tiplerden değildim. Mike bana ne koparırsan yanına kâr kalır demişti, ben de öyle yaptım. Ortalıkta adı sanı belirsiz, beş para etmeyen, münzevi tiplere bekâretlerini sunmayı bekleyen yığınla eli yüzü düzgün kız vardı, öyle ki işleri bitince bir daha o hilkat garibelerinin suratlarına bakmak zorunda da kalmayacaklardı. Böyle bir şey henüz tam olarak başıma gelmese de işte ben bu noktada dev-

reye gireceğimi düşünüyordum. Monica Dallas: Sutyeninin üzerine. Kelly Madley: Külotunun üstüne. Kathy Konoplowsky: Pek de kızlığını bozdum sayılmaz ama çok yaklaşmıştım.

Evet, Dorie'yle ilk karşılaşmamız bir cuma akşamıydı ve Mike'ın annesinin cozutmasının üstünden daha bir ay geçmişti. Mike sonunda bir işe girmek zorunda kalmıştı, evlerinin yakınında paket servisi yapan DiBartolla's Pizza'da işe başlamıştı. Bunun anlamı birçok gece saat on bire kadar eve gelememesi demekti. Neyse, o gece evden yerle aynı seviyede olan yatak odası penceresini kullanarak sıvışmak zorunda kaldım, bisikletle Mike'ın evine kadar gittim ve bodrum merdivenlerinden aşağı indim. Bangır bangır Doors'un "Moonlight Drive"ı çalıyordu, ta dışarıdan bile duyulabiliyordu. Aşağı indiğimde o uzun boylu kız; Mike'ın yanında kanepede oturmuş cigaralık içiyordu, üzerinde Iron Maiden'ın bir zamanlar siyah olan ancak çok sık giyilmekten griye çalmış ve eskimiş "Somewhere in Time" tişörtü vardı. Dorie uzun ve sıska bir kızdı, perçemleri olan uzun, yağlı kahverengi saçları vardı. Siktir ya. Tanıdığım hiçbir kızın perçemi falan yoktu, hepsinin boktan atkuyruğu vardı. Yuh yani. Ayrıca, ensesinde bir aşk ısırığı vardı, gırtlağının dibinde parlak kırmızı bir iz. Bana kalsa bu kız ortalıkta sürtüyordu; ama emin değilim tabii. Mike'ın bodrumunda oturmuş feci berbat sivilceleri olan Larry adındaki çocuğu paylayıp duruyor, ayakkabısına bira döktüğü için ona bağırıyordu. Azmış sivilceleri yüzünden zaten suspus duran Larry ise sadece başını sallayıp özür diledi ve Dorie'nin siyah botlarının üstündeki birayı sildi. O sırada sivilceli Larry yanlışlıkla başını kaldırıp Dorie'ye gülümsedi ve "Pardon, dostum" deyiverdi.

Dorie, "Ben nereden senin dostun oluyormuşum, ha, sik suratlı?" diye köpürdü.

Sik suratlı? Tanrı aşkına "sik suratlı" sözünü kim kullanırdı ki?

Düşlerindeki kız, diye karşılık verdi kalbim.

İşte o anda, bunun saçma olduğunu biliyorum ama, gözümde bir görüntü, bir hayal canlandı: Dorie'nin kanepeden kalktığını, kahverengi saçını düzelttiğini, sonra kirli kot pantolonun fermuarını açtığını gördüm; evet, bunun tuhaf olduğunu biliyorum ama, işte, o pantolonun fermuarını bir çiçeğin çanak yapraklarını açması gibi açarken

altın bir tacın, büyülü bir tacın belirivereceğini ve o tacın benim olacağını düşledim. Basamaklardan indim, Mike'a şeytan işareti çaktım, azgın sivilceli Larry'e selam, dedim ve tam Dorie'nin karşısına oturdum.

"Selam" dedi elini çabucak sallayarak. "Ben Dorie."

"Dorie mi?" diye sordum.

"Evet" dedi gözlerini yuvarlayarak.

"Dorie benim komşum" dedi Mike, cigaralığı bana uzatarak. "Çocukluğumuzdan beri."

"Çok iyi" dedim cigaralıktan uzun bir nefes çekerek.

"Küçükken ön bahçelerimizin tam ortasına su kaydırağı kurardık" dedi Mike. "Ne günlerdi be" diye ekledi kafasını sallayarak.

"Lanet olsun şimdi paso çalışmak zorundayım" dedi Dorie, kafasını sallayarak. "Artık su kaydırağı falan yok bana."

"Hadi ya? Nerede çalışıyorsun?" diye sordum, sigarayı öksürmeden üflerken.

"Babamın restoranında, Dockie'nin Yeri'nde." Cigaralığı ona verdim ve bir anlık ellerimiz birbirine değdi, ah, ne kadar kısa bir andı.

"Şu balık restoranı mı? Kedzie'deki?" diye sordum. "Ne zamandan beri çalışıyorsun orada?"

"Çocukluğumdan beri. Ben gece vardiyası müdürüyüm."

"Gece vardiyası müdürü mü? Sen çocuk sayılırsın be?"

"On yedi yaşındayım" dedi.

"İyi de, sen nasıl gece vardiyası müdürü oldun?" diye sordum.

"Babamın yardıma ihtiyacı vardı. Sırtından ameliyat olmuştu ve başka kimse yoktu, bu yüzden gidip ona yardım ediyorum. Ayrıca" dedi, "Aşçı Ken beni uçuruyor."

"Enseni paralayan herif o mu?" diye sordu Mike, tam bir abi sevecenliğiyle.

Dorie başını yere eğdi, sonra da bir kaşını kaldırarak, "Seni ilgilendirmez" dedi.

"Kaç yaşında bu herif?" diye yeniden sordu Mike.

"Siktir ya" dedi, "yirmi beş."

Ona baktım ve ona nasıl vurulduğumu anladım. Bu, nedense hiç de tuhaf gelmedi bana. Ona hemen oracıkta acaba benim kız arka-

daşım olmayı kabul eder mi, acaba sevişmek için evlenene kadar bekler mi diye sormak geldi içimden ama bunun yerine, "Demek İron Maiden'ı seviyorsun?" dedim.

"Eski parçalarını, hani perilerden, büyücülükten falan bahseden şarkılarını. Ama 'Wasted Years' sıkı parçadır."

Nasıl etkilendim bilemezsiniz. Ona baktım ve bir kıza sorulabilecek en baba soru olduğunu düşündüğüm şeyi sordum:

"Ee, Dorie, ilk aldığın albüm neydi?"

"Ciddi misin?"

"Hı-hı" dedim.

"New Kids on the Block."

"Sahi mi?"

"Sahi ya." Bu yanıttan onun bir yalancı olmadığını, havalı görünmek gibi bir derdi olmadığını anladım; çünkü New Kids on the Block bildiğim bütün kızların aldığı ilk albümdü, bütün mesele bunu itiraf edip edememeleridir. Şaşırıp kalmıştım doğrusu.

"O herifler feci seksiydi" dedi Dorie.

"Hı-hı" diyerek onunla bir şekilde hem fikir olduğumu gösterdim. "Bir keresinde onların bir klibini MTV'den videoya çekmiş ve o klipten dans etmeyi öğrenmeye çalışmıştım."

"Yeme bizi" dedi Mike.

"İnan ki doğru" dedim hafiften kızararak. "Bunu o sıralar bir kız vardı, onu etkilemek için yapmıştım."

"Bence bu çok iyi bir şey" dedi sırıtarak. "Keşke bir çocuk da benim için New Kids on the Block gibi dans etmesini öğrense."

"Hâlâ istiyorsan ben yaparım" dedim.

"Bunu düşünmem lazım" diye karşılık verdi, bana küçücük bir gülümsemeyle gülümseyerek.

"Bana haber ver o zaman" dedim.

"Veririm" dedi; konuşan sadece ikimizdik, yalnızca ikimiz. Bakışlarını bana dikip sordu: "Sen gözlük takmıyor muydun?"

"Lens takıyorum."

"Seni hep alışveriş merkezinde görüyordum, Alaaddin's Castle'da" dedi.

"Hadi ya?"

"Ben bir yan dükkânda çalışıyordum, şu havalı fırçayla baskı tişört yapan yerde."

"Bak sen" dedim. "Bir keresinde oraya gidip bir tişört yaptırmıştım."

"Tişörtte ne yazıyordu?"

"Pervasız Gençler" dedim. "O sıralar kurmaya çalıştığım grubun adıydı."

"Fena bir isim değilmiş."

"Biliyorum" dedim. "Bu yüzden tişörtünü yaptırmıştım zaten. Kimse çalmasın diye."

"İyi fikir."

"Biliyorum. Onun gibi üç tane daha var, hepsinin de üstünde farklı isimler var, hani olur a bir grup kurmayı başarırsam diye."

Dorie gülümsedi ve gözlerini kıstı, bir şeycik demeden sigarasını bana doğrulttu. Ben de parmağımı ona doğrulttum. İşler iyi gidiyordu anlayacağınız; ama sonra Dorie, "Ben kaçıyorum" dedi.

"Hadi ya?" dedi Mike.

"Evet, yarın bütün gün çalışmak zorundayım."

"Çok kötü be" dedim, kalbim kulaklarımdan fırlayacakmış gibi küt küt atıyordu.

"Hı-hı" dedi.

Ayağa kalkınca onun gerçekten ne kadar uzun olduğunu anladım. İron Maiden tişörtünü düzeltirken küçük göğüsleri tişörtün önünde beliriverdi. "Tanıştığıma memnun oldum" diyerek yarım yamalak gülümsedi. Basamaklardan tırmanmaya başladı, yukarı çıkarken uzun bacakları sanki giderek uzuyordu.

Telaşa kapıldım ve "Ya, ben bisikletimi kilitlemeyi unutmuşum" dedim.

"Ne?" dedi Mike.

"Bisikletimi kilitlemeyi unutmuşum" dedim. "Hey" diye seslendim. "Sana dışarıya kadar eşlik edeyim."

Mike gözünü kırparak bana baktı ve gülümsedi. Dorie'nin tatlı poposunun salınışını seyrederek aceleyle ardından koştum, dışarı çıktı-

ğımızda bir sigara arayıp buldum ve heyecanla ona da bir tane uzattım.

"Baksana, erkek arkadaşın falan var mı senin?" diye sordum. O da, "Hayır. Aslında yok. Niye?" dedi.

Ben de, "Bilmem. Anlarsın ya, peki ya ensen?" dedim.

O, "Beni hırpalayan angutun teki yüzünden oldu" dedi.

Ben, "Tanıdığım biri mi?" dedim.

O da, "Lanet olsun. Onun adını bile bilmiyorum" dedi. İşte o anda ona âşık oldum.

Dört

Mike'ın annesi ve babası kesin ayrılıyorlardı, evraklar imzalanmıştı ve babası tam donanımlı, deri koltuklu, kocaman nefis krom tamponu, otomatik *sunroof*, gıcır gıcır üstü açılır kapanır, kırmızı bir Cadillac almaya karar vermişti. Mike'la alışveriş merkezindeki atari salonunda, polisleri öldürmeye dayanan bir oyuna takılıyorduk. Sonra martılara taş atarak dışarıda otobüs beklerken babasını gördük. Üstü açılıp kapanabilir kırmızı arabasına bir sarışın atmıştı, ikisi de sanki birbirini hep tanıyormuş gibi gülüşüyorlardı. Uzun boylu ve kulaklarının çevresinde bir tutam siyah saç dışında kelleşmeye yüz tutmuş olan Mike'ın babası 70'lerdekine benzer cart sarı ipek bir gömlek giymişti. Bizi görünce arabayı kenara çekti ve "Hey, çocuklar, atlayın, sizi götüreyim" dedi. Mike'ın babasına ve taş

çatlasın yirmi sekiz yaşında olan ve kırmızı renkli derin dekoltesinden silikonlu memeleri görünen fıstığa baktım. Mike'ın suratı kıpkırmızı oldu ve "Beni annem alacaktı" dedi, tabii ki yalandı bu. Babası kafasını salladı ve "Görüşürüz çocuklar" deyip uzaklaştı.

Babasının gıcır gıcır arabasında yanında Mike'ın tanımadığı bir kızla uzaklaştığını görmek beni rahatsız etti, bir tuhaf oldum. Mike'a sordum: "Hey dostum, iyi misin?" Kaşlarını çatmakla yetindi ve "Yüce İsa. Kim derdi lise birinci sınıfta bunların başıma geleceğini?" dedi, ben de, "Evet. Boktan" dedim, sonra da öylesine, "Kütüphaneye gidip şu Boston Canavarı'nı araştırmaya ne dersin?" deyiverdim. "Olabilir" dedi; ama hiçbir söz etmeden otobüsü bekleyerek orada öylece bekledik. Hatta hepsi de şu boktan berbat "Colour Me Badd" tişörtü giymiş ortaokullu bir grup öğrenciyi görünce bile gülmedik.

B
e
ş

Artık zamanı geldiği için kızları nasıl götüreceğini sana öğreteceğim, dedi sonra, Mike onun bodrum katına geldiğimizde. *İşte şu ana kadar öğrenmiş olman gereken birkaç husus*:

1. Kural. Onu her zaman bir kanepeye ya da yatağa oturt. Bir kanepeye ya da yatağa oturduklarında kızlara bir haller olur, daha kolay yola gelirler falan. Önce odanı temizle ve porno dergilerini kızların bakmayacağı bir yere kaldır, mesela *Sports Illustrated*'in arasına koymak iyi bir fikirdir. Eğer benim evdeysen, ki muhtemelen öyle olacaktır, kızı götürmeyi planladığın yere çekidüzen ver! Kül tablalarını boşalt ve diğer can sıkıcı şeyleri kanepenin altına at. Harekete geçeceğin sırada ortalığın ne kadar temiz olduğunu görecek ve senin

ne beklediğini anlayacaktır. Bu, ona gönderdiğin gizli bir mesaj gibidir ve çok hoşuna gidecektir. Ortalığı onun için temizlediğini anlayacaktır. Eğer seninle iş tutmaya yanaşmazsa boşuna temizlik yapmışsın demektir, sepetle gitsin.

2. Kural. Arkada hep müzik çalmasına özen göster; çünkü bazı kızlar onunla iş pişirirken çıkardığın seslerden tırsabilir. Ayrıca koyduğun şarkı uzun olsun, aslanım: *The Wall*'dan herhangi bir şey, mesela "Wish You Were Here" ya da "Stairway to Heaven" ya da Doors'tan "Riders on the Storm", kısacası iki dakikada bir değiştirmek zorunda olmayacağın bir parça. Benim favori parçam Black Sabbath'ın "Planet Caravan"ıdır. Kelle olmak için biçilmiş kaftandır. Neyse, buradan bir sonraki kurala geçiyoruz.

3. Kural. Onların kafayı bulmasını sağla. Evet, eğer marihuana yoksa onlarla içki içmeyi deneyebilirsin ama bu biraz risklidir; çünkü bazı kızlar uyuyakalır! İnan dostum, bu benim başıma geldi. Ayrıca sarhoş bir kız keyif vermez, bana kalsa sarhoş bir kızdan ziyade kafası iyi bir kızı zımbalamayı yeğlerim. Eğer bir kız muamele çekmeden sarhoş olacak gibiyse onu hemen başından sav.

4. Kural. Kıza iyi davran. Akşamın erken saatlerinde kıza öküzlük yaparsan, sonrasında bir şeyler elde etmeyi bekleme! Mümkünse onu yemeğe çıkar, eve yakın bir yerlere götür ama sakın nahoş bir şeyler yeme. Soğan katiyen olmaz! Çok hoş bir hatunsa yemeğin parasını ödemeye hazır ol ya da ödemeyi teklif et, yok, pek sıkı bir kız değilse unut gitsin. Evet derse, her zaman bu tür kıyaklar yapmanı bekleyen bir tiptir; kim böyle bir şeyin altından kalkabilir? Hemen sepetle gitsin!

5. Kural. Benim keşfettiğim şu senaryoyu dene: Kıza annenle babanın olaylı bir şekilde boşanmak üzere olduğunu, ki zaten bu doğru, bu konuda kiminle konuşacağını bilmediğini, ki bu da doğru; ve birileriyle dertleşmek falan istediğini, sonra ona sarılmak istediğini söyle. Sonra da ona ciddi ciddi yumul. İlgilenmediğini söylerse yalan-

dan ağla ve yumuşayıp yumuşamadığına bak. Eğer yumuşamazsa yakında taşınacağınızı ve bu konuda onunla dertleşmek istediğini söyle. Gene bir şeye yanaşmazsa onu hemen sepetle; çünkü bu hatun taş kalplinin tekidir.

6. Kural. Ayrıca bir minibüs ya da araba edin, bir kızı almaya giderken lazım olur. Bu onları etkiler ve zengin olma yolunda, düzgün bir tip olduğunu düşünürler. Kızı almaya gitmeden önce minibüsü ya da arabayı temizle. Arabaya bindiğinde güzel bir müzik çalsın. Onu tavlamak için karışık bir kaset hazırlarsın ve onu koyarsın teybe. Arabaya binince ne kadar eski olduğundan ya da tuhaf benzin kokusundan falan şikâyet etmeye başlarsa ne yapacağını biliyorsun. Piyasada kız mı yok? Hemen sepetle onu.

7. Kural. Kızı almaya gitmeden önce dişlerini fırçala, yok, kız sana gelecekse o kapı zilini çalmadan hemen önce fırçala! Bir kıza sor istersen, o sana bunun ne kadar etkili olduğunu söyleyecektir.

8. Kural. Benim keşfettiğim şu taktiği de deneyebilirsin. Aslında bunu ben keşfetmedim, taşınmadan önce takıldığım şu Filipinli fıstık vardı ya hani, Denise, işte o bu taktiği benim üzerimde denedi. Bir tane keçeli kalem al ve kızın ismini eline yaz. Hepsi bu kadar. Bu konuda ağzını açma, hiç konuşma, sadece bekleyip etkisini göstermesini bekle. Yazıyı görünce seni sevmese de gece gündüz düşünecektir, sen bir şey demediğin halde onu ne kadar sevdiğini anlayacaktır. Eğer bir kız bu numarayı yutmazsa onu hemen sepetle.

Al
tı

Gökyüzünde havai fişekler vardı. Ama onlara bakmıyordum. Dorie'nin yanında yere uzanmıştım, onun gülümsemesini, çenesinin şeklini falan seyrediyordum. Mike'ın ablası Molly, REO Speedwagon'un turnesinde gittiği İndiana'dan bir yığın havai fişek, havan maytabı ve M-80 göndermişti. Bu arada Speedwagon'un sahneye artık ilk baştaki kadrosuyla bile çıkmadığını da öğrenmiştik.

Baharın ilk sıcak günüydü sanki, nisanın başlarında bir cumartesi gecesi. Mike, ben, Dorie ve onun sessiz mi sessiz arkadaşı Erin McDougal. Mike'ın ilkokuldan beri hayranı olduğu tahta göğüslü, hoş, İrlanda asıllı Katolik bir kızdı bu. Mike'ın arka bahçesinde yere uzanmıştık, Mike havai fişekleri ateşliyordu, yattığı yerden kafasını

sallayarak ve sigarasını tüttürerek bir düzine kadar havai fişeği sigarasının ucuyla aynı anda yakıp ateşliyor ve gökyüzüne yolluyordu.

"Dört temmuz en sevdiğim tatildir" dedi Dorie.

"Dört temmuzda değiliz ki, aptal" dedim. "Daha nisandayız."

"Olsun" dedi ve bana gülerek baktı. İşte o an olan oldu: Elimi tuttu, öylece tutmaya devam etti, nefesim tutulacak gibi oldu. Evet, bir takım kızlarla düşüp kalkmışlığım vardı, yani, bir şeyler yapmadan epey bir şeyler yapmıştım, ne demek istediğimi anladınız herhalde. Ne demek istediğimi anlamadıysanız, kastettiğim şey Fransız usulü öpüşmek, parmaklamak ve sürtüşmek; hatta Kara Burton'ı kukusundan öpmüşlüğüm bile var ve şimdi de aşağı taraflarda yapmayı planladığım şey buydu. Ama Dorie eğilip elimi tutunca, nasıl desem, bilmiyorum, galiba işin ucunda eğlenmekten fazla bir şeyler olabileceğini düşündüm. Bir süre sonra kafasını eğdi ve göğsüme yasladı, hareket etmeden, onun saçının, koklama şansına eriştiğim diğer kızlarınkinden çok farklı olan kokusunu alabildim. Dorie'nin saçının kokusu öyle tuhaf ve sahte değildi; çiçek gibi, süslü ya da boku yemiş çilek ya da kivi gibi meyvemsi kokmuyordu. Çok temiz bir kokusu vardı, sade sabun gibi; çok yalın, doğal ve birazcık yağlı.

"Çocukken erkek kardeşim bana o yılanlardan verirdi, hani bilirsin, şu büyüyen ve şişen aptal küçük siyah şeylerden" dedi, onları hatırlayınca başımı salladım. Gelmiş geçmiş en salak havai fişek türüdür, tıpkı küçük kız kardeşime kakaladığım türden. "Annemin kucağında otururdum, babam da bana onları kullanarak bir gösteri sunardı."

"Çocukken parmağımı yakmıştım" dedim. "Maytapla."

"Maytapla mı?" diye güldü. "Gerçek bir havai fişek bile değildir ki o."

"Biliyorum, çok aptalcaydı" dedim. "Büyük kuzenimden gördüğüm gibi maytabı dudaklarımın arasında tutmaya çalışıyordum, paniğe kapıldım, elime alınca da parmağım yandı. O parmağımda hâlâ izi vardır." Parmağımı ona doğru tuttum ve kaşlarımı çatarak gösterdim. "Bak, küçük bir hayalete benziyor."

Dorie doğrulup parmağıma baktı. Dikkatle baktı, sonra da gözünü kırptı. "Sahiden küçük bir hayalete benziyormuş" dedi. Sonra aniden parmağımı oracıkta öptü, az kalsın bağırıyordum. Böyle bir şeyi

beklemiyordum ve bunu yapınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Gözlerini kapadı ve başını yeniden göğsüme yasladı. Bu arada Mike fişeklerin gerisini almış, otuz kadar havan maytabı, dört tane havai fişek ve bir torba dolusu M-80'i ve birkaç parlak gümüş maytabın hepsini üzerine takmıştı. Yakasının aralarına, kirli kot ceketinin kollarına ve bütün ceplerine, hatta küçük üçgen şeklinde olanları, pantolonun önüne ve arkasına sıkıştırmıştı. Sonra bir gerizekâlı gibi, patlak gözlü bir ifadeye bürünerek sigarasını sallamaya başladı, fişeklerin uçları görünüyor, fitilleri tehlikeli bir şekilde sarkıyordu.

"Fişek Adam'dan korkun" diye bir robot gibi mırıldanmaya başladı, bir film müziği gibi, "Fişek Adam, Fişek Adam" diyerek zavallı Erin McDougal'ı bahçenin içinde kovalamaya başladı. Kollarını açtı, bir canavara benziyordu ve ön cebindeki roketleri ateşlemeye başladı. Mike onu belinden yakalayınca Erin McDougal neşeyle ciyak ciyak bağırmaya başladı, bu bütün gece boyunca çıkardığı ilk sesti. Maytapları cebinden çıkardı ve Erin'in önünde salladı. "Fişek Adam seni ele geçirdi!" diye bağırdı Mike. "Seni ele geçirdi!" Erin yeniden viyakladı, kıkırdıyor, elleriyle yüzünü kapatıyordu. Mike ileriye atıldı, zavallı Erin'i çitlere kadar kıstırdı ve sonra çığlık attı.

"Siktir" diye mırıldandı kafasını sallayarak. "Galiba parmağımı yaktım." Maytapları yere atıp parmağını emmeye başladı ve "Üff! Nasıl da acıyor" dedi. Erin endişelendi, çok tatlıydı ve anaç bir tavırla onun elini öptü, ikisi de gülmeye başladı. Mike bana bakıp göz kırptı ve "İçeri gidip şunu yıkasam iyi olacak" dedi, Erin kafasını salladı, hâlâ onun elini tutarak, içeriye girdi. Bu arada Mike o keş gülüşüyle bana bir kere daha göz kırpmayı başardı.

Bu arada Dorie saçını düzeltti ve "Benimle piknik masasında oturmak ister misin?" diye sordu, ben de, "Olur" dedim ve onun ardı sıra bank mı masa mı belli olmayan kırmızı renkli yekpare piknik masasına doğru yürüdüm. Yanına oturdum, nefesimi tutuyordum, nihayet bana belermiş gözlerle, sanki *eee, işte geldik* ya da *daha ne bekliyorsun?* dermişçesine bakınca bir elimle saçlarına dokunarak eğilip onu olabildiğince yavaşça öptüm. Çok iyi bir öpücüktü. Belki de gelmiş geçmiş en iyi öpücük; çünkü Dorie durmak nedir bilmiyordu. Bir kere başlayınca durmaya yanaşmıyordu. Yutkunmak için ge-

ri çekildiğimde yeniden saldırıyor, dilini ağzıma daldırıyor ya da kulağımı ısırıyordu.

"Vay be, ne kadar sıkı öpüşüyorsun" dedim soluk soluğa.

"Seni seni" diye fısıldadı. "Seni seni" sanki beni suçüstü yakalamış gibi. Yeniden öpüşmeye başladık, piknik masasında üzerime abandığında hırıltılar çıkarıyor gibiydi, sonra durup, "Lanet olsun. Saat kaç?" diye sordu, dijital saatime baktım ve "Yarım" dedim, "Lanet olsun. Sabah işte olmam lazım" dedi, doğrulup ağzını sildi ve üçüncü raund için tekrar üzerime abanarak beni öpmeye başladı.

Mike'ın evinin yan tarafından yürümeye başladık, iki kere daha öpüşmek için durduk, onun evinin önündeki basamaklara gelince beni burnumdan öptü. Sadece bir kere, "Seni arayabilir miyim? Ne dersin?" diye sordum, "Tamam" dedi ve basamakları çıktı, durdu, aşağı koşarak indi ve ağzını iyice açarak beni bir kere daha öptü, "Canım yiyişmek isteyince kendimi alamıyorum" dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, sonra da koşarak basamakları tırmanıp içeriye girdi.

Sonra bisikletle eve döndüm, rüyada gibiydim. Eve nasıl gittiğimi hatırlamıyorum. Oraya nasıl geldiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ama işte bir şekilde yatağıma girmeyi başarmıştım ve olan bitenleri düşünüp gülümsemekten alamıyordum kendimi.

Ye
di

Dediğim gibi, sırım gibi uzun boylu, kabarık sarı saçlı Mrs. Madden o kadar sinirli, huysuz ve bir de her gün heyheyli olmasa; çok seksi sayılabilirdi, bu arada, artık kolayca kirlenen o transparan yeşil geceliği gün boyu giyerek, boşanma işinin tamamlandığını cümle aleme ilan ediyordu sanki. Ayrıca daha çok sigara içiyordu artık, hatta Mike'dan ödünç sigara alıyordu ki bunu eskiden yapmazdı. Bir de içki tabii. Kanada Kulüp viskisi. Bodrumda ot içiyorduk ve vakit geç olmuştu, artık sessizce çıkıp gitmenin zamanıydı, çıkarken Mrs. Madden'a rastladım, salonda yere oturmuş sigara içiyor, bir şişeden Kanada Kulüp viskisi yudumluyor ve televizyonda *Mary Tyler Moore* programının tekrar bölümlerinden birini izliyordu. Bisikletle eve dönerken aklımdan çıkmadı bu sahne. Eve vardı-

ğımda babam kanepede sızıp kalmıştı, annemin üst katta dikiş diktiğini duyabiliyordum. Dikiş makinesi sabahın ikisinde bile çalışıyordu. Bir yerlerde mutlu anne babalar vardır eminim, diye düşündüm.

İşte size bir sır: Bizimkileri düşünüp üzüldüğümde ve babamın halini garipsediğimde ve bir süredir kanepede uyuduğu, annemle pek konuşmadığı için günün birinde evi terk edeceği aklıma geldiğinde -aslında durum giderek vahimleşiyordu çünkü babam kendi çamaşırını yıkamaya başlamıştı- ve moralim bozulduğunda gidip bir korku filmi kiralıyordum. Genellikle bizim evin yakınındaki videocudan *Kurt Adam* gibi eski, siyah-beyaz bir şey alıyordum. Her hafta oraya gitmeye başlamıştım. Orada çalışan elleri paket servis yemeklerden yağlanmış şişko adam gözlerini devirip, "Lon Chaney Junior... Taşıdığı adı bile hak etmiyor. Babasıyla birlikte rol aldığı *Operadaki Hayalet*'i izlemiş miydin? Klasik korku filmi diye ben ona derim" diye mırıldanırdı.

Kafamı sallayıp geçer, sonra da video kasetle eve gelip aşağı katta tek başıma filmi izlerdim, abim Tim; giydiği eşofman altı ve bir beysbol şapkasıyla ya da sporcu bozuntularının giydiği türden bir şeylerle gelir, ne yaptığımı ve artık neden dışarı çıkmadığımı falan sorardı, beni rahat bırakmasını söyleyince de, "Sen sahiden mutant bir ibne olup çıkacaksın" derdi. Ardından küçük kız kardeşim Alice her zamanki gibi somurtarak aşağıya inerdi. Birinci sınıftaydı ve ponpon kız falan olabilirse önemli biri olacağını düşünüyordu; ama ponpon kız falan olmadığı için lise melodramı onun sinirlerini bozmaya başlıyordu ya da ne bileyim öyle bir şey işte. "Televizyon seyretmek istiyorum" derdi, ben de, "Dünyada olmaz" derdim. Sonra uzaktan kumandayı elimden almaya çalışırdı, onu kıskıvrak yarım kurtkapanına alır, ardından kafasının üzerine iterdim. İkisiyle de konuşmazdım. İkisi de bana arada bir birlikte yemek yediğim yabancılarmış gibi gelirdi.

Ortalık sakinleşince kaseti izlemeye devam ederdim, Lon Chaney Jr. birazdan kendisine olacakları bilmenin verdiği suçluluk duygusuyla bataklık boyunca yalınayak koşmaktadır, uzakta, ağaç gölgeleri altında zavallı bir İngiliz kadın vardır, işte bu sahneleri seyrederken kafamı sallardım. Üç aşağı beş yukarı her şey hakkında duygularım

böyleydi: Çok kafası karışık, çok şehvetli ve çok öfkeli. Bir süre sonra annem işten dönerdi ve feci hınç dolu olurdu ve neden yemek pişirmediniz diyerek herkese bağırıp çağırmaya başlardı. İşte Lon Chaney Jr.'ı çıldırmışçasına etrafa saldırdığı o anlardan birinde seyrederken bu lanet olası evden mümkün olduğunca uzaklaşabilmek için artık bir işe girmem gerektiğine karar verdim.

Se
kiz

Gittiğim yer Pulaski'deki küçük alışveriş merkezindeki Yoğurt Sarayı oldu. Dediğim gibi, evden kurtulmak için bir işe ihtiyacım vardı ve ayrıca bir araba ya da minibüs alabilmek için para biriktirmeye karar vermiştim. Aslında, kısa zaman önce yan tarafında bir örümcek olan bir minibüs görmüştüm, tam da Dorie gibi bir kızın bir erkekte aradığı türden bir araç. Neyse, bir gün okul çıkışı Yoğurt Sarayı'na gittim ve Jessica'nın çalıştığını gördüm ve benim için neler yapabilir diye ağzını aramaya karar verdim. Yaklaşık üç yıldır orada çalışıyordu ve şimdiden müdür yardımcısı falan olmuştu. Tezgâhın arkasındaydı, üzerinde pembe önlük ve pembe ressam beresi vardı. Beni görür görmez kafasını sallamaya başladı.

"Ne istiyorsun Brian Oswald?" dedi tezgâha eğilip kaşlarını çata-

rak. Sadece omzumu silktim, yaklaştım ve şöyle dedim:

"Bir iş başvuru formu alabilir miyim lütfen?"

"Ne? Dalga mı geçiyorsun lan sen? Bunu yapman için Gretchen doldurdu seni değil mi?"

"Bir iş başvuru formu alabilir miyim lütfen?"

"Siktir git be" dedi iteleyerek beni.

"Hayır ya. Lüften Jessica, bir işe ihtiyacım var."

"Neden?"

"Bizim lanet olası evden çıkmam lazım" dedim. "Annem paso evde, durmadan da ağlıyor."

"Yapma ya?" dedi bana tuhaf tuhaf bakarak, belki de içinden söylediklerimi tartıyordu.

"Hem" dedim, "bir minibüs almak için para biriktiriyorum. Sıkı çalışırım. Ayrıca bir sürü boş vaktim var, biliyor musun?"

"Peki, geceleri çalışabilir misin?" diye sordu.

"Ne zaman istersen" dedim. "Geceleri, haftasonları, bana ne zaman ihtiyacın olursa."

"Gerçekten?" dedi, kafasını sallayarak. "İyi, ne zaman başlayabilirsin?"

İşte bu kadar kolay oldu.

Gördüğüm minibüsün, yani satın almak için para biriktirmeye karar verdiğim minibüsün üzerinde bir karadul vardı, tam yan tarafında. Minibüs siyahtı, örümcek de siyahtı ve etrafı sarı renkle çizilmişti ve etrafında beyaz ağlar vardı. Mike'ın evinden iki blok uzaktaki bir herifin evinin önünde duruyordu. Kontrol panelinin üstündeki SATILIK yazısını görünce az kalsın bisikleti çarpacaktım. Sanırım bir minibüse ihtiyacım vardı; çünkü Mike'ın hep dediği gibi en fazla hatunu minibüsü olan herifler, sonra da bıyıklı olanlar götürüyordu. Jeb Derrick'in sarı bıyığı vardı ve kızlar Haunted Trails'in otoparkında da hep onun kucağında otururdu. Dediğim gibi, hayatımı kurtaracak bıyığı bir türlü bırakamıyordum nedense. Ama minibüsü olan bizim okuldan tanıdığım iki herif vardı. İkisi de silik tipler ama bir iki hafta içinde fıstık gibi kızlarla çıkmaya başlamışlardı, yani fıstık gibi olmasa da en azından büyük memeleri olan kızlardı bunlar. Arabayla do-

laşırken ya da otoparkta kasetçalardaki şarkıya kulak kesilen bütün çirkin kızlara yazılıyordum. Ama kızların çoğu bu tür şeyleri iplemiyordu, en azından Mike'ın arabasının yanından geçen kızlar. Bilmiyorum. Bu tip kızların tek derdi oldum olası saçlarıydı sanki, bilmiyorum. Eğer suratı sivilceden geçilmeyen kızın biri, "Bu çalan Ozzy'li Black Sabbath mı?" diyecek olsa, gözlerimi kapatır, güzel birini hayal eder ve onu öperdim herhalde. Dorie mi? Dorie eski Black Sabbath ile beş para etmeyen Ronnie James Dio'lu yeni Black Sabbath arasındaki farkı bilirdi. Onu çok sevmemin nedenlerinden biri buydu. Uzun boyluydu, güzeldi ve gümbür gümbür çalan müzikleri dinlemekten korkmuyordu.

Orada çalıştığım hafta Yoğurt Sarayı'nda, Baskin Robbin'deki gibi otuz bir değil, otuz üç çeşni olduğunu öğrendim, diğer iki çeşninin ne olduğunu bilmiyordum ama süpermen dondurmasının vanilya ile kırmızı, sarı ve mavi gıda boyasından ibaret olduğunu öğrenmiştim. Çünkü bir işçi olarak sizi çalmaktan alıkoymak için hepsi bedavaydı ve akla gelebilecek en çılgın deneyleri yapıyordum, mesela ananas, çikolata, kiraz ve romlu *milkshake* ya da çöp bidonların yanında kafayı bulunca, iyi ki yaslanacak bir tezgâh var dedirten yedi kepçe İrish cream parfe. Ayrıca spor klübünde Jazz müziği eşliğinde egzersiz yaptıktan sonra yağ içermeyen yoğurt yemeye gelen kafayı vücutlarıyla bozmuş, streç mayolu, atkuyruklu, sırım gibi bir yığın boşanmış kadın geliyordu. Ondan da iyisi işin başında patron yoktu; çünkü adamcağıza MS teşhisi konmuştu ve oğlu Caffey; dükkânı Jessica D. gibi acemi yeniyetmelere teslim etmişti. Çok iyi bir iş olduğu için para tırtıklamak aklımın ucundan bile geçmiyordu, ya yakalanırsam ne bok yerim diye düşünmeden edemiyordum; çünkü bütün çocuklar gibi ben de bu işleri elime yüzüme bulaştıracağımı biliyordum.

İşin en kıyak tarafı cuma geceleri oluyordu. Cuma gecesi Yoğurt Sarayı'nda tek başıma çalıştığım ilk gece oldu. Jess partilere takılmak istiyordu, bir haftadır orada çalışıyordum, benim için sorun değildi. Arka tarafta işyerinin çift kasetçalarlı bir müzik seti vardı ve sanki Ed McMohan'ın yetenek yarışmasında ter döküyormuşum ya da sanki bir dinleyici topluluğu varmış gibi bütün gece Cheap Trick'in

"Surrender"ından sonra Mötley Crüe'nün "Too Young to Fall in Love" gibi birbiri ardına enfes şarkılar çalarak en güzel karışık rock'n'roll kasetini yapmaya çalıştım. Tam bir müşteriye bakarken yıldırım hızıyla müzik setinin olduğu odaya daldım ve daha birinci parça bitmeden bir sonrakini çalmaya başladım. Guns n' Roses'ın "Paradise City"sinin sonu Beatles'ın "Revolution"ının birleşti. O gece beni belki kimse fark etmemiştir; evli çiftler ve tek top dondurmalarını verir vermez yere düşüreceğinden adınız gibi emin olduğunuz burnu sümüklü veletleri; kalplerindeki boşluğu üç top *mocha fudge sundae* ile doldurmaya çalışan sarı eşofmanlı yalnız ev kadınları; hatta sevgilileriyle buluşan ve hesabı ödemek için yeterli parası var mı diye eli ayağına dolaşan diğer yeniyetmeler bile. Saat onda kapatırken Rolling Stones'un "Wild Horses"ı eşliğinde yerleri süpürüp paspasladım. Anlayacağınız bu benim cuma gecesi klasiğim olacaktı.

Ayrıca bu iş sayesinde uzun fanteziler kuracak zamanım oluyordu, mesela Yoğurt Sarayı'nın tezgâhındayken Dorie geliyor, müzik setinde KISS'in "Beth" şarkısı çalıyor, Dorie'nin saçları uçuşuyor, kotunun fermuarını indiriyor ve altın taç ortaya çıkıyor, arkaya gidip biraz sevişiyoruz, iyi miydi yoksa kötü müydü diye endişelenmedim; çünkü bunun bir düş olduğunu biliyordum. Anlayacağınız o sıralarda tek istediğim şey bir araba ya da bizim evden uzaklaşmak falan değil, sadece ve sadece Dorie'ydi. Ama arabanın yan tarafında bir örümcek vardı ve tamam, bunu daha önce de demiştin falan demeyin; çünkü fıstık gibi bir arabaydı harbiden.

Cumartesi geceleri birlikte çalışmak zorunda olduğum Tom adındaki çocuk sağlam pabuç değildi. Birlikte çalıştığımız ve hiç müşterinin gelmediği sıkıcı ilk cumartesi gecesi Tom bana baktı, sanki alıcı gözüyle süzüyor gibiydi ve "Kardeş" dedi, "sır saklayabilir misin?"

Orta boylu, orta yapıda, hafif sivilceli, sarı kafasında hep geriye çevirerek giydiği beysbol şapkasıyla Tom, sıradan bir tipe benziyordu. Benden bile soluk bir teni olmasına rağmen adeta getto tarzını andıran tuhaf bir konuşma şekli vardı. Pek kafası çalışan birine benzemiyordu. Yani, o kadar aptal ve açgözlü olmasa idare ederdi.

"Baksana, sır saklayabilir misin, aslanım?" diye sordu yeniden.

"Sanırım, evet" dedim.

"Dinle" dedi yazar kasayı göstererek, "ben bir düzen kurdum."

"Bir düzen mi?"

"Bir düzen" dedi başını sallayarak. "Mükemmel bir sistem."

"Sahi mi?"

"Dinle" dedi yeniden. "İnsanlar gelince ben kasayı çınlatmıyorum."

"Nasıl yani?"

"Yani, paralarını alıyorum işte, ücret neyse onu kesiyorum, sonra da parayı cebime indiriyorum."

"Neden bu haltı yiyorsun?"

"Ne demek neden?" dedi. "Para kazanmak için."

"Burada çalıştığın için para almıyor musun?"

"Evet ama bi boka yetmez o para. Fakirhaneye cebimde parayla gidiyorum bu sayede."

"Peki, öyle olsun; ama ben buradayken böyle bir şeye kalkışma. Bu işe ihtiyacım var."

"Ne yani benim ihtiyacım yok mu sanki?" diye sordu.

Bunu duyunca biraz güldüm galiba, sonra da döndüm ve tezgâhın önündeki camı silmeye devam ettim.

"Sana bir soru sordum" dedi Tom bana doğru yaklaşarak.

"Bana bir soru mu *sordun*?" dedim onu taklit ederek. "Sen nerelisin bakiyim?"

"Benim nereli olduğum seni ırgalamaz" diye homurdandı bana sert bakışlar fırlatarak. "Oak Lawn'danım."

"Oak Lawn ha?" diye karşılık verdim başımı sallayarak. "Sizin oralarda yaşayan siyahlar var mı?"

"Bak" dedi eliyle tuhaf mafyavari bir hareket yaparak, "biraz saygılı olsana bana. Benimle kimse böyle konuşamaz, anladın mı?"

"Özür dilerim" dedim, gülmemek için başımı çevirerek. "Sana düzeninde başarılar dilerim."

O gecenin tek müşterileri olan aynı mavi fulardan takmış olan ve sattığımız en küçük naneli dondurmadan isteyen iki yaşlı kadın gelince Tom kasanın düğmesine basmadan para isteyerek "düzen"ini onların üzerinde hayata geçirmeye çalıştı. Bu işe göz yummamaya kararlı olduğum için yanından ayrılmadım.

"Baksana Tom" dedim onların uzattığı adi bir buçuk doları almak üzereyken, "kasanın düğmesine basmayı unuttun."

Bana dönüp ters ters baktı ve göz kırptı, sonra da kadınlara dönüp, "Paralarını aldıktan sonra basacağım düğmeye" dedi.

"Baksana, Tom, düğmeye neden şimdi basmıyorsun?" diye sordum.

"Senin masaları silmen gerekmiyor muydu?" diye sordu elinde hâlâ onların bir doları ve iki çeyrekliğini tutarken.

"Hayır, sildim bile. Bırak ben yapayım" dedim, kasaya iki küçük külah girdim ve düğmeye bastım. Yazarkasa cızırdayıp bip diye öttü, paraları Tom'un elinden kapıp uygun bölmelere koydum.

"Ulan ibne sen öldün artık" dedi dudaklarını hareket ettirmeden. Bütün gece elinde bir bıçak ya da muştayla, bir sopa ya da hatta bir süpürgeyle bana saldırmasını bekledim ama hiçbir şey yapmadı. Dükkânı kapattık, temizliği bitirdik, tam o çıkacağı sırada, "Kusura bakma Tom. Ben enselenmek falan istemiyorum" dedim, kafasını salladı ve özel plakasında "BAY KURNAZ" yazan sarı renkli Cutlass Supreme marka arabasına doğru hınçla yürüdü.

Sabah vardiyası için dükkâna erken gelince işten atıldığımı öğrendim. Tom eve gidince patronun oğlu Caffey'i arayıp beni para çalarken yakaladığını söylemiş, bir de Caffey ile Jessica'nın oynaştıklarından haberi olduğunu çıtlatmış, işte böylece sonum gelmişti. Evden uzak kalma hayallerim, yan tarafında örümcek resmi olan minibüs hayallerim, Dorie'yi baştan çıkarma hayallerim, hepsi yok olup gitmişti.

Eğer Tom denen o çocuğun nerde yaşadığını bir öğrenirsem, yalan söylediği ve beni işten attırdığı için, bunun hesabını soracağıma Tanrı'ya yemin ettim.

Do
kuz

Seven-Eleven'ın otoparkında Dorie'yi yeniden öptüm. Sigara almaya çalışan Mike'ı bekliyorduk. Dorie üzerine AMCIK YE ve BENİ gibi yazılar çiziktirilmiş çöp konteynerinin yanında duruyordu. Işıklı 7-Eleven tabelası gecenin karanlığında ışıldıyordu ve uzun kahverengi bir *station wagon*un sürücü koltuğundaki bir anne çocuklarına bağırıp duruyordu, bir adam motoru hâlâ çalışan ve üzerinde Klima ve Isıtma yazan beyaz minibüsünün içinde oturmuş radyodan Buddy Holly'nin berbat oyuncak piyanosu eşliğinde çaldığı "Every Day" şarkısını dinliyordu. Dorie; 7-Eleven'ın kırmızı tuğla duvarına yaslanmıştı, üzerinde uçuk mavi kot ceketi, kot pantolonu ve üstünde *Evcil Hayvanlarınızı Kısırlaştırın* yazan bir tişört vardı. Kahverengimsi saçları dümdüz gibiydi, perçemleri kısa kirpik-

lerine kadar iniyordu ve beyaz bir taşla duvara adını kazımaya çalışıyor ama pek kıvıramıyordu. Portakal aromalı çubuklu dondurma yiyor ve Buddy Holly'ye şarkısında eşlik ediyordu. Onu son kez bir daha öptüğümdeki tadı; düş dondurması gibiydi.

On

O sıralar saçımın yanına çizgiler attırırsam çok havalı olacağıma karar vermiştim. Oklahoma Sooners takımından Brian "The Boz" Bosworth gibi. Hani saçınızın arkası uzun oluyor ve yanlarını havalı çizgiler bırakacak şekilde tıraş ettiriyorsunuz ya, işte öyle bir şey. Böyle bir şeyin tam bana göre olduğuna, bana özgü bir şey olacağına, bu sayede yeni biri olup çıkacağıma inanmaya başlamıştım: saçlarının yanları çizgiler şeklinde tıraşlanmış çocuk. Bosworth'ü aylar önce ağabeyim Tim gene televizyonda o homoerotik futbol maçlarından birini seyrederken görmüştüm, herifin saçı müthiş görünüyordu. Mike'tan saçımı öyle kesmesini istedim ama yanaşmadı. Hatta Osco Eczanesi'ne gittim ve yirmi papel bayılıp bir tıraş makinesi bile satın aldım. Saçımı kestirmek istiyordum ama bu-

nu yapacak hiçbir kimse bulamıyordum; Mrs. Madden'dan bile rica ettim, elli dolara yaparım dedi. Hep böyle olur zaten: iyi bir fikrin vardır ama insanlar bunu gerçekleştirmeni engellemek için ellerinden geleni yaparlar.

Mike'ın bodrum katı gibi: Bir fikir olarak kulağa hoş geliyordu ama şimdi hayatı boktan bir haldeydi. Hep o boktan pizzacıda çalışmak, kendi yiyeceğini satın almak zorundaydı, telefon edemiyordu, kız kardeşi Molly'i bir aydır görmemişti ve bütün bunlar yüzünden okulda durumu iyice bozulmuştu. Ders çalışmıyordu. Ev ödevlerini yapmıyordu, B'nin altında, C'nin üzerinde bir öğrenciyken başarısızlık yüzünden okuldan atılma tehlikesiyle karşı karşıya kalan bir tip olup çıkmıştı. Ne yapabileceğim bir şey vardı, ne de onu neşelendirebilmek için söyleyebileceğim bir şey. Çok ot içmeye başlamıştı; okuldan önce, okuldan sonra, hatta bazen ders aralarında. Son tarih sınavından da feci çakmıştı ve seksi Ms. Aiken dersten sonra kendisini gelip görmesini istemişti, neler olduğunu öğrenmek istiyordu ama bizimki kafasını sallayıp ayağa kalktı ve sınıftan çekip gitti. Anlayacağınız boktan bir durum.

Mike'ın bodrumundaydık, her zamanki gibi bunalımdaydı ve somurtup duruyordu ve içtiği otların bir faydası da olmuyordu; sonra Dorie çıkageldi, belki Mike'ı yataktan çıkarmayı başarır diye bütün gün onu arayıp gelmesini istemiştim. Okul kütüphanesinden aldığı biri Boston Canavarı, diğeri Amerikalı seri cinayet katilleri hakkında iki kitap getirmişti, *Ne iyi kız şu Dorie* dedim kendi kendime, bize Final Ödevi'nde yardım edecekti. Ama Mike çok boktan bir haldeydi, sürekli Black Sabbath'ın "Changes" şarkısını dinleyip duruyordu; çok yavan bir şarkıydı bu, içinde bir piyano vardı. *Ulan Black Sabbath şarkısında piyanonun ne işi var?* Ozzy değişiklikler yaşamak hakkında bir şeyler mırıldanıp duruyordu; Mike'ın bütün yaptığı yatağında yatmaktı ve uzun zamandan beri ilk kez odasına bir göz atmak fırsatım oldu: ot pipoları, esrar kabakları, ortalıkta açık bırakılmış porno dergiler. Dorie kafasını sallayıp, "Oğlum Mike, evini bok götürüyor, lan" dedi Mike yataktan başını kaldırdı ve "Biliyoruz herhalde" dedi.

"Dinle aslanım, bu proje ödevini yapmamız lazım" dedim.

"Umurundaydı sanki" dedi inleyerek. "Her şey boktan bir durumdayken."

"Ya Erin McDougal?" diye sordum. "Herhalde işler yolundadır?"

"Sokiyim" dedi içini çekerek. "Çok sürmez onu da elime yüzüme bulaştırırım."

"Bu durumdan sıyrılman lazım, dostum" dedim. "Hadi, alışveriş merkezine falan gidelim."

"Yalnız bırakın beni ya!" diye bağırdı kafasını yastıklarının altına gömerek. Çıplak ayağını çekiştirdim ama kımıldamadı bile.

"Boş ver" dedi Dorie üzgün bir sesle, "madem mutsuz olmak istiyor, bırak olsun. Benim zaten işe gitmem lazım."

Onunla merdivenlerden arka avluya kadar çıktım ve "Dorie, saçımı Brian Bosworth gibi kestirsem beni hâlâ sever misin?" diye sordum.

"Kim gibi?" dedi sigara yakarken.

"Hani saçlarının yanları çizgi halinde kesilmiş şu futbolcu var ya? Yani desen gibi."

"Bence aptalca görünecek" dedi kafasını sallayarak. "Saçını bu haliyle seviyorum. Böyle güzel" dedi ve saçımı sıvazladı.

"Evet, haklısın galiba" dedim. "Saçma bir fikirdi işte."

"Bana bir öpücük ver bakalım. Gitmem lazım" dedi saatine bakarak. Beyazımsı bir ruj çıkarıp dudaklarını yeniden boyadı.

"Gitmek zorunda mısın?" diye sordum.

"Evet, biri gelip beni alacak."

"Tamam." Uzanıp onu olanca gücümle öptüm, dilimi ağzına sokup çıkardım, ellerini sıkarken kikirdedi ve yanağıma okkalı bir öpücük kondurdu. Onunla Mikelar'ın evinin ön bahçesine kadar yürüdüm, o anda yanımıza son model siyah bir Firebird yanaştı ve motoru rölantide beklemeye başladı. Direksiyondaki herif aynalı gözlüğü ve saç bandı olan, kabarık bıyıklı sik kafalının tekiydi. İki kere klaksona bastı, stadyumlardaki rock konserlerindekilere benzeyen hoparlörlerden yükselen Winger ya da benzeri boktan grubun sesini kıstı. Dorie'nin yanında durdum, ağzım açık kalmıştı.

"Beni ararsın" deyip arabanın içinde kayboldu. Tekerleklerin lastiğini yakarak uzaklaştılar ve hemen kafamda basit hesaplamalar yapmaya başladım:

Saçım Dorie'nin söylediğinin aksine havalı falan değildi. Kendime ait bir imajım yoktu.

Artık işim de yoktu, bu ise elime para geçmeyeceği anlamına geliyordu.

Ama en azından Dorie'yi bir yerlere götürebilirdim, Bennigan's'da ucuz bir şeyler ısmarlayabilir ve otobüsle Mike'ın evine gidip onun esip gürlemesini dinleyerek romantik ve büyüleyici bir akşam geçirebilirdik.

Böyle giderse eğer, bir yerlerden para bulamazsam onunla işi pişirmemin imkânı yoktu ve durum da pek parlak değildi.

Ta ki

Ta ki

Ta ki bir öğle sonu Dungeons and Dragons oyunu oynarken vuku bulan bazı olaylar her şeyi değiştirene kadar.

On Bir

Neyse, cumartesi öğleden sonra Mike'ın tanıdığı birkaç inek tip, kafayı yemiş bir avuç angut, durup dururken onu aradı ve ondan biraz mal almak istediklerini söyledi. Bulunmaz bir fırsattı bu; çünkü beş altı kişiydiler ve her biri biraz satın almak istiyordu. Neden? Bilmiyorum, hepsi sıkı çocuklar olduklarını kanıtlamak falan istiyordu belki de. Asıl inek bizim liseden tanıdığım Mike'la ilkokula giden ve galiba ortaokuldayken onunla birkaç kez Dungeons and Dragons oynayan Peter Tracy adlı çocuktu ama yıllardır görüşmemişlerdi. Neyse, çocuk, "Bu gece getirebilir misin? Çok önemli" diye sorunca Mike, "Tamamdır" deyip hemen telefonu kapatmıştı.

Onlara sadece azıcık, yalnızca birazcık çakırkeyif olmalarına yetecek kadar cigaralık verecek, gerisini kulağı kesik keşlerin sıkça baş-

vurduğu bir numaradaki gibi farekulağıyla harmanlayacaktık. Bu sayede Mike zulasındaki malın çok az bir kısmını satıp beş misli para kazanacaktı. Basit, dâhiyane ve kolaydı. Otobüse atlayıp Oak Land'e vardık, 111'inci Sokak'ta indik, bir sıra apartmanı geçip bir çıkmaz sokağa vardık. İnek Peter'in tarif ettiği gibi evin arkasına dolandık ve arka kapıyı iki kez tıklattık. Çocuğun tam June Cleaver'a benzeyen, kısa kahverengi saçlı, mavi elbiseli, beyaz önlüklü ve bulaşık yıkamaktan pembeleşmiş elleri olan annesi kapıyı açtı, gülerek, "Aa, merhaba çocuklar" dedi sevinçle. "Girin, girin."

"Teşekkürler" dedi Mike saçlarını düzelterek.

"Epeydir uğramıyorsun Michael. Annenle baban nasıllar?"

"Çok iyiler" dedi. Ayaklarımızı silmemizi isteyen Mrs. Tracy'ye kafa sallayıp gülerek arka taraftaki mutfaktan geçtik. Onun iyi kadınlardan olduğunu hemen anlardınız. Yani mükemmel bir şekilde kısa kesilmiş saçları vardı, mavi-beyaz fırfırlı bir önlük giymişti ve elinde sabunlu bir paspas tutuyordu. Mike'la özür dileyerek paspasın üzerinde ayaklarımızı sildik, "Çocuklar ön taraftaki odada, oyun oynuyorlar" dedi.

"Harika" dedi Mike gözlerini döndürerek.

"Paltolarınızı asmak ister miydiniz?" diye sordu Mrs. Tracy.

"Yok, biz kısa bir süreliğine uğramıştık" dedi Mike.

"Aa, olmaz öyle şey" dedi ve paltolarımızı çıkarttı. Mutfağa dönüp bir baktım, tezgâhların üstü çok temizdi, bal dök yala. Çocukların paltoları muntazam bir şekilde arka kapıya asılmıştı. Mrs. Tracy'nin mavi keten ceketi, kırmızı el çantası, hepsi yukarıdan aşağıya doğru sıralanmış kancalara asılıydı. Anlayacağınız, bu evdeki her şey kitap gibiydi; bir de tam çıfıt çarşısını andıran Mike'ın evini ve lavabosunda haftalardır duran çürümüş marulu düşündüm, sonra kimse evde yemek istemediği için hiç kullanılmayan bizim evdeki mutfak geldi aklıma. Holde yürürken Peter Tracy'nin aptal bebeklik fotoğraflarını gördük. Çocuk olduğu için düzinelercesini hem de! Resimlere bakınca onun ineğin teki olup çıkacağını hemencecik anlardınız: Vücudunun sekiz katı büyüklüğünde azman bir kafası vardı ve fotoğraf makinesine duygusuz gözlerle bakarken yüzünden huysuz ve küstah bir ifade okunuyordu. Koridordan geçtik ve beş altı tane katıksız ahma-

ğın çocuklar gibi oyun oynadığı ön taraftaki odaya girdik. Gerzekler birbirlerine bağrışarak on iki yüzlü bir zarı atıyorlardı, doğrusu, bana birbirlerinin beynini düzüyorlarmış gibi geldi.

"Benim elfim Şeytani Ork'a saldırıyor!" diye anırarak zarını attı kızıl saçlı bir hilkat garibesi.

"Benim haydutum da kavgaya katılıyor!" diye elini ahşap mutfak masasına indirerek haykırdı hımbıl olanı. *Aman tanrım*, diye geçirdim içimden, *bu çocuklar benim hayatım boyunca hiç olmadığım kadar muhallebi çocuğu be.*

Peter Tracy masanın başında duruyordu ve üstünde kafasını örten, pelerinimsi siyah bir şey vardı. Evet, evet, yanlış duymadınız, siyah bir pelerin. Zindan Kumandanı rolündeydi, yani bu akla zarar oyunu idare eden hödük oydu.

"Aa; ama bu bir tuzak" dedi Peter yılan gibi bir gülümsemeyle. "Çünkü bu Ork aslında bir Ork falan değil, şekil değiştiren bir ifrit!"

Bütün inekler soluğunu tuttu, heyecandan ne halt edeceklerini bilemez durumdaydılar, derken tombalak ve terden sırılsıklam bir çocuk ineklere özgü çok çarpıcı bir tonlamayla, "Benim sihirbazım bir kılık değiştirme büyüsü yapıyor! Bu şekil değiştiren ifrit ne kadar yaman bir düşmanmış görelim bakalım!" diyerek atıldı.

"Oo, Beyler" dedi Peter bakışlarını bize yöneltip kafasını sallayarak. "Anlaşılan konuklarımız var."

"Bu uğursuz yabancılar da kim?" diye sordu şişko çocuk, yine o inek konuşmasıyla.

"Belki de iyi niyetli yolculardır!" diye bağırdı kızıl saçlı çocuk.

"Şekil değiştiren ifritler olmasınlar?" diye karşılık verdi şişko.

"Evet, her neyse" dedi Mike biraz tepesi atarak. "Size mal getirdik, tamam mı?"

"A, evet. Ama belki önce karakterini uyandırmak istersin, ha Ranger Gaston? Bir iki el Ork haklamaya var mısın?" diye sordu Mike'a Peter, masaya boş bir iskemle çekerek.

"Sağ ol, istemez" dedi. "Gideceğimiz yerler var."

"Ee" diye sordu Peter fısıldayarak, "getirdin mi? Hepsini?"

"Evet" dedi Mike. "Ama bunun hepsini ne yapacaksınız?"

"Şey, hepimiz denemek istiyoruz" dedi Peter.

"Aslında bu işin genellikle ne kadar sürdüğü konusunda bir tartışmaya girdik. Belki sen biliyorsundur?" dedi kocaman gözlüğü olan bir başka çocuk ellerini kaldırarak.

"Ne kadar zaman alır? Kafayı bulmak yani? Öyle mi?" dedi Mike kafasını sallayarak ve önündeki kahverengi beslenme çantasına bakarak. "Bu hepinize yeter sanırım."

"Çok iyi ya" dedi koca gözlüklü inek elini aşağıya indirerek.

"Parayı hanginize veriyorum?" diye sordu Peter ve masanın ortasında duran ve bir hazine sandığına benzeyen büyük bir kutuyu açtı.

"Ee, bana, sanırım" dedi Mike. Peter ayağa kalkıp elli doları, çocuk başına on dolar, saydı ve Mike'ın avucuna koydu.

"Böylece, sevgili Ranger, sizinle işimiz tamamlanmış oldu" dedi Peter ve kafasındaki kapşonu düzeltti. İçinde azıcık marihuana bulunan ve gerisi farekulağı olan kahverengi paketi hazine sandığına attı ve küçük sarı bir anahtarla kutuyu kilitledi. "Haydi, şimdi bunu kutlayalım!" diye bağırdı Peter ellerini ortaçağdaki bir hancı gibi birbirine vurarak. "Anne!" diyerek diğer odaya seslendi. "Kadehlerimiz lütfen!"

Çok geçmeden Mrs. Tracy; üzerinde promosyon *Star Wars* bardakları olan gümüş bir tepsiyle geldi. O bardaklardan bende de vardı, sanırım Burger King'den almıştım. Emin değildim. Her ineğin bardağı özeldi anlaşılan ve her birinin içinde farklı bir içecek vardı: şişko çocuk için Darth Vader bardağında süt, kızıl saçlı çocuk için Prenses Leila bardağında portakal suyu. Peter uzanıp bardağını aldı ve "Ve eski dost Chewbacca, galiba benimki de sensin" dedi.

İnekler hep bir ağızdan "Excelsior!" diye bağırarak bardaklarını havaya kaldırdılar birbirlerini selamladılar ve bardaklarını tokuşturdular.

"Kusura bakmayın, çocuklar, geleceğinizi bilmiyordum; yoksa size de bir şeyler getirirdim. Michael, yukarıda, üstünde ismin yazılı olan bir *Empire Strikes Back* bardağı olacaktı."

"Yok, teşekkür ederim, Mrs. Tracy" dedi Mike. "Ama izninizle tuvaletinizi kullanabilir miyim?"

"Ah, tabii ki, Michael. Nerede olduğunu hatırlıyorsun değil mi tatlım?"

"Evet, efendim" dedi, ayağa kalkıp koridorda gözden kayboldu.

Orada durup masadaki ineklere baktım ve kıl payı onlardan biri olup çıkmaktan kurtulduğumu düşündüm: tuhaf, uyumsuz ve ebediyen bakir. Dahası bu çocukların gülünç, saçma bir halleri vardı, yaptıkları şeyin homo bir şey olduğunu bildikleri halde sanki umursamıyorlarmış gibiydiler. Mesela Peter Tracy'nin başında Druit rahiplerininkine benzeyen bir cüppe vardı ve bundan gocunmuyordu. Nasıl desem, yani, başkalarının ne düşündüğünü siklemiyor gibiydiler. Birbirlerini sahipleniyorlardı; kendilerini küçük kuralları, konuşma biçimi falan olan bir grup gibi görüyorlardı. Bu da bir anlamda çok klas bir şeydi. Mike'ın oturduğu yere bir sandalye çekip oturdum, koca gözlüklü çocuk bana doğru eğilip, "RPG oynuyor musun?" diye sordu.

"Ha? O ne demek?" dedim.

"Rol Yapma Oyunları var ya? Onlardan oynuyor musun?"

"Pek değil" dedim.

"Çok fena" dedi, bana acıyormuş gibi; nefesi hâlâ sıcaktı ve süt kokuyordu. "Bu insanlarla tanışmak için benzersiz bir yöntemdir" dedi.

"Eminim öyledir" dedim.

"Bruce geçen hafta arkadaşını getirmişti." Gözlüklü çocuk parmağıyla masanın kenarında duran uzun boylu, sessiz çocuğu gösterdi, çocuk bana bakıp başını salladı.

"Kız arkadaşlarınız var mı sizin?" diye sordum.

"Şey, yalnızca Bruce'un var. Ama, şey, büyülü malzemeler de... bunun için zaten."

"Neymiş o malzemeler?"

"Uyuşturucular" dedi çocuk, masanın ortasında duran kutuya bakarak. "Bu gece Bay ve Bayan Tracy bir düğüne gidiyor. Biz de burada *parti* yapacağız" dedi iğneliyormuşçasına, sanki ben parti sözünü ömrüm boyunca hiç duymamışım gibi.

"İyi şanslar size" dedim.

"Seni de davet ederdim ama kız-erkek sayısı oranını bozmak istemem. Her şey mükemmel bir şekilde ayarlandı çünkü."

"Haklısın" dedim. Başımı kaldırıp baktım, Mike salondan yıldırım hızıyla geliyor, bir yandan da bana el sallıyordu.

"Tamam, gidelim" dedi bana delirmiş gibi göz kırparak.

"Tamam, sakinleş" dedim.

"Hayır, hemen tüymemiz lazım. Bu gece yapacak işlerim var, biliyorsun."

"Rahatla biraz" dedim.

Mike beni tişörtümün arkasından tuttu ve koridor boyunca arka kapıya kadar itekledi. "Tamam, sakin ol, gidiyoruz işte." Ceketini aldı, sonra da benimkini tutup bana fırlattı, kapıyı açtı, tencere türünden bir şeyi ovalayan Mrs. Tracy'e el salladı ve "Görüşmek üzere Mrs. Tracy" gibisinden bir şeyler geveledi ve beni arka verandanın merdivenlerinden itekledi.

"Ne var ya? Ne oluyor?" diye sordum. "Bu çocuklar o kadar da fena değildi" dedim. Mike ceketimin yakasından tutup caddenin ortalarına kadar beni iteklemeye devam etti. Durdu, gülmeye başladı, soluğunu tutup tişörtünün önünü kaldırdı. Donuyla pantolonunu arasında, kadın cüzdanı gibi bir şey, kırmızı vinileks bir el çantası duruyordu.

"Aslanım, Peter'in annesinin cüzdanını mı yürüttün?" diye sordum.

Başını salladı, birazcık öksürdü sonra da göz kırptı.

"Arka kapının yanında duruyordu. Tuvalete giderken gördüm."

"Ne kadar var içinde?" diye sordum. Cüzdanın kopçasını açıp içine baktı ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Yüz papel falan var galiba. Artı elli."

"Köşe olduk desene" dedim.

"Yani ben oldum" dedi.

"Siktir."

"Şaka, şaka."

"O parayla ne yapacaksın?" diye sordum. Bana baktı, burnunu sildi ve "Alışveriş merkezine gidelim. Bir fikrim var" dedi.

Evet, 150 dolarımız vardı ve bütün pazar öğleden sonrası bizimdi. Mike, Erin McDougal'a aslında içinde iki tane bulunan kolyelerden, yani gümüşten bir kalp şeklinde olan ve yarısını erkeğin, yarısını da kızın aldığı kolyelerden bir tane aldı, isimlerini falan yazdırdı ve bu bize tam altmış papele patladı. İsim yazdırma işi ekstradan yirmi beş papeldi, yani toplam seksen beş papel koduumun aptal hediyesine gitti, kolyeye yazılan da matah bir şey olsa bari: "Mike ve Erin,

Çok Seksi 1991." Bence hiçbir anlamı olmayan boktan bir şey ama gel de anlat; çaresiz, ben de çenemi kapattım.

Çılgın, salakça, boktan incik boncuk, tokalar, güneş gözlüğü ve diğer ucuz kız ıvır zıvırları satan "Kanarya ve Fil" adlı dükkâna girdim, hatta bir ara bu dükkânda kulağımı deldirtmeye karar vermiş ancak tırsıp vazgeçmiştim.

"Oradan ne alacaksın ki? O dükkânda plastik bileziklerden başka bir halt yok" dedi.

"Bunu" dedim. "Ona bunu alacağım." Mağazanın köşesinde oyuncak hayvanlar, ayılar, köpek yavruları, tavşanlar, kedi ve kaplan yavruları ve benzeri bir sürü şey vardı. Ayrıca, bonibonlar, bilezikler, bir sürü başka incik boncuk yığılıydı ve bunları süper dayanıklı bir balonun içine koydurabiliyordunuz, yani hediye olarak; mesela bir oyuncak, bonibon falan ama bir balonun içinde. Bu bence süper bir fikirdi.

"Dostum, kıza bir balon mu alacaksın?" diye sordu Mike.

"Bir balonun içinde bir oyuncak."

"Altmış papele mi?" diye sordu Mike.

"En az bir ay falan dayanır."

"Dostum, bu duyduğum en saçma şey."

"Hayır, dostum" dedim. "Saçma olan bir şey varsa o da daha üç haftadır çıktığın bir kıza üzerine isimlerini yazdırdığın gümüş bir kolye hediye etmektir."

"Ama çok süper bir şey" dedi.

"Hayır, adamım, değil. O hediye kızı feci ürkütecek."

"Onu nasıl ürkütecekmiş?" diye sordu.

"Çünkü bu ona evlilik teklif etmek gibi bir şey. Benimki ise, eğlenceli, tamam mı? Matrak bir şey."

"Kesinlikle öyle, dostum" dedi.

"Tezgâhtar Hanım, şey" diye seslendim tezgâhın gerisinde sıkılıyormuş gibi duran on beş yaşlarındaki aşırı makyajlı sarışın kıza. "Balon içinde bir oyuncak istiyorum. Bu konuda yardımcı olabilir misiniz bana?"

Kız sakızını patlatıp, başını salladı.

"Hangi hayvan?" diye sordu.

"Bilmem. Hangi hayvan Mike?" diye sordum.

"Köpek olmasın. Küçükken köpeği bir arabanın altında kalmıştı ve çok fena olmuştu."

"Tamam, köpek olmasın" dedim. "Peki, ya... ya bir ayıcığa ne dersin?" dedim.

Tezgâhın ardında duran kız gözlerini yuvarladı. "Herkes ondan alıyor" dedi beyaz bir ayıcığı kavrayarak.

"Pekâlâ, tamam, bir kaplana ne dersin?"

"Kaplan mı?" diye sordu Mike.

"Evet, ona bir kaplan alacağım. Bir balonun içinde. Sen kıza parasını öde" dedim Mike'a. Kafasını salladı ve ganimetimizin geri kalanını çıkarmak için elini cebine daldırdı.

"Neden lanet olası bir kaplan?" diye sordu.

"Bilmiyorum" dedim. "Kaplanları severim. Ne matrak değil mi? Eğlenceli yani?" diye sordum ağzıyla kocaman kırmızı bir balonu şişirmekte olan kıza. Bana doğru yan dönüp üzgün bir edayla kafasını salladı.

"Ben olsam asla reddetmem" dedi. "Tanrı'dan dileğim birinin durup dururken bana böyle bir şey almasıdır. İyi bir adamla çıkıp çıkmadığını bu sayede anlarsın. Böyle şeyleri karşılık beklemeden ancak onlar yapar" dedi, Sırıtarak Mike'ı dürtükledim.

İnanmayacaksınız belki ama üzerine "Mike ve Erin, Çok Seksi 1991" sözleri işlenmiş kolye tam bir sihir etkisi yarattı. Erin McDougal, öldü bayıldı bu hediyeye. Mike'ın kucağına atladı ve kolyeyi takması için yardım etmesini istedi, o da Mike'ın kolyeyi takmasına yardım etti, sonra ikisi de Mike'ın kanepesinde güreşip öpüşmeye başladılar. Erin McDougal kikirdiyor, "Çok güzel, çok güzel" deyip duruyordu.

Evet, sıra bendeydi, elimi kâğıt torbaya daldırdım ve Dorie'ye gözlerini kapatmasını söyledim, o da kapattı ama gizlice bakmaya başlayınca durdum, o da iç geçirip yüzünü kanepeye çevirdi, hemen kocaman kırmızı balonu çıkardım ve Mike'a göz kırptım. Ümitsiz bir ifadeyle kafasını sallayıp duruyordu. Erin McDougal ise bana deliymişim gibi bakıyordu, kim bilir belki de *Tanrı aşkına bu da ne böyle?* diye

düşünüyordu ama umurumda değildi; çünkü matrak bir şey olduğunu biliyordum. Tuhaf ve salakça bir şey olduğunu biliyordum ve umursamıyordum. Bu bendim ve galiba bu kızı çok seviyordum ve onunla doğal olmak, kendim gibi takılmak istiyordum. Neyse, nihayet kocaman kırmızı balonu onun yanına koydum ve "Tamam" dedim, gözlerini açtı ve önce balona sonra bana baktı, sonra tekrar balona.

"Bir kaplan" dedim. "Bir balonun içinde."

Dorie balona tekrar bakıp gülümsedi, o anda numaradan böyle yapıp yapmadığını bilmiyorum ama eğilip beni yanağımdan öptü ve "Kaplanları çok severim" dedi.

"Sahi mi?" dedim.

"Evet" dedi. "Yani, koleksiyonunu falan yapmıyorum ama çok severim."

"Ben de" dedim ve onu tekrar öptüm. "Aptalca bir şey değil ya?"

"Hayır, gerçekten çok hoşuma gitti. Komik" dedi. "Şey, senin gibi."

"Yani, takı kullanmadığını biliyordum, ben de bu yüzden..." dedim. "Yani 'Sevgili olalım' falan diyerek işi ciddiye bindirmek istemedim yani."

"Çok hoşuma gitti, gerçekten" dedi ve kollarını boynuma attı.

"İyi öyleyse" dedim. Kanepeye uzandık, içinde kaplan olan balon Dorie'nin kucağındaydı.

"Baksana" dedi.

"Evet?"

"Bir sırrım var."

"Sahi mi?"

"Sahi ya." Bana iyice sokuldu ve dudaklarını kulağıma dayadı ve hayatımı geri dönülmez bir şekilde değiştiren sözleri fısıldadı. "Bizim evde kimse yok."

"Gerçekten mi?" dedim, doğrulup gülümsedim.

"Gerçekten" dedi ve göz kırptı.

"Yani?"

"Yani, bizim evde kimse yok" dedi yeniden; kalktık ve el ele tutuşarak koşmaya başladık.

On İki

Daha önce bırakın Dorie'nin odasını, Dorie'nin evine bile gitmemiştim. Bir keresinde ön verandaya kadar gitmiştim, o kadar. Dorie'nin odası bembeyazdı, halı kırmızıydı ve çok temizdi, duvarda David Bowie'nin kadın kılığında bir posteri asılıydı ve beni şaşırtan şey, tek kişilik dar yatağında kalp şeklinde bir yastık vardı.

"Evet?" dedi, biraz gergindi. "İşte bu. Burası benim odam. Nasıl buldun?"

"Güzelmiş" dedim.

"Hı-hı."

"Gerçekten güzel."

"Evet?" dedi ellerini çırpar gibi yaparak.

"Evet" dedim ve yiyişmeye başladık, ikimiz birlikte yatağa yuvarlandık. Dorie kaşla göz arasında kahverengi gömleğinin düğmelerini çözmüş, benim kazağımı çıkarmış, parlak siyah botlarını yere fırlatmış, kot pantolonumun kopçasını çıkarmış, çoraplarını ayağından çıkarıp fırlatmıştı. Saçları yüzüme değiyordu, ağzı çenemdeydi, kahverengi saten sutyenini çıkarmıştı, pantolonumu dizlerime kadar indirmişti, elleriyle tişörtümü ucundan kavramış yukarı doğru sıyırmaya başlamıştı. Beyaz pamuklu donunu havada sallayıp gülerek yere fırlatırken ikimiz de hemen bej yorganın altına daldık. Tenini hissedebiliyordum, o kadar yumuşaktı ve öyle güzel bir kokusu vardı ki, teni diken diken olmuştu nedense, ben de münasebetsizce donumu çıkarıp yatağın kenarına attım, ayağa kalktım ve Mike'ın bana verdiği prezervatif paketini hatırlayarak pantolonumun arka ceplerini aramaya başladım.

Kesme:

Mike Osco Eczanesi'nin otoparkında, sırtını atlıkarıncaya dayayıp bir sigara yakmıştı, elini arka cebine daldırıp cüzdanını aradı, cüzdanın içinden, jelâtin kaplı bir prezervatif çıkardı ve "Bu işlerde gözünü dört açman lazım. Sonradan bir çocuğun olduğunu öğrenmek istemezsin herhalde?" dedi.

"Haklısın" dedim.

"Bu yüzden birkaç haftada bir falan değiştirmen gerekir" dedi. "Yoksa başına gelecekleri biliyorsun."

"Yoksa başıma gelecekleri biliyorum."

"Al bakalım" dedi.

Kesme:

Mike bodrumunda, üzerinde atlet ve don, kanepeye kurulmuş, coyint sarıyor ve arada bir göz ucuyla paravanla ayrılmış küçük odasına bakıyor, kafasını sallayıp gülümsüyor. "O balonu senden almam gerekecek" diyor ve göz kırpıyor; çünkü Erin McDougal yatak odasında onu bekliyor, ben de onu cüzdanımdan çıkarıp gülümseyerek geri veriyorum.

Kesme:

Mike Osco Eczanesi'nden deli gibi koşarak çıkıyor, koşarken elimi kavrıyor, olanca hızla otoparkı kat ediyoruz, demiryolu raylarını

geçip, çitten atlıyoruz ve mezarlığa giriyoruz, koşmaktan soluk soluğa kalıyorum, yüreğim sanki yerinden fırlayacak gibi. Mike kot ceketinin cebini karıştırıp yeni bir prezervatif kutusu çıkarıyor, paketi yırtarak açıyor, birkaç tanesini bana veriyor ve "Tırtıklı" diyor soluk soluğa, "onun da zevk alması için, anlarsın ya?"

"Evet" diyorum, iki büklüm halde nefes almaya çabalarken.

"Bu" diyor avucuma jelâtinli yuvarlaklardan birini koyarken. "Bu sana şans getirecek."

Kesme:

Bugüne kadar tanıştığım bütün kızların okul yıllığındaki resimleri, hayal ettiğim ya da baktığım, Mike'ın benimle tanıştırdığı kızlar, Gretchen gibi âşık olduğuma adım gibi emin olduğum kızlar, hiç muhabbet etmediğim kızlar, alışveriş merkezindeki Spencer Hediyelik'te çalışan kız mesela, hepsi de imkânsız, ulaşılmaz gelen kızlar, kızlar, kızlar.

Geri Dönüş:

Dönüp hâlâ gülerek ayağıyla nevresimlere vurup onları havalandıran ve yaprak misali aşağıya düşmesini seyreden Dorie'ye baktım, "Acele et, üşüdüm" diye söylendi. Jelâtini açtım, örtünün altına girip, "Bana ne yapacağım konusunda yardımcı olmalısın, tamam mı?" dedim.

"I-ıh" dedi gözlerini devirerek.

"Şey, ilk kez yapıyorum, anlarsın ya."

"I-ıh" dedi yine gözlerini devirerek.

On Üç

Bodrumda Dorie, Mike ve ben ruh çağırıp onunla konuşacaktık. Gel gör ki Mike bunun saçma bir şey olduğunu söyledi ve hevesi olmadığından Erin McDougal'ın yanına yollandı. Bu yüzden masanın başında yalnızca ben ve Dorie kaldık. Ellerimizle küçük beyaz renkli plastik oka dokunuyor, üzerinde harfler ve yazılar bulunan tahtanın üstünde hareket ettiriyorduk, ikimiz de kikirdeyip gülüyorduk. "Daha önce hiç bir ruhla bağlantıya geçebildin mi?" diye sordum; çünkü bu onun ruh çağırma tahtasıydı. "Evet, ortaokulda ben ve Jenny Elwood hep ruh çağırırdık" dedi. "Peki, oku kendinizin hareket ettirmediğinden emin misiniz?" diye sorunca, "I-ıh, hayır" dedi. Kendisi bir yerde durana kadar, sanki bir şeye takılmış gibi olana kadar oku oraya buraya hareket ettirmeye devam ettik ve

oku ittiren Dorie miydi yoksa başka bir şey mi kestiremedim. Sonra Dorie, "Bizimle bağlantı kurmaya çalışan bir ruh musun?" diye sordu ve ok "evet"e gitti; sonra, "İyi bir ruh musun yoksa kötü mü?" diye sordu, ok "E-Y-İ" harflerini gösterdi. Dorie, "Küçük bir çocuk falan olmasın? Kelimeleri yanlış yazıyor, baksana" dedi; ben, "Belki de" dedim. Dorie, "Küçük bir çocuk musun sen?" diye sordu, ok "hayır"a gitti. Dorie, "Nasıl öldün?" diye sordu, ok "H-A-S-T-A" harflerini göstermeye başladı. Dorie ile birbirimize baktık, şaşırmıştık; ben oku pek itmemeye çalıştım ama ok yine de hareket ediyordu. "Dorie beni gerçekten, harbi seviyor mu?" diye sordum. Dorie bana bakıp gülümsedi, bu soruyu sorduğum için şaşırmış gibiydi sanırım, neyse, ok yavaşça "evet"e doğru kaydı.

On Dört

Ders başlamadan önce dolabımın önüne çömelmiş içeriye tıkıştırdığım ıvır zıvırın arasında din bilgisi ve kimya defterlerini arıyordum. Biraz dalgındım, varsa yoksa Dorie'yi düşünüyordum; saçlarını, ellerini, yüzünü ve onun hep söylediği David Bowie şarkısını, "Changes"i mırıldanıyordum. Sözlerini "Cha-cha-cha-changes, turn around and face the..." dediği yer dışında bilmiyordum; dolayısıyla şarkının devamında Bowie'nin ne söylediğini bilmiyordum. Bu yüzden "Turn and face the day" diye uydurmuştum çünkü koduumun ders günü başlıyordu yine. Sonradan öğrendim sözleri, meğer "Turn around and face the strange"*miş. Hoş, eğer bu sözle-

* Bowie şarkısının sözleri: "De-de-de-değişiklikler, Dönüp yüzleş tuhaflıklarla." Brian sözlerin ikinci kısmını "Dönüp yüzleş günle" şeklinde uyduruyor. (ç.n.)

ri bilseydim bu da uyardı bana. Dizlerimin üstündeydim, ev ödevlerinden, defterlerden, çaktığım sınav kâğıtlarından, bloknottan koparıp üzerine sevdiğim grup isimlerini yazdığım yapraklardan oluşan yığını karıştırıp duruyor, bir yandan da siyah kravatımı bağlamaya çalışıyordum. Tam o anda John McDunnah ilişti gözüme, o köşeli, iri, sarışın suratı ve tuhaf herkülvari vücudu koridorun diğer ucundan yavaşça belirip bana doğru yaklaşmaya başladı. Daha ne olduğunu anlayamadan yumurtanın aktığını hissettim. O anda ne olduğunu anladım; daha önce başıma gelenlerin aynısı: Yumurta kabuğunun kafama çarparken verdiği o acayip sızı, o berbat kokan, yapışkan sıvının ensemden aşağı doğru süzülmesi, beyaz gömleğimle pantolonumun üzerine akan sarımsı damlalar, saçımda giderek katılaşan cılk beyazlık. Yanımdan uzaklaşırken dik dik gözlerine baktım. İki arkadaşına selam verirken yine o sırtlansı gülüş vardı yüzünde. Bir anda her şey yerli yerine oturuverdi. İlkinde olanlar kaza değildi, yok, kaza değildi. Beni seçmişti ya da en azından kim olduğumu veya neye benzediğimi biliyordu. Herhalde onun için kolay bir hedeftim, bir kız ya da ödlek ya da karşılık vermeyeceğini bildiği bir tip. Bunu fark etmek, ah, işte en can yakan tarafı buydu.

On Beş

Dorie'nin odasında, onun yatağında yatmış kitap okuyordum. Bir hastanede, hasta kabulünde çalışan annesi, hâlâ işteydi, Ben de, Dorie de ayakkabılarımızı çıkarmıştık. Ben tarih dersi projesi olarak hazırlayacağım seri cinayet katilleri hakkındaki ödev için saçma bir kitap okuyordum, Dorie ayağını bacağıma sürtmeye başladı, ben duymazdan geldim, ti-

Pee Wee Gaskins: çocukken bir karnavalda bir kobranın bir fareyi diri diri yiyişini izlemişti. Daha sonra yazdığı itiraflarında ilk kez bu olayla şiddetin cazibesine kapıldığını yazmıştır. Daha sonradan Amerika'nın en acımasız katili olarak ünlenen Pee Wee hayatının büyük bir kısmını hapishanede geçirmiştir. Pee Wee bir tutukluyu öldürmekten girdiği ha-

şörtünü çıkardı ve ensemi öpmeye başladı. Okumaya devam ettim, bu defa inlemeye başladı, basbayağı benimle yiyişiyordu. Pantolonumun düğmelerini açtı, ben okumaya devam ediyordum. Sonra elini pantolonumun üzerine koydu, parmakları kasıklarımda, donumun içindeydi, Heyecanlanmaya başladım, ne yapacağımı bilmediğimden okumaya devam ettim, derken elinin orayı kavradığını hissettim. Dorie, "Hadi Romeo, annem her an eve gelebilir!" dedi, yatağının altından bir prezervatif çıkardı ve yapmaya başladık ve birden seri cinayet katili kitabı güm diye yataktan yere düştü. Ödümüz kopmuştu. Yataktan nasıl fırladım hatırlamıyorum. Sonra düşen şeyin kitap olduğunu anladık ve ikimiz de gülmeye başladık. Orada olmak o kadar güzel bir duyguydu ki bunu ona söylemeden edemedim, derken tekrar sevişmeye koyulduk.

pishaneden 1969'da salıverilince daha önce görülmemiş bir hızla cinayetler işlemeye başlamıştır. Pee Wee "kıyı şeridi cinayetleri" yani arabasıyla Amerika'nın karayollarında giderken karşısına çıkan ve zevk olsun diye öldürdüğü kurbanlarla, belirli sebeplerden dolayı öldürdüğü kurbanları yani "ciddi cinayetler"i arasına bariz bir ayrım koyuyordu. Kurbanlarının cesetleri "kendini hiçbir yere ait" olmadığı duygusunu bastırmak için birkaç haftada bir gittiği Pasifik kıyısındaki karayollarında bulunuyordu genellikle.

On Altı

Sonunda Mrs. Madden'a yakayı ele verdik. Zaten yakalanmamız an meselesiydi. Mike'la posta kutularını darmaduman eden, basınca dayalı kimyasal bir patlayıcı geliştirmiştik. Sonumuzu getiren de bu olmuştu. Mike'ın birlikte beden dersine girdiği bir çocuk, iki litrelik bir meyveli soda şişesine büyük bir folyo topağı atıp içine her hırdavatçıda bulabileceğiniz metal bazlı merkürik asitten biraz koyduktan sonra kapağını kapatınca asidin folyoyu eritmeye başladığını ve her şeyi havaya uçurabilecek feci bir gaz ortaya çıkardığını söylemiş.

Bunu denememiz gerekiyordu. Üç tane soda şişemiz ve bir rulo folyomuz vardı, Osco Eczanesi'ne gidip bu asitten bir küçük şişe satın alıp, bir gece dışarı çıktık, Mikeların sokağının sonuna kadar yü-

rüdük; şişelerden birine folyoyu koyduk, içine asit ekleyip ağzını sıkıca kapattık, şişeyi bir posta kutusuna bıraktık ve sonra başladık koşmaya. Birkaç dakikaya kalmadan şişe bir infilak bombası gibi patladı ve posta kutusunu monte edildiği direkten koparttı. Neredeyse bir metre falan havaya kaldırdı. Anlayacağınız, posta kutusu boku yedi. Hemen sokağın karşısındaki bir başka posta kutusunun icabına baktık. Bu ahır şeklindeki posta kutusunu bağlı olduğu direkten ayırdık ama tam değil. Hâlâ birkaç telin ucunda asılı halde kaldı sanırım.

Sonuncuyu yapmak üzereydik ki beyaz tişörtlü asabi bir komşu çıkageldi. Tam merkürik asidi dökecekken Mike'ı ensesinden yakaladı. Beni de tişörtümün arkasından yakaladı ve ikimizi de Mike'ların evine kadar götürdü, kapı zilini çaldı. Sonra kapıyı yumrukladı ta ki Mrs. Madden kalkıp gelene kadar. Mrs. Madden zil zurna sarhoştu, gözleri şeytan çanağı gibi ve donuktu. Çok mutlu bir hali vardı ve salak salak bakıyordu. Üstünde sarı geceliği vardı ve çok neşeli bir yüz ifadesiyle sigara içiyordu.

"Hayır" dedi gülerek. "Bunlar benim değil."

"Mrs. Madden, bu çocuklar az önce iki posta kutusunu havaya uçurdu ve bir üçüncüsüne de aynı şeyi yapmak üzereydiler."

"Artık benim sorumluluğumda değiller" dedi. "İstiyorsan bu meseleyi şu çocuğun babasıyla konuşabilirsin" derken yanan sigarasının ucuyla Mike'ı gösterdi.

"Mrs. Madden" diye homurdandı asabi komşu, boğazını temizleyerek, "işin içine polisin girmesini istemem; ama..."

"Git hadi, polisi çağır" diye bağırdı Mrs. Madden, "ama sonra nereden çağırdım şu polisi diyeceksin!"

Asabi komşu çenesini kaşıdı ve bir adım geri çekildi.

"Tanrı aşkına ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Demek istediğim şu: Herkesin gözü vardır, Mr. Hickman. Herkesin..." ne diyeceğini bilemedi, "vardır, gözleri. Anladınız mı?"

Asabi komşu Mr. Hickman kafasını salladı. Önce Mrs. Madden'ı sonra bizi tepeden aşağı süzdü sonra da kafasını sallayarak biraz uzaklaştı. Ön verandadan birkaç metre ötede durdu ve "Böyle davranmalarına hiç şaşmamalı doğrusu" dedi.

"Git hâkime anlat!" diye bağırdı Mrs. Madden ve sineklikli kapıyı

tekmeleyerek açtı. "Git hâkime anlat, seni düzenbaz!"

Mike ve ben içeri girmeye kalkınca Mrs. Madden güldü, içinde bol buzlu Kanada Klüp viskisi bardağını kaptığı gibi tepesine dikti.

"Siz ikiniz" dedi kapıyı kapatırken. "Siz ikiniz artık burada yaşayamazsınız."

"Ne?" dedi Mike. "Bunu yapamazsın."

"Canım ne isterse yaparım" dedi Mrs. Madden. "Resmi olarak bu evin sahibi benim."

"Anne" dedi Mike, ellerini uzatarak. "Benim burada kalmama izin vermen lazım."

"Elimden gelen her şeyi yaptım" diye fısıldadı. "Benden bu kadar."

"Yahu, sen ciddi misin Tanrı aşkına?" diye sordu Mike yüzünü kapatarak.

"Kurallarıma göre yaşamaya yanaşmıyorsanız, evet" dedi, kötü boyanmış kırmızı ayak tırnaklarına bakıp homurdandı.

"Anne..." diye fısıldadı Mike, ha ağladı ha ağlayacak gibiydi.

"Benim gitmem lazım" dedim ve ön kapıya doğru yürümeye başladım.

"Yo, bu seni de ilgilendiriyor, öksüz oğlan" dedi Mrs. Madden ve kendi esprisine gülmeye başladı. "Senin annen baban nerede bakalım? Senin her gece nerede olduğunu hiç merak falan etmezler mi?"

"Hayır" dedim. "Galiba onların kendi sorunları var."

"Haa" dedi beni tepeden aşağıya süzerek. "İyi cevap doğrusu" dedi ve içindeki buzların çınladığı içkisinden bir yudum daha aldı. "Michael, nasıl hissettiğimi biliyorsun. Hayatımı mahveden bir hergeleyle yaşadım. Aynı şeyleri bir de seninle yaşamak istemiyorum, hem..." sonra durdu. Tam cümlesinin ortasında, küt diye duruverdi. Gözleri irileşti ve yaşlarla doldu, dudaklarını ısırıp Mike'a sonra da bana baktı ve "Artık dayanamıyorum. Üzgünüm" dedi ve gözyaşları içinde koşarak yatak odasına gitti.

"Ben gidiyorum" dedim fısıldayarak. "Ne yapacaksın anneni?"

"Ben ne yapabilirim ki?" dedi. "Ne o değişiyor, ne de ben." Bir sigara yakıp dumanı burnundan saldı. "Ne biliyim ya, sokiyim! Bir kerecik olsun bir çocuk gibi muamele görmek ne iyi olurdu."

On Yedi

Ortabatı'da en tehlikeli diye bilinen yer, güneydeki varoşların ortasında bir yerlerdeki Bachelor's Groove korusunun ortasındaki mezarlıktı. Bunu Mike'a kız kardeşi Molly anlatmıştı, yani hâlâ evde kaldığı sıralarda, aylarca, acaba orada hayalet falan var mıdır, gidip bakalım deyip durmuş ancak gitmemiştik. Arabamız yoktu ama Erin McDougal'ın vardı, hani şu "Mike ve Erin, Çok Seksi 1991" var ya ondan bahsediyorum. Neyse, hafta ortası bir gece, Mike ve Erin'in işe gitmediği bir gün dördümüz Erin McDougal'ın ikinci el Toyota Camry'sine atladık ve 72'nci otoyol muydu neydi o yola çıktık, dar bir tali yolda arabayı park ettik ve korunun zifiri karanlığında yürümeye başladık. Erin McDougal, Mike'ın elini tutuyor, bir yandan kikirdeyip çığlıklar atıyordu. Dorie ise birkaç adımda bir

durup benimle yiyişiyordu. Ne yalan söyleyim, her şey çok korkutucuydu, yani, gecenin köründe bir korunun ortasında yapayalnız olmak falan. Belki çok fazla korku filmi izlemişliğim vardı ama gene de yüzünde çuval bezinden bir maske olan bir katilin elinde elektrikli testere gibi bir şeyle bizi kovaladığını düşünmekten alamıyordum kendimi. El feneri olan tek kişi Mike'tı ve dar bir patikadan yürüyerek ilerliyorduk. Sonra daha geniş bir patikaya çıktık ve sonunda mezarlığın kapıları göründü: Dallarla ve sarmaşıklarla kaplanmış yeşil teller falan. Etraf çok ıssızdı; bir tek yakınlardaki otoban ve cırcırböceklerinin sesi duyuluyordu, tabii bir de Erin McDougal'ın sinir bozucu kikirdemesi.

Çitteki bir delikten içeri süzüldük, her birimiz bir süre kendi başımıza yürüyüp o tarihi mezar taşlarına falan baktık, bazıları 1850'lerden kalmaydı. Dorie bir ağacın arkasından üstüme atladı, üzerime abanıp ağzımdan öpmeye, sonra yeniden kaçmaya başladı. Birkaç dakika sonra üzerinde FULTON yazan, heybetli ve dikdörtgen şeklindeki en büyük mezar taşının yanına oturduk, Mike bir sigara yaktı.

Etraf karanlıktı, Dorie'nin elini ararken tepemizdeki dallardan gökyüzünün maviliği belli belirsiz şavkıyordu. Ateşböcekleri ve otobandan geçen arabaların arada bir beliren ışıkları dışında, hiçbir şey seçilmiyordu. Mike'ın kafasını ve Dorie'nin burnunu görebiliyordum biraz. Erin ise büyük, siyah bir karaltıdan ibaretti. Olur a, polisler ya da bir sapık üzerimize falan atlar diye ikide bir göz ucuyla bakıyordum. Dorie iyice sokuldu bana, saçının kokusunu duyabiliyordum ve o sırada dünyanın en şanslı insanı olduğumu düşünüyordum.

"Babam" dedi Mike, "bir keresinde arkadaşlarıyla buraya geldiğini söylemişti bana."

"Hadi ya?" dedim.

"Çocukken, işte, daha küçükken gelmişler. Bir şey görüp görmediğini sordum ama bana cevap vermedi."

"Atmıyorsun değil mi?" dedi Dorie.

"Ne atması ya" dedi Mike. "Sorumda ısrar edince sonunda bana 'Sana anlatırım ama o zaman bir hafta uyuyamazsın' dedi."

"Vay be" dedim. "İnanılır gibi değil."

"Evet" dedi Mike. "Ona, gördüklerini bana anlatmasını istedim."

"Eee?" dedi Dorie.

"Eeesi, o da bana anlattı. Arkadaşlarıyla birlikte oturuyorlarmış, içki miçki gırla gidiyormuş. Derken aniden bir adam çıkmış ortaya, uzun siyah şapkalı, sırık gibi uzun, Lincoln gibi bir adam ve onlara doğru yaklaşmış, babam da tabana kuvvet kaçmış."

"Yüce İsa" dedim. "Amma ürkütücü be."

"Evet" dedi Mike. "Biliyorum. Çünkü babam işkembeden sıkmaz. Öyle ödlek falan da değildir."

"Siktir ya" dedim. "Amma da korkunç."

Hepimiz soluğumuzu tutup etrafımıza bakmaya başladık.

"Ben ölmek istemiyorum" diye fısıldadı Erin McDougal, sonra durduk yere ağlamaya başladı, basbayağı ağlıyordu. Ben de bayağı tırsmıştım. Sanırım Erin'in babası amfizem hastasıydı ve yatalaktı, hayaletler ve ölüm gibi konulardan bahsetmek onu çok etkilemişti anlaşılan. Ama mezarlıkta yanınızda ağlayan bir kız varsa boku yediniz demektir. Mike onu sarmaladı, o da Mike'ın kucağına kıvrıldı ve "Özür dilerim çocuklar, özür dilerim. Babam yüzünden, anlarsınız" dedi. O anda ben de babamı hatırladım ve tabii geçinmesi biraz daha zor olduğu için fazla düşünmediğim annemi ve ya onlardan birine bir şey olursa ya da daha kötüsü ölürlerse diye geçirdim içimden, ne halt ederdim o zaman? Bir an Gretchen'i de düşündüm, onun annesini, annesinin cenazesini falan, bilmiyorum işte ve iyiden iyiye hayalet görmüşüm gibi korkmaya başladım.

Dorie elimden çekti, birden koşmaya başladık, yalnızca Dorie ve ben. "Nereye gittiğimizi biliyor musun Dorie?" diye sordum, "Şşşşş" dedi, "Dorie, ciddiyim" dedim, gene "Şşşşş" dedi, karanlıkta sadece ikimiz koşuyorduk. El feneri Mike'daydı ve Mike da hâlâ mezarlıktaydı. Koruda koşuyorduk, sadece ikimiz, arkama bakmak istemiyordum, Dorie'nin elini tutarak sadece koşmaya devam etmek istiyordum.

Nasılsa arabanın yanına vardık. Soluk soluğa kalmıştım. Dorie beni tutup deliler gibi öpmeye başladı, "Ne? Ne oluyor?" diye sordum, pantolonumun düğmelerini açmaya başladı, aceleyle Erin McDougal'ın eski Camry'sinin arka koltuğuna geçtik. Bu hayatım boyunca en güzel gecelerimden biriydi. Gerçekten.

On Sekiz

Mike ya bunalımda ya da Erin'le çok fazla oynaşmakla meşgul olduğu için, tarih final ödevi üzerime kaldı; Dorie'nin bana verdiği kitaptan hazırladığım "Boston Canavarının Tarihçesi" ise beni hiç sarmadı doğrusu:

4 Ocak 1964— On bir kadın kurbanın sonuncusu olan on dokuz yaşındaki Marry Sullivan ölü bulundu. Boston'un Beacon Hill semtindeki evinde öldürüldüğü sanılıyor.

4 Mart 1965— Silahlı soygundan ve değişik cinsel taciz suçlarından tutuklu bulunan ve hapishanede cezasını çekmekte olan fabrika işçisi Albert DeSalvo, Boston Canavarı'na atfedilen on bir suçu ve diğer iki suçu kendisinin işlediğini itiraf etti. Ancak hiçbir suçtan dolayı yargılanmadı.

25 Kasım 1973– DeSalvo hapisanesinde bir başka hükümlü tarafından öldürüldü.

Derken, şu bilgiye rastladım:

Albert Desalvo çocukken günde beş altı kez boşalabilmekle övünüyordu. Yetişkin biri olunca; eşinin cinsel soğukluğu ve onun mütemadiyen süren cinsel açlığı dikkate alınınca; bu durum onda büyük bir uyumsuzluk teşkil etmiştir. Boston Canavarı, cinayetlerini 1962 ve 1964 yılları arasında işlemiştir. Genellikle kendi giysileriyle hareketsiz hale getirildikten sonra cinsel saldırıya maruz kaldıkları anlaşılan kadın kurbanlar, genellikle kendi evlerinde ölü bulunmuştur. Boston Canavarı'nın cinayetlerini diğerlerinden farklı kılan şey, kurbanların çıplak bedenlerini çok dikkatli ve bazen tahrik edici pozlarda bırakması ve onları boğarken kullandığı nesneleri kurbanın boynuna dekoratif bir şekilde fiyonk gibi bağlamasıydı.

Bu, Amerika'yı nasıl etkiledi? Bilmiyorum. Belki de, diye düşünüyordum, insanlar cinsel arzularıyla yüzleşmek zorunda kalıyordu ve nasıl desem, böyle dizginlenemez cinsel arzularıyla bir hayvandan farksız herifler, böyle tipler olduğu için insanların korkuya kapılmalarına, kendilerini tehlikede hissetmelerine yol açıyordu; çünkü işin doğrusu bazen ben de tam böyle hissediyordum. Delirmiş gibiydim, sürekli seks düşünüyordum ve manyak gibi mastürbasyon yapıyordum. Yani, bazen bu beni ürkütüyordu, gerçekten, yani kafadan kontak olduğumu falan düşünüyordum. Düşündüğüm onca pis şey yüzünden insanların kafamda kurduğum fantezileri anlayabileceğinden, benim uyumsuz biri olduğumu fark edebileceklerinden korkuyordum. Neyse, Dorie'nin diğer kitabından seri cinayet katilleri hakkında tuhaf bir şey öğrendim:

Seri cinayet katilleri genellikle cinsel bozuklukları olan ve özgüven eksikliği duyan, genellikle yirmili otuzlu yaşlarında beyaz heteroseksüel erkeklerdir.

Bu tanım tam da Mike ya da bana uyuyordu. Ayrıca şu bilgiye ulaştım:

Seri cinayet katilleri genç yaşta hayvanlara acı çektirmekten, işkence etmekten, yangın çıkarmaktan hoşlanabilirler. Ayrıca iflah olmaz bir şekilde çişlerini tutmakta başarısız olabilirler. Birçok seri cinayet katilinin gençliğinde beyin hasarı geçirmiş olmaları mümkündür; alkol ve/ya da uyuşturucu bağımlısı olmaları da olasıdır. Ayrıca bu insanlarda amansız bir yabancılaşma ve yakın çevrenin eksikliği duygusuna da rastlanabilir.

Bu da gene Mike ya da ben olabilirdik, hatta Dorie, bilmiyorum. Sanırım bütün mesele buydu. Yani bütün seri cinayet katilleri kendilerini topluma ait hissetmiyorlardı, Belki de gerçekten değillerdi. Bu yüzden de utanç duyuyorlardı, bu da işleri daha da kötü hale getiriyordu, yani bu seri cinayet katilleri kendilerini bir yere ait hissetmedikleri için çıkıp birilerini öldürüyorlardı falan. Bu; muhtemelen Amerika'yı daha güvensiz bir yer haline getiriyordu, yani, böylece insanlar iyice yabancılaşıyorlardı her şeye. Aidiyet, bir şeyin parçası olmak ya da sizi gerçekten tanıyan biriyle birlikte olmak çok önemliydi anlaşılan. Amerika'yı belki de bu açıdan değiştirmiştir. Herkesi birbirinden şüphe duymaya ve endişe etmeye iterek, insanlar arasındaki bağın zayıflamasına neden olmuş olabilir. Sonra olay öyle bir boyuta ulaşmıştır ki bizim mahallede olduğu gibi herkes başkalarıyla konuşmayı kesmiştir. Bu konulara kafa yormak belki de tuhaf bir şeydir; yani seri cinayet katillerine ve yalnızlık falan gibi şeylere, bilmiyorum. Belki de en iyisi bu tür konularda hiçbir şey bilmemektir. Belki de gerçekten kötü şeylerin olması yakınken bile her şeyin yolunda olduğunu düşünmeye devam etmek daha iyiydi.

On Dokuz

Yanlışlıkla Dorie'nin Iron Maiden tişörtünü almıştım. Şimdi düşünüyorum da, sanırım her şeyin sonunu getiren bu olmuştu. Bilmiyorum; kazara onun tişörtünü almış olmam; ilişkimizin ciddiye gittiğini düşünmesine neden olup onu korkutmuş olabilir. Okuldan sonra onun odasında takılıyorduk, annesi eve geldiğinde, sırtındaki bütün benleri tek tek, her birine isim vererek öpmekle meşguldüm. Annesinin anahtarlarını şakırdattığını, kapının kilidini açtığını ve ittirerek içeri girdiğini işittik. Sonra nasılsa alışveriş torbalarını yere düşürmüştü, fayans zemine saçılan teneke kutuların ve kavanozların sesini ve "Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun" deyişini duyduk.

O yataktan nasıl fırladım, bilmiyorum. Pantolonumu giyip, düğ-

melerini kapattım, kemerimi taktım, ayakkabılarımı giydim, çoraplarımı ceplerime tıkıştırdım ama beyaz tişörtümü bulamadım. Dorie'nin annesi birkaç kavanozu daha yere düşürüp öksürdü ve tekrar lanetler yağdırdı.

"Tişörtüm" dedim.

"İşte burada" diye fısıldadı Dorie ve gözlerini devirerek bana kendi tişörtünü uzattı, gri İron Maiden *Somewhere in Time* tişörtünü. Tişörtü kafamdan geçirirken Dorie pencereyi açıp sinekliği kaldırdı ve beni dışarı itekledi.

İki gece sonra Mike'ın bodrumunda Mike ve ben CHİP'in tekrar bölümlerinden birini seyrediyorduk. Dorie geldi, üzgün bir hali vardı, gözleri ufacık ve kısıktı. Yanıma oturup iç geçirdi, beni dürtükledi ve "Konuşmamız lazım" dedi.

"Tamam" dedim ben de onu dürterek. "Konuş o zaman."

"Yok, sen ve ben."

"Tamam" dedim naylon ceketimi kaptım ve onun ardı sıra yukarı çıktım. Dışarısı nisanın ortaları olmasına karşın daha serindi, biraz nemli, yağmurluydu ve hava yeni kararıyordu.

"Eee?" dedim.

"Şey. Tişörtümü geri istiyorum."

"Ne?" diye sordum. "Tamam da, niye?"

"Çünkü sende kalamaz" dedi.

"Peki" dedim, bu kez savunmaya çekilerek.

Dorie yere bakıyordu ve uzun boylu olmasına karşın bu haliyle gözlerimiz aynı hizadaydı. Sonra ağlamaya başladı.

"Aman Tanrım" dedi.

"Aman Tanrım, ne?" diye sordum.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım" dedi, gerçekten de ağlıyordu. Elini tutmaya kalktım, kafasını sallayarak elini kollarının altına sakladı. "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım, çok üzgünüm."

"Niye üzgünsün? Dorie, beni korkutuyorsun."

"Aman Tanrım. Tamam. Benim bir erkek arkadaşım var. Yani,

aslında eskiden vardı ve sanırım ona geri dönüyorum. Aman Tanrım, üzgünüm."

"Ne? Kim? Kimmiş lan o?"

"Ken. Adı Ken."

"Şu arabası olan herif mi? Hani işyerinden olan?"

"Artık orada çalışmıyor. Ticaret lisesine başladı."

"Lanet olsun. Lanet olsun ya! Bu olanlara inanamıyorum" dedim, ellerimle yüzümü kapatarak.

"Brian, üzgünüm. Gerçekten. İstedim, sana bunu daha önce anlatmayı çok istedim."

"Ne zaman? Birlikte yatarken mi?"

Dorie başını öne eğdi, kızardı, elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Bu olmayacaktı aslında. Onun hiçbir şeyden haberi yok."

"Öyleyse neden hâlâ onunla takılıyorsun?" diye sordum.

"Bilmiyorum" dedi. Ardından bir kızın ağzından duyduğum en tuhaf şeyi söyledi: "Benimle evleneceğini söyledi." Sonra koşarak çıktı, gitti. İşte bu kadar aptalca, hızlı ve gelişigüzel olup bitti her şey.

Daha sonra Mike'la birlikte onun bodrumundaydık, Erin McDougal çıkageldi, onları öpüşürken görünce biraz canım sıkıldı. Hepimiz yerde oturuyorduk, ben ruh çağırmaya çalışıyordum ve "Dorie benden hâlâ hoşlanıyor mu?", "Dorie'yle ben, tekrar bir araya gelecek miyiz?" diye soruyordum ama koduumun oku her seferinde doğrudan "hayır"ı gösterip duruyordu.

Yir
mi

İki gün kadar sonra Mike, Erin McDougal'ın babası ölünce cenazeye gitmesi gerektiği için saçlarını tamamen kestirdi. Kimse saçlarını kestirdiğine inanamıyordu, hatta belki Mike bile. Bir sonraki gün onu okulda görünce kendimi katıla katıla gülmekten alamadım. Aslında saçını niye kestirdiğini biliyordum ama o hâlini görünce... Koyu kızıl saçı artık dalga dalga ensesine uzanmıyordu, kısacıktı, taranmıştı ve ortadan ikiye ayrılmıştı; tıpkı Park Orman, Bahçe Tepe ya da Pınar Yolu gibi huzur verici olan bir banliyö semtinde oturan ve John Justice ya da Gary Grant gibi adı ve soyadı aynı harfle başlayan birinci sınıf öğrencilerinin saçları gibiydi. Hele yıllardır kimsenin görmediği kulaklarının ucunu görünce; gülmekten boğuluyordum. Uzun saçları olmadan tıpkı diğerlerine benziyordu. Diğerlerinin de canı cehennemeydi.

Aslında Mike saçını yok yere kestirmemişti. Dediğim gibi, Erin McDougal'la epeydir görüşüyorlardı ve düzenli olarak yiyişiyorlardı, hani şu "Mike ve Erin, Çok Seksi 1991" falan. Anlayacağınız bayağı ciddiydiler. Her şey bir gecede oldu desem? Bir gece Mike'ın bodrumunda oturmuş, kiminle düzüşmek istersin, diye konuşuyorduk, Wonder Woman mı yoksa Lita Ford mu? Bir sonraki gece, şu işe bak, ikimizin de bula bula aynen bizim gibi yalnız birer kız bulduğumuzu fark ettik. Şey, aslında, ben de birisini bulmuştum, Dorie'yi; ama o bana tekmeyi basmıştı, şimdi de esas oğlanla, bir zamanlar çıktığı arkadaşı ile birlikteydi, çok güzel bir arabası, işi falan olan Ken denen bir herifle, böylece benim defter kapanmıştı sanırım. Ama Mike ve Erin McDougal hâlâ çok ciddiydiler, "çıkıyorlardı" ya da her ne diyorsanız. Sanırım Erin görünmeyen anne-babası olan kız olarak biliniyordu. Çünkü annesi geceleri çalışıyordu, babası ise yatalaktı. Dediğim gibi babası amfizem hastasıydı ve oksijen tüplerine, kalp cihazına falan bağlıydı ve acil bir durumda o lanet merdivenlerden indirilmesi pek mümkün değildi.

Evet, Mike saçlarını Erin'in babası öldüğü için kestirmişti, bu da kimseyi şaşırtmamıştı, sanırım. Adamcağızı Mike'la birlikte Erin'lerin evine gittiğimizde bir kere ve kısa bir süre, merdivenlerden yukarı bakınca, üstünde beyaz bir robdöşambır olan solgun bir adamı önünde bir yürüteç ve tekerlekli bir damariçi cihazıyla yavaşça yatak odasından banyoya doğru giderken görmüştüm. Beni görmedi ve ona bakarken hep sanki uysal bir hayvanı kendi halinde, mesela bir kuşu yuvasını yaparken ya da tüylerini kabartırken seyrediyormuşum gibi geldi. Ona bakarken belki de yabancı bir ülkenin vatandaşına, bilmediğim, görmediğim narin bir şeye ama yavaş yavaş kavramaya başladığım bir şeye bakıyormuşum gibi hissettim. Dorie, kalbimi kırmıştı ve şimdi her şeye hüzünlü, tuhaf bir açıdan bakmaya başlamıştım.

Dördümüz Mike, azgın sivilceli Larry, ben ve ne Erin'i ne de babasını tanıyan ama okulu asmasına yardım etmemiz için bize ısrar eden Eddie adında bir çocuk, o gün okuldan cenaze törenine gitmek için izinliydik, yani üçüncü dersten sonra okul yoktu bize. İşin komik tarafı Eddie denen çocuk öyle istediğinden değil, sırf okula çok git-

mek zorunda olmadığı ve yapacak başka işi olmadığı için bizimle geldi.

Cenaze töreni St. Cajeran kilisesindeydi ve rahip falan her şey tastamamdı. Erin'in kalabalık İrlandalı ailesi oradaydı ve tören çok çabuk, çok resmi ve sevimsiz bir havada geçti. Nihayet, ölünün yakınları yavaş yavaş gitmeye başladılar, görevliler tabutu kilisenin ön kapısına doğru taşıyınca Erin bir çığlık attı ki sormayın. Önlerde bir yerde duruyordu, Mike bana baktı, ürkmüş bir hali vardı. Hiçbirimiz ne yapacağımızı bilmiyorduk. Mike'ı dürttüm, ön tarafa doğru yürüdük, Dorie, benim Dorie'm, oradaydı, Erin'in saçlarını okşuyor ve "Geçecek, hepsi geçecek" deyip duruyordu; *Böyle şeyleri nereden biliyor?* diye düşünmekten alamadım kendimi. Çünkü uzun boylu, bozuk ağızlı da olsa, o hepimiz gibi hâlâ bir çocuktu. Ama onun böyle konuştuğunu duyunca ve gözlerindeki ifadeyi, Erin'in ipeksi saçlarında dolaşan elini görünce; kalbimi kırmış olmasına rağmen kendimi tuhaf hissediyordum. *Geçecek, hepsi geçecek. Geçecek, hepsi geçecek.*

Kilisedeki törenden sonra konvoy halinde azgın sivilceli Larry'nin arka penceresi saydam bir plastikle değiştirilmiş Celica marka *station vagon*uyla mezarlığa gittik. Celica'nın yalnızca iki iyi tarafı vardı; birincisi azgın sivilceli Larry'nin arabasının olmasıydı. Anlaşılan o da bütün yaz Mike'la aynı yerde, DiBartolla Pizza'da çalışıp araba için para biriktirmişti. Azgın sivilceli Larry şimdi alamet-i farikası haline gelen alnındaki pütür pütür sivilcelere katlanmak zorunda kalmıştı. Kendisinin katlanamadığını söylediği, benimse hayatta gördüğüm en güzel şey olduğunu düşündüğüm sağ gözünün üstündeki bir doğum izi yüzünden okulun en kolay Katolik kızı olan Carolyn Stieber'i tavlama şansını kaçırmıştı. Bundan da beteri azgın sivilceli Larry, Kiss şarkıları *cover*layan bir grupta çalan patronunun mıhladığı kadınları "Tamponda bile saksafon çekebilirdi" gibi ilginç detaylarla defalarca anlatmasını dinlemiş ve bir araba almayı kafasına koymuştu.

*Station vagon*un ikinci iyi tarafı ise teybinin çalışmasıydı. Azgın sivilceli Larry teybe bir karışık kaset koydu ve Metallica'nın yumuşak, hüzünlü şarkısı "Fade to Black" çalmaya başladı. Kimse bir şeycikler demedi. Bu sanki yeryüzünde geçirdiğiniz en kötü günün film

müziği gibiydi, Erin'i ağlarken gördükten sonra şarkı adama feci koyuyordu, Metallica olsa da. Larry kaseti ileri sardı, sonra durdurdu ve bir şarkı çalmaya başladı.

"Bir çift sözüm var!" *Dan-dan!* "Sevgilini öldürdüm bugün!" *Dan-dan!* "Ölü ya, ilgilendirmez beni gerisi!"

Bu bir Misfits *cover*'ı olan "Last Caress"ti; Gretchen'in paso çaldığı bir şarkı olduğu için hatırladım, çok hızlı tempolu ve bir açıdan umut dolu bir şarkıydı.

"Tatlı, güzel ölüm, işte bekliyorum nefesini, tatlı bir ölüm, son bir okşayış."

Larry arabayı yavaş yavaş bir konvoy haline gelen diğer arabalarla aynı hizaya soktu, o anda berbat bir düşünce yerleşti zihnime: Yaşıyordum.

Hâlâ yaşıyorum. Saçları bok gibi olan dostum Mike Madden hâlâ yaşıyor. Azgın sivilceleri ve boktan arabası olan Larry, hatta Eddie denen çocuk... Hepimiz yaşıyorduk.

Tarif edilemez bir neşe ile doldu içim, ta ensemden başlayıp ellerime, parmaklarıma kadar, yürekten haykırmak istiyordum: *Biz gençliğin resmiyiz! Ölüme karşı zafer kazandık! Siz gittiniz, cesurdunuz, iyiydiniz, bizden iyiydiniz, hem de her açıdan; ama işte, biz gizli geçidi bulduk! Hiçbir şeyin sonu gelmiş değil! Dorie kalbimi kıramayacak çünkü bir çıkış yolu bulduk! Hâlâ yaşıyoruz, dünya dönüyor ve hepimiz şarkılar söylemeliyiz!*

O anda Celia mezara kıvrıldı, gürültüyle açılan amansız metal kapılardan geçti, derken korkunç hakikat cevabını verdi: *Dünya çılgın bir mezarlıktır, akla gelebilecek her türlü boktan işleriyle. Ama siz hâlâ yaşıyorsunuz.*

İşte, Dorie benden ayrıldıktan bir hafta sonra böyle bir ruh hali içindeydim.

Yirmi Bir

Neyse, aklıma esti Gretchen'e uğramaya karar verdim. Her zaman, desem daha doğru olur; ama ara ara kötü hissediyordum kendimi, Mike, Erin McDougal'la ilgileniyordu, babası öldükten sonra kızcağızın sinirleri çok kötü olmuştu Mike onun dediği her şeye koşturmak zorunda falan kalıyordu ve aslında ben de kendimi çok yalnız hissediyordum. Bu yüzden Gretchen'in evine gittim ve dökük Ford Eskort'unu kapıda durduğunu gördüm, *Ne oluyor lan?* diyerek kapıyı çaldım.

Kapıyı Mr. D. açtı ve beni görünce yüzü aydınlandı, omzumu sıvazladı, "Hey, dostum, nerelerdesin?" dedi, başımla selam verip güldüm. Üstünde yine *Aşçıyı Öp* yazan mutfak önlüğü vardı. Bana, "Bira ister misin?" diye sordu. "Hayır, teşekkürler" dedim. Göz kırpıp

üst katı işaret etti, merdivenlerden yavaşça çıkıp odasının önüne geldim. Sesi sonuna kadar açmış, Descendents'ın "Christmas Vacation"ını dinliyordu, kapıyı çalınca yanıt gelmedi, ben de içeriye girdim.

Gretchen duvara dönüktü, yatağa yüzükoyun yatmıştı, müziğin sesi sonuna kadar açık olduğu için sessizce yanına yaklaşıp kulağının dibinde, "Devriye görev emri? Tamam?" diye bağırdım. Gretchen irkilerek sıçradı, söylenip kendine gelemeye çalışırken okul kitaplarından birini sırtıma indirdi.

"Yüce İsa, Brian, odaya böyle girilir mi? Siktir ya! Taşaklarına vurmadığıma dua et. Genç kızları taciz eden bir sapık falan sandım seni."

"Özür dilerim. Özür dilerim; ama kapıyı çalmıştım" dedim gülmeye devam ederek. "Biliyorsun, şey, epeydir göremedim seni."

"Çok meşguldüm" dedi Gretchen ev ödevine geri dönerek. Saçları açık sarıya dönmüştü, yani pembe saç boyasının çoğu kaybolup gitmişti.

"Hı-hı, ben de meşgul sayılırdım" dedim gergin bir şekilde ayaklarıma bakarak. "Şey, nasılsın diye bir bakmak için gelmiştim."

"Dediğim gibi bir süredir çok meşgulüm" dedi, biraz sinir bozucu bir tonda.

"Neyse, iyi. Tony nasıl?" diye sordum ayaklarıma doğru bakarak.

"İyi sanırım" dedi.

"Şey, hâlâ görüşüyor musun onunla?"

"Evet, sayılır" dedi. "Yani beni arama zahmetine girdiğinde."

"Tamam, neyse. Şey, aslında, yani sadece merhaba demek için uğramıştım."

"Önemli değil" dedi alaycı bir şekilde. "Merhaba."

"Tamam."

Kapıda durdum ve döndüm, sonra da gülümsedim. Elimin ilk iki parmağını V işareti şeklinde tutup bir maske gibi yüzüme yaklaştırdım ve gülümsedim. "Nav-o-nod Gezegeni'ne selamlar!" dedim.

"O da ne öyle?" dedi.

"Hani ortaokulda yapıyorduk ya, şu Nav-o-nod Gezegeni falan."

"Ha, tamam." Aynı hareketi Gretchen de yaptı ve gülümsedi. "Nav-o-nod Gezegeni'ne selamlar!" dedi.

Kapıdan çıkıp durdum ve

"Şimdi işin var mı?" diye sordum.

"Lanet olası ev ödevim var" dedi iç geçirerek.

"Ah" bir süre bir şey demeden orada durdum.

"Niye?" diye sordu.

"Bilmem" dedim. "Arabayla gezmek ister misin?" Arabayla gezmek için bir neden ararmışçasına bakışlarını kaldırdı ve o anda nedense *Eğer siktir git falan derse onunla bir daha konuşmayacağım, o zaman her şey biter; çünkü bu ne şimdi ne de geçmişte arkadaşım olduğu anlamına gelir* diye geçirdim içimden. Bana hüzün dolu bir bakış fırlattı ve

"Duyduğuma göre Dorie sana tekmeyi basmış" dedi. Ben de, "Evet, doğru" dedim.

"Tamam" dedi. "Ben giyineyim." Salona gidip kapıyı kapattım, beni sanki bir şeyden kurtarmış gibi bir his doğdu içimde.

Yirmi İki

Neyse, sonunda karar verdim, *sokarım, saçımı kendim kesecegim.*

Mike'ın bodrumunda Dorie'nin gelip Iron Maiden tişörtünü almasını bekliyordum, oracıkta, *Ulan ne diye aptal aptal oturuyorum burada?* dedim. Gidip satın aldığım tıraş makinesini getirdim, ağzındaki plastik muhafazayı çıkardım, kablosunu prize soktum ve çalıştırdım. Mike'ın bir festivalde kazandığı ve üzerinde Ozzy'nin eski gitaristi Randy Rhoads'ı elektrik ve ateşten cayır cayır yanan V şeklindeki puantiyeli gitarıyla müthiş bir solo atarken tasvir eden tuhaf poster/ayna/tablovari şeyin önünde durdum. Tıraş makinesini saçıma dayadım; tam başlayacaktım ki Dorie ağır adımlarla merdivenlerden inip içeriye girdi. Etrafa bakınıp, "Mike nerede?" diye sordu,

elimle Mike'ın telefonda Erin McDougal'la okul sonrası gündelik canımlı cicimli muhabbetini yapmakta olduğu ahşap panelle ayrılmış yatak odasını gösterdim.

Dorie gözlerini kısıp, "Getirdin mi?" diye sordu; kafamı salladım. Tıraş makinesini yere koydum, sırt çantamdan tişörtü çıkarıp ona uzattım. Annem tişörtü benim sanarak yıkayıp katlamıştı; ama nasılsa hâlâ tıpkı Dorie gibi kokuyordu. Tişörtü ona uzattım, o da aldı ve

"Yıkadığın için sağ ol" dedi.

"Önemli değil. Annem yıkadı."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Her şey yolunda mı?" diye fısıldadım. "Hayır. Ne sandın? Sence her şey yolunda mı?" diye mırıldandım kendi kendime.

"Benim için de kolay değil" dedi yere bakarak. Uzun olduğu kadar tatlıydı da; perçemleri de yüzüne pek yakışıyordu.

"Neyse, unut gitsin" dedim. "Hâlâ çıkıyoruz desek?"

Dorie hafiften gülümseyerek öylece duruyordu, sonra kafasını salladı.

"Biz hiç çıkmadık ki. Benim *onunla* çıkmam lazımdı."

"Ne, dışarıda seni mi bekliyor o?" diye sordum.

"Hayır, beni gelip alacak."

"Ne zaman?"

"Bilmem, on dakika sonra."

"Neden on dakika?" diye sordum.

"Çünkü ona öyle söyledim."

"İyi de, evin hemen yakındaysa neden erkek arkadaşına on dakika sonra gelmesini söyledin?"

"Anlamıyorum" dedi Dorie.

"Madem o aptal tişörtü almaya gelecektin neden on dakika dedin?"

"Bilmem" dedi. "Öyle dedim işte."

"Bir tişörtü alıp gelmek on dakika sürmez, değil mi?"

"Bilmiyorum" dedi, ağlayacakmış gibi bir hâli vardı.

"Öyleyse neden on dakika dedin?"

"Seninle konuşmak, iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Benim iyi olduğumdan emin olmak istedin? Bu on dakika sürmez ki."

"Aman, öyle işte. Hâlâ arkadaş olduğumuzdan emin olmak istedim" dedi.

"Tabii canım, hâlâ arkadaşız" dedim alay edercesine.

"Neden benim için her şeyi zorlaştırıyorsun?" dedi.

"Neden *benim için* her şeyi zorlaştırıyorsun?" dedim, biraz da.

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum" dedi. "Gerçekten. Seni seviyorum, Ken'i de seviyorum, o bir yıldır falan benim erkek arkadaşım; bu yüzden onunla olmalıyım."

"Harika" dedim. "Ken için harika."

"Harika" dedi gözlerini silerek.

"Söyle bakalım; ona neden on dakika dedin?" diye sordum bir kez daha.

"Neden aynı şeyi sorup duruyorsun?"

"Bence, onunla gitmek değil, buraya gelmek istiyordun da ondan."

"Ne?"

"Onunla olmak istediğini sanmıyorum. Benimle birlikte olmak istiyorsun ama korkağın tekisin."

"Gitmem lazım" dedi ve dönerek merdivenleri tırmanmaya başladı.

"Dorie, bekle" dedim.

"Ne?"

"Bekle bir dakika."

"Neden?"

"Lütfen" dedim, bana bakıp başını salladı ve koşarak merdivenlerden çıktı. Bir süre orada bekledim, onun az önce durduğu merdivenlere bakarak, ağlayasım geldi. Sonra Mike yanıma yaklaştı ve elini omzuma koydu, "Üzgünüm dostum" dedi benim baktığım yere bakarak.

"Mike" dedim ona dönerek, "Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Tamam, nedir?"

"Bana bir iyilik yapmanı istiyorum."

"Ayıpsın dostum, ne istiyorsun?"
"Saçıma çizgiler atmanı istiyorum."
"Ne? Dostum, çok salakça olacak."
"Ciddiyim" dedim. "Saçıma çizgiler yapmanı istiyorum."
"Neden?" diye sordu.
"Çünkü arkadaşlar böyle şeyler yaparlar, Mike."
"Çok salakça görünecek" dedi.
"Umurumda değil."
"Benim de umurumda değil" dedi. "Bir deneyelim bakalım."

Bilardo masasına gittim, ona tıraş makinesini verdim ve katlanan metal koltuğa yerleştim.

Bütün olayı bodrumda beş dakikada bitirdi, kesilen saçım birbiriyle alakasız iki kanepenin yanına döküldü. Bu arada az kalsın durup dururken ağlıyordum ama iş bittiğinde pek havalı olmuştu saçım: Her iki yanda da kulaklarım üstünde üç düz çizgi. Mike'ın annesinden yürüttüğü aynada kendime baktım ve "İstersen sana birkaç papel verebilirim" dedim. "Bir dahaki sefere senden borç para istediğimde bunu aklında tut" dedi. Ben de, "Unutmam, dostum" dedim ve tekrar aynaya baktım, soldaki çizgilerden biri biraz eğri olmuştu; ama dert değildi.

Bir sonraki gün okulda millet öcüymüşüm gibi baktı bana. İlk derse, Din dersine gittiğimde Rahip Dorbus bana bakmaya yanaşmadı, ikinci derste Kimyacı Rahip Hanlan saçlarıma bakıp kaşlarını çattı ve "O saçın sana uygun olup olmadığından emin değilim" dedi. "Ama kısa" dedim. "Mesele o değil ki" dedi; ikinci dersin sonunda aşağı katta yumuşak kalpli biri olan ve her şeyi benim takip etmekte zorlandığım bir futbol oyununa benzeterek anlatan siyah taranmış saçlı, bıyıklı rehberlik hocası Mr. Gregor beni yanına çağırdı. Bana bakıp, "Ev sahibi takımda her şey yolunda mı?" dedi.

"Her şey yolunda" dedim ama dediğim gibi, annemle babam aylardır aynı yatakta yatmıyordu. "Her şey yolunda adamım" diye tekrarladım. Mr. Gregor kafasını salladı, dosyama birkaç şey not etti, sonra da gidebileceğimi söyledi. Rehberlik hocasının odasından gülümseyerek çıkınca koridordaki fuloresan lambalardan yayılan ışık

kafamda çizgi halinde kazınmış yerlere çarpıp geri dönüyordu. Birinci sınıflardan bir çocuk biraz gülerek bana baktı, ona öyle pis bir bakış fırlattım ki sormayın, çocuk pısıp kaldı. Tam üçüncü derse gireceğim sırada hain Disiplin Kurulu Başkanı Rahip Cardy koridorda önümü kesti. Her zamanki gibi üzerinde küçük beyaz yakalı resmi rahip üniforması vardı, beyaz saçları tam asker usulü kısacık kesilmişti, bana kafasını sallayarak bakarken dolgun kollarını göğsünde birleştirmişti.

"Hayır, bayım" dedi bana sanki beni yiyecekmiş gibi bakarak. "Bu saçla olmaz."

"Ama, Rahip, saçım kısa" dedim.

"Sanki çete üyesi gibi bir hava veriyor"

"Çeteyle falan alâkası yok. Bu, futbolcu Brian Bosworth'ün saçı gibi."

"Futbol sezonu biteli aylar oluyor."

"Ama ben saçımı daha yeni kestirdim" dedim.

"Üzgünüm, delikanlı. Ya bu saçtan sen kendin kurtul ya da ben bütün saçını hemencecik odamda tıraş edivereyim."

Tepemde kollarını göğsünde birleştirmiş olarak duran otorite figürüne, bu kendini beğenmiş sik kafalı herife, şöyle bir baktım ve bu lanet saç tıraşını yaptırmayı ne kadar istediğimi, beni nasıl değiştireceğini, işleri yoluna koyacağını; ancak nasıl olup da Dorie'yi ona önceden sahip olan birine kaptırdığımı, saçımı kestirmemin üzerinden daha bir gün geçmeden başıma işler açıldığını, aslında saç tıraşının beni kurtarmayacağını ya da olmadığım biri yapmayacağını; ayrıca daha şimdiden kendimi berbat hissettiğimi falan düşündüm. Bu yüzden Rahip Cardy, "Üzgünüm, delikanlı. Ya bu saçtan sen kendin kurtul ya da ben bütün saçını hemencecik odamda tıraş edivereyim" deyince kafamı sallayıp:

"Gidip keselim öyleyse" dedim. İşte saçımın başına gelenler buydu. Hepsi bu kadar. Uçup gitti. İşte bu kadar.

Yirmi Üç

Sonunda Tarih Final Ödevi'nde bir skeç yapmaya karar verdik; çünkü Mike ödev konusunda hiçbir araştırma yapmadığımızı gizlemenin en iyi yolunun bu olduğunu düşünüyordu. Skeci şöyle yaptık: Mike dedektif olup, sınıfa tarihsel bilgiler veriyor, elindeki zavallı sarı not kartlarından o hafiften keş sesiyle bir şeyler okuyordu: "Evet, bu skeç ait olmayla ilgili bir skeç değil, doğru. Bu daha çok, eee... Özellikle, bu olaylarla beraber; toplumdaki insanların nasıl korkuya kapıldığını ve giderek birbirlerine karşı güvensizleşerek, Ulusumuz için nasıl bir dönüm noktası haline geldiğini anlatmak için hazırlandı. Yani insanlar birbirine güvenmez olmuşlardı, bazıları kendilerini diğerlerinin bir parçası olarak görmüyorlardı. Yani Ulusumuzun nasıl geliştiğini, nasıl bazı berbat olaylarla karşı karşıya

kaldığını, sonra sanki tüm bunların ulusumuzun bir parçasıymış gibi olduğunu, yani berbat olayların ve hayatta kalmanın Amerika'nın bir parçası haline geldiğini... Ama tabii birçok insan bu tür şeylere kafa yormamıştır. Anlayacağınız Amerika; kötü olayların hep olduğunu ve bunların Amerika'nın bir parçası olduğunu fark ediyordu ama gene de hâlâ mutlu ve güven dolu bir ülke olmaya çalışıyordu. Neyse. Evet. Tamam. Yıl 1962'dir, Albert DeSalvo bir kauçuk fabrikasında çalışmakta, akşamları ise Boston caddelerinde kurbanlarını avlamaya çıkmaktadır."

Eh, ben de Boston Canavarı olmuştum, başımda sarkık uçlu uzun bir bere vardı; çünkü Dorie'nin bana verdiği kitapta o da böyle bir bere giyiyordu. Bu koskoca dünyada bize inanan tek kişi olan tatlı Ms. Aiken; ki belki de bir hataydı bu, kurban rolündeydi ve sınıfın önünde oturmuş tırnaklarını törpülüyor, çiklet çiğniyormuş gibi ya da, ne bileyim, bir kurbandan boğazlanmadan önce ne yapması beklenirse onu yapıyordu ve ben tam o sırada farklı bir şey yapmaya karar verdim. Sıkılmış ve üff, harika, gerçekten harika görünen Ms. Aiken'i boğazlamak yerine; sınıfın yan tarafından yavaşça sokulup Frankie Manning denen angutu boğazladım, çocuk ciyak ciyak bağırmaya başladı ama ben ağzını kapattım. Mike ne yaptığımı görünce, "İşte gördüğünüz gibi Boston Canavarı darbesini indirdi! Bir sonraki hunhar saldırısını nerede yapacağını Tanrı bilir!" dedi ve Frankie'nin yanına koşup, "İşte, ne zaman vuracağı ve sağı solu belli olmayan bu saldırganın bir kurbanı daha!" diye devam etti. Bu arada ben Blaine Reed'i haklamıştım bile. Blaine tam bir tiyatro manyağı olduğundan ne yapacağını şıp diye anlamış, sırasından yere düşüp ölü numarası yapmıştı, derken Ms. Aiken araya girip, "Tamam çocuklar, bu kadar yeter" diyerek bağırdı ama beni tutabilene aşk olsun. Ms. Aiken'ın boğazına atıldım, uzun ve yumuşacıktı, nefes alışını hissedebiliyordum adeta, aman Tanrım, nefes alışını hissedebiliyordum ve, ve, gömleğinin üst tarafından boynundaki iki tane kahverengi ben göründü, onları ne yapıp edip öpmek istedim, dünyada hiçbir şeyi bunun kadar istememiştim ve o bunu muhtemelen anlamıştı; çünkü bakışlarını üzerime dikip bana göz kırptı ama tam bir liseli kız gibi yaptı bunu, bütün kirpikleriyle. Bu daha önce hiç yapmadığı bir şeydi, çok

klas bir hareketti üstelik. Ben de onu öldürmemeye karar verdim ve içimden, *Siktir et* dedim ve sonra, şey, sınıftan koşarak çıktım, uzun uçlu beremi çıkardım ve kel kafamla koridorda depara kalktım. Sonra günün geri kalanında kantinde takıldım. Burada kimseye yakalanmadım; çünkü yemek yapan kadınların kafa dengi olduklarını biliyordum.

Hayatımı Kurtaran Albüm
Mayıs, 1991

"Dünyanın dükkân hırsızları, birleşin ve dünyayı ele geçirin..."
"Shoplifters of the World"
Morrisey, The Smiths

"Punk dinsel bir kült falan değildir.
Punk kendi başınıza düşünmek demektir?
"Nazi Punks Fuck Off!"
Jello Biafra, The Dead Kennedys

"Ben lanet olası bir orospuçocuğu değilim.
Bunu düşünsen iyi edersin bebeğim"
"Where the Eagles Dare"
Glenn Danzig, The Misfits

Bir

Hayatımı Kurtaran Albüm Misfits'in *Walk Among Us* adlı albümüydü. Hayatımdaki tuhaf çöküşü sanki uluyarak ilan eden ucuz yapım korku filmlerinin isimlerini andıran on üç şarkı vardı albümde:

20 Göz
Marslı Oldum
Cehennem İpini Kopardı
Vampirella
Nike A Go Go
Nefret Tohumu Ekenler
Anne Bu Akşam Çıkıp Birilerini Öldürebilir miyim [Canlı]
Yaşayan Ölülerin Gecesi

Kafatasları
Vahşet Dünyası
Şeytanın Kerhanesi
Astro Zombiler
Beyin Yiyenler

O sıralar ruh hâlim tam da bu şarkıların isimleri gibiydi, sanki Mars gezegeninden bu dünyaya fırlatılmış bir yeniyetme gibi. Paso sinirliydim ve ne türden olursa olsun kavga etmek istiyordum. Nedenini bilmediğim bir şekilde öfkeliydim. Şey, aslında, annemle babam durmadan kavga ettikleri için; koduumun Katolik okulu hep beynimi yıkamaya çalıştığı için ve Dorie durduk yere kalbimi kırdığı için ve ayrıca bu albümdeki bütün şarkılar sanki benim hakkımda yazılmış gibi olduğu için. Üstelik verilen mesaj da açıktı: "Asıl hedef: Bütün insan ırkını ortadan kaldırmak." Daha geçenlerde Gretchen bana *Walk Among Us*'ı kasete çekmişti ve iki gün falan sonra otobüse atlayıp alışveriş merkezinden, grubun bir başka albümünü almaya gittim, *Legacy of Brutality*. En az diğeri kadar iyiydi. "Hybrid Moments" "She" Some Kinda Hate" ve genç, sıska Glenn Danzig'in "Ben lanet olası bir orospu çocuğu değilim" diye bağırdığı ve benim tek başına okula giderken, koridorlarda turlarken, Katolik kızları keserken, zombi ailemle yemek yerken, banyodaki lavabonun önünde elektrikli saç kesme makinesiyle saçlarımı keserken kendi kendime mırıldandığım ve adeta onların marşı haline gelen "Where Eagles Dare." O albüm, yani *Walk Among Us* benim için her şey demekti.

Neyse, alışveriş merkezindeydim, yiyecek bölümünden geçip Alaaddin's Castle atari salonuna doğru yürüdüm. Gretchen gelip beni alana kadar oyalanıyordum, elden geldiğince evden uzak kalmaya çalışıyordum. Neden derseniz, işler iyice karışmıştı, babam bir ara birkaç gün eve gelmemişti, annemse iyiden iyiye tırlatmıştı, öyle ki, bir akşam yemek yerken kafamda bir tabak kırmıştı. İşte bu yüzden cumartesileri alışveriş merkezinde geçirmeye ve Kim işten çıkana kadar oralarda takılmaya karar vermiştim, o işten çıkınca Gretchen arabayla gelip ikimizi de alıyor, dertleşerek arabayla turluyorduk. Son aylarda en sıkı dostum olan Mike Madden ortalıktan kaybol-

muştu, hem de ne kaybolma. Artık varsa yoksa o ve Erin McDougal'dı, "Mike ve Erin, Çok Seksi 1991" sevişmedikleri zamanlarda genellikle birbirlerinin başının etini yiyorlardı. Onu haftalardır görmemiştim. Yani, okul kapanmak üzereydi, dışarıda hava sıcacıktı ve ortalık, alışveriş merkezinde, sokakta yürürken kızdan geçilmiyordu; çok hoş, yabani çiçeklere benziyorlardı. Gelgelelim herifçioğlu; Erin McDougal'a çoktan nikâhı basmıştı.

Neyse, saçımı kazıttıktan ve Mike'tan koptuktan sonra harbiden punk yani Misfits dinlemeye başlanıştım. O gün alışveriş merkezindeydim, yalnız takılıyordum. Üzerimde siyah kapşonlu svetşört, Misfits'in "Crimson Ghost" baskılı tişörtü, ayağımda babamın siyah asker botları vardı. Galiba metal ve hard rock'la işim kalmamıştı. Neden? Çünkü hâlâ metal takılan çocukların hepsi cahil sürüsüydü. Bütün metal şarkıları ya kızları düzmek ya da şeytana tapmakla ilgiliydi. İyi hoş da artık bunlar bana kötü bir şaka gibi geliyordu. Bana Ozzy dinleten Mike da olmayınca Misfits'in benim grubum olduğunda karar kıldım. Neden mi?

1. Kendilerini fazla ciddiye almıyorlardı. Yani, boktan albümlerini satabilmek için Satanist ayağına yatan yeni abaza metal gruplarının tersine onlar, eski korku filmleri hakkında şarkılar yapıyorlardı; ama çok babaydılar. Biraz dehşet verici ve birazcık da gizemliydiler. Onlar da metal grupları gibi öfkeliydiler ama biraz da eğlenceliydiler sanırım.

2. Müzikleri bomba gibiydi, 50'li yılların pop müziğine benziyordu ama gümbür gümbürdüler. Kızgındılar; şeytana, iblislere, Marilyn Monroe ve John Kennedy gibi ölmüş ünlülere bolca atıfta bulunuyorlardı. Bu sayede siz de onlara eşlik etmek istiyordunuz. Bu benim için çok önemliydi. Eşlik edebileceğiniz şarkılar yapıyorlardı. Hangi babayiğit Ronnie James Dio'ya eşlik edebilirdi ki? Ronnie James Dio bile yapamaz bunu.

3. Ayrıca, Misfits'in nakarat kısmı, "Akşam yemeğinde beyin, öğle yemeğinde beyin, kahvaltıda beyin, *brunch* beyin" diye giden, zımba gibi bir şarkısı vardı: "Beyin Yiyenler." Bundan daha sıkı bir şeyi hayal bile edemem.

Neyse, döne dolaşa giyip durduğum üç tane Misfits tişörtüm vardı: O gün; üzerinde bir hayaletin karanlıkta parlayan beyaz kurukafası olan Crimson Ghost'lu tişörtümü giymiştim. Kafam hâlâ kazınmış durumdaydı ve annemin kafamda tabağı kırarken, kafamın kesilen yerine, tam gözümün biraz üstüne de bir bant yapıştırmıştım.

Tam Kim'in çalıştığı Orange Julius'un önünden geçerken; Kim gözlerini devirdi, bana saatini göstererek çalışıp çalışmadığını sınamak istercesine üzerini parmağıyla tıklattı. Birbiri ardına sıralı bir sürü mavi ve sarı renkli plastik masa ve sandalyeyi geçtikten sonra Çin Wok yemek standına vardım, tam o sırada yürürken dört tane hırt metalci bebe bana bakıp gülüştü. Al sana bir avuç keş; kafasında D.S. (Dünyaya Sokayım anlamında) yazılı siyah bir beysbol kepi olan bir tanesinin ta beline kadar gelen uzun kahverengi saçları vardı. Uzun boylu olan diğeri topuklarına kadar inen bir pelerini andıran siyah trençkot giymişti, kafayı bulmuşa benzeyen iriyarı olanının sarı atkuyruğu saçları vardı, Deicide tişörtü giyen sonuncusu ise biraz daha ufak tefek bir şeydi, uzun kıvır kıvır saçları vardı. Yürümeye devam ettim, ta ki D.S. kepli gülüp arkadaşlarını dürterek bana "İbne" diyene kadar.

Daha önce hiç kavgaya, yumruklaşmaya katılmışlığım yoktu. Daha doğrusu, ilkokulda bir iki itişip kakışmışlığım vardı. Bücürün teki olduğum için ta sekizinci sınıfa kadar kolay hedeftim, hele kocaman gözlüğümle: Liseliler sarkık uçlu beremi alıp gülerek birbirlerine atarlardı, sonra bu numaradan sıkılınca tutup onu bir evin çatısına atarlardı, şey, bu durumda yaptığım tek şey onlara söylenip durmak, mızırdanmaktı. Ama artık boktan bir ilkokul talebesi değildim ki, anlatabildim mi? Son sınıfta biraz kilo almış, otuz santim falan boy atmış, saçlarımı kazıtmıştım, bu sik kafalılar metal dinleyen angutlardı, nasıl tipler olduklarını biliyordum; çünkü bir zamanlar ben de onlar gibiydim. Beysbol kepinde D.S. yazan çocuğun bana gülerek "İbne" dediğini görünce durdum, döndüm ve Burger King mi her ne karın ağrısıysa, yemeklerini bitirmek üzere oldukları masaya yaklaştım, hiçbir şey demeden parmağımı koduumun bebesinin suratına soktum, sırıtarak öylece tutmaya devam ettim. Derken, beysbol kepli çocuk geriye kaykıldı, beti benzi atmıştı, "Ne? Ne oluyor ya?" dedi, ben ge-

ne bir şey demedim ve kafamı sallayarak parmağımı öylece tutmaya devam ettim. Bu çocuk ufaktı, taş çatlasın on üç yaşında falan, bıyığı yeni terlemeye başlamıştı ve belki de gerçek yaşını gizler, onu havalı, daha büyük gösterir ümidiyle bıyığını tıraş da etmemişti. Yüzü sivilceden geçilmiyordu, kaşları bitişikti ve sağ kulağında baş aşağı taktığı bir haç vardı. Çocuktu bu ya, dört yıl önceki benim halim, cahil ve salak bir tip, havalı olmadığı için endişe duyan, bir yerlere ait olmamaktan korkan bir tip. Tıpkı benim hâlim. Beni düşünmeye sevk eden de bu oldu. Benim bir zamanlarki hâlimi andıran, korkularla yaşayan ve kendisi dışında bir şey, herhangi bir şey olmak için yırtınan biriyle dalga geçme fikri içime sinmedi. Mesele şu ki, birçok şeye karşı feci hınç doluydum, gerçekten bir sürü şey acayip sinirime dokunuyordu: annemle babam, Dorie'yle yaşadıklarım; ayrıca beni sepetlediği için Mike'a da sinir oluyordum. Ne bileyim, çok öfkeliydim, kendimi kötü hissediyordum, hem sonra kaybedecek bir bokum da kalmamıştı. Neyse, parmağımı suratına doğrultarak çocuğa dik dik bakmaya devam ettim, bir yandan da kafamı sallıyordum, o da bana bakmaya devam ediyordu; ama benim sinirli ve kendisinden büyük ve kafayı sıyırmak üzere olduğumu anladığından korkmaya başlamıştı, bir şey demiyordum, neyse, bana ağlayacakmış gibi baktı, "Ne? Ne istiyorsun ya? Özür dilerim, inan ki çok özür dilerim" diye fısıldadı, ben de döndüm ve bir daha arkama bakmadan oradan uzaklaştım. Alışveriş merkezinin uğultusu kulaklarımdaydı, mızmızlanan çocuklar, plakçıdan yükselen dans müziği, hoparlörlerden yayılan anonslar... Kendimi çok iyi hissediyordum sanki ama içimden ağlamak da geliyordu, ayaklarım titriyordu ve kalbim güm güm atıyordu. Atari salonuna gitmekten vazgeçtim, sakinleşene kadar turlayacaktım, neyse sonunda alışveriş merkezinin halıyla kaplanmış banklarından birine oturdum, titremeyi durdurmak için ellerimle dizlerimi tuttum.

Gelip geçen insanları seyrederek ve dört metalci çocuk acaba oradan geçerler mi diye bir süre orada oturdum. Geçmediler. Cebimdeki bozuklukları sayarak bir süre daha oturdum, derken iki punk kız geçti, biri çok kısa boyluydu, diğeri ise dobişko sayılırdı, yanlarında sıska ve tıfıl bir punk erkek arkadaşları vardı, üçünün de saçları

cart renge boyanmıştı, çivili kolyeler takmışlardı, kızlar ekose etekliydi, oğlan Dead Kennedys tişörtü giymişti, neyse, üçü birlikte gülerek yanıma geldiler.

"Sana el ilanı verelim" dedi kısa boylu kız. Pek minikti, adeta küçük bir kız çocuğuna benziyordu; sarımsı kahverengi saçları maviye boyanmıştı ama pek tutturamamıştı. Deri ceket giymişti ve aşırı süslü püslü bir hali vardı, bir yığın pırıltılı göz farı ve maskara falan sürmüştü yüzüne. Elime sarı kâğıda fotokopi edilmiş bir el ilanı tutuşturdu. "7 Seconds'ı sever misin?" diye sordu.

"Bilmem" dedim.

"Çok iyiler" dedi. "Bir iki hafta sonra Cubby Bear'da çalacaklar."

"Orası neresi?" diye sordum.

"Şehir merkezinde. Şehir merkezi değil aslında, beysbol sahasının yanında" dedi oğlan kafasını sallayarak.

"Güzel" dedim.

Kısa boylu kız, heyecanla başını sallayarak, "'99 Red Balloons'un cover'ını da çalıyorlar" dedi.

"Çok iyi" dedim.

"Misfits'i sever misin?" diye sordu oğlan. Benden uzundu ama biraz cılız bir tipti, kellesi tepeye kadar kazınmış, tepede kalan saçı dört farklı renkte çivi gibi yapılmıştı.

"Evet" dedim.

"*Earth A.D.* müthiştir, di mi?"

Başımla onayladım ama bir şey demedim; çünkü aslında, teknik olarak onların *Legacy of Brutality* dışında hiçbir albümü yoktu bende. Diğer her şeyleri kasetlerdeydi ve *Earth A.D.* albümünün adını duyduğumdan bile emin değildim, tabii bu biraz aptalcaydı, yani Misfits'in en sevdiğim grup olduğunu falan düşünürsek.

"East Bay *sound*'unu sever misin?" diye sordu punkçı çocuk.

"Bilmem, bazıları idare eder" diye yalan sıktım; çünkü neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Yani, Operation Ivy falan pek matah değil yani. Onlar daha çok ska takılıyorlar."

"Evet" dedim, neden bahsettiği hakkında bir fikrim olmadığı için.

"Dead Kennedys en babaları" dedi şişmanca olan kız. "Joe Biafra bir dahi inan."

"Onları bilmiyorum" dedim.

"Bilmiyor musun?" diye sordu tombalak kız. "Onlar, nasıl desem, çok akıllı adamlar, hükümetten, Tanrı'dan falan bahsederler şarkılarında."

"İyiymiş" dedim.

"Baksana, 7 Seconds'daki konsere gelirsen sana bir kaset yaparım" dedi bücür kız gülümseyerek.

"Çok iyi olur, harbiden" dedim, hâlâ numara yaptığımı hissedebiliyordum.

"Hey, botların çok hoşuma gitti" dedi tombalak kız. "Nereden aldın?"

"Aa, evet, benim de hoşuma gitti" dedi kısa boylu kız. "Orijinal bir şey herhalde."

"Babamın onlar" dedim.

"Hadi ya" dedi tombalak kız. "Giymene izin veriyor yani?"

"Evet, onları yürüttüğümü bilmiyor."

"Müthiş" dedi kısa boylu kız.

"Evet" dedim.

"Neyse, bakarsın görüşürüz" dedi kısa boylu kız yine. "Bu arada; ben Katie."

"Selam" dedim. "Brian" diye ekledim elini hafiften sıkarak. "Tamam, neyse, belki orada görüşürüz." Giderken elini salladı, üçü de şakalaşıp gülerek uzaklaştılar. Ben bugüne kadar onun bunun bodrumundaki ufak partiler dışında hiç punk konserine gitmediğimi fark ettim ve belki de o konsere giderim diye geçirdim içimden, Gretchen'e benimle gelmek ister mi diye sormam gerekecekti galiba. Evet derse benzinin parasını ödemeyi bile teklif edebilirdim; çünkü ne bileyim, bu bir anda bana önemli bir şeymiş gibi geldi.

İ
ki

Bir gecede punk rockçı olmuştum. İşin doğrusu tek dinlediğim grup Misfits'ti ve bir de Ramones. Sürekli babamın botlarını giymeye başlamıştım, okula giderken bile ve kimsenin fark ettiği yoktu, sınıfta arka sıralarda oturuyordum, Rahip Dorbus'un nefsin terbiyesi konusunda durmadan kafa ütülediği ilk Din Bilgisi dersinde, kazara gözlerimi kapatıp esnemişim. Epey genç olan, uzun boylu, parlak çerçeveli gözlük takan bizim Rahip Dorbus karatahtadan bir silgiyi kaptığı gibi kafama sallamasın mı? Silgi tam ağzımın ortasına isabet etti. Öksürmeye başladım, ağzıma sarımsı toz girmişti, dudaklarım yanıyordu, yanıma gelip tepeme dikildi ve "Burası sizin yatak odanız değil, Mr. Oswald, değil mi?" Nereden aklıma geldiyse, boş bulunup, "Benimkini eline alsana" deyivermişim, bu sözler Misfits'in

"Bullet" şarkısındandı; Glenn Danzig,, "Hey, partiye katılanlar, benimkini elinize alsanıza" diyordu. Ne anlama geldiğini bilmiyordum ama bu şarkıda bu sözleri söylemesi hoşuma gitmişti nedense, neyse, işte bu sözler yüzünden dosdoğru Disiplin Kurulu'na gönderildim.

Neyse, müdür odasının dışındaki dar mavi koridorda otururken kimya dersinden tanıdığım uzun boylu, sıska ve kafası tıraşlı Nick adlı çocuk sessizce gelip yanıma oturdu, onun elinde de aynı mavi disiplin kâğıdı vardı. Çizgi romanların arkasında verilen ucuz röntgen gözlüğünden takmıştı. Röntgen gözlüğünü katlayıp gömleğinin cebine koydu sonra da müdürün odasına şöyle bir baktı. Sekreterin masasının üzerinde altın rengi bir dolma kalem duruyordu. Kafasını salladı, sekreter ortalıkta görünmediğini anlayınca kalemi aldığı gibi cebine indirdi. Ona bakarak hafiften gülümsedim. Uzun bir suratı ve bir yarasanınkini andıran sivri kulakları vardı, dosdoğru karşıya bakarak tuhaf, yapmacık bir şekilde gülümsüyordu. Sonra bana doğru baktı, burnunu kaşıdı ve kemerime taktığım Fiend Club düğmesini görüp başını salladı. "Misfits?" dedi bana, sahip olduğum tek düğme olan siyah beyaz Crimson Ghost'a bakarak.

Otururken bile uzun boyluydu, daha önce farkına vardığımdan da uzundu, ayrıca onun da asker botu giydiğini fark ettim. Saçları yandan kısacık kesilmişti, ortadaki uzun kısımlar ise yüzüne dökülüyordu. Buna şeytan perçemi derler, Glenn Danzig'in saçı da böyledir. Onun saçlarının böyle olduğunu daha önce fark etmemiştim.

"En sevdiğim gruptur" dedim, başımı samimiyetle sallayarak.

"Benim de" dedi gülümseyerek; gömlek yakasının altındaki aynı düğmeyi bana gösterdi.

"Çok iyi" dedim.

"Evet" dedi.

"East Bay *sound*unu sever misin?" diye sordum, alışveriş merkezindeki çocuğun söylediklerini hatırlamaya çalışırken biraz gergindim. "Mesela Operation Ivy?"

"Aa, evet, onlar çok iyidir" dedi kafasını sallayarak. "Ama punktan ziyade ska takılıyor onlar."

"Evet, severim onları ama bende hiç albümleri yok" dedim.

"İyidir onlar. Plaklarının çoğu da var bende."

"Süper ya" dedim. "Çok iyi."

"Ee, 7 Seconds'daki konsere geliyor musun?" diye sordum, yine alışveriş merkezindeki çocukların dediklerini hatırlamaya çalışarak.

"Ha, evet. Bilmem. Gelmek isterdim ama yeterince param yok."

"Anladım" dedim. "Çok iyi bir konser olacakmış diye duydum."

"Hı-hı. Son albümleri manyaktı."

"Evet" dedim, hiçbir fikrim olmadığı için yalan sıktım. "Bayağı iyiydi."

"Paten yapıyor musun?"

"Paten? Kaykay mı demek istiyorsun?"

Başını salladı.

"Evet yapıyorum, fena da sayılmam."

"Güzel" dedi. "İstersen bir ara birlikte kayabiliriz."

"Olur" dedim. "Harika olur."

"Neyse, derse gitmem lazım. Fazla ciddiye alma bu şeyleri" dedi, disiplin kâğıdını buruşturdu ve odadan çıkmaya hazırlandı.

"Gidiyor musun?"

"Evet. Sınava girmemek için, anlarsın ya, kendimi İspanyolca dersinden attırmıştım."

"Çok iyi."

"Görüşürüz."

"Görüşürüz" dedim, ayağa kalkıp mavi disiplin kâğıdını buruşturdum. Durup dururken gülümsemeye başladım. Yepyeni biriydim ben, saçlarım ya da giysilerim yüzünden değil, dinlediğim müzik yüzünden de değil. Çevremdeki insanlar artık bana farklı davranıyorlardı, hatta bazıları durup dururken yanıma gelip benimle konuşmaya başlıyordu. Bunu nasıl oldu da daha önceden fark edemedim, hayret doğrusu, bütün mesele nasıl göründüğünüzle ilgiliydi. Tam çekip gidecekken Rahip Cardy'nin odasının kapısı açıldı, bana eliyle gel diye işaret etti, "Bu ne sürpriz Mr. Oswald, buyurun, buyrun."

Rahip Cardy masasının yanından geçip eliyle omzuma dokunarak beni küçük bir sandalyeye buyur etti. "Neden ikide bir disiplinlik oluyorsun?" diye sordu; kendisi de oturdu ve uzun gri ellerini masasının üzerinde birleştirdi. Güneşin bağrında siyah kaide üzerinde duran, sıradan ve eski bir heykel gibi göründü suratı, koyu kurşun rengi bir

üniformanın üzerine kondurulmuş; beyaz bir yüz. "Şimdi sorun ne?"

Söylemem gereken şeyi söyledim: "Biz 138'iz"; yine Misfits'in bir şarkısı olan "We are 138"di bu ve 138 neydi hiçbir fikrim yoktu ama gene de söyledim -Biz 138'iz- ve Rahip Cardy derin bir iç geçirdi ve bana iki tane Cumartesi okula gelme cezası kesti, kâğıtları imzalayıp elime tutuşturdu, yaşlı kafasını sallayarak homurdandı.

Birkaç saat sonra okul koridorunda yürürken; etrafındaki angutlarla ancak bu yolla baş edebileceğine kanaat getirdiğinden, bütün iftihar listelerinde boy gösterdiği için aylardır yüzünü görmediğim Rod ilişti gözüme. Daha sıska geldi bana, öncekinden daha gergin, olmadık bir yerden kendisine yapılabilecek bir saldırıya karşı gözleriyle koridoru kolaçan edermiş gibi bir hali vardı. Koridorda, gözleri yerde yürüyor, göz ucuyla etrafa bakıyordu, onu durdurup, "Rod, n'aber?" dedim, kafasını salladı.

"Mezuniyet balosunda olanları duydun mu?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim. Tam bir haftadır bu konuyu düşünüp duruyordum, hangi kızla gitsem diye. Tanıdığım kimse yoktu. Tamam, Gretchen vardı ama o dünyada gelmezdi, sonra Dorie vardı, onu birkaç kez aramayı denemiştim ama telefonlarıma cevap vermemişti, işte yine kalakalmıştım, önümde beni bekleyen çok önemli bir olay vardı ve ben hâlâ kimseyi bulamamıştım.

"Hayır, ne oldu ki?" diye sordum.

"Buna inanmayacaksın, dostum. Ama bu sene ayrı balolar düzenlemekten söz ediyorlar."

"Ayrı balo mu? Ne demek istiyorsun? Bir tane ortaokullar, bir tane liseliler için mi yani? Ama hep böyle yapmıyorlar mı zaten, adamım?"

Hayır, dostum, hayır. Liseliler için iki ayrı balo: bir tanesi beyaz çocuklar, diğeri de siyahlar için."

"Ne? Dalga geçiyorsun herhalde. Hangi çağdayız be, yıl 1991! Kim ayrı balo düzenliyor Tanrı aşkına? Taşak geçiyorsun benimle."

"Hayır. Şu Marcus var ya, hani basket takımındaki şu afro saçlı çocuk, benden dilekçe için imza bile aldı."

"Neden ayrı balo yapacaklarmış?" diye sordum.

"Şey, öğrenci konseyindeki çocuklar, son sınıftakiler, şarkı konu-

sunda anlaşamadılar; yani açılış şarkısı konusunda. Boktan bir durum."

Eğer soluk benizli kenar mahalle bebeleri de bir konuda karara varamıyorlarsa, işimiz bitmiş demekti. Yüce İsa!

"Önemli değil. Biz ikinci sınıftayız" dedim.

"Bilmiyorum, ben belki giderim diye düşünüyordum" dedi, "gidebilirsem tabii."

"Siyahların balosuna mı?" diye sordum, yumuşak, siyah dudaklarını büzdü, bu soruya yanıt vermenin onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyordum. Gözleri küçüldü, bir anlığına bugüne kadar Rod'la alay eden bütün o çocukları düşündüm, içlerinden bir tanesi bile beyaz değildi çünkü, nasıl desem, bu boktan okulda bile hiçbir beyaz dallama ufak tefek ve yumuşak da olsa siyah bir çocukla alay etmezdi.

"Evet, sanırım" dedi. "Belki sen de gelirsin, ha?"

"Siyahların balosuna mı? Sen neden bahsediyorsun ya? Orada işim olmaz."

İç geçirdi, sonra başını salladı, ikimiz de koridorda farklı yönlere doğru yürüyerek uzaklaştık.

O gün; bu konu Brother Rice'da herkesin dilindeydi. Anlaşıldığı kadarıyla hikâye şöyleydi: İleride politikacı olma hevesiyle yanıp tutuşan bir yığın inekten oluşan öğrenci konseyindeki bok kafalı son sınıflar balo işinden sorumluydu. Dj'i, menüyü seçmişler, açılış şarkısının ne olacağına karar vermişlerdi. Anlaşılan neredeyse tamamen beyazlardan oluşan öğrenci konseyindeki çocuklar açılış müziğinin her yıl döne döne seçilen Eric Clapton'ın boktan şarkısı "Wonderful Tonight" olmasında karar kılmışlar. Bu arada, yine son sınıftan birkaç çocuk, iki siyah ve bir Güney Amerika kökenli çocuk ünlü bir siyah R&B şarkısı olan "Make it Last Forever"ı teklif etmişler. İki karşıt grup şarkılarını getirmişler ve konseyde dinletmişler, tabii haliyle siyah öğrenciler sayıca az oldukları için istedikleri şarkı yeterli oy alamamış. Siyah çocuklar itiraz etmek istemişler, beyaz çocuklar da buna yanaşmamış, böylece son sınıftaki siyah öğrenciler *Canınız Cehenneme; biz de kendi balomuzu yaparız olur biter*, demişler ve böyle bir karar almışlar.

Ders çıkışında Bill Summers; hemen benimkinin bitişiğindeki dolabının önünde bana her şeyi anlattı. Öğrenci konseyinde birinci sınıf

temsilcisiydi, tam da bir zengin bebesiydi. O kadar beyazdı ki anlatamam, mavi gömlek, mavi kravat, fıstık gibi kesilmiş sarı saçlar. Bana meseleyi anlatınca bakıp, "Ne kadar aptalca değil mi ya?" dedi; ben de, "Sanırım, gerçekten çok aptalca" dedim ama neden böyle dedim, Tanrı bilir.

Beyaz çocukların bugüne kadar belki bin kere açılış müziği olarak çalınan bir şarkıyı yine seçmelerinin mi yoksa adam yerine konulmayan siyah çocukların kendi balolarını yapmaya karar vermelerinin mi yoksa toplantı başkanı Mr. Helman'ın başka bir çözüm bulmaktan aciz olmasının mı aptalca olduğunu düşünüp düşünmediğimden emin değilim. Bu konuda kafa yordukça sinirlerim bozuluyor, kafam karışıyordu. Tamam, beyaz çocuklar kurallara uygun davranmışlardı. Şarkılarını getirmişlerdi, herkes de oy kullanmıştı. Siyah çocuklar seçimi kaybetmişti, gün gibi ortadaydı bu, bu yüzden mızıkçılık eden belki de onlar olmuyor muydu? Belki de öyle değillerdi, emin değilim. Yani, belki de öğrenci konseyi neredeyse tamamen beyazlardan oluştuğu için siyah çocukların hiç şansı yoktu. Bir keresinde şöyle geçirmiştim kafamdan: Eğer koduumun öğrenci konseyinin tamamı bir kere de siyah çocuklardan oluşsa, bir kerecik, şarkının "Sweet Child o' Mine" olmasını isterim; ama bunun olması için yapabileceğim bir halt da yoktu yani, bilmiyorum, belki ben de ağzımın payını alırdım. Eğer aynı boktan şey benim başıma gelse, yani her gün, mesela radyoda paso rap çalsa, her lanet olası filmde siyahlar oynasa, koduumun dünyası tamamen siyahlardan oluşsa ve hepsi gözlerini dikip bana baksa ve vaziyeti düzeltmek için elimden gelen bir bok olmasa, işte o zaman belki, belki benim de kafamın tası atar, *Canınız Cehenneme. Canınız Cehenneme. Lise balosu hayatta bir kere olan bir şey ve bana bir şey ifade etmesi gerekir* derdim belki ve gidip kendi balomu düzenlerdim. Öğrenci konseyindeki o zengin piçlerinin hepsi geri adım atsa bile, yani, bilmiyorum, bütün bunlar bana hâlâ feci yanlış ve üzücü geliyordu.

Bill Summers'a, "Sonra görüşürüz" dedim ve ben ortaokulda olduğum için, bizim ortaokul balosunda işler yolunda olduğundan ve yalnızca liselilerin balosu ayrı yapılacağı için benim sorunum değildi zaten; çünkü bu okul sikimde değildi.

Üç

Gretchen ve Kim'le her zamanki gibi okul çıkışı otoparkta buluşuyordum. Onlardan on beş dakika erken çıktığım için gidip Eskort'un kaputuna yaslanıp bekliyordum ve yumuşak, beyaz, transparan bluzlarının ve incecik yumuşak keten eteklerinin içinde yürüyerek geçen seksi Katolik kızlarına bakıyor, laf atıp göz kırpıyordum. Dışarısı sıcaktı, tam da mayısın başları, gömleğimi çıkarmıştım, üstümde kirlenmiş, beyaz bir tişörtle Eskort'un kaputuna uzanmış bekliyordum, güneş beyaz benekler ve flu halkalar şeklinde kel, tıraşlı kafama inip duruyordu.

Tamam. Ortaokul mezuniyet balosu gerçekten de yaklaşmıştı ve lanet olsun, ben gitmek istiyordum. Neden? Çünkü, şey, daha hiç bir lise dans partisine gitmemiştim ve bundan sonraki okul kariyerimde

en fazla iki tane olacaktı ve galiba kendime ve diğerlerine hâlâ hiçbir işe yaramayan salağın, malın teki olmadığımı falan kanıtlamak istiyordum. Ama gerçekten başka hiçbir kız tanımadığım için, yani, Dorie telefonlarıma yanıt vermiyordu ve Esme denen o kız Jim'in grubu The Morlocks!'un davulcusuyla çıktığı için, Gretchen'e sormayı düşündüm ama harbi sadece arkadaş olarak. Dürüst olmak gerekirse ona öyle ilgi falan da duymuyordum artık.

Tamam, tamam bu düpedüz bir yalandı. Dürüst olmak gerekirse, sanırım onu yeniden çok feci arzuluyordum; çünkü bekâretini kaybettiğini biliyordum, bu da ona, nasıl desem, bir yetişkin havası katıyordu ve ben de bunu çok seksi buluyordum, doğru değilmiş gibi davranıyordum ama doğruydu işte. Onu eskisinden daha çok seviyordum.

Gretchen ve Kim nihayet okulun giriş kapısından çıktılar, Gretchen bir yığın kitap taşıyordu, Kim ise serserilik ediyordu ve kendisini takip ettiğimi fark edince topallıyormuş gibi yapmaya başladı. Gözlerimi Gretchen'den alamıyordum. Gri ekose eteği, beyaz diz boyu çorapları ve beyaz bluzu, iki sarı saç tokası ile çok ama çok hoş görünüyordu.

"Selam" dedim, doğrularak ve kaputtan uzaklaştım.

"Selam" dedi Gretchen ve bir sigara yaktı. Bana da bir tane uzattı, ben istemem diyerek geri çevirdim.

"Hey, Brian?" dedi Kim kolumu kavrayarak. "Nasılsın bakalım? Üff, body mi yapıyorsun sen?"

"Siktir git ya!"

"Yapma oğlum" dedi, kolumu sıkmaya devam ederek. "Şu kaslara bir baksana!"

Eskort'a bindik, Gretchen arabayı çalıştırdı. Kim ve Gretchen güneş gözlüklerini taktılar, şu karnavallarda falan takılan türden büyük plastik şeylerden. Güneşten korunmak için gömleğimi kafamın üstüne geçirdim.

"Ya, Brian, Gretchen'le merak edip duruyorduk: sen hiçbir kızı kıçından düzdün mü?"

"Siktir git ya."

"Ama Gretchen ve ben hiç kıçımızdan düzülmedik ve acaba bize bunu yapar mıydın diye merak ediyorduk. Tek tek mi yoksa aynı an-

da mı yapardın? Senin için hangisi uygun?"

"*Akşam yemeğinde beyin, öğle yemeğinde beyin*" diye mırıldandım.

"Ne? O da ne demek?" diye sordu Kim kıkırdayarak ve yine bana döndü.

"O zaman git kendin bir dene de gör" dedim.

"Onu rahat bıraksana. Seksten bahsedip durursan orada gene ereksiyon olacak" dedi Gretchen; gören de beni birkaç aydır hiçbir yere gitmemiş, onlarla görüşmeyi hiç kesmemişim, sanki her şey durup dururken normale dönmüş sanırdı.

"Ee, ortaokul balosuna gidiyor musun Brian?" diye sordu Kim.

"Ha, evet; ama bilmiyorum. Henüz kimseyi davet etmedim" dedim. "Yani, tanıdığım bildiğim biriyle gitmek isterim aslında. Ama durum şimdi pek de parlak değil."

"Ne var da gitmek istiyorsun ki?"

"Bilirsin işte, normal de ondan. Her konuda dışlanmış falan gibi hissediyorum kendimi, anladın mı, bütün o liseli zırvalarında. Hayatta bir kere yapacağın türden şeylerden biri işte."

"Saçmalık" dedi Gretchen. "Bütün o bebeler, baloya giden bütün o çocuklar götün teki. Seninle dalga geçip duran çocuklar onlar. Şimdi de sen tutmuş onlarla partiye gitmekten, o partiye gitmek için iki yüz dolarlık elbise satın almaktan bahsediyorsun. İsraftan başka bir şey değil!"

"Siktir ya!" dedim. "Ben yalnızca biraz hoşça vakit geçirmek istiyorum. Kendim için gitmek istiyorum, tamam mı? Bence çok eğlenceli olacak."

"O zaman sana iyi şanslar" dedi bana bakıp, gözlerini yuvarlayarak.

"Sana da iyi şanslar" dedim ben de, kafamı sallayarak.

"Niye?"

"Niye mi? Belki Tony seni götürür oraya."

"Siktir git ya" dedi.

"Öyle deme, ikiniz gidersiniz, o Balonun Kralı seçilir. Onun baban olduğunu falan söylersin."

Gretchen o anda 95'inci Cadde'nin ortalarında arabayı küt diye

durdurdu, arkamızdan arabalar klakson çalmaya, aniden fren yapıp savrulmaya falan başladı, sonra arabayı kenara çekti. "Tamam, buraya kadar. Çık dışarı."

"Ne?" dedim gülerek.

"Kendini havalı bir bok sanıyorsun sen. Benimle böyle konuşabileceğini mi sanıyorsun? Ne bu havalar, ha?"

"Hayır" dedim. "Sadece espri yapıyordum. Siz ikiniz bana hep takılmaz mısınız sanki?" Gretchen kafasını salladı arabayı yeniden vitese geçirdi ve yeniden sürmeye devam etti. Biraz sonra bana dönüp kaşlarını çattı.

"Gene de gitmem baloya" dedi. "Onun yaşı küçük de olsa. Bana gitmeyi teklif etse bile."

"Tamam" dedim; çünkü onun bunları söylediğini duysam da yalan olduğunu ikimiz de biliyorduk.

Bir süre sonra alışveriş merkezine vardık, Kim arabadan indi, Gretchen'le ben yine baş başa arabayla dolaşıyorduk; yalnızca Gretchen, "Seni eve bırakayım mı?" diye sordu; ben de, "Yok be, biraz daha dolaşalım" dedim. "İyi ama, ben Tony ile buluşuyorum" dedi; ben de, "O zaman sen beni eve atıver" dedim. Bizim eve doğru giderken Ramones dinliyorduk, o esnada *Sen benim şu baş belası evrendeki en iyi arkadaşımsın ve benimle baloya gitmeni istiyorum, şu aptalca baloya benimle gelmeni istiyorum,* sözlerini ağzımdan kaçırıvermek istedim ama bir kelimecik olsun söyleyemedim. Hiçbir şey demedim.

Bizim harap evin önünde durduk, "Görüşürüz" dedim, arabadan indim ve onun arabayla uzaklaşmasını seyrettim. Onun benimle baloya gelmesini ne kadar istediğimi düşündüm, sorsam bana gülüp hayır diyeceğini biliyordum, bu pek "klas" bir şey olmazdı. Tony Degan'a deliler gibi âşıktı, ayrıca ona asla soramayacağımı da biliyordum; çünkü ben onu ne kadar sevmiş olsamda, işte o arabasıyla çekip gidiyordu. Eskort uzaklarda bir nokta gibi gözden kaybolurken ben içimden *Belki de hiçbir şey değişmemiştir. Bütün dünyada benim için değişen hiçbir şey yoktur,* diyordum.

Dört

Plastik Cadılar Bayramı maskelerinden almıştık ve her zaman onları takıyorduk. Bu daha çok Nick'in fikriydi. Kurt Adam ve Frankeştayn maskelerini takıp kaykaylarımızla dolaşıyorduk, alışveriş merkezinin otoparkındaki arabaları açıp içlerini karıştırıyorduk. Dünyayı sessizce değiştirmek için sıradan insanların beyinleri yıkanmış dünyasını kötü kasetlerden arındırıyorduk.

Dediğim gibi, hepsi daha çok Nick'in fikriydi. Her şey çok basit bir şekilde başlamıştı: Bir gün okul çıkışı sorduğu o soruyla; Nick'ten bahsediyorum, hani o müdürlükteki çocuktan; benim dolabıma yaslanmıştı, gömleğini çıkarıp beline dolamıştı, üstünde siyah, beyaz ve kırmızı renkte bir "Independent" tişörtü vardı; bir omuzundan sarkan çantasında, başının hemen gerisinde, parlak beyaz kaykayı görünü-

yordu. "Hazır mısın?" diye sormuştu bana.

"Neye hazır mıyım?"

"Etrafı biraz karıştırmaya gidelim" dedi.

"Şey, ben kaykayımı getirmedim" dedim, tabii yalan söylüyordum. Başını yana eğerek, kafadan çatlakmışım gibi baktı bana.

"Kaykayını getirmedin?"

"Evet, unutmuşum" dedim. "Bilirsin işte."

"Sendeki kaykay nasıl bir şeydi bakayım?" diye sordu, beni ölçercesine gözlerini kısarak bana baktı.

"Bilmem" dedim, kendimi aptal gibi hissettim ve çok utandım. "Sendeki nasıl bir şey?"

"Dostum, kaykay kullanmasını biliyor musun, bilmiyor musun?" diye sordu, gözlerini ve ağzını kocaman açarak ve bana tuhaf bir yaratıkmışım gibi bakarak.

"Pek bilmiyorum aslında" dedim.

"Siktir ya" dedi kafasını sallayarak ve gülümseyerek. "Çok kolay lan. Yarın sana bir kaykay getireyim, tamam mı?" ve dediği gibi de getirdi.

Kaykayın üstünde bir zamanlar eski tüfek kaykaycı Tony Hawk deseni vardı. Kaykayın altına kırmızı, sarı, siyah renklerde bir şahin kafası çizilmişti ama keçeli kalemle yazılmış "Jennifer Bradley'i seviyorum" JENNY" ve JENNY'yi seviyorum" yazıları şimdi neredeyse görünmez olmuştu. Kaykayın atıl kalmasının sebebi herhalde Nick'in artık Jenny'yi sevmeyişiydi. Ama kaykayın yepyeni dingilleri, geniş Spitfire tekerlekleri vardı, yeni başlayan biri için biçilmiş kaftan, diyordu Nick ve koyu gri yapışkanlı zımparası bir hayaletin yandan görünüşü gibi kesilmişti.

"Kolaydır. Yalnızca tahtanın üzerinde durmaya bak ve aptalca bir şey yapmaya falan kalkma" dedi. Otoparkın içlerine doğru yürüdük, bütün eşyamız dolapta kalmıştı. Bir ayağımı tahtaya koyup ittirmeye başladım ve hemen kıçımın üstüne düştüm.

"Galiba kıçımı kırdım" dedim.

Nick kaykayıyla yanıma geldi ve durdu, kafasını sallıyordu. "Bu duyguya çabucak alışsan iyi olur" dedi. "Şuna bir bak." Siyah arazi pantolonu sıyırdı ve bütün bacağını kaplayan kırmızı, beyaz ve pem-

be renkte tuhaf bir böceği andıran kocaman yarayı gösterdi. "İlk kaykayımı aldıktan iki gün sonra oldu bu bok" dedi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"İlk kez bir araba bana çarptı" dedi gururla.

"İlk kez mi?"

"Kafasını salladı ve gülümsedi. iki kolunu, sonra da gömleğini sıyırdı ve vücudundaki değişik yara ve sıyrıkları göstermeye başladı. "Bu bir minibüsten. Bu 1985 marka bir Corvette'den. Bu ise annem minibüsüyle geri geri sürerken üstüme çıkınca olmuştu."

"Hassiktir" dedim. "Peki, sana en son ne zaman bir araba çarptı?"

"Bu sabah bir Plymouth'un arkasına bindirdim."

Kaykayın üstünde çok kötüydüm. Yani, birkaç gün sonra kaykayın üstünde kalmayı başarmaya başladım ama lanet olası kaldırımlardaki yarıkların ya da tümseklerin üzerinden onlara takılmadan, onların yanına gelince sağ ayağımla iteklemeden geçemiyordum. Kaldırım kenarlarından ne inebiliyordum ne de çıkabiliyordum. Bir şeylere toslamadan duramıyordum. Ama lanet olası tahtanın üstünde galiba uzun süre kalabiliyordum. Günlerden bir gün Mike bana kaldırım taşından kurtulmak için tahtanın ucuna vurarak havalandırmak olan koduumun *ollie* hareketini öğretmek için dört saatini harcadı ama ben bir türlü öğrenemedim. Tahtanın üzerinde durmaktan hoşlanıyordum, orada kendimi çok iyi hissediyordum. Yani, genellikle bir noktadan bir diğerine gidebiliyordum ama yeterince iyi değildim. Bu da dert değildi, Nick'i pek rahatsız ettiği söylenemezdi.

Neyse, çabucak anlatayım, Nick'le nerdeyse her gün okul çıkışı kaykay yapıyorduk, hem de kaykay yapmanın hiç de hoş karşılanmadığı güney yakasında; otobüs durağından Chicago Ridge Alışveriş Merkezi'ne kadar. Büyük otoparklarda kaykay yapıyorduk, ben alçak kaldırım taşlarında *ollie* hareketini çalışıyordum ama gene de lanet olası tahtayı havalandıramıyordum, oysa Nick kendi kendine kayıyor, farklı numaralar deniyordu: korkuluk demirlerinden kaymak mı istersin, önden fırlatmalar mı ve daha adını bile bilmediğim bir sürü hareket. Bazen ortaya hava atmaya çalışan diğer kaykaycı çocuk-

lar çıkıyor, her biri bisikletlerin bağlandığı korkuluk demirlerinden falan kayıp taş bankların üstünden atlamaya çalışıyorlardı. Ben genellikle onları seyrediyordum.

Yapmaya başladığımız şey şuydu: Alışveriş merkezine kadar kaykay yaparak gidiyorduk, otopark dolana kadar biraz ortalarda dolaşıyorduk, sonra da park etmiş arabaların arasında çok dikkatli bir şekilde kaykay yapıyorduk, arabalarının kapısını açık bırakan var mı diye de bakınıyorduk. İster inanın ister inanmayın ama bir sürü insan arabasını kilitlemeden çekip gidiyordu. Açık olanların içine dalıp işimize bakıyorduk. Genellikle değersiz şeylerdi bulduğumuz: Üzerine Stubby yazısı oyulmuş gümüş bir çakmak, dikiz aynasına asılmış ve üzerinde çıplak kız resmi bulunan bir hava temizleyici; iki Nick o gün öğleden sonra onu hep boynunda taşıdı; ayrıca bir para çıkını dolusu çok kalitesiz ot, içmeye kalktık ama beş para etmediğini anladık. Sonra gelmiş geçmiş en büyük voleyi vurduk. İçi oyuncaklarla, çocuk giysileri ve ayakkabılarıyla dolu Chevy marka mavi bir arabanın arka koltuğunda Cadılar Bayramını maskeleri bulduk; bir tanesi Kurt Adam, diğeri Frankeştayn'dı, ayrıca birkaç tane almaya bile tenezzül etmediğimiz maymun ve serseri maskesi de vardı. Arabayı açık bulan ben olduğum için ilk seçme hakkı benimdi, ben de Kurt Adam'ı aldım. Maskeleri taktık ve deliler gibi kahkaha atarak kaykaya devam ettik.

Derken her gün okul çıkışında kaykaylarımızın üstünde, yüzlerimizde bu aptal Cadılar Bayramı maskeleriyle Chicago Ridge Alışveriş Merkezi'nin otoparkında takılmak bizim rutinimiz haline geldi; arabaların arasından, kamyonet ve minibüslerin arkasından fırlayarak canavar gibi sesler çıkaran ve alışveriş yapanların ödünü bokuna karıştıran Kurt Adam ve Frankeştayn. Bu bize çok komik geliyordu harbi. Ama koca götlü güvenlik görevlileri pek hoşnut değildi. Gökkuşağı rengindeki şemsiyelerinin altından sigara içerek ya da telsizlerine bir şeyler mırıldanarak bir süre kaykayla dolaşmamızı seyrediyorlar sonra, iki üç tanesi bize giriş tarafından; tombul, mavi karaltılar halinde hücum ediyorlardı; biz de basıyorduk kahkahayı ve onların bize yetişmesine fırsat vermeden soluğu alışveriş merkezinin diğer çıkışında alıyorduk. Onları ardımızdan koşturmak; olayı daha

da eğlenceli kılıyordu sanırım. Belki de heyecanla bekleyeceğimiz bir olay haline geliyordu her şey. Bir keresinde kaykaylarımızın üstünde oturuyorduk, Nick az önce yürüttüğü Malibu Beach çakmağıyla osuruğunu yakmaya çalışıyordu, ikimiz de gülmekten ölüyorduk ve etrafa baktığımız falan yoktu. Güvenlik görevlilerinden biri park halindeki beyaz bir Mustang'in arkasından hızla yaklaşıp Nick'i yakalamasın mı! Onu; üzerinde Amerikan kartalı olan ve Ramones'a İnanırız yazan Ramones tişörtünden yakalamıştı, Nick hemen tişörtünü başından sıyırıp kurtuldu ve kaykayına atlayıp kaçmaya başladı, üstü çıplaktı, anırır gibi sesler çıkarıp kahkahalar atarak Frankeştayn maskesini yüzüne indirdi. Bu olay hakkında bütün söylediği, "O lanet olası tişörtü çok seviyordum ya" oldu.

Neyse, o sıralar Nick gene de kendi gündemini yaratmıştı. İnsanların arabalarına izinsiz girip içlerini karıştırmak onun için sıradan bir hırsızlık falan değildi. Onun için bu oldukça ciddi bir işti; çünkü bu adeta bir mücadele biçimiydi onun için. İşleyiş şöyleydi: Yüzlerimizde maskeler, kaykay yaparak dolaşıyorduk, bu arada alışveriş merkezinin girişinde sigara içerek ortalığı kolaçan eden tombalak güvenlik görevlilerinin, kollarındaki alışveriş paketlerinin üstünden ortalığı kesen işgüzar ev kadınlarının ya da istedikleri oyuncağı elde edemeyen patlak gözlü, meraklı çocukların olmadığından emin olunca birimiz sürücü tarafındaki kapıyı açıyordu. Bunun o kadar dikkat çekmediğini düşünüyorduk. Nick genellikle şöyle bir bakındıktan sonra kül tablasını, torpido gözünü ve koltuğun altını bir güzel arıyordu. Eğer ganimet yoksa kasetlere bakmaya başlıyordu, çalmak için falan değil, sürücülerin nasıl tipler olduğunu anlamak için. Alışverişe gelen tipler genellikle Crystal Gayle, Kenny Loggins, New Kids on the Block ya da George Michael falan dinliyorlardı, Nick de o boktan kasetleri alıp, hem de hepsini, park edilmiş diğer arabaların, minibüslerin altına fırlatıyordu. Temizlik... İşlem tamam. Bir daha asla dinlenmeyeceklerdi işte. Onun için; bu çok ciddi bir işti.

"Radyoda dinlediğin boktan şeylere çalınsın diye para verildiğini biliyor muydun? Yani seçme şansın olmadığını? Koduumun tüccarları" dedi ve *Dirty Dancing* film müziği kasetini en yakındaki aracın altına fırlattı. "Hangi koduumun salağı Patrick Swayze'i dinlemek ister

ki? Tekelleşmiş dünyanın zavallı köleleri" diye fısıldadı kafasını sallayarak. "Kendi işini kendin gör, tamam mı?"

"Haklısın" dedim. "Kendi işini kendin gör" demenin, ne anlama geldiğini düşünmeden.

"Buradaki işimiz bitti. Bu insanlar gün gelecek bize teşekkür edecekler" dedi.

Tahmin ettiğiniz gibi, Nick'in gazabından kurtulan olmuyordu. Eğer on milyon yılda bir birilerinin arabasında kayda değer bir şey bulursak, Beatles, Buddy Holly ya da öyle bir şeyler, Nick onu cebine atıyordu. Bu sayede yapacak bir şeyimiz oluyordu, anlayacağınız, önemsiz de olsa, suç sayılan bir şey olsa da olumlu, kayda değer bir şey yaptığımız duygusunu yaşıyorduk. Ciddi ciddi yaptığımız şeyin bir şekilde dünyayı kurtarmaya hizmet ettiğini düşünüyorduk; çünkü berbat müziğin, insanları berbat ettiğini görmemek için, insanın kör olması gerekirdi. Biz şanslı olanlardandık; çünkü olayı çözmüştük. Ne yapıp edip, acımasız büyük şirketlerin beynimizi yıkamasına izin vermemiştik ve her gün alışveriş merkezinin otoparkındaki bütün arabaları, bütün kasetçalarları didik didik ederek her kötü kaseti yok etmenin hakkımız, görevimiz olduğunda karar kılmıştık.

Beş

Birkaç gün sonra okul çıkışında kaykayla otobüs durağına gidip otobüse atladım ve bende olmayan tek Misfits albümü olan *Earth A.D.*'yi satın almak üzere 95'inci Cadde'deki plakçıya gittim. Bir hafta boyunca gerçekten neredeyse hiçbir şey yemeksizin o plağı alacak kadar para biriktirmiştim. Yalnızca şeker ve sarımsaklı ekmeğin üzerine sürülen on sentlik diğer soslarla idare etmiştim. Plak dükkânının girişindeki dar beton basamaklardan çıkıyordum ki siyah ve yeşil bombardıman ceketi giymiş dört beş tane çocuk geçerken beni iteledi. Ağzına içki koymayan punkçı tiplerdi bunlar, bir bakışta anlamıştım, gömleklerinin ve ceketlerinin üzerinde büyük X işaretleri vardı ve bazıları Minor Threat, D.R.I. ve Life Sentence gibi grupların tişörtlerini giymişlerdi. Kel kafasını ucunu yu-

karıya kıvırdığı gri kepiyle kapatan, uzun, kurukafa gibi suratı tişörtünün üstünden ileri fırlıyormuş gibi duran gruptaki en kısa boylu sonuncu tip elini uzatıp yolumu kesti. Durup uzattığı kolunun üzerinden ona baktım. Gözünü kısarak bana baktı; sanki beni tepeden süzüyormuş gibi bir hâli vardı, kocaman bir plastik bardaktan fırlayan kırmızı bir pipetten bir şeyler içiyordu.

"Kimlerle takılıyorsun?" diye sordu kısa boylu kurukafa suratlı oğlan.

"Ne?" diye sordum, iyi duymak için ona yaklaşarak.

"Kimlerle takılıyorsun?" diye sordu yeniden, geriye dönüp kankalarına bir bakış fırlattıktan sonra yeniden gözlerini kısarak bana baktı. "Hangi gruplarla takılıyorsun lan sen?"

"Ne?" diye sordum yeniden.

"Dazlak mısın nesin lan sen?"

"Hayır" dedim tıraşlı kafamı sıvazlayarak.

"Öyleyse siktir git" dedi ve plastik pipetini üzerime fırlattı. Tükürüğünden vıcık vıcık olan pipet alnıma isabet etti, sonra da ayağımın dibine düştü. Sadece omzumu silkip gülümsemeye çalıştım, böyle yaptığım için de kendimi çok aptal hissettim. "Punk öldü" dedi bana kafasını sallayarak. "Sıra sende." Başparmağını havaya kaldırdı sonra da aşağıya çevirdi; yani beni kastediyordu, gidiciydim herhalde. Kankaları kafalarını salladı ve birbirlerini itekleyerek ve gülerek oradan yavaşça uzaklaştılar. Plakçının basamaklarında oturdum ve başıma ne boktan bir iş geldiğini tam anlayamadan için öylece bakakaldım.

Altı

Bir punk konserine gidiyordum ve sanırım bu, hayatımdaki ilk konserdi. Babamın güzelim siyah askeri botlarını giymiştim, şu bağcıklı, yirmi delikli botlardan; saat akşamın sekizi falandı, merdivenleri yavaş yavaş çıkmaya başladım, ikisini de ayağıma geçirmiştim; çünkü babamın beni durdurmasına fırsat tanımak istemiyordum. Ayrıca lanet olası ayaklarımı da görmesini istemiyordum. Ama sanırım yeterince hızlı davranamamıştım, "Hey evlat, dur bir dakika" dediğini işittim, durdum ve aşağıya inmeye başladım, babam içini çekip kanepeden kalktı ve bana kafayı tırlatmışım gibi bakmaya başladı, gözleri kocaman açılmıştı ve öfke doluydu, ağzı açıktı, kafasını sallayarak ayaklarıma baktı.

"Onlar benim asker botlarım mı?" diye sordu. Üzerinde hâlâ fab-

rikada giydiği mavi iş elbisesi vardı, gözlüğü kirliydi ve yüzüne tam oturmamıştı.

"Aa, evet. Sanırım öyle."

"Onları çıkarman için tam on saniyen var; yoksa onları zorla ben çıkarırım ayağından." Ondan birkaç adım ötede duruyordum ve birbirimizin gözlerine bakıyorduk. Hâlâ benden birazcık kısaydı, orada kımıldamadan duruyordum, hareket etmeden yere baktım.

"Ben o lanet olası botlarla yaptım askerliğimi" diye homurdandı. "Bu yüzden ya sen çıkarırsın ya da ben çıkarırım onları ayağından" dedi yeniden.

"Botlarına iyi bakarım" dedim.

"On" dedi ve bir adım yaklaştı. "Dokuz. Sekiz. Yedi."

"İnan iyi bakacağım onlara" dedim.

"Altı. Beş. Dört."

"Baba."

"Üç. İki."

"Tamam" dedim.

"Çıkar onları hadi."

"Tamam" dedim. "Tamam" diye fısıldadım basamaklara oturarak ve o uzun, meşakkatli çözme işine koyuldum.

Babam döndü ve kanepeye geri oturdu, botlarını çıkardığımdan emin olmak için izliyordu, işte o anda ağlamamak için Misfits'in şarkısı "Where Eagles Dare"in sözlerini düşündüm: *"Ben lanetolası bir orospu çocuğu değilim."*

Ye
di

Bir saat kadar yalvardıktan ve yine de botlarımı çıkarmak zorunda kaldıktan sonra Gretchen'i hayatımda gideceğim ilk punk konserine, 7 Seconds'ın konserine, benimle gelmesi için ikna etmeyi başardım. Henüz yalnızca bir şarkı dinlemiş olmamıza ve bazı punk ve içki içmeyen punkçı tipler arasında kavga çıkmasına rağmen hayatımın en harika gecelerinden biriydi. Bunun önemi yoktu gene de. Ama sahnedeki grup yüzünden hayatımın en harika gecesi de sayılmazdı pek. İyi çalıyorlardı, gümbür gümbürdüler ama biraz tuhaftılar sanki, dinlediğimiz tek şarkı küçük punk kızın adının "99 Red Balloons" olduğunu söylediği, nükleer savaş hakkında 80'li yıllarda ünlü bir Alman şarkısının coveryıdı. Tuhaf görünümlü bir kadının, balonların falan olduğu şarkının videosunu hatırladım. Sanırım

büyürken nükleer savaştan hep tırsmıştım ama şarkı o kadar mutlu ve neşeliydi ki onun nükleer savaş hakkında olduğunu falan fark etmemişim bile. Neyse; 7 Seconds sahneye çıktı ve solist Kevin Seconds "99 Red Balloons"u anons edince bütün mekân çıldırdı. Sanırım bu yüzden hayatımın en güzel gecesiydi, diyebilirim; anlatabildim mi? Yani orada toplanan çocukların öyle bir şeye ait oldukları hissini yaşamaları falan.

Cubby Bear, Wriggley Field beysbol sahasının hemen karşısında bir bardı ve tam bir yuppie mahallesinin ortasındaydı ama oraya vardığımızda barın önünde pasaklı punk çocuklarının oluşturduğu uzun bir kuyruk gördük ve nedense heyecanlandım. Park yeri bulamadık, park yeri ve bilet için yeterli paramız yoktu. Bu yüzden neredeyse iki saat falan arandıktan sonra park edecek bir yer bulabildik. Koşa koşa gidip kuyruğa girdik ve biz içeriye girene kadar ilk iki grup çoktan sahneye çıkmıştı ve 7 Seconds da programını bitirmek üzereydi ve mekân tıklım tıklımdı. İçerisi koyu ahşapla dekore edilmişti, masalar kenara çekilmişti ve boyalı saçları, siyah kapşonları, ekose pantolonları ve etekleri, rozetleri, *patch*'leri, çengelli iğneleri, sırtında Screeching Weasel gibi grupların isimleri yazılı olan siyah motosiklet ceketleri ile gelmiş bebeler iyice havaya girmişlerdi. Ortalıkta bir sürü içki içmeyen dazlak da vardı, çoğunun saçları kazınmıştı, beyaz tişört, siyah kamuflaj pantolon, bağcıklarının sonuna kadar bağlandığı asker botları giyiyorlardı ve ellerine keçeli kalemle X işaretleri yapmışlardı;hatta bazıları bu işaretlerden, kazınmış kafalarına bile yapmışlardı. Herkes dans ediyordu; herkes bağırıp çağırıyor, odanın ortasında geniş bir daire şeklinde dönüp duruyordu. Ömrümde böyle bir şey görmedim desem yeridir yani.

Anlayacağınız "99 Red Balloons" şarkısını biliyordum. Yani, dediğim gibi, çocukluğumdan hatırlıyordum ve solist şarkının adını söyleyince bütün millet çılgına döndü, sonra bas gitarcı o tanıdık bas riflerini çalmaya başladı, hem de nasıl çalmak. Ardından davullar, sonra ziller ve bütün davul seti girdi, çocuklar kafayı yemiş gibiydi, sıçrıyorlar, birbirlerini itekliyorlar, dans ediyorlardı ve solist "Doksan dokuz kırmız balon, süzülüyor gökyüzünde" diye şarkıya başladı ve sonunda "Vuahha" şeklindeki nakarat bölümüne geçtiğinde, kalabalıktaki

herkes eşlik etmeye başladı. Herkes, Gretchen ve ben dahil herkes... Hatta ben zıplayıp duruyordum ve bilmiyorum, sanki bir şeye, bir yere ait olduğum duygusuna kapılıvermiştim, tıpkı kilisede şarkı söylerkenki gibi ve tekrar nakarat kısmı gelmişti, "Vuahha." Velhasıl herkes solistle birlikte söylüyordu, etrafıma şöyle bir bakındım ve bazı çocukların sahnenin ön tarafında *pogo* yaptığını fark ettim, bazıları mavi ve yeşil bombardıman ceketli kel *skinhead*lerdi, birbirlerini ittiriyorlar ve kendilerini olanca güçleriyle sıska punk bebelerin üstüne güm diye atıp duruyorlardı, içki içmeyen çocuk punkçı çocuklardan birini çekip gözüne yumruğu indiriverdi. Aradan fazla geçmedi, punk çocuğun yangın musluğu gibi kısa boylu, deri ceketli, mavi saçlı kız arkadaşı gidip içki içmeyen çocuğun suratına tükürdü. İçki içmeyen çocuk güldü ve tükürükle karşılık verdi ve kızın alnına vurdu. Kız deliye döndü ve olanca gücüyle içki içmeyen çocuğa saldırdı, derken diğer punkçı çocuklar da daldı, çok geçmeden bütün punkçılar ve içki kaçkınları ceketlerini çıkarıp birbirlerine girdiler, ta ki şarkı bitene kadar. Sonra solist Kevin Seconds ortalığa şöyle bir baktı ve "Tamam, tamam, bu gece buradan birlikte çıkacağız, punkçılar ve *skinhead*ler, hepimiz birlikte çıkıp gideceğiz buradan" dedi, ne demek istediğini anlamadım ama bunları söylemesine sevindim. Ve sözleri işe de yaradı. Punk bebeler ve *skinhead* bebeler biraz durulduler ve yeniden birbirlerini boğazlamadan dans etmeye başladılar. Hatta şişko, içki kaçkını bir çocuk yere düşen bir punkçı kızın ayağa kalkmasına bile yardım etti. İtiraf etmeliyim bu benim için çok tuhaf bir andı.

Konserden sonra hediyelik bir şeyler almak için Gretchen kuyruğa girdi ve sanırım bir tişört satın aldı. "Bu herifler, bu grup sattıkları her şeyi kendileri üretiyor" dedi.

"Eee?" dedim.

"Eee, daha ne olsun, çok iyi."

"Neden?"

"Çünkü kendileri yapmak istiyorlar, anladın mı, onlara ne söylemeleri gerektiğini dikte eden o plak şirketlerinin etiketleri falan olmadan. Böylece, büyük şirketlerin bir parçası hâline gelmiyorlar. 'K.K.Y.' meselesi."

"Çok iyi" dedim. "İyi de ne demek o ya?"

"Kendi Kendine Yap" dedi Gretchen. "Bu anlamlı bir şey, tamam mı? Siktirik Guns n' Roses gibi değiller."

"Guns n' Roses bir boka benzemez ki" dedim.

"Ne?"

"Bilmem. Eğleniyorlar falan işte."

"Anlamıyorsun" dedi. "Bu insanlar senin düşünmeni istiyorlar, tamam mı?" Üzerinde tişörtler, plaklar, düğmeler ve çıkartmalar bulunan masaya baktım ve *benim bu laflardan daha önce neden haberim olmadı ki?* diye düşündüm.

Satış bölümünde beklerken alışveriş merkezinden tanıdığım bücür Katie koşarak yanıma geldi, sanki sıkı arkadaşmışız gibi bana sarıldı ve "Gitmem lazım, annem bekliyor. Bak, bunu senin için yaptım" dedi ve avucuma bir kaset sıkıştırdı, beni yeniden kucakladı ve koşarak gözden kayboldu. Kaset, üzerine kendisinin bir balerin ya da peri kılığındaki çocukluk fotoğrafını yapıştırması ve kapağına gümüş rengi yaldızlı kalemle yazılmış *Brian için* sözcükleri dışında sıradan bir kasete benziyordu.

"O da kimdi?" diye sordu Gretchen.

"Bilmem. Bana el ilanı veren kızdı."

"Sana kaset mi yapmış?"

"Galiba" dedim ve beni nelerin beklediğini bilmeden ama etrafa şöyle bir bakarak ve çok ama çok tuhaf hisler içinde kaseti cebime sokuşturdum.

Kaset müthişti. Anlayacağınız, kaseti günler, haftalar boyunca, hatta sözlerini ve bir daha görmediğim Katie denen kızı anlayabilmek için paso geri alarak dinledim de dinledim. Şarkı ve grup isimlerini ve hatta hoşuna giden bazı dizeleri kapağın içine yazmıştı.

Seeing Red-Minor Threat
"Bakışlarım tehditkâr gelmeli dibet sana
Yardımcı olsun diye adam gibi davranmana"

Think Again- Minor Threat
"Cehalettir belirleyen senin çapını
Zekâ puluttuğu ise bulunmaz beyninde"

Nazi Punks Fuck Off-Dead Kennedys
"Harbi falan değilsin sen surf saçların ok gibi diye
Hâlâ bir sporcu dallama yaşarken kafanın içinde"

We've Got a Bigger Problem Now- Dead Kennedys
"Zenciler yöneten sınıf olma peşinde
Sırıtmaya devam edin siz saf yüzlerle"

Jock-o-Rama (Invasion of the Beef Patrol) - Dead Kennedys
"Sporcu dallamaları yardım etsenize
"Sığır Eti Polisi" çökmüş ensemize"

Ve konserdeki o ânı düşündüm, solistin, her biri diğerinden farklı olan ama aslında o kadar da farklı olmayan çocuklara, el ele dışarı çıkmalarını söylediği anı. Daha önce de konsere gitmiştim. Mötley Crüe, Guns n' Roses, hatta Metallica konserine. Hepsine Mike'la gitmiştik, hepsi de binlerce insanın doluştuğu stadyum konserleriydi ama daha önce hiç böyle küçük bir mekânda konsere gitmemiştim ve işin doğrusu, aynı şey değildi bu; yani hepimiz yan yana şarkı söyleyip dans etmiştik ve kimse asla mekândan çıkarken birlikte çıkacağımızı falan söylememişti. Dediğim gibi, haftalarca bu konuyu düşündüm; çünkü nedense bana anlamlı geliyordu bu, nasıl desem, daha önce bu konuya kafa yormamıştım; ama işte, müzik belki de bir şeyleri değiştirebilirdi... Benim için bile.

Sekiz

Gretchen beni çıplak ya da yarı çıplak gördüğü an gülmüştü ve on bir yaşındaki bir kız çocuğunun vücuduna sahip olduğumu söylemişti. Bodrum katında benim odamdaydık, kafamı kazımayı henüz bitirmişti. Kendi saç kesme makinesini getirmişti, saçımın yarısını kesmişti ki makine bozuldu, biz de kafamın geri kalanını babamın usturasıyla tıraş ettik.

"Gretch, aman dikkat et ha" dedim portatif metal sandalyede kıvranarak. O sırada üstümde yalnızca pamuklu külotum vardı ve bodrum olduğu için odam soğuktu, yani soğuktan götüm donuyordu.

"Merak etme, lan dallama, rahat ol" dedi ve yumuşak beyaz elleri ensemdeki tüylere değer değmez nasıl bir hoş oldum bilemezsiniz. Yok, yok, işin doğrusu hayvan gibi ereksiyon oldum. Pamuklu külo-

tumun içinde onu gizleme şansım yoktu. Bu yüzden ayağa sıçrayıp, "Tamam, bitti" dedim. "Kafanın yarısı hâlâ kesilmedi" dedi; ben de, "Olsun" dedim. Bana baktı ve "Şu haline bir bak: On bir yaşında bir kız çocuğuna benziyorsun. Biraz spor yapmak geçmiyor mu aklından?" dedi. "Ne varmış, en azından şişman falan değilim" dedim, der demez de pot kırdığımı anladım. "Tabii, tabii, öyle ya, sen şişman değilsin" dedi ve hışımla, merdivenleri koşarak çıkıp gitti, hatta plastik cüzdanını almayı unuttu. Birkaç dakika sonra yatak odamın kapısına vurdu; hemen "Özür dilerim" dedim. Bunun üzerine, "Eğer bir kere daha bana öyle bir laf edersen, senin kıçına öyle bir tekme atarım ki feleğin şaşar" dedi.

"Tamam" dedim.

"Hadi şimdi lanet olası saçının geri kalanını keseyim" dedi.

"Tamam." Tekrar metal sandalyeye kuruldum ve kirli tişörtlerimden birini kucağıma koydum. Gretchen saç kesme makinesini tekrar açtı ama gene çalışmadı, bu kez makası çıkardı ve küçük ellerini saçımda gezdirmeye başladı, parmakları yavaşça kulağımın arkasında tenimde geziniyordu. Bir süre çalıştı, bu arada benim bilmediğim güzel bir şarkıyı kendi kendine mırıldanıyordu; ama yıllar sonra bu şarkının Cure'ün "Love Song" adlı şarkısı olduğunu fark ettim. Neyse, Gretchen kesmeye devam ediyordu, onun sıcak nefesini ensemde hissediyordum, sertleşmemek için elimden geleni yapıyordum ama nafile, sonra şifonyerimin üzerinde duran tıraş köpüğünü eline aldı, birazını avucuna sıktı ve enseme, kafama sürmeye başladı, yavaşça, çok ama çok yavaşça. Bu arada gülüyordu, "Bu çok iyi, tam bir erkek gibi" diyordu, ben de kafamı sallayıp güldüm, sonra babamın usturasını aldı ve yavaşça çok dikkatli bir şekilde ensemi kazımaya başladı. Bir ara beni feci kötü kesti, kazara tabii, bir kız gibi ciyakladım, beni eliyle sandalyeye iyice oturttu, annemin beyaz havlularından birini aldı ve kanı durdursun diye oraya tuttu. "Lanet kafam hâlâ yerinde mi?" dedim, güldü, "Aa, evet. O kadar ödlek olma" dedi ve havluyu bastırmaya devam etti. Elimle yoklamaya kalktım, elime vurdu, havluyu kaldırıp bakmak için bana yaklaştı ve işte o anda yaptı. Gözlerim kapalıydı, ustura kesiğinin acısını hâlâ duyabiliyordum ve bir anda Gretchen'in ensemi hafifçe öptüğünü hissettim. "Gördün

mü? O kadar da kötü değilmiş" dedi.

Sonra olanlar tam bir sürprizdi, kendimi tutamadım, portatif sandalyeden yıldırım gibi kalktım, dönüp Gretchen'i omuzlarından tuttum ve onu deli gibi öpmeye başladım. İşin doğrusu onu tuttum, duvara yasladım ve Fransız öpücüklerine boğdum, o da bana karşılık vermeye başladı; ama gerçekten, inanın *gerçekten*, gözlerini kapatmıştı ve gülüyor gibiydi ama ben feci ciddiydim, bir kolumu onun beline doladım, sonra onu yatağın ucuna yatırdım ve üstüne çıktım, Gretchen hâlâ gülüyor gibiydi, birbirimizi ıslak, uzun öpücüklere boğuyorduk, ben onun tişörtünü çıkardım, hatta düpedüz tenine dokundum, elimi göğüslerine doğru kaydırdım, o beni daha da kendine çekiyor, çıplak kafamı okşuyordu, dosdoğru külotuna yöneldim, üzerinde yüzlerce fermuar falan olan o daracık ekose pantolonlardan giymişti, sonunda asıl fermuarı açtım ve elimi külotuna daldırdım, külotunun yumuşak kumaşını hissedebiliyordum parmaklarımda, sonra renginin pembe olduğunu gördüm ve yumuşak, tuhaf tüylerini. Gözleri kapalıydı ve artık gülmüyordu. Bir eliyle kafamın arkasını tutuyor, diğerini de külotuma daldırıyordu ve orama dokunur dokunmaz olay bitti: Beş saniyede donuma boşaldım. Gretchen elini çekti, ona baktım, o da bana bakıyordu, sanki *Tamam, sırada ne var?* der gibiydi, kalkıp yıkanmak için ve tabii ki utancımdan dosdoğru banyoya gittim. Birkaç dakika sonra döndüğümde çantası orada değildi, gitmişti ve sonunda bütün işleri mahvettiğimi anladım. Demek işin sonu böyle bitecekmiş ha? Bok gibi.

Do
kuz

Kaykaylarımızın üstündeydik, alışveriş merkezindeki bir minibüsün arkasında bir ileri bir geri gidip geliyorduk. Önce, dedi Nick, burnunu kırdırman lazım. *Neden?* diye sordum. Çünkü bir kere burnunu kırdırırsan, kimse seni dövemez. *Hadi ya?* dedim. Tabii, senden önce burunları kırılmışsa başka. Ama çoğu herifin burnu kırık değildir. İri kıyım heriflere bakarsan çoğununki kırık değildir. *Neden?* diye sordum. Hep irikıyım oldukları için kimse onlara sataşmamıştır da ondan, anladın mı? Bu yüzden hiç sıkı bir yumruk yeme şansları olmamıştır. Bizim gibi tipler için harika bir şeydir bu. Durumu dengeler, dedi. Onların burunlarını kırdırmamış olması ve senin çoktan kırdırmış olman. *Gene de anlamıyorum,* dedim. "Feleğini şaşırırsın" dedi. Gözlerin şişer ve yaşlarla dolar, nefes falan alamazsın,

suratından şarıl şarıl fışkıran kan gırtlağından aşağıya akar, kusmak istersin, kısacası tamamen boktan bir deneyimdir. "*Ve böyle bir şeyi istemeliyim, öyle mi?*" diye sordum. Evet, dedi. Çünkü o zaman kimse durduramaz seni. Ve kimsenin sana bok gibi davranmasına maruz kalmazsın. Hiçbir kavgayı kaybetme korkusuyla yaşamazsın; çünkü sonucun ne olacağını hep bilirsin. Hep bilirsin. *Mezuniyet Balosuna gitmeyi düşünüyor musun?* diye sordum. Hayır, dedi. İnsanı şebeğe çevirmek için düzenlenmiş bir olaydır balo. *Ben gitmek istiyorum,* dedim. Bence burnunu kırdırırsan daha iyi edersin.

On

Burnumu kırdırdığım andan, geriye doğru gidersek herhalde şöyle bir şey olurdu: Bir yığın kan çeneme doğru yükselerek dudaklarımın kenarlarından içeriye, oradan yukarıya, burun deliklerime doğru çekilip kayboluyor. Minicik damlacıklar ve zerrecikler halindeki kan "Die Die, Die My Darling" yazan Misfits tişörtümün önünden sihirli bir şekilde kayboluveriyor. Dişlerim kenetleniyor, kumlu bir tat bırakan diş minesi şaşırtıcı bir şekilde yerine geçiyor. Lanet olası midem gevşiyor, bağırsaklarım yeniden toparlanıyor. Burun köprümün şişliği havası kaçan bir balon gibi iniyor ve önceki düz halini alıyor. Öksürüyorum ama gerisingeriye, ses içeriye, aşağılara, ta ciğerlerime kanla birlikte inerek kayboluyor. Gözlerim açılıyor. Ağzım açılıyor. Kafam boynumun üstünde yerine oturuyor. Ağ-

zına kadar dolu yeşil bir çöp konteynerinin üstünden düşüyorum. Kot etek ve Life Sentence tişörtü giymiş kızıl Chelsea saçlı,* içki kaçkını punkçı bir kız azmanı yüzünü açıyor. Onun yanında, tişörtünün ortasına keçeli kalemle kocaman bir X işareti yazmış, iri, hapçıya benzeyen çocuk acı dolu yüz ifadesinden ve haykırışından kurtuluyor. Bana vuran siyah kamuflaj pantolonlu, kırmızı pantolon askılı ve beyaz tişörtlü çocuk yüzümün ortasından ağır yumruğunu çekiyor, eli havada bir kavis çizerek süzülüyor, süzülüyor ve yan tarafında duruyor. Bir adım geri gidiyor. Ben bir adım geri gidiyorum. O bir adım yana kayıyor. Ben bir adım diğer tarafa kayıyorum. Bir klakson sesi yoldan geçen bir Şevrole'nin kaputunun içine girerek duyulmaz oluyor. Punk tarzı giyinmiş birkaç çocuk el ele yürüyorlar; ama geri geri. Off the Alley adındaki meyve suyu barından çıkıyorlar, yüzlerindeki ifade iğrenmekten mutluluğa dönüyor. Bir uçak yukarıda geri geri uçuyor, önce kuyruğu beliriyor. Life Sentence tişörtlü kız kafasını sallayıp "enisenbi numuğudok enütög nal ruv" dediğini duyuyorum, parmağıyla beni gösteriyordu, sonra elini aşağıya indiriyor, geri geri yürümeye başlıyor ve beyaz tişörtlü içki kaçkını tipin yanında kadar gidiyor. Bir parça tükürük beyaz tişörtlü ve pantolon askılı çocuğun üstünden kalkıp havada uçuyor ve gerisingeri ağzıma giriyor. Tükürüğü yutkunup yutuyorum. Parmağımı öfkeyle ona ve tişörtüne doğrultuyorum. Onun kollarına, göğsüne ya da yumruğuna değil sadece tişörtüne doğrultuyorum parmağımı. Bana fiske atıyor, duruyor, geri geri yürüyor ve dar yoldan karşıya geçiyor. Ben çocuğa pis bir bakış fırlatıp olanca gücümle "tig ritkis" diye bağırıyorum bakışlarımla. Beş altı arkadaşıyla yürüyen çocuğa dik dik bakıyorum, başımı sallıyorum ve çok ama çok öfkeleniyorum. Nick, el yapımı tişörtünde "Punk Öldü, Sıra Sende" yazan dazlak kafalı, kırmızı pantolon askılı çocuğu gösteriyor bana. Nick'e ne oldu diye soruyorum, yırtılmış siyah naylon ceketini görünce. Nick'in ağzının kanla dolu olduğunu, kaburgalarını tutarak kulübün siyah duvarına yaslandığını görüyorum. Nihayet Nick'i kulübün dışında buluyorum, kulaklarımda Misfits'in şarkılarını *cover*layan berbat grubun müziği çınlıyor, "Some

* Saçların yan taraftan bir tutam kakül bırakılarak kazıtılması sonucu elde edilen görünüm. (ç.n.)

Kinda Hate" adlı şarkının son notaları ta buraya kadar geliyor.

Sonra, daha öncesine, hızla o geceden o gün öğleden sonraya: Küfrederek Gretchen'in arabasından fırlıyorum. İkimizin arasında neden asla ama asla bir şey olmayacağını açıklarken bana bakmamakta kararlı. Kusacak gibi oluyorum, sonra heyecanlanıyorum, umutlanıyorum, ikimiz arasında bir şeyler olacağını hayal ediyorum. Gretchen'in arabasında oturmuş hiçbir şey demeden "Horror Business"ı dinliyoruz, yan yana oturuyoruz, onun yaldızlı pembe rujla boyalı yumuşak dudaklarına uzanmama ramak kalmış; ama ikimizin de ağzından ne bir söz çıkıyor ne de hareket ediyoruz. Elimi onun elinin üstüne koyuyorum, bangır bangır çalan radyonun sesini kısıyorum. Benimle arabada oturması için onu ikna etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Gretchen gülüyor. Ben onun ensesini gösteriyorum. Gretchen'in ensesinde mini minnacık bir ben görüyorum, bana ille de harekete geçip onu yeniden öpmeye teşvik eden bir ben. Gretchen kontağı kapatıyor, arabadan çıkıyor. Onun otoparktan geçişini seyrediyorum. O gün öğle sonu okuldan sonra Gretchen'in enfes Ford Eskort'unun kaputunda oturuyorum, oracıkta oturmuş gülümsüyorum. Yine Gretchen'i ve onu ne kadar arzuladığımı düşünüyorum. Onun otoparktan geçerek gerisingeri lisenin giriş kapısına girip gözden kaybolmasını izliyorum. Kapıya bakarak Gretchen'i bekliyorum. Mother McCauley'in karşısındaki otoparktan bakarken her zamanki gibi kendimi Gretchen'e nasıl beğendireceğimi ve dün olduğu gibi bugün de iyi şeyler olabileceğini düşünüyorum.

On Bir

Büyükannemi ziyaret edecektik çünkü bir huzurevinde kalmaya başlamıştı. Bizim lanet olası aile aylardan beri ilk kez cümbür cemaat arabadaydık; ama kimsenin ağzını bıçak açmıyordu; çünkü bizimkilerin evliliği sona ermişti. Arabayı babam kullanıyordu, yüzü ifadesizdi, annemse sessizce onun yanındaki koltukta oturuyordu. Alice arkadaki ilk koltuk sırasında yanımda oturuyordu, Tim ise uzun bacakları kolları olduğu için arkaya iyice yayılmıştı, burnum hâlâ şişkin ve bok gibiydi, kocamandı ve ağrıyordu, gözlerimden biri mosmordu, evdekilere kaykayın üstünden düştüğümü söylemiştim, annem bir şeyler gevelemeye başlamıştı ama dinlememiştim, babam ise yalan sıktığımı sanırım anlamıştı. Neyse, işte şimdi arabada kendi kendine mırıldanıyor, kanaldan kanala geçiyordu,

ben fazla dayanamayıp walkmanimi açtım, Misfits'in *Legacy of Brutality* kasetini çıkardım ve babama uzattım. "Şunu bir denesene, seversin" dedim, iç geçirdi, sonra gülümsedi ve kaseti teybe soktu. İşte o anda en sevdiğim şarkılardan biri olan "Horror Business" başladı; gitarlar uğulduyor, davul ritm tutuyordu, ardından Glenn, "Amma da korku edebiyatı yapıyorsunuz" diye söylemeye başlamıştı ki babam kaseti çıkarıp bana gülümseyerek geri verdi ve "Benim için biraz fazla gürültülü" dedi, yüzümün kızardığını hissettim, öfkeden adeta patlayacak gibi olmuştum, çok önemli bir mesele olmasa da cidden sinirlenmiştim, hem de nasıl anlatamam. *Babamın dinlediğim müzik konusunda ne düşündüğü umurumdaydı sanki* ve *Ne fark eder ki?* falan diye geçirdim içimden. Ama umurumdaydı, fark ederdi ve benim için neden olduğunu bir türlü çıkaramıyordum.

On İki

Bu numarayı alışveriş merkezinin otoparkında yapıyorduk: Kaykay yaparken birimiz araba çarpmış gibi yapıyor ve sürücüyü korkutup para sızdırıyorduk. Bu da yine Nick'in fikriydi. Açık bir yara ile işe koyulmak en iyisiydi. Böylesi çok daha inandırıcı oluyordu. Bunu yapmak için Nick ya keskin taş bankların üstünde *ollie* hareketi çekip bile bile dizlerinin üstüne inmek gibi kıvıramadığını bildiği bir hareketi yapıyor ya da anahtarlarını çıkarıp kızarıp kanayıncaya kadar baldırlarının üstüne çizikler atıyordu. Yüzüm hâlâ şiş ve yara bere içinde olduğundan benim fazla bir şey yapmama gerek kalmıyordu. Eğer buna gerek olsa parmak boğumlarımı betona sürtüp, kanayan ellerimi havaya kaldırıp kendimi sürücülere acındırmak için *Neden? Neden? Ben öksüz bir çocuğum ve bütün is-*

tediğim biraz kaykay yaparak eğlenmekti sözlerini mırıldanırdım herhalde. Oysa Nick çok daha gözü karaydı. Basbayağı arabalara çarpma numarasını yapıyordu, bir kamyonetin ya da minibüsün arkasına olanca gücüyle gelip giydiriyordu, tabii her defasında direksiyondaki sürücünün geri geri giderken çocuklarına bağırıp çağıran, banliyöde oturan zavallı bir anne olmasına dikkat ediyorduk. İlle de bir anne olması gerekiyordu. Başka hiç kimse bizi ezdiği için kendini kötü hissetmezdi. Çoğu zaman arabaya çarpan Nick oluyordu. Ben araba sırasının sonunda kaykayımın üstünde olaya müdahale eden bir güvenlik görevlisi falan olmasın diye bekliyordum. Gelen birini görürsem ıslık çalıyordum, Nick de ayağa kalkıp kaçıyordu.

Genellikle şöyle oluyordu: Nick kaykayla uzaktan gelip bir arabanın arkasına tosluyor ve yüzükoyun yere uzanıyordu, böylece gülerek bütün numarayı berbat etmekten kurtuluyordu. Anne çığlık atıyor, çocuklar çığlık atıyor, anne arabayı park edip telaşla arabanın kapısını açıyor, koşarak Nick'in yanına geliyordu ve geldiğinde, "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım, görmedim" diye feryat ediyordu. Anne bunu dedi mi, malı götürdünüz demekti. Hepsi olmasa da çoğu işleri karıştırıyordu; kadınlardan biri Nick'in üzerine eğilip kel kafasını okşayarak, "Ah, çok özür dilerim, hiçbir şeyin kalmayacak, iyileşeceksin" gibi sözler fısıldamıştı kulağına, Nick'in dediğine göre biraz erotik bir durummuş. Ama bütün püf noktası şuydu: Nick dönüp ağzındaki salyayı silip hafifçe doğruluyor, yeniden yere düşüyor, sonra tekrar doğrulup kadına, "Özür dilerim" diyordu, eğer kadın ağlamaya başlamışsa iş tamam demekti. Nick birkaç dakika içinde işe yetişmek için otobüs durağına gitmekte olduğunu; çünkü babasının evi terk ettiğini, faturaları ödemek için çalışmak zorunda kaldığını, şimdi geç kaldığı için işten atılabileceğini, otobüs durağına kadar bile yürüyemeyeceğini anlatıyordu, hatta yürüyemediğini kanıtlamak için biraz topallıyordu. Kadın onun elini tutup, üzerine köpek yavruları işlenmiş tığ işi kazağının altındaki kalbine bastırıyor, sonra cüzdanını açıp Nick'ten işe yetişebilmesi için biraz almayı kabul etmesini rica ediyordu. Kaza başına ortalama yirmi papel kazanıyordu, açgözlü olmadığı için bu da fena para sayılmazdı. Bir keresinde aşırı hevesli bir kadın onu evine götürmeyi teklif edince, Nick bana

baktı, kadın onun bana baktığını gördü ve feci bozuldu, biz de kaykaylarımıza atlayıp tüydük. Kadınların çoğu neler döndüğünü fark edemiyorlardı; Nick'in kanlı dizleri ve inandırıcı düşüşleri yüzünden, olanların bizim düzenlediğimiz bir numara olabileceği akıllarının köşesinden bile geçmiyordu.

Sık sık koca götlü güvenlik görevlileri bizi, eğer takmışsak Cadılar Bayramı maskelerimizden tanıyor ve bir süre kovalıyordu. Ama alışveriş merkezinin otoparkı çok büyüktü. Alışveriş merkezinin etrafını çepeçevre dolanıyordu. Altımızda kaykaylarımız vardı ve parlak siyah polyester üniformalı, sahte gümüşten rozet takan, kemerliklerindeki kılıfta silah yerine telsiz taşıyan bu herifler genelde şişmandı ve yayaydı. Bizse kaykaylarımızla hemencecik kaçıyorduk, daha doğrusu ben kaçıyordum, Nick ise tam gaz onların üstüne doğru sürüyor, tam yaklaşınca aralarından makas yaparak sıyrılıyordu, zavallılar ezilmekten zor kurtuluyor, bizim Nick ise kaldırımın üzerine hopluyor ve ellerinde alışveriş torbaları olan yaşlı kadınların arasında sırra kadem basıyordu.

Bu yolla, yani arabaya çarpma numarasıyla, asla çok para kazanmadık ama kazandığımız parayı bölüşüyor ve gidip ithal plak ve kasetlere yatırıyorduk. Mesela, Almanya'dan gelen *Nothing to Loose* adında bir Misfits albümü almıştım, şarkı isimleri albüm ismindeki gibi hatalı yazılmıştı ama albümde daha önce dinlemediğim canlı kayıtlar vardı, bu da harika bir şeydi. Galiba her şeyden çok Nick'le birlikte takılmayı, onun hükümet ve gruplar hakkında konuşmasını dinlemeyi ve yaralanmış numarasına yatmak türünden de olsa onunla bir şeyler yapmayı seviyordum.

On Üç

Bu koskocaman bir yalandı. Çocuklar için, vaziyeti idare etmek için bir arada olmak. Sokayım öyle vaziyeti kurtarmaya. Üçümüz de: liseyi bitirmek üzere olan abim Tim, birinci sınıfta okuyan kız kardeşim Alice ve ben; annemle babamın sonunda boşanmasını bekliyorduk. Sanırım eve geç saatte gelip babamı, acayip, tek başına ve horlayarak kendinden geçmiş bir hâlde kanepede yatar halde gördüğüm için ben bunu onlardan daha uzun bir süredir bekliyordum; derken, bir ara gündüzleri ortadan kaybolmaya başladı, bir gece harika Screeching Weasel grubunun Off the Alley'de vereceği gizli konsere gitmek üzere odamdan çıkmıştım konser haberini plakçıda bir el ilanından öğrenen Nick'ten almıştım, beni boktan yeşil Caprice'iyle almaya gelecekti ama gecikmişti. Gene babamın

botlarını yürütmüştüm; çünkü onları tekrar daha önce garajda bulduğum yere koymuştu, şimdi ayağımdaydılar. Babam kanepede oturuyordu, televizyon açıktı ama seyretmiyordu, gene başım belaya girecek dedim içimden. Ama babam kucağında kavuşturduğu ellerine bakıyordu, gözlüğünü takmamıştı, onları dua ediyormuşçasına elinde tutuyordu, belki de dua ediyordu, kim bilir. Ben gelince bakışlarını kaldırdı ve gülümsedi ama çok acıklı bir gülüştü; saçları çalışmaktan kirlenmişti ve hâlâ üzerinde mavi iş elbisesi vardı. "Sonra görüşürüz, babalık" dedim ve basamakları çıkmaya başladım; ardımdan, "Brian" diye seslendi, ben de, "Evet" dedim. "O botlara iyi bak, tamam mı? Benim için çok değerli onlar" dedi. Durdum, başımı sallayıp botlara baktım, "Ayıpsın, Baba" dedim. Başını öne eğdi ve "Şey, Brian" dedi; dönüp ona baktım ve ağlamakta olduğunu gördüm. Ne halt edeceğimi bilemedim, onu daha önce ağlarken görmemiştim, babasının cenazesi hariç tabii; ama o da o kadar çabuktu ki doğru hatırlayıp hatırlamadığımdan emin değilim. Babam önünde kavuşturduğu ellerine baktı, başını salladı, gözlerini sildi, doğruldu ve ellerini kendisine sarılmamı ister gibi uzattı, ben de sarıldım ve galiba biraz ağladım. Başımı bira kokan omzuna koydum, o da gözyaşlarını zorlukla bastırdı ve "Sizlerden ayrılıyorum oğlum, Brian, çok üzgünüm" dedi, ben de nedense hüngür hüngür ağlamaya başladım ve "Biliyorum, Baba" dedim, "Benden nefret etmenizi istemiyorum, lütfen" dedi, "Senden asla nefret edemem ki baba" dedim. "Artık burada kalamam" dedi, "Biliyorum, baba anlıyorum" dedim, "Sen eve döndüğünde burada olmayacağım" dedi. Başımı salladım, omzumu sıvazladı, yeniden kanepeye oturdu ve ellerine baktı. Basamakları deli gibi koşarak gecenin karanlığına çıktım, ellerim titriyordu.

Konsere gitmedim. Bütün gece Nick'le birlikte arabayla turladık. Hâlden anlayan çocuktu Nick. Konuşmadık. Nick'in Chicagolu oldukları için sevdiği Naked Raygun'ı dinleyerek turladık sadece. Onları dinledik, bir de, normal davulcu yerine elektronik davul kullandıkları için biraz daha teknoyu çağrıştıran Big Black'i.

Nihayet eve geldiğimde babamın arabasının orada olmadığını gördüm, kanepede de değildi ve ev çok ama çok sessizdi. Gretchen'i arayıp olanları anlatmayı düşündüm; ama aramız sevişme olayı

yüzünden limoniydi. Ben de bana hazırladığı karışık kaseti koydum, annesinin ölümü hakkında olan *Carol* isimli kaseti ve tekrar tekrar dinledim. O sıralar punk dinliyordum ve kasetin çoğu Smiths'in muhallebi çocuğu şarkılarıyla doluydu, gene de kasetin o yüzünü defalarca geri sarıp bütün gece dinledim.

On Dört

Roberts Yolu'ndaki Yeniden Diriliş Mezarlığı'nın, hayaletlerle dolu olduğuna inanılırdı. Anlatılan bir hikâyeye göre, bir gezgin satıcı oradan arabasıyla geçiyormuş ve aniden karşısına karanlığın içinden beyaz külotlu genç bir kız çıkmış, adam arabayı kenara çekmiş ve kızın üzerinde yalnızca bir külot olduğunu görmüş ve sanki soyulmuş ya da tecavüze uğramış gibi bir hâli olduğunu fark etmiş. Ona adın ne diye sormuş, kız da Mary demiş, kız; gezgin satıcıya kendi kızını hatırlatıyormuş, kıza; onu evine götürmesini isteyip istemediğini sormuş, kız arabaya binmiş, adam arka koltuktan bir şal bulup kızın omuzlarına koymuş, şal kendi kızınınmış ve kızı evine götürmüş, kız adama teşekkür etmiş ve şalı verecek olmuş, adam, "*Yok, tamam*" demiş, kız koşarak merdivenlerden çıkıp evin içine gir-

miş, İşte şimdi asıl tüyler ürpertici kısım başlıyor, adam bir sonraki gün kızın nasıl olduğunu görmek için o eve gitmiş, kapıyı annesi açmış ve kızı Mary'nin beş yıl önce tam da o gece öldüğünü söylemiş. Ama hikâyeyi bana anlatan Nick o gecenin tam olarak hangi gün olduğunu bilmiyordu.

1985 model yeşil Caprice'ine bindik ve hafta sonu gece yarısı o mezarlığa gittik. Babam evi tamamen terk etmişti, annem ise benimle konuşmaya başlayınca duyduğum tek şey sessizlik oluyordu. Bir süredir babamla aralarında devam eden ölüm sessizliği gibi bir sessizlik hem de. Artık evde görünmez olmaya başladığımı falan düşünüyordum, belki de kendim istiyordum böyle olmayı. Böylece aklıma eseni yapmaya başlamış, hafta içinde bile gece istediğim kadar dışarıda takılmaya karar vermiştim. Neyse, arabayı yarım mil kadar uzaktaki koruya park ettik ve yürüyerek üzerinde YENİDEN DİRİLİŞ yazan mezarlığın demirden yapılma geniş giriş kapılarının önüne kadar geldik. Oradaki kapılardan birinde Mary'nin güya kapıyı zorlayarak açarken bıraktığı iz görülüyordu; çünkü birinin eline benzeyen girinti gibi bir şey vardı; ama ben pek ikna olmamıştım. Nick'le içeride yürümeye başladık, keşke hayaletler falan olsa diyorduk içimizden; çünkü insanlara ikinci bir şans verildiğini ya da ölümün her şeyin sonu olmadığını ya da ölülerin yeniden dirilebileceğini, başına olmadık şeyler geldikten sonra bir şekilde değişmiş, erişilemez, ele geçirilemez bir şeye dönüşme ihtimalini bilmek, bana umut verirdi.

On Beş

Mezuniyet Balosu'na iki hafta falan vardı, bir gün beşinci teneffüsten birkaç dakika önce Bobby B. beysbol sopasıyla çocuğun birinin kafasını dağıttığı için okuldan atıldı, Zavallı çocuğun bir gözü ömür boyu hasarlı kalacakmış falan. Nedense kötü oldum. İnanılır şey miydi bu ya. Bir gün Bobby B.'yi Brother Rice'ın koridorlarında çalımlı bir şekilde yürürken gördüm: Holy Biraderler'in ensesine falan vuran, tuvalette sigara içen, öğle yemeğinden sonra kelle olan, sınavda tıfıl çocuklardan kopya çeken, çeşmelere tüküren, tuvalet lavabolarına işeyen, birinci sınıfların yemek parasının üstüne yatan, altıncı teneffüste dersi kırıp okulun otoparkında arabasıyla hız yapan ve minibüsün teybinden bangır bangır Aerosmith'in "Dream On" şarkısını dinleyen, ensesinde gizlemek için saçını yağla-

yan, birinci sınıflara ot satan, tahtaya yeni bir İspanyolca sözcüğü yazmaya çalışan Miss Lannon'a diliyle müstehcen hareketler yapan ve bana koridorda şeytan işareti çakan Bobby B. anlayacağınız, can ciğer arkadaşımdı Bobby. Sonra günlerden bir gün üniversitede futbol oynayan, köşeli çeneli, göğsünde parlak, gümüş bir düdük asılı olan, insan azmanı Bedenci Alberts'ı, onu ensesinden tutup götürürken gördüm. Tam beşinci teneffüsten önceydi, öğrenciler sınıf değiştiriyordu. Bobby B., bedencinin elini ittirerek ensesini kurtarmaya çalıştı; ama bedenci buna fırsat vermeyecek kadar güçlüydü ve bizim Bobby B.'yi koridor boyunca müdürün odasına doğru sürüklemeye devam etti. Başımı kaldırıp ona baktım, "*Dostum, beni neden itekleyip durduklarını inan bilmiyorum*" demek ister gibi gözlerini döndürüp başını salladı; ama herkes, en azından üst sınıftakiler, bir önceki gece olanları duymuştu tabii ve bir sürü insan müdüriyetin bu konuda ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyordu; ama söylemeye ne gerek. Okuldan atılma. Okulu bitirmeye iki hafta kala her şey bitti. İşte bu kadar.

Evet, olanlar kısaca şöyleydi: Bir gece önce, bir perşembe gecesi bizim Brother Rice'dan ve diğer Katolik Erkek Lisesi Mt. Carmel'den birkaç kafadar zengin bebelerin gittiği Marist Lisesi'nde çocuklarla dövüşecekmiş. Nedenini tam olarak bilmiyorum ama güya bir önceki hafta sonu bizim okuldan beysbol oyuncusu tipli sporcu bozuntusu Derek Duane adındaki çocuğu Maristli çocuklar hazırlık sınıfı öğrencilerinin katıldığı aptal bir partide bir güzel benzetmişler. Aslında bu ahmaklarla keşlerin neden kavgaya tutuştuğu pek de anlaşılır bir şey değildi. Demek istediğim, çoğu son sınıf öğrencisiydi ve birkaç haftaya mezun olacaklardı. Ama bu kimin sikinde? Gretchen, Kim'den duymuştu, Bobby B. de bizzat bana, "Bu gece Oak Lawn Parkı'nda sıkı bir kavga kopacak. Bir demir levye falan kapıp gel" demişti; neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim olmadan kafamı sallamıştım. Oraya tek başıma gidince Gretchen'i gördüm, tek başına arabasının kaputunun üstünde oturuyordu, derin bir soluk aldım, gülümsemeye ve tuhaf görünmemeye çalıştım, sonra gidip bir şey demeden yanında durdum, ne olacak diye bekliyordum sanırım. Üze-

rinde: kot ceket, botlar ve ekose bir etek vardı ve nefis görünüyordu. Bunu söyleyerek lafa girecektim ama bocaladım ve biraz daha yaklaşıp elimle selam verdim.

"N'aber?" dedim belki sekiz yüz defa.

"'Senden n'aber?" diye karşılık verdi, yanakları al al olmuş gibiydi.

Bir türlü yüzüme bakmıyordu, gerilmiştim, "Ne olsun? Bildiğin gibi" dedim.

"Güzel" dedi.

"Hı-hı" dedim. "Epeydir görüşemedik."

"Evet."

"Hı-hı" dedim. Arabasının lastiğine ayağımla hafifçe vurdum ve konuşmaya başladım. "Gretchen, geçen gün..." dememe kalmadan araya girdi.

"Lütfen, o konu hakkında konuşmayı kes."

"Ama, ben..."

"Üff. Aptalcaydı. Bir kelime daha etme yoksa tepemin tasını attıracaksın. Cidden."

"Tamam" dedim. "Sorun değil. Ama bu konuda konuşmak istersen..."

"Hayır" dedi. "Asla. Ciddiyim."

"Tamam" dedim ve dönüp parka baktım. Her şey gibi park da biraz harap durumdaydı ve küçüktü; sokaklar boyunca yan yana dizili bazıları çiftlik evi tarzında sayısız tek katlı kahverengi tuğla evlerin ortasındaydı, bu mahalle Oak Lawn Parkı'nın genellikle Maristli çocukların takıldığı yer olması dışında; düzenli bir mahalle sayılırdı. Çam kerestesinden yapılma birkaç piknik masası, birkaç salıncak, bir kaydırak, bir kum havuzu, yürümek için birkaç patika ve parkın köşesinde bir basketbol sahası vardı. Her iki basket potasında da demirden ağlar vardı. O gece hava gerçekten sıcaktı ve tam yaz gibiydi. Gretchen'le ben Eskort'un kaputunda oturuyorduk. Daha şimdiden parkın çevresindeki kaldırımların kenarına park edilmiş on beş kadar araba vardı, çocukların bazıları arabalarına yaslanarak bekliyor, bazıları da arabalarının içinden dışarıyı seyrediyordu. Sağ göğüslerinde kocaman bir M harfi, sırtlarında ise yaptıkları sporun adı

güreş, futbol, beysbol yazılı olan kırmızı-beyaz renkli naylon mont giymiş belki sekiz dokuz tane sert görünümlü Maristli çocuk salıncaklara oturmuştu, bazıları elleri ceplerinde, bazıları ayakta, bazıları ise sigara içerek bekliyordu. Eğer kavga olacaksa dövüşecek olanlar sanırım bunlardı. Aslında bizim okuldaki sporcu bozuntularından bir farkları yoktu. Hepsinin aynı hayvani vücutları ve mankafa suratları vardı, belki de ne yapacaklarını ya da söyleyeceklerini kuruyorlardı kafalarında.

Derken Bobby B.'nin mor minibüsü çıktı ortaya. Motorundan tıslayan, homurdanan sesler çıkararak yolda ilerlediğini gördüm. İçeride bangır bangır Cream'in "White Room" parçası çalıyordu, tam da şarkının iyice azdığı ve distorsiyonlu gitarın va-va diye bağırındığı ve İspanyol matador *riff*ine girdiği bölüm *-bum-bada-babum-bada-babum-bada-ba-bum-da-da-bum-da-dad-bum-* çalıyordu ve minibüsün metalik boyası pırıl pırıl parlıyordu. O gün yağmur yağmıştı ve yan tarafta havalı boya tabancasıyla çizilmiş olan büyücünün lacivert pelerini rüzgârla havalanmış, ağzı sanki büyü yapıyormuşçasına hafif aralanmış, ahşap âsâsı ileri doğru uzanmış, mor ve beyaz ışıklarla dalgalanıp patlıyor gibiydi. Sanki tuhaf ve kaçık değil de uğursuz bir ifade taşıyordu yüzünde, koyu renkli kapüşonu üçgenimsi yüzünü ölümcül bir cüppeye çeviriyordu. Mor minibüs tam salıncakların yanında durdu, sürgülü kapısı açıldı ve sekiz dokuz çocuk bağırarak dışarı fırladı, bazılarının elinde çıtalar, bazılarında ise beysbol sopaları vardı. Üzerlerinde spor takımının montları yoktu. Sporcu falan değillerdi sanırım. Kot pantolonlu liseli birkaç dalgacı, serseri güruhu, aralarında yaşça büyük olanlar da vardı, mesela eski bir beysbol şapkası takan Tony Degan ve tabii ki farları hâlâ çalışan ve etrafı ışığa boğan, sporcu bozuntusu tiplerin üzerinde gölgeler yaratan arabanın koltuğunda oturan Bobby B... Işık huzmesi içinde beyaz, gümüşi ışıltılar hâlinde yağmur yeniden yağmaya başlamıştı, radyonun sesi hâlâ sonuna kadar açıktı ve Cream çalmaya devam ediyordu. Derken, Bobby B. arabadan indi elinde neredeyse yere değecek şekilde tuttuğu, ince, beyaz ve sarı renkli bir beysbol sopası vardı. Sonra sopayı güm diye kızıl kabarık saçlı ve sırtında güreşçi takımının montu olan, bıçkın tipli, en iri Maristli çocuğa indirdi. Bobby B.; sopayı kaldırıp

hızlı bir şekilde ve havada süzülürcesine savurdu. İri çocuğun suratının kenarına gelen sopa onun ayaklarını yerden kesti. Yüksek ve çatırdayan ama aynı zamanda hafif bir ses çıktı bu vuruştan. İri çocuk iki seksen yere serildi, Bobby sopayı bu kez çocuğun omzuna indirdi. Diğer çocuklardan hiçbiri yerinden kımıldayamadı bile. Sadece yerde bilinçsiz, belki de daha kötü bir hâlde yatan çocuğa bakakaldılar. Sanırım az kalsın kusuyordum. Diğer çocuklardan hiçbiri bir süre bir şey yapmadı, yerde yatan çocuğa bakmaya devam ettiler. Sonra da elindeki beysbol sopasını diğer çocuklara tutan Bobby B.'ye. Birisi, "Siktir ya" diye fısıldadı, bir başka Maristli çocuk da Bobby'ye saldırıp vurmaya başladı. Tony çocuğun kafasına bir tane indirdi ama hemen ardından Maristli bir başkası Tony'nin kulağına okkalı bir yumruk indirdi. Hayatım boyunca böylesi bir şey görmemiştim. Düpedüz delilikti bu. Herkes birbirine girişip vurmaya başladı.

Gretchen'le dökün tü Eskort'un kaputuna oturup bir bok yapmadan olan bitenleri seyrettik. "Siktir olup gidelim buradan" dedi, hemen atlayıp arabayı çalıştırdı. Dönüp baktım ve izlemeye devam ettim, Gretchen tam hareket edecekken Eskort'a bindim, yüzünün gözyaşlarıyla ıslandığını gördüm. "Siktir ya! Bu da neydi öyle?" deyip duruyordu ha bire.

On Altı

Sonraki gün, okuldan sonra Kim'i arabayla alışveriş merkezine bırakmaya giderken kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Arka koltukta oturuyordum ama Gretchen'in beni istemediğini düşünüyordum; çünkü beni arabanın yanında görünce şaşırmış gibi bir hâli vardı. Herkes için tuhaf bir durum söz konusuydu. Nihayet Kim boğazını temizledi ve Gretchen'e dönüp, "Şey, erkek arkadaşının dün gece tutuklandığından haberin var mı?" dedi.

"Biliyorum."

"Ne?" dedim.

Sonra Kim, "Beyinsiz Bobby'le kodese attırmış kendini" dedi.

"Biliyorum" diye mırıldandı Gretchen sanki fısıldayarak.

"Ne demek 'biliyorum'?"

"Brian'la oradaydım. Olan bitenleri gördük" dedi Gretchen.

"Sen de mi oradaydın?" diye sordu bana. "Lan, niye söylemediniz gideceğinizi?"

"Ne bileyim. Gittik işte" dedi.

"Duyduğuma göre on tane Maristli çocuk, on tane de Riceli çocuk birbirlerini feci pataklamış."

"Evet. Olan biten üç aşağı beş yukarı böyle."

"Ee, endişeleniyor musun?" diye sordu Kim.

"Endişelenmek mi? Niye endişelenecekmişim?" diye yanıtladı Gretchen.

"Bilmem, Tony yaralandı falan diye?"

"Yo, bilmiyorum. Bilmiyorum. Biz oradan uzaklaşırken yaralı falan gözükmüyordu."

"Nasıl yani? Kalmadınız mı?"

"Ne kalması lan, eve gittik. Seyretmek istemedim" dedi Gretchen.

"Ee, bu gece görüşecek miydin onunla?" diye sordu Kim.

"Evet, bu gece uğrayacaktı. Babam geç saatlere kadar çalışıyor. Onu görmek isteyip istemediğimi bilmiyorum."

"Bobby'nin eli burkulmuş" dedi Kim.

"Öyle mi? İyi görünüyordu oysa."

"Galiba okuldan atılmış" dedim yavaşça arka koltuktan.

"Ne? Niye?" diye sordu Kim.

"Ne olacak, Maristli çocuğu kör etmiş."

"Hadi be!" dedi. "Ellerinden gelse aynı şeyi onlar da yapardı. İbne lan o okulun çocukları."

"Peki" dedim. "Gidip o çocuğa lanet olası beysbol sopasıyla vuran kimdi?"

"Sopası olan tek o muydu?" diye sordu.

"Hayır" dedim.

"Gördün mü?" dedi.

"Ama vuran tek kişi oydu" dedim.

"Yüce İsa" dedi. "Yüce İsa, ne boktan bir durum."

"A, evet" dedim. "Hele kör olan o çocuk için."

Alışveriş merkezinde mavi naylon tenteli yiyecek bölümünün yanında durduk. Kim çantasını alıp dışarı çıkmaya hazırlanırken, "Ney-

se, aman, Gretchen beni sonra ara da olan bitenden haberdar et" dedi. Kim arabadan çıktı ve arabanın içine bakarak eteğini düzeltti, ben de çıkıp ön koltuğa oturdum.

"Olur" dedi Gretchen boşluğa bakarak. "Sonra görüşürüz."

"Hey, Gretchen, iyisin ya?" diye sordu Kim ön camdan içeriye eğilerek.

"Evet, iyiyim" dedi ve hareket ettik, ikimiz de uzun süre konuşmadık. Teybi çalmayı denedi ama çalışmıyordu, ikimiz de uzun süre konuşmadan gittik; Gretchen'in Amerikan kalçaları, hâlâ umudunu kesmeyen beni deli ediyordu.

"Ee, hâlâ mezuniyet balosuna gitmeyi düşünüyor musun?" diye sordu. "Yoksa her ikisini de iptal mi ettiler?"

"Hayır, ortaokulunki yapılacak. Müdüriyet iki dans parçası seçip prova etmelerini söylemiş. Herhalde 'Make This Wonderful Tonight Last Forever'* gibi bir şey olacak, çok anlamsız ama benim için fark etmez aslında."

"Liseliler ne yapıyor?"

"Bilmem" dedim, gerçekten bilmiyordum da. Bana ne falan diye düşünüyordum, hem ayrıca tasvip etmediğim bir şey olsa bile bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. "Ben galiba gideceğim. Yani gitmeye niyetim var. Aslında kimseye sormadım daha. Mike Madden'la konuştum, bana bir kız ayarlayabileceğini söyledi ama emin değilim. Dedim ya, tanımadığım biriyle gitmek hiç istemiyor canım."

"Evet" dedi, anlamamıştı ama gene de kafasını salladı. "Hey, şimdi ne yapıyorsun?

"Galiba eve gideceğim. Neden? Tony'le mi buluşuyorsun?"

"Bilmiyorum" dedi. "Bilmiyorum."

"İyi. Beni eve bırakmak istiyorsan..."

"Film izlemeye falan gitmeye ne dersin?"

"Cidden?" diye sordum. "Eski zamanlardaki gibi. Harika olur."

Gretchen'in evinde, sevdiğimiz filmlerden biri olan *Yaşayan Ölülerin Gecesi*'ni izliyorduk, şu orijinal siyah-beyaz zombi filmini. Bodrumun zifiri karanlığında oturuyorduk; Gretchen koyu kahverengi,

* Mariah Carrey'nin "Make This Last Forever" ve Eric Clapton'ın "Wonderful Tonight" şarkılarından hareketle, "Bu harika gece sonsuza dek sürsün" anlamında (ç.n).

çok berbat ve sevimsiz deri kanepeye uzanmıştı, ben de hemen onun önünde kanepeye sırtımı dayayarak yere oturmuştum. Televizyondan gelen siyah beyaz gölgeler haricinde hiçbir ışık yoktu. Dönüp Gretchen'e saldırmayı düşünüyor, onun Katolik okul eteğini şöyle bir kaldırdığımı, deri kanepede yiyiştiğimizi düşünüp fanteziler kuruyordum; ama sonradan filmi izlemeye koyuldum. Bayağı sarmıştı beni, bilmiyorum, belki de ayrı yapılan mezuniyet baloları, şu kavga, sonra Bobby B.'nin tutuklanıp okuldan atılması ve diğer çocuğun hastanelik olması yüzünden filmdeki her şey apayrı bir anlam ifade etmeye başlamıştı. Mesela genç siyah erkek kahramanın ve gergin bir hali olan beyaz kadın kahramanın; yüzlerce zombinin saldırısından kurtulmak için bir çiftlik evinde saklandıkları sahne vardı; ama çiftlik evinin bütün kileri ve bodrum katı meğerse beyaz insanlarla doludur, beyazlar orada saklanmaktadırlar ve yukarıda neler olup bitiğini de biliyorlardır ama siyah delikanlıya ve beyaz pilice yardım etmezler. Bu yüzden siyah genç beyaz ödleklerin lideri konumundaki orta yaşlı işçi kılıklı herife veryansın ediyor, beyaz herif de, "Güvenli bir yerdeydik. Ne yani birilerini kurtarmak için güvenli yerimizi terk mi edecektik?" gibisinden bir şeyler diyor. Adamın bunları söylemesine inanamadım; çünkü tam da bizim okuldaki gibi bir durum söz konusuydu. Herkes, okuldaki bütün çocuklar, öğretmenler, idareciler, annebabalar, herkes bir sorun olduğunu, siyah çocukların adam yerine konulmadığını, oraya ait olmadıkları hissini yaşadıklarını ve böyle hissetmekten bıktıklarını, bu yüzden kendi balolarını yapmaya karar verdiklerini biliyordu. Ama hiç kimse; ne öğretmenler, ne anne-babalar, ne de diğer öğrenciler bu konuda bir şey yapmaya yanaşıyordu. Neden? Bu boktan duruma müdahale eden herkes başının belaya gireceğini bilir de ondan. Şahsen ben karışmam. Ama işler iyice boka sarıyordu: Filmin sonunda zombiler değil hayatta kalanlar, siyah adamla çıtır hatun da dâhil hepsi askerler tarafından öldürülüyordu. Bu da beni düşünmeye sevk etti anlayacağınız. Her şey eylemle alâkalıydı. *Eylem*. Yani bir şeylerin yanlış olduğunu biliyorsanız ve doğruyu savunmuyorsanız, yalnızca adam yerine konulmayan insanlar değil, bir şekilde siz de zarar görürsünüz; ne kadar çabalarsanız çabalayın, kendi hayatınızı diğerlerininkinden ayıramazsınız. Bu neden-

le harekete geçmeniz, bir şeyler yapmanız gerekir. Filmin başından sonuna kadar bunları düşündüm durdum, acaba yapabileceğim bir şeyler var mı, elimden bir şey gelir mi diye ama sadece düşünerek hiçbir yere varamadım.

Filmin sonunda; zombilerin ve zombilerden kurtulup kurşunlara hedef olan insanların fotoğrafları beliriyordu ekranda ve uydurma bir radyo muhabiri falan olayla ilgili haberleri veriyordu. Dönüp Gretchen'e baktım, bana bakıyordu, kafasını sallıyordu, hayır, hayır der gibi, diğer tarafa, televizyona doğru döndüm, sonra o kanepeden bana doğru eğilip elleriyle gözlerimi kapattı, bir dakika sonra öpüşmeye başlamıştık. Üstüme çullanmıştı, gülüyor, "Şışt" ve "Lütfen konuşma" diyordu. Başımı salladım ve dudaklarımı bir fermuar kapatır gibi yaptım, kanepeden kalktı ve kucağıma oturdu, yüzü bana dönüktü, bacaklarını belime doladı, iç çekerek beni yavaşçacık, hafifçe öpmeye başladı. "Bu seni yanıltmasın" dedi, başımı salladım ve elimi gömleğinin arkasına uzattım. Ellerimle onun sırtını okşadım, kulaklarını ve derin derin soluyarak ensesini öptüm, beni var gücüyle kanepeye doğru ittirdi. Birkaç dakika yiyiştik, kalkıp külotunu indirmeye kalkınca "Hayır" dedi, tekrar denedim. Ben sanki küçük bir oğlan çocuğuymuşum gibi gene "Hayır" dedi. Birbirimize sürtünmeye, yiyişmeye devam ettik, ta ki ben ellerimle onun saçlarını kavrayıp gelene kadar.

"Buna bir son vermemiz lazım" dedi homurdanarak ve elleriyle yüzünü kapatarak ayağa kalkınca.

"Evet" dedim, sonra da "Hayır." Kafasını salladı büzülüp kanepeye oturdu ve ayaklarıyla tekmeler savurdu.

"Ben gidiyorum" dedim onun *Gitme, ne olur kal* demesini bekleyerek ama sadece kafasını salladı, o anda bu işin sonunu getiremezsem, yani oradan hemen gitmezsem kendisine deliler gibi âşık olduğum fikrine kapılabilirdi. Eh, bu da doğru sayılabilirdi. Bir kez daha baktım ona ve "Görüşürüz" dedim. Merdivenlere doğru yürüdüm, mutluydum ve kafam tamamen allak bullaktı. Hiçbir şey olmamasından daha kötü bir durumdu bu da.

On Yedi

Okulda kötü şeyler oldu. Üçüncü ve dördüncü ders arasında uzun boylu, kıdemli din öğretmeni Mr. Alba, koridorda yere tükürdü diye Keith Parson adlı çocuğa bağırmış. Mr. Alba, bodur, kalın enseli bir futbolcu ve arada bir ot içme huyu olan üçüncü sınıf öğrencisinden, onu temizlemesini istemiş. Çocuk, "Elimi sürmem. Hademelerin işi ne?" deyip uzaklaşmaya kalkmış. Mr. Alba çocuğu ensesinden yakalamış, belki de fazla sert davrandı, bilmiyorum, orada değildim; ama Keith Parson denen çocuk sinirlerine hâkim olamayıp güm diye Mr. Alba'nın ağzına yumruğu indirmiş. Mr. Alba sendeleyip dolaplara çarpmış, o esnada teneffüste oldukları için binlerce çocuk olanları görmüş. Bu tabii tuhaf, komik ve üzücü bir olay sanırım. Bütün okul ayağa kalktı. Bobby B.'nin atılmasından

sonra alternatif ortaokul balosu haberi gazetelere çıkmıştı ve balo gerçekten yapılacak gibiydi. Liseli siyah öğrenciler otelde rezervasyon yaptırmaya başlamışlardı ve anne babaları da onlara yardım ediyordu. Bana sorarsanız bu çok iyiydi; ama koridorlardaki kavgalar, savrulan tehditler, bağırış çağırış ve Rahip Mooney'e "beyaz bok" dediği için okuldan uzaklaştırılan siyah çocuk Ray Love falan yüzünden bütün okul barut fıçısı gibiydi. Çok tuhaf, boktan bir hava esiyordu yani.

Daha sonra aynı gün koridorda Rod'u gördüm; üzgün, somurtuk bir hali vardı ve siyah yüzü yeşile çalıyordu.

"N'aber?" diye sordum.

"Bu koduumun okulundan nefret ediyorum" dedi.

"Neden?"

"Bak" dedi ve dönüp gömleğinin arkasını gösterdi, üzerinde kocaman siyah harflerle *İBNE* yazıyordu.

"Nasıl oldu bu?"

"Nick Stephens fizik dersindeyken sırtıma yazdı."

"Üst sınıflardan çocuklarla şeref listesine girersen karşılığında bunu alırsın" dedim.

Kafasını salladı ve bakışları yerde homurdanarak uzaklaştı.

Dördüncü dersim etüd olduğu için acelem yoktu. Yavaş adımlarla dolabıma doğru yürüdüm ve kitaplarımı dolabın içine koymaya başladım, o anda John McDunnah ibnesinin sporcu bozuntusu iki arkadaşıyla sırıtarak geçtiğini gördüm. Hatta hergelenin bana göz kırptığını fark eder gibi oldum. O anda bana ne olduysa bilmiyorum işte, kafamdaki Misfits şarkılarından mıdır, Nick'le arkadaş olmamdan mı, burnumu kırdırmamdan mı, babamın evi terk etmesinden sonra annemin hayatımda kederli ve kulakları sağır eden bir sessizlik haline gelmesinden mi, Gretchen'i çok arzulayıp ona hiç dokunamamaktan mı, Bobby'nin okuldan atılmasından mı, Rod'u o ezik halde görmemden mi, bilmiyorum ama belki de bütün bunların hepsi yüzünden çılgına döndüm. Dolabın kapağını hızla kapatıp kilitledim ve bu üç denyoyu kalabalık koridorda takip etmeye başladım. Lise koridoruna döndüklerini gördüm, burada durdular. John McDunnah dolabından birkaç sigara aldı ve hepsi birlikte ikinci kattaki tuvalete girdi.

Uzun zamandır bu herifin ağzının payını vermeyi hayal edip duruyordum. Nasıl olacaktı bu bilmiyorum, belki de sihirli bir şekilde karate öğrenerek ya da burnuna bir yumruk indirerek ve onu ölesiye döverek. Az kalsın koşup ona yumrukla girişiyordum ama durup düşündüm: John McDunnah benden hep iri olacaktı. Burnum ister kırık olsun, ister olmasın hep benden güçlü olacaktı; ona bi bok yapamazdım, onu parçalamak, canını acıtmak kim, ben kim?

O anda adam gibi düşünmeye başladım işte. Beni her zaman alt edebilecekti, yüz yıl sonra bile. Onunla dünyada baş edemezdim. Ona ödleğin, itilip kakılan zavallının teki olmadığımı, benim de bir insan olduğumu, bir değerim olduğunu gösterme hazzını asla yaşayamayacaktım, anladınız mı? Sonra belki de bu önemli değildir diye düşündüm. Onu dövmeye çalışmanın zaman kaybı olduğunu anladım, herifin ne mal olduğu ortadaydı işte. O; kimse oydu ve *bunu değiştirmek için ne yapabilirdim ki?* Şimdi düşünüyordum. Gerçekten düşünüyordum.

Onun dolabına kedi yavrularının kocaman resimlerini koyma fikri geldi aklıma. O gün etüdü asıp kütüphaneye gittim ve kataloğu başından sonuna kadar taradım; şansım yaver gitmişti; çünkü *Yavru Kediler* isimli bir kitaba rastladım, inanın doğru söylüyorum. *Neden? Sadece erkek öğrencilerin okuduğu bir Katolik lisesinde* Yavru Kediler *isimli bir kitabın ne işi var?* Bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Raflar arasında dolaşıp kitabı buldum, kütüphanenin sessiz bir köşesine çekildim ve kitaptan bazı sayfaları koparmaya başladım. Elime bir keçeli kalem aldım ve konuşma balonları yapıp içlerine sanki kedi yavruları konuşuyormuş gibi "John benim arkadaşımdır", "John beni beslemeyi asla unutmaz" ve "John benim sırtımı kaşır" türünden yazılar döşendim, katılarak gülmekten az kalsın altıma işiyordum. Sonra birkaç resim daha kopardım ve başka mesajlar yazdım, bu kez kedi yavruları "Bir kedi yavrusu gibi uslu ol John", "İnsanları incitirsen bu beni çok üzer" diyerek daha felsefi bir havaya bürünüyorlardı, gri bir kedinin yüzüne gözyaşları çizdim ve içlerinde, yaptığım en iyi iş sayılabilecek diğerinde ise birbirlerinin üstünde duran on beş kadar kabarık tüylü beyaz kedi yavrusu vardı, resmin altına "John, birilerini her incitişinde içimizden biri ölür" yazdım ve kedile-

rin gözlerine küçük çarpı işaretleri yaptım.

Hâlâ gülmekten alamıyordum kendimi, sonra kütüphaneden çıktım ve resimlerden birini onun dolabındaki hava deliklerinden birine sıkıştırdım, küçük bir tekir kedi kırmızı bir yün topunun yanında uyuyor ve "John benim arkadaşımdır" yazıyordu. Onun, gelip resmi gördükten sonra allak bullak olup kafayı yemesini izlemek geçti aklımdan; ama sonra beni görürse durumu çakabileceğini düşünerek vazgeçtim.

Bunu yapmaya okul kapanıncaya kadar devam ettim. İkinci, üçüncü, beşinci ve altıncı teneffüslerde John McDunnah'nın dolabının içine kitaplardan kopardığım kedi, köpek yavrularının, midillilerin, yavru fokların resimlerini atıyordum. Tek isteğim böylece diğerlerine yaptığı kötülükleri düşünmesini sağlamaktı. Böylelikle, sanırım ben öcümü almış oldum.

On Sekiz

Okuldan sonra Eskort'un kaputunda oturuyordum, Kim'le Gretchen sigara içiyordu. Gretchen her şey yolundaymış, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu, ben de öyle. Kollarımı göğsümde birleştirmiştim ve tam havamdaymışım gibi takılıyordum. Hatta ne kadar keyifli olduğumu kanıtlamak için sigara bile tüttürmüştüm.

"Ee, Brian, neler dönüyor lan bu balo işinde?" diye sordu bana Kim, bir de tutup lanet olası sigarasının dumanını suratıma üfledi. Kocaman siyah güneş gözlüğünde kendi yansımamı görebiliyordum. "Hâlâ gitmeye kararlı mısın?"

"Bilmiyorum. Belki. Hâlâ birlikte gidecek birini bulmam lazım."

"Demek ciddi ciddi gideceksin?" diye sordu Kim.

"Ortaokul balosuna mı? Evet, ortaokul balosu fena değil. Ama lise balosu, boktan" dedim.

"Nesi varmış lise balosunun?" diye sordu Kim.

"Bilmem. Galiba üst sınıflardaki siyah öğrencilerin tepesi atmış bu yüzden kendi balolarını yapacaklarmış" dedim.

"Ne kadar aptalca" dedi Kim.

"Evet, öyle ama, sandığın sebepten değil" dedim.

Kim gözlüğünü çıkardı ve dönüp bana baktı. "Asıl sebep neymiş peki?"

"Bence, sırf beyazsın diye istediğini elde ediyorsun da ondan" dedim. "Asıl aptalca olan şey bu bence."

"Ne?" dedi Kim, bana bakarken sinirden küplere binmişti adeta.

"Bence boktan bir durum bu" dedim. "Onlar da kabul görmek falan istiyorlar. Kendi şarkılarını dinlemek istiyorlar, mesela. Lanet olsun ya, dinlediğin müziğin senin için ne kadar önemli olduğunu bir düşünsene. Lanet olsun. Onlar da balonun bir parçası olduklarını hissetmek istiyorlardı, anladın mı?"

"Bir avuç bebek gibiler" dedi Gretchen. "İstediklerini alamadılar diye her şeyi mahvediyorlar."

"Hayır, hiç de öyle değil" dedim. "Anlamıyorsun. Eğer bir yere ait olduğunu hissetmezsen keyfin kaçar, bu yüzden de kendi olayını kendin yaparsın."

Biraz sonra arabayla alışveriş merkezinin otoparkına girdik, büyük tentesi olan yiyecek bölümünün hemen yanına park ettik. Kim çıkmaya hazırlandı. "Benim gitmem lazım, ahmaklar. Tekrar görüşene kadar sevgilim" dedi Kim bana, göz kırparak.

"Siktir git" dedim yüzümü çevirerek. Ön koltuğa kuruldum ve emniyet kemerini taktım. "Salak salak konuşup duruyor işte."

"Ama sen bayılıyorsun buna" dedi Gretchen.

"Bilmiyorum. Eskiden, belki. Her zaman bu kadar kaba davranmasa bana olmaz sanki."

"Kaba mı? Kaba davranmıyor ki."

"Bal gibi davranıyor işte" dedim. "Böyle yapınca sevimli olduğunu düşünüyor. Bunu ortaokuldan beri yapıyor. İyi davranınca hiçbir oğlanın kendisinden hoşlanmayacağını düşünüyor. Hep punk rock

Kim havalarına giriyor. Evet. Bana gerçek biriymiş gibi gelmiyor artık."

"Bakıyorum, bayağı sinirlenmişsin bu duruma" dedi Gretchen.

"Galiba öyle" dedim. "Şimdi farkına vardım bu zevzekliğin."

"Nasıl yani?" diye sordu.

"Bence bu punkçı çocukların birçoğu yapmacık tipler" dedim. "Bence onların çoğu bir yere ait olmak için böyle yapıyor, anladın mı? Saçma sapan bir hareket yani. Kim gibi. Hepsi boktan bir moda gibi."

"Neden bahsediyorsun sen ya?" dedi Gretchen kaşlarını kaldırarak.

Tanıdığım en dar kafalı insanlar olduğunuzdan bahsediyorum" dedim. "Punk'ın ne olduğundan bile haberiniz yok, tamam mı? Bir halta yaramadığınız için punk tarzı şeyler giyiyorsunuz ve bu size liseden sonra edineceğiniz bir kimlik sağlıyor, ait olduğunuz bir şey, anladın mı?"

"Ne diyorsun lan sen?"

"Sen ve ortaokuldan tanıdığımız bütün o çocuklardan söz ediyorum. Üff, ya Dave Lattel'ın üzerinde *Grease* yazan beslenme çantasını unuttum mu sanıyorsun?"

"Ne?"

"John Travolta'nın oynadığı *Grease* filmi var ya? İlkokuldayken Greaseli bir beslenme çantası vardı; çünkü John Travolta'nın saçına bayıldığını söylüyordu. Bir de kafayı GI Joe ve Transformers gibi çizgi filmlerle bozmuştu. İnsanların kendisine "Dave-o-Tron" demesini ister, o transformer sesini çıkarır, bir jete dönüşüp uçuyormuş gibi yapardı. Bunları daha orta ikide yapıyordu; ve şimdi bizim Dave punk öyle mi? Sen ve Kim gibi. Yahu, Kim ponpon kızdı be! Basket takımından Barry Nolan'la çıkıyordu. Sonra birden hepiniz uzlaşmaz kesildiniz."

"Embesil sen de, ne olmuş yani?"

"Sizler de o sporcu bozuntuları gibisiniz. Saçın mavi diye başkalarından üstün olduğunu mu sanıyorsun?"

"Ne?"

"Sırf mavi saçlarının, paçavra giysilerinin olması, seni diğer in-

sanlardan daha iyi kılmaz. Çünkü neden biliyor musun? Sadece bir başkasının düzenine uyuyorsun da ondan. Üniforma ya da süveter giymesen bile hepiniz benim için birsiniz. Kendinizi farklı sanıyorsunuz ama değilsiniz. Sizler, sen, Kim ve diğerleri, züppeliğe karşı olan züppelersiniz. En az zengin piçleri kadar vasatsınız. Hepiniz onlar kadar yavansınız."

"Aa, öyle mi?"

"Hayır, bilmiyorum. Sana yapmacık demek istemedim. Sadece... Sadece insanların size, siz olduğunuz için değer verdiğini keşke bilseniz, bunu demek istedim. Yani, kendiniz olabilirsiniz. Ama bazıları, mesela Tony Degan gibi sikkafalılar, işte onlar, senin gerçekten kim olduğunu umursamaz bile. Biliyorum çünkü ben bir erkeğim."

"Öyle mi? Ben seni hermafrodit sanıyordum."

"Ben bir erkeğim ve erkeklerin ne hissettiğini bilirim. Onların bütün derdi sizi yatağa atmaktır."

"Demek senin bütün derdin benimle yatmak?" diye sordu, yüzüm hemen kıpkırmızı kesildi.

"Hayır, hayır, demek istediğim sen benim arkadaşımsın ve sen benim için çok değerlisin."

"Üff, kapa çeneni, midemi bulandırıyorsun."

"Özür dilerim. Belki bu konuda hiçbir şey dememeliydim. Ama, işte... şey, çocuklar çok çabuk büyüyorlar günümüzde" dedim gülerek.

"Çık! Çık arabamdan!" diye bağırdı Gretchen, arabayı bizim evin önünde durdurarak. Dönüp, arabasıyla uzaklaşmasını seyrettim, *Abarttım, lanet çenemi kapatamadım* diye geçirdim içimden. Onu bir kere daha görürsem şanslı sayılırdım. Sanki bir şeyler sona ermiş gibi geldi bana.

On Dokuz

Keşke ortaokul mezuniyet balosuna gitmedim diyebilsem. Keşke, "Koduumun ırkçı Amerikan kurumu" diyebilseydim. Lanet olsun, keşke Gretchen'le gittim diyebilsem. Ama hayır. Çünkü odun kafalı bir yeniyetmeydim ve tek derdim uyum sağlamak, bir yere ait olmaktı ya da en azından öyle görünmekti. Şimdi bakıyorum da; herkesin can attığı ve aynı zamanda dünyanın en salakça şeyiymiş bu. Sonraki iki hafta boyunca saçlarımı uzattım, sırf o aptalca fotoğraflar için. Sonra Mike Madden'ın ayarladığı ve Erin McDougal'ın arkadaşlarından birinin kız kardeşi olan Kelly Connors'a teklif ettim. Bu Kelly Connors kıvırcık portakal rengi saçları olan bücür bir kızdı, astımlıydı ve her şeye alerjisi vardı, hatta çimene bile. Pembe elbisesine beyaz bir gül demeti takmaya kalkınca ba-

na, "Üzgünüm, güle alerjim var" dedi, neyse, bando takımından pek tanımadığım iki çocukla birlikte limuzin kiraladık, baloda bütün o aptalca danslara katıldık, tek aklımda kalan ise Eric Clapton'ın "Wonderful Tonight"ı eşliğinde yaptığımız dansı tabii ki; çünkü her zamanki gibi feci sertleşmiştim ve zavallı Kelly de bunu fark etti ama ben omzumu silkip dansa devam ettim. Mike Madden, Erin McDougal'la gelmişti, biraz muhabbet ettik, babamın evden ayrıldığından bahsettim, sonra Mike ve Erin kavga edip gittiler. İşte böylece ortaokul mezuniyet balosu benim için bu aptalca sahnelerle bitiverdi.

Yir
mi

Balodan sonra bando takımından tanıdığım iki sapla birlikte kiraladığımız limuzinde giderken çok kötü bir şey yaptım. Herkesin gözü önünde içerideki ışıkları kapatıp Kelly Connors'ı koltuğa sıkıştırıp parmakladım, onunla o gece sevişebileceğimi düşünüyordum ama emin değildim; diğer çocuklar ve yanlarındaki kızlar birbirleriyle fısıldaşıp durdu. Kızlardan biri, "Bu iğrenç bir şey. Eve gitmek istiyorum" dedi ama ben pek oralı olmadım; çünkü kanıtlamam gereken bir şeyler olduğunu düşünüyordum ve kanıtlamam gereken bir şeyler de vardı. Ne kadar çaresiz bir göt olduğumu kanıtlamam gerekiyordu çünkü. Herkese ne kadar klas olduğumu göstermek istemiştim galiba, bunun birlikte çıktığın kıza herkesin gözü önünde saldırmaktan daha iyi bir yöntemi olabilir miydi? Harika.

Kelly'nin pembe elbisesi kalçasına kadar sıyrılmış, makyajı bütün yüzüne dağılmıştı ve alerjiden kaynaklanan kızarıklık bütün göğsüne yayılmıştı. Evinin önünde bırakılmasından ve diğer iki angutun iyi akşamlar diyerek kız arkadaşlarıyla evlerine gitmesinden sonra limuzinin arka koltuğunda yalnız ve tek başıma gidiyordum. Bu berbat geceyi, bütün o aptallıkları, birilerini etkilemek için kendimi o kadar kasmış olmamı, bir yere ait olmak için yırtınmamı düşünerek kendi kendime gülmeye başladım; Kelly'nin alerjisini bile düşündüm ve bu yüzden kendimi çok kötü hissettim. Sonra *bütün bu olanlardan kim zevk alabilir? Gretchen elbette*, diye geçirdim içimden.

Limuzinin siyah şoförü -Dead Kennedys'in dediği gibi *uluslararası bir komployduu bu* ve *beyazlar hiç berbat işlerde çalışmıyordu*- uzun, parlayan yüzünü bana doğru çevirdi ve konuşmaya başlarken şapkasını çıkardı: "Gecen iyi miydi evlat?"

"Hayır, biraz boktandı" dedim.

"Evet, benim gittiğim mezuniyet balosu da boktandı" dedi.

"Sahi mi?" diye sordum.

"O zamanlar anlayamamıştım, keşke bizim oğlanlarla takılsaydım diyorum şimdi. Bütün gece bir kızla ilgilenip durdum; ama onunla sonra da hiç konuşmadık bile."

"Evet, anlıyorum" dedim. Ardından, "Ne kadar vaktim kaldı, yani beni eve bırakana kadar?" diye sordum.

"Sabah yediye kadar tuttunuz arabayı. Saat daha altı."

"Gidip bir arkadaşımı alabilir miyiz?" diye sordum.

"Ayıpsın, dostum, yeter ki sen iste. Nereye gidiyoruz?"

Gretchen evdedir diyordum ve eğer beni dinlerse ona ne kadar üzgün olduğumu söyleyecek, n'olursun, n'olursun benimle gel diyecektim.

Neyse, ne mi oldu? İkimiz arka koltukta oturup kiralık limuzinle bir saat kadar gezdik, belki ben yorgun olduğumdan ya da vakit çok geç ya da sabahın körü diye ama Gretchen'in üstünde pijamaları vardı ve büyük deri koltuğa kaykılmıştı. Lake Shore Drive boyunca gidiyorduk ve McDonalds'dan aldığımız kahvaltıyı yiyorduk; şu koca dünyada başıma hiç kötü bir olay gelmemiş gibiydi.

Cadılar Bayramı Gecesi
Kasım, 1991

"Bugün her şey olabilir, Cadılar Bayramı'nı hatırlıyorum"
Halloween
Glenn Danzig, The Misfits

Laura'nın Cadılar Bayramı partisine gittik; çünkü artık son sınıftaydık ve bu birlikte kutladığımız son Cadılar Bayramı olacaktı. Gretchen bir zombi ponpon kız kılığına girmişti ve çok seksi görünüyordu. Üstünde kırmızı-beyaz üniforma vardı, saçlarını atkuyruğu yapmıştı; ama gözlerinin etrafını siyah halkalar şeklinde boyamıştı. Ben mumya kılığına girmiştim ama o kadar güzel olmamıştı çünkü son anda kendimi tuvalet kâğıdına sararak bu kılığa girebilmiştim. Yüzümü fazla sarmamıştım; çünkü tamamen sarınca göremiyordum. O sıralar saçım uzundu ve taramadığım için feci kabarık ve darmadağınıktı. Bu yüzden tuvalet kâğıdı durmuyor, ikide bir kopuyordu. Ben de sadece gövdemi, kollarımı, bacaklarımı, boynumu ve alnımı sarmıştım.

Neyse, parti Laura'ların bodrum katındaydı. Bu Laura, Kim'le Bobby B. birlikteyken arada bir Bobby B. ile kırıştıran kızdı ama bütün bunlar geçmişte kalmıştı ve görünüşe bakılırsa Kim ve Laura sıkı arkadaştılar. Laura bu partiyi veriyordu vermesine ama annesi ve babasını o gece evden uzak tutmak için onlara Sybaris'te bir tatil hediye etmişti, Sybaris odalarında sıcak banyo küveti bulunan lüks bir kaplıca moteliydi. Neyse, Laura bütün herkesinki gibi dikdörtgen şeklinde ve ahşap görünümlü bir maddeyle kaplı olan bodrum katını baştan aşağıya süslemişti; tepeden turuncu ve siyah serpantinler sarkıtmış, krepondan kesip çıkardığı kedi, hayalet ve canavar resimlerini asmıştı, üzerine suratlar oyulmuş ve içlerinde yanan mumlar bulunan balkabakları, yeşil bir beyini andıran jöleler, köşedeki masanın üstünde duran turuncu-siyah kuplar gibi ürkütücü şekiller verilmiş bilumum yiyecekler vardı. Laura'nın babası polisti ve akşamları evde kaldıkları sürece çocukların içmesine ses çıkarmadığından, bodrum kapısının yanında bir yığın PBR ve Old Milwaukee* kasaları vardı ve üçer beşer azalıyordu. Laura ayrıca ya Bauhaus ya da Siouxsie and the Banshees olduğunu sandığım boktan gotik müzikler çalıyordu; ama tüyler ürperten mırıldanmalar ve sızlanmalar ortama uyduğu için sorun olmuyordu.

Çoğu son sınıftan otuz kadar çocuk vardı. Neden derseniz, ister inanın ister inanmayın biz de son sınıf olmuştuk şimdi. Gelen çocukların çoğu farklı bir kılıkla gelmişti: Gözü dışında her yerini beyaz kâğıtla kapatmış sarılı bir çocuk bir hayaletti; bir başkası pis giysileri ve siyaha boyadığı dişiyle bir serseriydi; futbol forması giyen ve boynuna bir düdük asan bir başkası ise futbol antrenörüydü. Yüzlerinde Başkan Bush, Darth Vader ve Frankenştayn maskeleriyle gelen tipler de vardı; bir de hiç öyle kılık değiştirmeden gelen ama saçlarına ve yüzlerine pullar sürerek gelen üç beş kız vardı; sonra "son sınıf öğrencisi" olarak geldiklerini söyleyen ve hiçbir maske takmadan ya da kılık değiştirmeden takılan beş çocuk vardı, pek yavan bir durumdu hele üçüncü ya da dördüncü çocuk da aynı şeyi söyleyince; tabii üzerinde yanında duran bir çocuğu işaret eden bir ok bulunan "Bu Hıyarla Beraberim" yazılı beyaz tişörtüyle Tony Degan da oradaydı

* PBR (Pabst Blue Ribbon) ve Old Milwaukee: Amerikan bira markaları. (ç.n.)

ve sanırım kostüm olarak gözüne korsanlarınki gibi bir yama takmıştı. Gretchen ve ben aşağıya doğru inerken Tony kolunu Jill adında lise ikide okuyan, cadı kılığına girmiş, fırlak dişli, ufak tefek, keş bir kızın beline dolamıştı, Gretchen'in ona doğru yürüdüğünü ve her zamanki gibi bağırıp çağırmaya başladığını görünce gülümsedim ve gidip kendime bir bira aldım ve partiye gelenleri seyretmeye koyuldum. Partiye her türden çocuklar gelmişti, bilmediğim ya da yüzlerindeki vampir makyajından ya da takma bıyıktan dolayı tanıyamadığım ya da baştan aşağı aylardır kafalarında ciddi ciddi kurdukları kostümlerle gelen bir sürü çocuk vardı. Sonra partinin ev sahibi Laura vardı tabii; uzun mu uzun boylu, nefis kızıl saçlarıyla çilli Laura bir öpücük tezgâhı şeklinde giyinmişti. Dediğim gibi, önüne gelenle özellikle Bobby B. ile düşüp kalkan, hafif meşrep biri olarak bilinirdi zaten, ikide bir oğlanı terk eder, aynı gece bir başkasıyla takılmaya başlardı. Neyse, Laura o gece mukavvadan kahverengi bir kutunun içine girmişti, kutunun tepesinde "Öpüşme 1 Dolar" yazıyordu ve erkekler sıra olup ona parayı bayılıyordu, o da kikirdeyerek onlarla yiyişiyordu. Ayrıca fırsat bulunca size sahte asit, içinde sadece kâğıt bulunan kâğıt parçaları, anlayacağınız, kakalayan Bill adında tıknaz bir keş vardı, o da Örümcek Adam kılığına girmişti; ama eşofman ve süt mavisi bir yorgandan oluşan kostümünü kendisi yapmıştı, tam bir Şişko Yarasa Adam'a benziyordu, dans etmeye çalışıyordu ama kıvıramıyordu aslında, çok iriydi, şişmandı ama kendisine dar gelen kostümünden dolayı iyice şişman görünüyordu; çünkü göbeği siyah eşofmanından sarkıyordu.

Neyse, sonra, Diş Perisi kılığında uzun boylu bir kız vardı. İlkin onu Lucy sandım; ama Lucy saçlarını kısacık kestirmişti. Oysa bu kızın dalgalı, kahverengi saçlarının üstünde harika bir altın taç vardı ve yüzüne kim olduğunu gizleyen küçük, siyah bir maske takmıştı. Şatafatlı bir giysisi, altın bir asası, küçük, bembeyaz dişlerle süslenmiş bir kolyesi ve içi parayla dolu bir çantası vardı. Oradaki çocuklara asasıyla hafifçe dokunuyor, onların arasında dolaşıyor, asasını dokundurduğu herkes hemen uyumaya başlıyormuş gibi yapıyordu.

Diş Perisi bana doğru yaklaştı, gülümsedi ve elimi eline aldı. Sonra elini sihirli çantasına daldırdı ve avucumun içine tuhaf bir çeyrek-

lik koydu. Baktım, bu çeyreklik falan değil, bir yabancı ülkenin tuhaf parasıydı.

Bana göz kırparak gülümsedi ve "Bu Yunan parası" dedi.

"Teşekkürler" dedim.

"Dünya üzerindeki bütün çocuklara para veriyorum" dedi.

"Bu karmaşık bir iş olsa gerek" dedim.

Kafasını salladı ve "Evet" dedi.

"Gene de teşekkürler" dedim.

"Bu sana verdiğim son hediye olacak" dedi.

"Ne?"

"Bu seni görmeye son gelişim olacak; çünkü artık çocuk falan değilsin."

Güldüm ve maskenin gerisinde gerçekten kim olduğunu merak ettim.

Yunan parasını cebime koydum ve zoraki bir şekilde gülümsedim. Oradan biraz uzaklaştım ve turuncu-siyah renkli kupların olduğu masaya doğru yürüdüm, ona dönüp baktım, bana eliyle selam verip kafasını salladı, o anda nedense sanki gerçekten çocukluğumun falan sona erdiği duygusuna kapılıp bir tuhaf oldum. Bir süre insanları seyrederek orada oturdum, bir anda her şey berraklaşmıştı sanki. Bu lisede gittiğim son Cadılar Bayramı partisiydi ve doğrusu çocukken Cadılar Bayramı en sevdiğim tatildi; çünkü giyinip bir başkasının kılığına falan giriyordunuz. Etrafıma baktım, orada bulunan on altı, on yedi, on sekiz yaşlarındaki çocukların hepsi farklı kostümler falan giymişti ve dediğim gibi oracıkta benim için bir şeyin sonu gelmişti.

Evet, her gün gördüğüm bu çocuklar, her gün bir farklı geliyordu gözüme, bambaşka çocuklar olup çıkıyorlardı yani, mesela Bill ve daha geçenlerde gördüğümde paso ya da her gördüğümde olduğu gibi kafası iyi olan ve taşlanmış kot ceketiyle toparlamaya çalıştığı El Camino'nun arka koltuğuna kurulup, okul sonrası otoparkta kelle olan ve bir yıl sonra ne olacaklarını hep merak ettiğim Mike Madden gibi *keşler*; Kim, Laura ya da Gretchen gibi saçlarını boyatan, çivili bileklikler takan, Clash tişörtleri giyen ve ucube punk görüntülerini korumak için ellerinden geleni yapan *punk* ya da *goth* takılan çocuklar; üstlerinde profesyonel takımların fanila formaları, geriye doğru

taktıkları beysbol kepleriyle *sporcu bozuntuları, atletler*; Star Trek tişörtlü, aşırı himayeci annelerinin onlar için seçtiği iç bayıcı, yavan şeyleri giyen Rod gibi –kim bilir nerededir şimdi– *inekler, garabetler, muhallebi çocukları*; torba gibi bol pantolonlar, altın zincirler ve büyük beden tişörtlerle arz-ı endam eden *mafyoz tipler*; daracık Esprit süveterleri giyen, burunları havada gıcır gıcır üstü açılabilir arabalarında dolaşıp duran *iffet taslayan zengin kızları*; dekolte badi ve etek giymiş *sürtükler*, o kadar kısacık ki etekleri arandıklarını görememek için aptal olmanız gerekir; ya da çocukluktan çıkmış ancak liseden bir türlü kopamayan, Tony Degan gibi "Bu Hıyarla Beraberim" yazılı komik tişörtüyle asla yaşlanmayan, hep akıllı geçinen ve neşeli görünen ama artık eskisi kadar havalı olmayan *dünyanın en yaşlı yeni yetmeleri*; ya da büyüyemeden bir şekilde ortadan kaybolan ve artık bizimle takılmayan, okuldan atıldıktan sonra daha birkaç ay önce askere yazılan Bobby B. gibi asker üniformalı *hayaletler*. Bütün bu çocuklar, hepsi, giyinişleriyle, bir yere ait olmak için, kabul görmek ya da bir şeye ait olmak için kendilerinin olmak istedikleri kişi olduğu ayaklarına yatıyorlardı, işte ben bunları hemen kavrayıvermiştim.

Her şey pozdu, lisede olsun ya da olmasın, cümle âleme karşı hayatımız boyunca yaptığımız bir numaraydı her şey. Bir insana şöyle bir bakarak kim olduğunu anlamanızın imkânı yoktu; çünkü görünümleri bir kostüm ya da numaradan başka bir şey değildi. En azından birçok insan için her gün Cadılar Bayramı'ydı, kendilerini yalnız hissetmemek, bir yere ait olmak ya da mutlu olmaya devam edebilmek için. Belki herkes insanların gördükleri şeylerden, giysilerden, saçlardan, arabalardan ibaret olduğunu düşünebilir; ama ben asla. Hayat sanki sadece bu şeyler etrafında dönüyormuş gibi gelse de. İster erkek ister kız olun, sadece ait olduğunuz sınıfa, ırkınıza, zaten değiştiremeyeceğiniz şeylere yönelik bir poz. Bu duygudan kurtulmak hiç de kolay değildi; belki de yapılacak tek şey elinden geleni yapmak, insanları görünüşlerine göre yargılamamaktı. Bunu yapmaya çalışabilirim diye düşündüm, gördüğüm herkesi gördüğüm şeye göre değerlendirmemeye çalışabilirdim; çünkü bu çok önemsiz ve küçük bir şeydi. Gel gör ki beynim tam da öyle işliyordu, anlaşılan elimden gelen tek şey çabalamak, çabalamaya devam etmekti. Ürkütücü bir şey de

olsa büyüyerek bunu sağlamayı başarabilirdim, diye düşündüm.

Sanırım tuhaf düşüncelere kapılmıştım, sonra bodrumun köşesinde hâlâ Tony Degan'la tartışan Gretchen'i gördüm. Tony Degan dediğim gibi kostüm giymemişti ama gözünde siyah bir yama vardı. Nedense o anda kendim olmak gelmedi içimden yani lise üçlü olmak falan gelmedi içimden, bir çocuk olmaya ve aptal kalmaya devam etmek istedim; çünkü yetişkin olmak tuhaftı. Hep böyleydim ben, gerçekten. Şimdiyse; birileri benden aniden başka biri olmamı istiyordu. Hemen bir PBR alıp mideye yuvarladım, buz gibi köpüğün boğazımdan akışını hissedebiliyordum, ardından bir tane daha, sonra da kutuyu alnıma vurdum. Birilerinin küçük kardeşi olan lise ikili Lenny beni görünce ellerini çırptı ve "Müthiş!" dedi, ona kafamı salladım ve bana ağlıyormuş gibi gelen; Gretchen'e doğru yürüdüm, siyah zombi makyajı yanaklarından akarken hâlâ Tony'e bağırıyordu. Onun yanından geçip Öpücük Tezgâhındaki kızın, Laura'nın yanına gittim, elimi cebime attım, cüzdanımı açıp, "Yirmi papele ne kadar öptürürsün?" diye sordum, gülerek elimden tuttu, yukarıdaki mutfakta bir güzel yiyişmeye başladık.

On dakika kadar birbirimizi okşayıp elledikten sonra bir ara tam onun bileğini ısırdığım sırada Laura göz kırptı ve "Brian Oswald, sen neymişsin!" dedi, cevap vermedim ama havalı bir şekilde, "Bana odanı göstermek ister misin?" diye sordum, başını salladı. Bir üst kattaki odasına yollanıyorduk ki Gretchen'i gördüm, yüzü maskaranın çizgilerinden siyah örümcek ağlarına dönmüştü. Laura'nın elini bıraktım ve Gretchen'in dışarıya çıkıp küçük beton verandaya oturmasını seyrettim.

Tony'yle aralarında her şey bitmişti sonunda. Bir süredir, belki de aylardır böyle olacağı belliydi. Gretchen aşağıya inip diğer kızı marizlemeye kalkmamıştı, buna şaşırıp kalmıştım ve artık Tony'den ümidi kestiğini anlamıştım. Ayrıca gerçekten ağlıyordu, kafasını sallıyordu, Laura'ların verandasında dizlerini göğsüne çekerek oturmuş sigara içiyordu ve hüngür hüngür ağlıyordu. Hemen dışarı çıkıp onun yanına oturmaya ve onun adına, her şey için ne kadar üzgün olduğumu söylemeye karar verdim. Sonra ne olacaksa olsundu.

AYRINTI

Chuck Palahniuk

Tekinsiz

Yeraltı Edebiyatı/Çev.: Funda Üncu/438 sayfa/ISBN 978-975-539-550-0

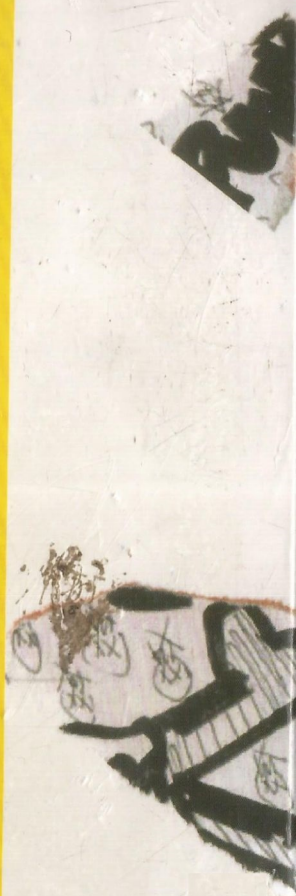
"Ortadan kaybolun. Sizi başyapıtınızı yaratmaktan alıkoyan her şeyi geride bırakın. İşinizi, ailenizi ve evinizi; tüm bu sorumluluklarınızı ve dikkatinizi dağıtan şeyleri üç aylığına askıya alın. İşinize tam anlamıyla odaklanmanızı sağlayacak bir ortamda, kafa dengi insanlarla birlikte yaşayın. Katılmaya hak kazananlar için kalacak yer ve yemek bedavadır. Profesyonel bir şair, romancı veya senarist olarak yeni bir gelecek kurma şansını yakalamak için hayatınızın küçük bir bölümüyle kumar oynayın. Çok geç olmadan, hayalini kurduğunuz hayatı yaşayın. Yer çok sınırlıdır."

Her şey yukarıdaki ilanla başladı. Bunun yazarların inzivası olması gerekiyordu. Güvenli ve huzurlu bir yer olacaktı. Meğer öyle değilmiş. Birbirimize isimler verdik. Leydi Çöpçü, Ajan Fitneci, Aziz Bağırsaksız gibi. Hatalarımıza, suçlarımıza, günahlarımıza istinaden uydurduğumuz isimlerdi bunlar. Anlatacak birbirinden korkunç, kafa karıştıran, mide bulandırıcı hikâyelerimiz vardı. Ancak en korkunç hikâye, bizi bir araya toplayan adamın birer kurbanı olduğumuzu anladığımızda yazılmaya başladı. Ve biz parıltılı "şöhretler" dünyasına kapağı atmak adına tırnak sökmeyi, penis kesmeyi, insan pişirip yemeyi bile göze aldık; ama artık çok geçti...

"Bir çift sözüm var!" Dan-dan! "Sevgilini öldürdüm bugün!" Dan-dan! "Ölü ya, ilgilendirmez beni gerisi!" Dan-dan! "Tatlı, güzel ölüm, işte bekliyorum nefesini, tatlı bir ölüm, son bir okşayış."

Bu şarkıyı dinlerken bir düşünce yerleşti zihnime: Yaşıyordum. Hâlâ yaşıyorum. Saçları bok gibi olan dostum Mike Madden hâlâ yaşıyor. Azgın sivilceleri ve boktan arabası olan Larry, hatta Eddie denen çocuk. Hepimiz yaşıyorduk. Tarif edilemez bir neşeyle doldu içim. Yürekten haykırmak istiyordum: Biz hâlâ yaşıyoruz, dünya dönüyor ve hepimiz şarkılar söylemeliyiz! İşte, Dorie beni terk ettikten bir hafta sonra böyle bir ruh hali içindeydim.

Giyim tarzları, argo konuşmaları, aşkları, kavgaları, umutları ve mutsuzluklarıyla bu kitap gençliğin hikâyesi. Gençliğin bedenini ve çevresini keşfetme serüveni. Hem de şiddet, korku, merak ve daha da önemlisi müziğin ritmi ve en güzel, en sevilen şarkıların dizeleri eşliğinde.

AYRINTI

AYRINTI • YERALTI
ISBN: 978-9755395555

9 789755 395555

23 TL